

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

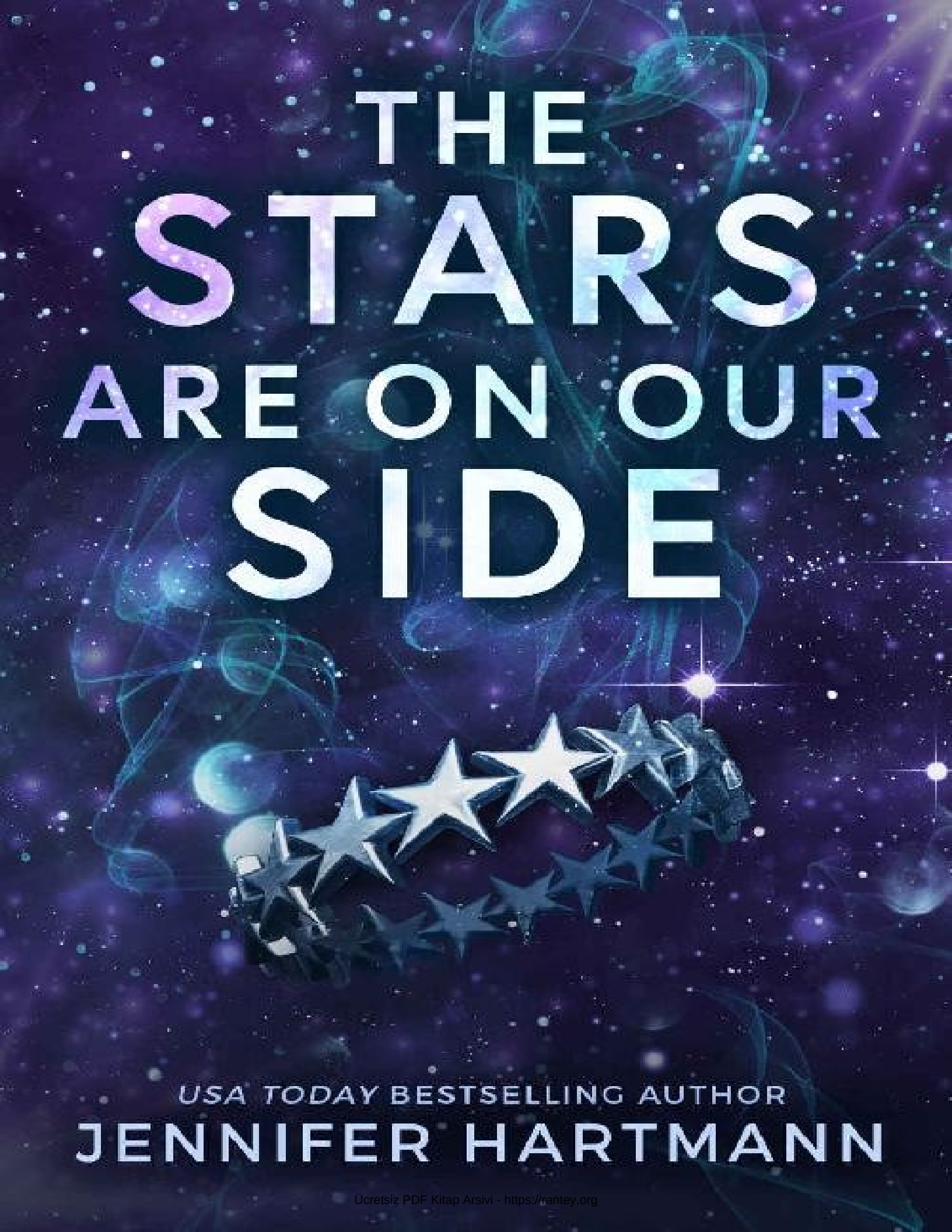
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE STARS ARE ON OUR SIDE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YILDIZLAR BIZIM TARAFIMIZDA

JENNIFER HARTMANN

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Jennifer Hartmann'dan da Teşekkür](#)

[Çalma](#)

[Listesini](#)

[Takip Et](#)

[Yazar Hakkında](#)

*Senin için, sevgili okuyucu.
Bu kitabı senin için yazdım.*

YAZARIN NOTU

Arkadaşlar ve okuyucular,

Gabe ve Tabitha'nın kızgın arkadaş-aşık aşkını okumaya karar verdiğiniz için çok heyecanlıyım. Lütfen bu kitabın ***STILL BEATING*** ve ***LOTUS***"un devamı niteliğinde bir roman olduğunu bilin. En iyi okuma deneyimi için, bu kitaba başlamadan önce o iki romanı okumanız **şiddetle** tavsiye edilir. O kitaplar bir yayınevine ait olduğu ve bu kitap bağımsız olarak yayınlandığı için, üç kitabı bir seriye bağlamanın bir yolu yoktu. *Still Beating* ve *Lotus* gerçek birer bağımsız kitaptır ve birbirlerinin yerine okunabilirler. Ancak *Yıldızlar Bizim Tarafımızda* her iki kitabın birleşiminden oluşuyor ve bu iki dünyanın sevilen karakterlerini ve geçmiş hikayelerini içeriyor.

Bu hikaye, son iki yıldır bu hikayeyi isteyen okuyucularıma gerçekten bir aşk mektubu. Umarım yolculuğun tadını çıkarırsınız. ♡

Tetikleyicilerin bir listesi için lütfen [buraya tıklayın](#).

*"Durmadiğınız sürece ne kadar yavaş gittiğiniz önemli değildir."
Konfüçyüs*

PROLOGUE

TABITHA

Şubat

T üç ay.

Çift bilek kırığının tamamen iyileşmesi için geçen süre bu. Kar yağışı ve dondurucu soğuklar genellikle Mayıs ayına kadar uzasa da, bu sürenin Ortabatı kışının tipik süresi olduğu da söylenir. Kızıma hamileliğimin her üç aylık dönemi bu süreye denk geliyordu.

Harry Potter serisinin tamamını okumam için gereken süre.

Aynı zamanda eğilip beni öpmesi için geçen süre.

"NE OLDUKLARINI SANIYORSUN?"

Kürek kemikleri çimen kemiklerine değerken, bir rüzgâr kulaklığımı çalmaya çalışırken yıldız ışıyla serpilmiş gece yarısı gökyüzüne bakıyoruz. Hava soğuk. Şubat soğuğu burnumu pembeleştirirken nefesim küçük beyaz tüyler halinde kaçıyor.

Başımı sola çeviriyorum ve örgü şapkasını yeniden ayarlayan Gabe'e bakıyorum.

Burnu benimki gibi pembe; yanakları da öyle.

"Yıldızlar mı?" diye merak ediyor, bana hızlıca bakıyor. Başımı sallıyorum.

Omuz silkerek, yastıksı bir bulut gibi nefesini veriyor. "Kendi yerçekimleri tarafından bir arada tutulan dev gaz topları sanırım. Bana sorarsanız oldukça vahşi."

Anılar beni istila ediyor, kemiklerimdeki dona ekleniyor. Rutubetli, küflü bir bodrum katına ve karşımda uzanamayacağım kadar uzakta duran dar pencereye geri dönüyorum. Yıldızlar camın diğer tarafında ısıltı ısıltı parlar, beni bir dilek tutmaya çağırırdı.

Hep öyle yapardım.

Hiç dinlemediler.

İçimi çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kapakların yavaşça açılmasına izin veriyorum. "Yıldızları sevmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Beni korkutuyorlar."

İtiraf etmek çok saçma ama Gabe'in yanında kendimi güvende hissediyorum. Ona her şeyi anlatabilirim.

Üç ay önce ön kapısından içeri girdim, sonunda yaklaşık iki yıl sonra ilk randevuma çıkacak kadar cesurdum. Yalnızdım. Bekar bir anne olmak özel bir mücadele türü, çünkü isteyebileceğim en güzel, ödüllendirici, ruhumu çalkalayan deneyim ama yine de... çok *yalnız*.

Üvey kardeşiyle buluşmaya hazır bir şekilde Gabe'in ön kapısından içeri girdim.

Ama tek gördüğüm oydu.

İlk görüşte aşk gerçek bir şey değildir, bunu biliyorum. Ama ilk görüşte kesinlikle *bir şey* vardır. Bir sarsıntı, manyetik bir çekim, atlayan bir kalp atışı ve daralan bir dünya, siz ve diğer kişi arasındaki boşluktan başka hiçbir şeye odaklanmayan bir dünya. Sezginin mantığa üstün geldiği ve kelebeklerin içinizde canlandığı, narin kanatlarının kalbinizi gıdıkladığı bir andır.

Ve bu son üç ay içinde Gabe ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Ben buna çıkmak demezdim. Daha ilk gerçek öpücüğümüzü bile paylaşmadık. Koltukta sarılmalar, el ele tutuşmalar, yanaklara ve dudaklara masum öpücükler kondurmalar oldu ama gerçek şu ki hâlâ korkuyorum. O çizgiyi geçecek kadar cesur olamadım, çünkü kalbimi en son başka bir adama açtığımda, o adam öldü.

Garip bir kaza değildi. Bir

hastalık değildi.

Öldürüldü. Gözümün

önünde.

Gabe düşüncelerimi geçmişimden uzaklaştırıyor ve elime uzanıyor.

"Yıldızlardan korkmana gerek yok Tabs," diyor bana yumuşak bir sesle.

Yutkunarak başımı gökyüzüne doğru eğiyorum.

Çok fazla korkuyla yaşıyorum. Hem de çok fazla. Kara gözlü ve saçları dökülen erkeklerden, geceleri gözlerimi kapatmaktan, sevdiğim insanları kaybetmekten, layık bir anne olamamaktan... hatta yıldızlardan bile korkuyorum.

Geceden, karanlık köşelerde dans eden gölgelerden ve etli ellerin beni yakalayıp kalan azıcık ışığımı da alıp götürmesinden korkuyorum.

Eskiden olduğum kişiye dönüş yolunu asla bulamayacağımdan korkuyorum. Bulsam bile onu tekrar kaybedeceğimden korkuyorum.

"Bana güveniyor musun?"

Gabe'in sorusu kalp atışlarımı hızlandırırken, gecenin örtüsü altından ona bakmak için dönüyorum. Kalbim tökezliyor ama cevabım tökezlemiyor. "Evet."

Bu tek kelime ona bir şey yapar. Nefesi kesiliyor ve gözleri kamaşıyor. Yavaşça başını sallayarak göz kırpmıyor ve çimlerin üzerinde bana doğru yaklaşıyor. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Tamam," dedim.

"Tabii." "Gözlerini kapat."

Gözlerimi kapatıyorum. Karanlık, yalnız bir hayalet gibi etrafımı sarıyor. "Derin bir nefes al ve kendini uçarken hayal et."

Tanıdık bir korku damlası derimin altına doğru ilerliyor. Göğsümü deliyor. Boğazıma batıyor.

Uçmayı sevmiyorum.

Karanlığı sevmiyorum.

Gözlerimi kapattığımda gördüğüm şeylerden hoşlanmıyorum. Vücudum kaskatı kesiliyor, korku beni aşağı çekmekle tehdit ediyor.

Ve sonra ellerini üzerimde hissediyorum, kollarımdan yukarı kayıyor, yüzümü sarıyor. Nefesi çene çizgimde gezinirken ılık ve yumuşak. Başparmakları kulaklarımın altındaki deriyi hafifçe sıyırdığında bir huzur duygusu endişeyi bastırıyor. İleri geri. Yavaş ve şefkatli.

"Yıldızları görebiliyor musun?" diye fısıldıyor.

Onları görüyorum. Bana bir kez ihanet ettiler, bu yüzden onları görmemeyi dileyerek gözlerimi daha sıkı sıkıyorum.

"Seninle birlikte uçuyorlar. Hemen yanınızda," diyor bana. "Sadece aşağı bakma."

Ellerim bileklerine kilitlenmek için kalkıyor, onu çapa olarak kullanıyorum. Hissettiğim tek şey güvende olana kadar onun sıcaklığının

yıldız ışığıyla birleşmesine izin veriyorum.
Kendimi uçmaya bıraktım.

"Yıldızlar düşmene izin vermeyecek." Gabe eğilip saç çizgime nazik bir öpücük konduruyor. Başparmakları tenimde dans ederken dudakları oyalanıyor ve sonra şöyle diyor: "Düşmene izin vermeyeceğim."

Göz kapaklarım açıldığında, yüzü birkaç santim üstümdeydi. Koyu sarı saçları alnına dökülürken iki yeşil göz yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. Bir elimi kaldırıp perçemleri fırçalıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. "Bunun gerçekten yardımı oldu."

Bir süre gülümsüyor. Vuruşlar devam edip daha ağır bir şeyle birleşene ve gülümsemesi solmaya başlayana kadar gülümsüyor.

Elektrik çatırdıyor. Aramızda bir elektrik titreşiyor ve göğsümde bir sıcaklık filizlenip güneye doğru ilerliyor. İki elim boynuna doğru kayıyor ve onu kendime çekerken nefesim kesiliyor.

Gözleri imayla, anlamla parlıyor. İstekle. Boğazının çalışmasını, çenesinin sıkılmasını, bakışlarının ağızma dalmasını ve tutmasını izliyorum.

Konuşmuyoruz.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bir dizi uyumsuz kelimenin ağızımdan dökülmesinden ve o anın derin korkularıyla lekelenmesinden korkuyorum. Tek yaptığım, göz kapakları titreyene ve dudakları aralanana kadar onu kendime çekmek.

Gabe bir eliyle yanağımı okşuyor, diğer eliyle de çimlerin üzerinde yanımda duruyor.

Ve sonra sonuna kadar eğildi.

Beni öpüyor.

İlk başta kararsız. Tüy gibi hafif ve meraklı. Ağızlarımız buluşuyor ve dudaklarımız aynı anda ayrılıyor, sonra dili dışarı fırlıyor ve alt dudağımı sıyrıyor. Keskin bir nefes alıyorum, vücudum ona doğru eğiliyor. Boynunu kavrayışım tırnaklarım derisini kazıyana kadar sıkılaşıyor ve ikimizden de bir inilti yükseliyor. Gabe dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, hafifçe tadına bakıyor ve ağızım daha da açılıp onu daha da yakınıma çekerken bunu tekrar yapıyor.

Beni yiyip bitiriyor.

Yüzlerimiz birbirine yaklaşırken boğazımda inilti derinleşiyor, eli saçlarımda, kulaklıklarım başımdan düşüyor. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve bacağım kalçasına dolanıyor, havadaki sıcaklık kavurucu bir dereceye yükselirken dili ağızıma girip çıkıyor.

Uçuyorum.

Ağırlıksızım.

Ben uçuyorum.

Ve sonra kalbim boğazımda, on bin fit yükseklikten burun üstü çakılıyorum.

Gabe bileklerimi avuçlarının arasına alıp başımın üzerine kaldırdığı anda sahne değişiyor. Karanlık ruhuma sızıyor. Tepemde beliren adam en kötü kâbusuma dönüşüyor, kollarım arkamda zincirliyken bana şiddet uygularken kulağımın dibinde gülüyor.

Gözlerimi açtığımda o olduğunu
gördüm. Canavar.

Beni mahveden adam.

Beni esir alan kişi.

"Tadın çok tatlı, Kedicik," diye hırlıyor, iri bedenini bacaklarımın arasına sokuyor ve kendisi için asla tasarlanmamış olanı alıyor.

Boğazımın arkasında bir çığlık sıkışıp kaldı.

Çimento duvarlar beni içine hapsediyor.

Çürük ve lağım kokusu duyularıma sızıyor ve ben kıvranıyor, savaşıyor ve yalvarıyorum.

Matthew.

Matthew birkaç metre öteden, kendi direğine zincirlenmiş bir şekilde izliyor. Bana yardım edemez. Bunu durduramaz. Yine de onun için haykırıyorum.

Matthew.

Lütfen kurtar beni.

Matthew, Matthew... MATTHEW!

Uzaklardan gelen bir ses kulaklarıma sızıp beni zincirlerden, canavarlardan ve damlayan kirli boruların yankısından kopardığında keskin bir nefes alıyorum.

Boğulma sesi.

Mutlak bir dehşet sesi.

Gabe sanki içindeki bir şey buruşup ölmüş gibi bana bakıyor.

Donup

kaldım.

Nefesi

m

kesildi.

Geçmişe göz kırpıyorum ve şimdiki ana geri dönüyorum.

Gabe'in bana sarıldığı ana,

Bana değer veriyorsun,

Yıldızların altında öp beni... Ve ben

az önce başka bir adamın adını

söyledim.

BÖLÜM 1

GABE

Temmuz, beş ay sonra

I 'Eminim ki insan çoğu şeyde saygınlık bulabilir, ancak karşılıksız aşkta saygınlık yoktur.

Çok acı verici.

İçinde uyum yok, güzellik yok, zafer yok. Sertlik yok-
Kazanılmak için savaşılan bir ödül. Bunun bir lanet olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim - özellikle de güneşin onu altın bir battaniyeye sardığı, evrenin önümde bir havuç sallandırması gibi mükemmelliğini vurguladığı ve sonra bir ısırik için hareket ettiğim anda onu geri çektiği bu anlarda.

Belki bir havuç değil; havuçlar saldırgandır.

O, tuzlu bir esinti teninizi öperken ve dalgalar en sevdiğiniz şarkı gibi kıyı şeridine çarparken, her şey dahil bir tatil köyünde sahile yayılmış yiyebildiğiniz kadar taco bardır.

Ama sonra bir fırtına geliyor ve her şeyi silip süpürüyor.

Perişan haldesin, sırlıslıklamsın, iliklerine kadar
üşümüşsün. En kötüsü, hala açsınız.

Hayalindeki kızla tek taraflı aşk böyle hissettiriyor. Daha çok çünkü o sadece uzaktan sevdiğim bir rüya kız değil, biz arkadaşız.

Arkadaştan da öte, gerçekten. Ben onun neredeyse her şeyiyim. Ve neredeyse her şey, özel bir işkence türüdür.

"Cannonball!"

Sydney kış üstü havuza dalıyor ve yüzümdeki ıslak saçları temizlerken sıçrayan su dikkatimi Tabitha'dan uzaklaştırmama neden oluyor. Havuza bakıyorum, güneş bir bulutun arkasında batıyor. O günden beri

Çocukluk, kendini derin uçtan yukarı fırlatıp saçlarındaki suyu silkelediğinde çılgılık atar.

"Soğuk, soğuk, gerçekten çok soğuk!" diye bağıyor, tüyleri diken diken olmuş bir halde. "Neden bu kadar soğuk?"

Aynı zamanda üvey kardeşim olan nişanlısı Oliver, tek boynuzlu at şeklinde bir hortum içinde onun yanında yüzüyor ve geniş bir pipetten çilekli slush yudumluyor. "Su sadece yetmiş dört derece," diye mırıldanıyor. "Sebebinin bu olduğunu tahmin ediyorum."

Ona su sıçratıyor.

En sevdiğim insanların orta batıda bir yaz öğleden sonrasının büyüsunün tadını çıkarmasını izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Biramı yudumlarken bir elimi alnıma götürüyorum ve sert bir ışık dalgası görüş alanıma girerken gözlerimi kısıyorum. Bakışlarım havuza doğru adım atan ve ayak parmaklarını suya daldıran Tabitha'yı takip ediyor. Yüzünü buruşturup geri çekiliyor ve Sydney'in havanın gerçekten çok soğuk olduğu iddiasını doğruluyor.

Biramın kalanını yudumlarken boş şişeyi yanıma atıyorum ve şezlongdan kalkıyorum. Ben yaklaşmaya başlayınca başını kaldırıp bakıyor, gülümsemesi hızla çiçek açıyor.

Sekiz ay önce, Oliver'la hiçbir yere varmayan bir randevu için geldikten sonra ön kapımdan içeri adım atıp hayatıma girdiğinde tanık olduğum gülümsemenin aynısı değil.

Gülümsemesi artık gözlerine ulaşmıyor.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp benimkinin hâlâ takılı olduğunu gösteriyorum. "Hadi Tabs," diye sesleniyorum, çıplak ayaklarımla kaldırıma vurarak ona doğru yürüyorum. "Atla. İstersen seni itebilirim."

"Hava buz gibi," diye hafifçe gülüyor. Bir kuzgunun kanadı gibi siyah olan yüksek at kuyruğunu çekiştiriyor. "Önce alışmam lazım."

"Hayır, bu çok daha kötü. Atlarsın ve beş saniye boyunca acı çekersin - bunu herkes bilir."

Göğsüm çifte anlamla sızlıyor. Onun bunu bildiğini sanmıyorum.

Tabitha havuzun kenarından uzaklaşıp naneli, tek parça mayosunun ince askısını ayarlarken, yeşil benekli kahverengi gözleri bana dikiliyor. "Önce güneş kremi. Sonra düşüneceğim."

"Tuttum seni." Yolun geri kalanını koşarak kapalı verandaya çıktım ve cam masalardan birinden güneş kremi tüpünü kaptım.

Özellikle de komşularım Sydney ve Oliver geçtiğimiz Mayıs ayında bir yüzme havuzu inşa ettikten sonra, her zaman güneş kremi kullanıyorum. Yedi ay önce Noel günü geçirdiğim üçüncü derece yanık nedeniyle doğrudan güneş ışığı altında çok fazla zaman geçirmiyorum. Yara izi üst kolumun büyük bir kısmını kaplıyor, boynuma doğru ilerliyor ve çene çizgime ulaşmadan hemen önce kayboluyor. Ben buna destansı savaş yaram diyorum ama Sydney aşk yarası diyor.

Ne de olsa onu yanan bir yatak odasından kurtarıırken almıştım. Netflix maratonlarımızda ebedi haklar kazanıldı, bu kesin. Bir de ömür boyu bedava taco sosu.

Tabitha beni verandaya kadar takip ediyor, kollarını göğsünde kucaklaşır gibi kavuşturmuş. Avucuma büyük bir top krema sıkıyorum, bakışlarımı onun çevremde dolaşan puantiyeli mayosuna değil, görevime dikiyorum. Sonunda başımı kaldırdığımda, odağı yarama odaklanmıştı.

Bu bir keşif değil, ancak gözleri derimsi, kabarık deriyi içtiğinde her zaman kendinden geçiyor gibi görünüyor. Gözleri kamaşır ve geri çekilir. Başka bir yere gider.

Bunu asla büyütmem, genellikle kısa süreli gerginliği bir dikkat dağıtma veya mizahla keserim. Onu bileğinden yakalayıp, şakacı bir gülümsemeyle kendime doğru çekiyorum. "Arkanı dön."

Gözlerindeki sis kaybolurken gözlerini kırıştırıyor ve yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Özür dilerim, dalmışım."

Son zamanlarda bunu çok yapıyor.

Onu tanıdığım sekiz ay içinde Tabitha Brighton soldu.

Direnci kırıldı ve renkli ruhu griye dönüştü.

Bir öpücükle başladı, yeni bir hayat nefesiyle. Kalbimin tabuta girmesiyle sona erdi.

Boğazını temizleyerek arkasını döner ve havuza bakar, tam Sydney Oliver'ın üzerine atlarken Oliver içki bardağından düşer ve daiquiri'sini çok az bir farkla kurtarır. Oliver bardağı havuzun kenarına bıraktığında ve Sydney onun sırtına atlayıp ayak bileklerini birleştirdiğinde, kahkahaları hoparlörlerden sızan doksanların çalma listesinden daha yüksek olduğunda Tabitha'dan bir kıkırdama dökülür.

Ben onu güneş kremiyle köpürtmeye başlarken Marcy Playground'dan *Sex and Candy* çalıyor.

Teni kar gibi beyaz ama dokununca sıcacık. Ellerim kollarında, köprücük kemiğinin üzerinde, sırtında aşağı yukarı geziniyor ve yemin ederim titriyor, ama kremden kaynaklanan bir soğukluk olabilir.

Aklıma Şubat ayının başlarında oturma odasında bacaklarımın arasında otururken, sırtımı kanepeye dayadığım bir anım geldi. Ona masaj yapıyordum, ellerim keşfetmeye hevesliydi, kalbim eğilip kulağının hemen altında, solgun tenini renklendiren küçük bir doğum lekesinin olduğu o tatlı noktayı öpme arzusuyla çarpıyordu. İlişkimizi ağırdan alıyordum, onun geçmişine aşınaydım, bir delinin ellerinde yaşadığı dehşeti biliyordum.

Onun daha önce aşık olduğunu ve benim de buna karşılık vermem gerektiğini biliyordum.
için.

İnlemeye benzer bir ses çıkardı ve kanım dondu. Başparmaklarım omurgasının tepesindeki bir kası yoğurdu. Cesur davranmış, ellerimi vücudunda gezdirmiş ve burnumu başının tepesine daldırırken belini sıkımtım. Onu içime çektiğim anda, kendi iniltim saçlarına karışıp tüylerimi ürpertirken, Tabitha kollarımın arasında kaskatı kesildi. Tutuşumdan kurtuldu ve koridorda kaybolmadan önce küçük kızı Hope'un ağladığını duyduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

O gece onu hiç öpmedim. Bazen,
keşke hiç öpmeseydim diyorum.

Banana Boat ve yasemin şampuanının kokusu bana doğru süzülüyor, ılık bir esintiyle klora karışıyor. Tabitha bana doğru biraz eğiliyor, at kuyruğu çenemi gıdıklıyor ve ben bu hareketten bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Parmaklarım yanlışlıkla göğsünün yan tarafını sıyırdığında ondan kaçan kesik kesik nefesi fazla analiz etmiyorum.

Arkasını dönüp kısık bir sesle "Teşekkür ederim" diye mırıldandığında bana gönderdiği hararetli bakışı kesinlikle görmezden geliyorum.

Gözleri dalıyor, benimkilere kayıyor, sonra parmak arası terliklerine dönerken bulut örtüsü tepesindeki güneş ışınlarının saldırısıyla savaşıyor.

Kendi savaşında kaybolmuş durumda. Bu savaşın bir parçası olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, ancak bunun üzerinde çok uzun süre düşünmeme izin veremem. Beş ay önce çaresizce aşık olduğum kız karanlık geçmişine teslim olduğunda kılıcımı bıraktım.

Benimle bir gelecekten vazgeçen başka bir adam.

Yürek parçalayan bir yenilgiydi.

Ama ben sabırlı bir askerim ve bekleyeceğim. Beni, uzun zamandır kayıp olan aşkının yerine geçen adam olarak değil, olduğum kişi olarak görmeye hazır olana kadar bekleyeceğim.

Sydney suyun içinde zıplarken, "Karınla işin bittiğinde kıcını kaldırıp buraya gel," diye bağıyor. "Tavuk oynamak istiyorum."

Karım.

Bu lakabın beni ne kadar derinden yaraladığını bilmiyorum. Yine de acımı belli etmiyorum, o tanıdık maskeyi takıp Syd'e göz kırpmıyorum. "Bir saniye."

Oliver kaşlarını çatıyor, şaşkınlığı bize de yansıyor. "Tavuk mu?" diye merak ediyor.

"Evet, omuz oyunu."

"Omuzlamak için kümes hayvanı mı alacağız?"

Tabitha güneş kremi elimden alıp bir kısmını kendi avucuna sıkarken bir kahkaha atıyorum.

Üvey kardeşim ilginç bir karakter. Yirmi iki yıl boyunca toplumdan uzak kalmasına rağmen, hala dünyaya yeni gelmiş bir masumiyete ve karanlık günlerde bile beni gülümsetmekten asla vazgeçmeyen anlaşılır bir lehçeye sahip.

Tabitha usulca kıkırdarak bir elini kaldırıyor, espresso kahverengi kaşları soruyla kalkıyor.

İki kolumu da uzatıyorum. "Hisset beni. Tamamen seninim."

Elini uzatıp güneş koruyucuyu yara izimin üzerine sürerken elmacık kemikleri kızarıyor. Dokunuşu şefkatli. Arıyor. Eli gezinirken tenim ısınıyor ve bakışları aynı arayışla bana doğru süzülüyor. Bir tıslamanın kaçmasına, havayı yarmasına ve kulağa cinsel bir günah gibi gelmesine engel olamıyorum.

Geri çekiliyor, yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Dalış kıyafeti gibi bir şey giymelisin... böylece yaran güneşten daha iyi korunur. Endişeleniyorum."

Her zaman benim için endişelendiği doğru. Bunda bir rahatlık bulsam da, bunun daha çok bir anne sevgisi olduğunu biliyorum, on altı aylık kızı ağzına küçük, dairesel bir nesne soktuğunda duyduğu endişeye paralel olarak. Bu benim arzuladığım türden bir sevgi değil.

Bu *onun* sahip olduğu türden bir aşk değil.

Aramızdaki gerginlik hâlâ sürüyor ve bir kibrit çakmak yerine, beni yakmaya kararlı olan alevi söndürmek için suyu işaret ediyorum. "Bakıcınızın kaçmasına iki saat var," diye anons ediyorum, sesimi bozmamak için kendimi zor tutarak. "Bu iki saat göbek kahkahası, müzik,

arkadaşlar ve sürükleyici bir tavuk oyunu, çünkü görünüşe göre yine on dört yaşındayız. Sıfır ebeveynlik görevi, sıfır sorumluluk ve sıfır kaş çatma. Sadece güneş ve eğlence. Anladın mı?"

Bütün gün gözleriyle alay eden gölgeler, bulutları yaran bir güneş ışını tarafından çalınır.

Günüşiği kazanır.

"Anladım," diyor, dişleri bir anlığına parlıyor. Kollarını iki yana sallıyor, sanki içinde kalan karanlıktan kurtulmuş gibi. "Sadece eğlence."

Sırıtişım büyülenmiş bir halde Tabitha'nın uzaklaşmasını, parmak arası terliklerinden sıyrılmasını ve havuzun kenarında duraklamasını izliyorum.

Bu sefer tereddüt yok. Gözlerini kapatıyor, burnunu tutuyor ve hemen dalıyor.

Ve Tanrım.

Aynısını bana da yapmasını ne kadar isterdim.

BU BOKTAN BİR FIKIRDI.

Tabitha omuzlarımın üzerine tünemiş, kalçaları yüzümü öyle bir sarıyor ki mayomu ıslatan kutup suyuna şükrediyorum.

Kızlar ciyaklayıp gülerken Oliver karşımdaki arkadaşına tutunarak sallanıyor, kolları neşeli bir savaşa giriyor.

"Oliver! Beni düşüreceksin," diye bağırın Syd neredeyse devriliyordu, dengesinin bozulmasında Oliver'dan çok kıkırdamalarının suçu vardı.

"Şey..." diyor, sesi gergin, dizlerini sıkıca kavıyor. "Belki de... bu kadar kıvrınmayı bırakmalısın."

"Oyunun amacı da bu zaten!"

Ayak bileklerini göğsümde çaprazlarken ön kollarım Tabitha'nın üst uyluklarına kilitlenmiş durumda. Atkuyruğu iki savaş geride gevşedi ve uzun, siyah saçlarının yüzümü perdelemesine neden oldu, nemli uçları cildimi gıcıklıyor. Kalçaları sıkıyor ve ben boğazımın arkasındaki iniltiyi tutuyorum. Sydney üstünlüğü ele geçirdiğinde, Tabitha neredeyse devriliyor, yumruğuyla saçlarıma tutunarak kendini yakalıyor.

İnilti kesiliyor. Öksürerek üstünü kapatıyorum.

"Özür dilerim!" Tabitha gülerek ciyaklar. Tutuşu gevşer. "İsteyerek yapmadım-"

Neredeyse tekrar kayıyor, bu yüzden elim onu sabit tutmak için iç uyluklarından birinin etrafında kıvrılıyor. Gerginleştğini hissediyorum, parmaklarım tehlikeli derecede yumuşak tenine batıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Yeniden bir araya gelen kızların elleri birbirine kenetlenirken, tehlikeli bir şekilde ileri geri sallanırlar, Sydney o kadar çok güler ki Oliver onu tutmakta zorlanır.

Onun bu zayıf anını kendi avantajıma kullanıp Tabitha'yı Syd'in kaydığı yöne, sola doğru sertçe savuruyorum. Sıkı tutunarak, kızımın öldürmek için içeri girmesini ve Sydney tiz bir çılgınlıkla suya düşene kadar rakibini çekmesini izliyorum.

Tekrar ayağa fırlıyor, kocaman bir nefes alıyor, açık sarı saçları güneşte parlıyor. "Kahretsın."

Oliver iç geçirir. "Görünüşe göre yenildik." Hayal kırıklığıyla başını sallar. "Özür dilerim. Boynuma kramp girdi."

Tabitha, ben onu sırtımdan aşağı kaydırmadan önce zaferle kollarını havaya kaldırıyor ve beşlik çakarak birbirimize bakıyoruz. Ellerimiz ayrıldığında, bana sarılmak için hızlı davranıyor. Kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzumun kıvrımına gömüyor, nefesi tenimdeki buzlu damlacıkları ısıtıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Gözlerim Tabitha'nın başının üstünden Sydney'inkilere takılıyor ve Syd kaşlarını bilerek çatıyor.

Kısa bir süre önce Sydney'e Tabitha ile olan ilişkimin romantizmden platoniğe dönüştüğünü itiraf ettim. En iyi arkadaşım son birkaç aydır bulutların üzerindeydi, sonunda eşimi bulduğumu düşünüyordu, tam da çocukluk ruh eşiyle yeniden bağlantı kurduğu sırada.

Herkes mutlu, mesut ve geliyordu. Bu da itirafı ürkütücü kılıyordu.

Hayatım boyunca ebedi bir bekar oldum. Bu gurur duyduğum bir şey değil ama böylesi daha kolaydı. Duygu benim için her zaman zor olmuştur, gerçek bir bağ kurmayı her zaman filmlerle ve kurgu kitaplarla sınırlı olduğunu düşündüğüm yanıltıcı bir idealizm haline getirmiştir.

Ta ki Tabitha olana kadar.

İlginçtir ki Sydney bunu yemedi. Bana Tabitha'nın sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Sabır. Yıldızlarda yazılı olduğumuzu söyledi.

Tıpkı bana her bakışında Tabitha'nın gözlerindeki bakışın platonik olmaktan çok daha derin olduğuna ikna olduğu gibi.

Sanırım bu bana bir parça umut verdi.

Mesele şu ki, umut bir kurtarıcı da olabilir, bir cellat da. Kartların hangi tarafa düşeceğini bilmenin bir yolu yok. Bunu sadece zaman gösterecek ve zaman da umut kadar öngörülemez.

Tabitha beni serbest bırakıyor.

Ayağa kalktığında gözlerimiz birbirine dolanıyor ve bana bakan aynı umut ışığını görmüyormuş gibi yapıyorum.

Saçının mürekkepli bir tutamını gözlerinden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırıyor. Benden uzaklaşırken dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor. "Mandy bana mesaj atmış mı diye bakmaya gidiyorum," diyor. "Hope'u kontrol etmeliyim."

Başımı sallıyorum ve o da havuzun diğer ucuna gidiyor.

Kulak misafiri olmadığında Sydney bana doğru yüzüyor ve omzuma yumruk atıyor. "Tanrım, ikiniz beni deli ediyorsunuz. İki ana karakterin açıkça aşık olduğu bir TV şovu izlemek gibi, ama yazarlar bize işkence etmek için bu boku çiziyorlar. Mulder ve Scully gibi. Ya da Buffy ve Spike gibi." Dudakları bükülür. "Bundan sonra size 'Spuffy' diyeceğim."

Çıkardığım ses kısmen mırıltı, kısmen huff. Syd doksanlarla ilgili her şeye takıntılı. "Bir hayır patlaması."

"Çok yakın görünüyor," diye katılıyor Oliver. "Kalp karmaşık bir yaratıktır. Bazen ister, bazen de istemek acı verir." Havuzun kenarına doğru ilerliyor ve dirseklerinin üzerine yaslanıyor. "Son aylarda insanlık durumundan öğrendiğim bir şey varsa, o da *istemenin* galip gelme eğiliminde olduğudur. Uykuda kalamayacak kadar güçlüdür."

Umut.

Bana umut vermeyi kes.

Onlarla alay edemedi şarkı değişiyor ve kaygısız ruh hali bozuluyor.

Hemen ne olduğundan emin değilim. İlk fark ettiğim şey Tabitha'nın havuzun kenarında hareketsiz durduğu. Bir giriş gibi sert.

"Hey. Tabs." Ona seslenirken sesim bir gülümsemeye dönüşüyor, çünkü daha iyisini bilmiyor. "Orada iyi misin?"

Sydney benden bile daha kayıtsız, müzik ötücü kuşların cıvıltıları arasında yüksek sesle çınlarken ellerini havada sallıyor. "Ooh, buna bayıldım."

Bu bir Radiohead şarkısı. *Karma Police*, hatırladığım kadarıyla. "Tabs."

Cevap vermiyor. Gözleri Sydney'in yakındaki bir taburede boŖta duran cep telefonuna kilitlenmiŖ.

Hızla ona doğru ilerliyorum, kendimi dıŖarı çekmeden önce güneŖ gözlüklerimi havuzun kenarına bırakıyorum. "Tabitha," diye tekrarlıyorum, endiŖe göğsümü kesiyor. Hâlâ boşluğa gömülmüŖ durumda. Gözbebekleri zengin çikolata ve canlı yeŖilin tüm izlerini yutmaya çalıŖıyormuŖ gibi gözlerinde bir karanlık var.

Sydney arkamdaki havuzdan Ŗarkı sözleri söylüyor, ileri geri sallanıyor. "KonuŖ benimle." Ona ulaŖtıđımda elimi uzattım. "Hey..."

DonmuŖ.

Parmaklarımı üst koluna dolayarak Ŗefkatle sarılıyorum. "Sen-" Nefes nefese kaldığında, etrafımda döndüğünde ve göğsümü ittiğinde gafil avlandım,

Beni yankılanan bir sıçramayla geriye doğru suya düŖmeye zorluyor. Yüzeye hızla çıktım, ıslak perçemlerimi gözlerimden silerken ve bir elimi yüzümde gezdirirken yüzümde Ŗaşkınlıkla karıŖık bir ifade vardı.

Gözleri fal taŖı gibi açılıyor.

Tüm rengi yanaklarından süzölür.

Titremeye, sarsılmaya, geri çekilmeye ve benden uzaklaŖmaya baŖladı, çıkardığı küçük vıraklama sesine korku karıŖıyordu. "Tanrım... Özür dilerim..."

YaklaŖmalı mıyım yoksa geri mi çekilmeliyim emin değilim. Hasta olacak gibi görünüyor.

"Çok özür dilerim." Arkasını dönüp giderken sözleri kırık bir fısıltıya dönüŖüyor.

Takip ediyorum.

Takip etmek zorundayım.

"Tabs!" Sesime derin bir endiŖe karıŖıyor ve sudan dıŖarı atlarken kalbim korkuyla dörtnele atıyor. Onun peŖinden çimlerin arasından soldaki evime doğru koŖuyorum. "Tabitha, bekle."

KoŖmaya devam ediyor. Araba yolumun yanında yere yığılana kadar koŖuyor, elleri çimenleri yumruklarken baŖı öne düŖüyor.

Kayarak duruyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, hiç vakit kaybetmeden onu kollarıma çekiyorum.

Hıçkırıklara boğuldu.

İstirap vücuduna yayılıyor ve ben onu kavrarken çaresizce titremesine neden oluyor.

"Hey, hey, iyisin," diye fısıldıyorum kulağının dibine, Ŗakađını öpüyorum. "Sadece bir anlık bir Ŗeydi. Bir anlık. Sen iyisin."

Başını ileri geri sallıyor, çıplak omuzlarıma yapışıyor, tırnakları içime batıyor. "Hayır. Bunu yapamam. Daha da kötüleşiyor," diye burnunu çekiyor, neredeyse nefes nefese kalacak. "Tanrım, Gabe..."

Kollarımda çözülmeye başladığında ve gözyaşları tenimi ıslattığında her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Yüzünü iki elimin arasına alıp başparmaklarımla kulaklarının hemen altını okşuyorum ve eğilerek fısıldıyorum: "Sus. Gözlerini kapat."

İtaat eder. Her zaman itaat eder.

"Uçuyorsun," diyorum nazikçe, hâlâ okşayarak, hâlâ ona tutunarak. "Özgürsün. Güvendesin."

Başını sallıyor, nefes alış veriş düzenine girmeye başlıyor, göz kapakları titrerken vücudu gevşiyor.

"Aşağı bakma, tamam mı?" Tekrar başını sallıyor, nefes alıyor. Nefes veriyor.

"Aşağı bakma."

Titremeleri kesiliyor, beni tutuşu hafifliyor.

Saçlarına bir öpücük konduruyorum, sonra yanağımı başının üstüne koyuyorum, başparmaklarım o sakinleşene kadar fırçalıyor ve sıyrıyor.

Başlangıçta acısı sadece bir hayalet gibiydi. Arada bir uzun bir sessizlik olduğunda ya da yıldızlara uzun süre baktığında gözlerinde titreşiyordu.

Şimdi yaşayan bir şey haline geldi.

Ve canlıların bir nabızı, bir iradesi, atan bir kalbi vardır. Pençeleri ve keskin dişleri vardır. Bir canlının ne yapabileceğini kimse bilemez.

Tabitha arkasına yaslanıyor, gözleri kızarmış ve yaşlarla parlıyor. Uzun bir süre bana bakıyor. Bir rüzgâr esiyor, saçlarını da alıp götürüyor, ağaç dallarını yavaşça dans ettiriyor. Yapraklar gövdelerinden kopup aşağı süzülüyor, yapraklar ve çiçek tomurcukları yanımıza düşüyor.

Çimenlerden pembe bir tomurcuk koparıyor ve parmaklarının arasında okşuyor.

"Yapacağım, Gabe," diye mırıldanıyor, bana bakıyor, bir damla gözyaşı ağzının kenarında birikiyor. Onu yalayarak uzaklaştırıyor, dudakları yıpranmış bir nefesle ayrılıyor. "Yazarla konuşacağım. Ona hikayemi anlatmak istiyorum."

Göz kırpıyorum.

Bunu yapacağını düşünmemiştim. Çok fazla, çok zor, çok tetikleyici olacağını söyledi.

Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirip fısıldıyorum.

"Emin misin?" "Eminim."

"Ya..." Panik üzerime yağıyor. Boğazıma yerleşiyor ve bir ilmik gibi hissediyorum. Göğsümü ısıırıyor ve sonraki kelimelerimin dilimde asitle renklenmesine neden oluyor. "Ya seni kaybedersem?"

Tabitha'nın ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ben zaten kayboldum," diyor, başparmağıyla parmağı arasına sıkıştırdığı tomurcuğa bakarak. Çiçek açmayı bekleyen yeni bir hayat dalı. "Geri dönmek için oraya gitmem gerekiyor."

BÖLÜM 2

TABITHA

T İki bardak portakal suyu ağır çekimde tepsimden yuvarlanıyor. Dramatik bir dengeleme hareketine kalkışırken pek de zarif değilim, bu da bardakların bir olimpiyat etkinliğiymiş gibi havaya sıçramasına ve paramparça olmasına neden oluyor.

mutfak zemininde ayaklarımın dibinde.

"Bunun için maaşımdan kesinti yapacağım, Brighton," diye bağıyor Smithers ocaktaki tüneğinden.

İçimi çekerek boştaki elimle burnumun kenarını sıkıyorum ve saate bakıyorum. Saat 11:02, yani son kontrol ettiğimden bir dakika geçmiş ve görüşmeme bir dakika daha yaklaşmışım.

Midem sıkışıyor.

Bugün oyundan düştüm; bu doğru.

Beş saatten kısa bir süre içinde, en karanlık sırlarımı hiç tanımadığım bir adama dökmek için yola çıkacağım. Bir yabancıya. Sarsıldığımı söylemek yetersiz kalır.

"Üzgünüm, Smithers." Büyük cam parçalarını almak için eğildim ve onları artık boş olan tepsiye yığdım. Omzumun üzerinden patronuma özür dileyen bir bakış fırlattığımda, özür dilemeden arkamdan bakıyordu.

Süpürgeyi almak için onun görüş alanından çıkmadan önce doğrulup boğazımı temizliyorum, karnımdaki sıkışma endişeyle daha da sıkılaşıyor.

Akçaağaç kokusu burnumun dibine kadar gelirken, domuz pastırması tavada cızırıyor ve özel sosis sosumuzun kokusuna karışıyor. Öğle yemeği saati yaklaşıyor, ancak müşteriler kulüp sandviçleri, çorba ve salata kombinasyonları için pek uğramıyor. Her şey kahvaltıda bitiyor.

Happy Plates Pancake House, Marengo, Illinois'in eteklerinde, Clancy adlı bir köyde yer alıyor. Sadece iki yüz elli kişilik nüfusuyla, sarı tuğlalı küçük restoran ve çoğu gün yaşamın tek kanıtı olan gülümseyen krep maskotu dışında neredeyse hayalet bir kasaba.

Gözleme evi zamanımın çoğunu geçirdiğim yer, sadece başımızı sokacak bir çatı sağlamak için yorucu saatler boyunca çalışıyorum. Devlet yardımı, devlet sigortası ve Hope'un büyükanne ve büyükbabasının bizim için satın aldığı iki yatak odalı mütevazı bir ev, beni ve küçük kızımı ayakta tutan tek şey.

Şikayet etmemeliyim.

Kötü geçmişim ve müsait olmamı kısıtlayan küçük bir çocuğum varken, bir işim olduğu için bile şanslıyım. Çoğu işveren özgeçmişime bir göz attı, acıma kokan bir gülümseme takındı ve beni bir daha takip etmemek üzere yolladı.

Minnettarım

. Ben

minnettarım

.

Dağınıklığı toplamayı bitirdiğimde Smithers benim için iki taze meyve suyu bardağını tezgahın üzerine koyuyor. Fişe bakıp teşekkür ederek gülümsüyorum ve tepsimi daha sıkı tutarak mutfak kapısından içeri giriyorum.

Yedi numaralı masaya doğru ilerliyorum, aralarında orta yaşlı bir beyefendi ve hizmet köpeğinin de bulunduğu bazı müdavimlere geniş gülümsemeler sunuyorum - yüzünün etrafında şişirilmiş en sevimli tirbuşon bukleleri olan küçük bir Bichon Frisé - ve her sabah kahve ve meyveli süzme peynir için uğrayan ve bana hesabın önerdiğinden çok daha fazla bahşiş veren iki yaşlı bayan.

Sırtmanın ortasındayken dikkatim sağa kayıyor ve yedinci masada oturan tanıdık yüzleri görüyorum. "Aman Tanrım..." Gülümsemem büyüyor, gerçek bir şefkatle çiçek açıyor. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Cora kabinden bana coşkulu bir el sallıyor, Dean ise koltuğunda dönerek beni kendine özgü bir göz kırpmayla selamlıyor.

Cora Lawson ve Dean Asher.

İkisi de sevgili arkadaşlar. İkisi de benim gibi tarifsiz bir dehşetten kurtuldu.

Bir parçası olmak için asil bir kulüp değil, ama bizi bir araya getirdi ve sonrasında kayıp ve yalnız bir şekilde ilerlemektense onlarla birlikte olmayı tercih ederim.

"Sürpriz." Cora gülümsüyor, dişleri bembeyaz parlıyor. Altın sarısı saçları iki omzuna dökülüyor, kabinden atlayıp bana sarıldığında gevşek bukleler zıplıyor. Son bir yılda daha da dolgunlaşmış, yumuşak

kıvrımları söğüt gibi bedenime değıyor. "Sürprizleri sevmediğini biliyorum ama bu durumda bir istisna yaparsın diye düşündüm," diyor.

Tek kollu sarılmamdan kendini kurtardığında neredeyse portakal suyunu tekrar düşürüyordum. Dean tepsideki bardakları ikinci kez düşmeden önce kapmak için araya giriyor, refleksleri benimkinden daha keskin.

Rahatlama iç çekişim bana bir göz kırpmaya daha kazandırdı.

"Tüh," diye mırıldanıyorum kendimi küçümseyen bir kıkırdamayla ve tepsinin yanıma düşmesine izin veriyorum. "Onları mutfakta bir kez düşürmüştüm zaten."

Cora burnunu kırıştırarak, "Ben de neden dondurma gibi koktuğunu merak ediyordum," diyor.

İkisi de hâlâ nemli olan pantolonuma ve ıslak spor ayakkabılarıma bakıyor.

"Portakal suyu ve vanilyalı vücut sisi." Omuz silkiyorum. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

Gülüyor. "Bunu sen planlamışsın gibi davranacağız."

"Hizmet edebildiğime sevindim," diye ekliyor Dean, kabinde arkasına yaslanıp bir eliyle dağınık siyah saçlarını karıştırarak. "Ara sıra faydalı olabilirim."

Cora yavaşça başını sallarken gül kurusu dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Bu sabah tuvalet kâğıdı rulosunu *değıştirmeyi* başardın - doğru pozisyonda."

"Büyükklükten korkmayın."

"Dean." Nefes nefese kaldı. "Az önce beni Shakespeare mi yaptın?" "Kimseye Shakespeare yapamazsın. Bu bir fiil değıl."

Bir nefes daha. "Az önce bana İngilizce mi öğrettin?" Gözleri kısılıyor ama kararmıyor. Sadece sevgi sızıyor ve gösterişli gülümsemesini güçlendiriyor.

Elleri masanın üzerinde kenetleniyor ve ben başımı eğip başka tarafa bakıyorum.

Cora ve Dean de benim yaşadığım travmatik sıkıntıların aynısını yaşadılar. Aralarındaki fark, bundan birlikte çıktılar.

Yalnız çıktım.

Bu düşüncenin beni batırdığı, yersiz bir kıskançlığa sürüklediği anlar oluyor. O anlarda kendimi kaybediyorum. Eskiden olduğum kişiden, yeniden olmak istediğim kişiden uzaklaşıyorum. Bu cesur, sevgi dolu insanlara bakıp karanlık düşüncelere kapılmak berbat bir duygu.

Bu hiç adil değıl.

İki ay önce, Cora'nın arka bahçesinde, havai fişeklerle dolu bir gökyüzünün altında, basit bir soru gecenin içinde yankılanarak beni

kör edici bir panik atağa dönüştü. Dean beni yakalamak için oradaydı. Cora beni tutmak için oradaydı.

İkisi de orada birbirlerine tutunmuş, parçalarımın gevşemesini çaresizce izliyorlardı.

"Dean bu gece Bloomington'a dönüyor," diye anons ediyor Cora, elini Dean'inkinden çekip meyve suyu bardağına doluyor. Gözleri bana doğru kayıyor. "Görüşmenden sonra yanına geleceğim. Yalnız kalmanı istemiyorum."

Bu ifade beni restorana geri götürüyor ve zayıf bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Teklifin çok hoş ama yalnız olmayacağım. Gabe benimle olacak."

Başını sallıyor, bir rahatlama ifadesi yüzünü kaplıyor - ya da belki de umut.

Cora, birine karşı hisler beslediğimi fark ettiğim anda sırrımı açtığım kişiydi.

Yeni biri. *Başka* biri.

Kırıldığım anda güvendiğim kişi de oydu.

"Yarın işten sonra bir kahve randevusuna ne dersin? Saat dörtten sonra boşum."

"Kulağa harika geliyor. Umut'u da yanıma alacağım."

"Daha da iyi." Nazikçe gülümsüyor. "Kız kardeşimin onu benden daha çok görmesini biraz kıskanıyorum. Öğretmenliği bırakıp Hope'un yatılı dadısı olmayı düşündüm. Senin için sorun olmaz, değil mi? Harika bir oda arkadaşım. Çamaşır benim uzmanlık alanım."

İçimden bir kıkırdama dökülüyor. "Yemek yapar mısın?"

Bakışları tekrar masanın karşısındaki Dean'e kayıyor. "Hafta sonları, evet, Dean yemek yapar."

"Gördün mü?" Ona göz kırpmıyor. "İşe yarar."

Cora ve Dean şu anda karmaşık koşullar nedeniyle uzun mesafeli bir ilişki içindedirler ve Dean Cora ile birlikte memleketine geri dönmek için bir iş transferi ayarlayana kadar birbirlerini sadece hafta sonları görebilmektedirler.

Yaşadıkları dehşetten sağ çıksalar da yara almadan kurtulamadılar. Mutlu bir kavuşma olması gereken şey, başka bir acı verici kabusa dönüştü.

Dean o sırada Cora'nın kız kardeşi Mandy ile nişanlıydı. Ve bu biraz karışıktı.

Cevap vermek üzereydim ama sözlerim kısa kesildi. Bir müşteri öksürmeye başladığında başımı sağa çeviriyorum. Gürültülü bir öksürük, balgamlı ve ciğerleri titreten türden.

Bugünlerde beni tetikleyen şeyler çok tuhaf. Önemsiz anlara duyarlı hale geldim.

Bir dizi tanıdık kelime. Bir şarkı. Ön kapımdan dışarı adımımı attığımda esintinin yüzümü öpme şekli.

Öksürük.

Seramik kupasının üstünden kahve damlarken öksüren adama bakıyorum. Kilolu ve saçsız, üzerinde ter lekeleriyle kirlenmiş beyaz bir tişört var. Boğazını temizliyor, kendine geliyor ve benim dalgın bakışlarımın kendisine yöneldiğini hissedince bana bakıyor.

Dudaklarında çapkın bir sırıtış beliriyor.

Yüzüm kızarıyor, boğucu bir his göğsümü sıkıştırıyor, kanım buz kesiyor.

Kabinden kalktı.

Gözlerini bana dikti.

Topallayarak ilerliyor ve tanıdık bir koku duyularımı ele geçirerek midemi bulandırıyor. Benzin ve çürük. Garip bir şey, küflenmiş sebzeler gibi. Atık bir tencerede kaynayan havuçlar.

Adam tam önümde durdu.

Gözleri karanlık ve boncuk gibi, grinin her tonunu barındırıyor. Eğilerek, "Seni özledim, Kedicik" diye fısıldarken iğrenç nefesi yanağımı buğulandırıyor.

Tepsi vinil zemine çarparken gözlerimin arkasında yıldızlar uçuşuyor. Ya da belki de soğuk çimentodur.

Zincirler... Sanırım zincirler var.

Kan ve karanlık.

Umutsuzluk.

Hayır, hayır, hayır.

O öldü.

O adam öldü ve artık bana zarar veremez.

Bu gerçek değil, bu gerçek değil.

"Tabitha?"

Adım, beni boğmakla tehdit eden yoğun sisi delip geçiyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum, dizlerim bükülmeden önce keskin bir nefes alıyorum ve soluma dönüyorum,

Cora'yı bana sıcaklık ve endişeyle bakarken buldum. "Ne?" Keyfim kaçmış bir şekilde mırıldanıyorum. Adama dönüp baktığımda hâlâ kulübede oturmuş, kahvesini yudumluyordu.

Bana bir gülümseme gönderdi, ama nazik bir gülümseme. Dostça bir merhaba.

"Sen iyi misin?" Dean merak ediyor.

Daha fazla sıcaklık, daha fazla endişe, iyi olmadığımı dair daha fazla kanıt.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve anılardan kurtulmak istercesine başımı sallıyorum. "Özür dilerim. O sabahlardan biriydi." Eğilerek düşen tepsiyi alıyorum ve üretmek için çok fazla çaba sarf ettiğim bir gülümsemeyeyle ayağa kalkıyorum.

Cora ve Dean bana bakıyorlar, kendi gülümsemeleri çoktan kaybolmuş.

"Uğradığınız için gerçekten minnettarım," diye telaşla titreyen parmaklarımı yan atkuyruğumdan geçiriyorum. "İşe dönmem gerekiyor ama birkaç dakika içinde uğrayıp siparişlerinizi alacağım."

Etrafımda dönerek, beni kovalamaya hevesli kara buluttan kaçarak hızlı bir kaçış yapıyorum.

Terapiye ihtiyacım var.

Gabe'in üç kapı ötesinde yaşayan yazarla bağlantı kurmamın ana nedeni de buydu. Psikolojik gerilim romanları yazıyor, bu da onu hikayemi dinlemek için birincil aday yapıyor.

Hikayemi *yazdığın* için.

Ne yazık ki, benim özel devlet sigorta planım terapiyi kapsamıyor.

Vadesiz hesabım, ruh sağlığım için gereken ekstra fonu sağlamaya yaklaşmıyor.

Kesik eğitimim ve iş geçmişimin olmaması bana bakkal tezgâhtarlığı ya da lokanta garsonluğu dışında iyi maaşlı bir iş imkânı sağlamıyor.

Başlangıçta tek terapi kaynağım hamileliğim ve ardından kızım Umut'un doğumuydu. Umut'un onun *-bizim-* değerli bir parçası olduğunu bilmek beni bir süreliğine demirlemeye yetti. Ne de olsa bekâr bir anne olarak hayat, tamamen size bağımlı olan küçük insandan başka bir şeye odaklanmaya pek yer bırakmıyor.

Ama artık yaşılanıyor.

Yürümek. Birkaç kelime söylüyor. Kreşte minik arkadaşlar edinmek. Kendini oyuncaklarla ve çizgi filmlerle meşgul ediyor.

Ve ben... kayıyorum.

Boşluklar var. Boşluklar. Çok fazla sessiz an.

Aşağıya bakma, aşağıya bakma.

Uçmaya devam et.

Mutfak kapısını itip sakinleştirici bir nefes alırken Gabe'in sözleri zihnimde titreşiyor ve beni merkezliyor. Dünya çok gürültülü ve zihnim çok kalabalık olduğunda, bana gözlerimi kapatmamı ve kendimi uçarken hayal etmemi söylüyor.

Uçuyorum, ağırlıksızım, her şeyin üstünde yükseliyorum. Bana kanat veriyor.

Ve fark ettim ki.

Acımı dindirmek için lisanslı bir doktorum, rahat bir koltuğum ya da sessiz bir ofisim olmayabilir.

Ama Gabe var.

BÖLÜM 3

TABITHA

I tungsten yüzüğü parmağımın etrafında döndürürken, bant pencere ışığının bir parçasını yansıtıyor. Bunu neden taktığımdan emin değilim. Çok büyük, ne zaman elimi yana bıraksam parmak eklemimin üzerinden kayıyor. Belki de bir işaretir.

Belki de bana onu şifonyerin çekmecesine geri koymamı ve avucuma koyduğu anı unutmamı söylüyor.

Çekmece kısmen açık olduğundan içerideki dağınıklığa bakıyorum, gözlerim bana bakan eski mekanik kol saatine takılıyor. Ben kendimden geçerken arızalı alarm mekanizması ağustos böceklerinin çıgıllıklarından oluşan bir kakofoni gibi etrafımda yankılanıyor. Hala bozuk, hala hiç olmadığı kadar şanssız.

Şans.

Sonunda bu kadar az şansa sahipken iyi şansa inanması ironiktir.

"Hazır mısın?"

Kulaklarımdaki çınlamayı silkeleyerek çekmeceyi kapattım ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim, yüzüğün diğer elime geçmesine izin verirken Mandy'ye doğru döndüm. "Sanırım öyle. Dürüst olmak gerekirse ne kadar hazır olabileceğimden emin değilim."

Genellikle renksiz olan alametifarikası beyaz-sarı saçları, yatak odamın kapısının önünde dururken koridor ışığının altında parlıyor, parıltı saçlarını sarının bir tonuna boyuyor. Mandy gülümsemesiyle gülümsüyor. Mandy gülümsemesinde dişler ve gözler parıldar, yanaklar genişçe gerilir, burun kırışır. "Şahsen bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum." Çarkıfelek meyvesi gibi kokan sakızını çıtlatıyor, "hadi takım!" dercesine yumruğunu havaya kaldırıyor ve o gülümsemeyi kullanıyor. "Ama ben sizi destekliyorum. Poms-poms, kısa etek, saçma tekerlemeler, her şey."

"Teşekkürler mi?" Kıkırdıyorum. "Sanırım."

"Yani, tek hayal edebildiğim zihin değiştiren travma sonrası stresin yüzeye çıkması ve artık toplumun işlevsel bir üyesi olmayana kadar sizi boğması. Kulağa iyi gelmiyor." Her nasılsa, gülümseme yapışıyor. "Hiç de değil."

Zihnimde canlandırıdığım görüntüden biraz utandım.

Haklı mı?

Başıma gelen en kötü şeyi yeniden yaşayarak kendimi daha büyük bir duygusal hasara mı hazırlıyorum? Kulağa mantıklı geliyor.

Muhtemelen, hatta.

Göğsüm korkuyla doluyor.

Bu düşünce daha aklımdan çıkmadan Hope, Mandy'nin bacaklarını iterek oturma odasından çıktı ve çığlık çığlığa "Anne!" diyerek bana doğru koşmaya başladı.

Gözlerimi kırıştıtarak yüzüğü kot pantolonumun ön cebine sokuyorum ve eğilerek onu kucaklıyorum. Koyu kahverengi bukleleri bebek pudrası ve lavanta gibi kokuyor ve gözlerim buğulanıyor.

Lavanta kokusu bana hep bunu yapar.

"Annem gitti mi?" Hope boynumun kıvrımına doğru mırıldanıyor. Suçluluk ve utanç üzerime çöküyor.

Onu evdeki bakıcıdan daha bir saat önce aldım ve şimdi tekrar gitmem gerekiyor. Mandy benim işle ilgili olmayan bebek bakıcım, kendime bakmak için bir iki saate ya da Gabe ile Netflix izlemeye ihtiyacım olduğunda her zaman imdadıma yetişiyor.

Arkadaşlığımız tuhaf, çünkü birbirimizden çok farklıyız. O bir kuaför müdürü, her zaman son moda trendlere uygun giyinir, makyajı mükemmeldir, kirpiklerinin hiçbiri yerinde değildir. Yeni fönlenmiş saçlar ve portakal hanımelleri gibi kokuyor.

Genellikle dökülmüş süt ve akvaryum balığı krakeri gibi kokarım ve birbiriyle uyumlu kırıxmamış kıyafetler bulabilirsem şanslıyım. Kız kardeşi Cora ile arkadaşlığım derin bir bağ ve karşılıklı güçle dolu olsa da, Mandy ile arkadaşlığım kolay ve eğlenceli. Hiçbir filtresi yok, bu da takdir edebileceğim bir dürüstlük.

Bazen gerekli oluyor.

Nezaket göstererek, hikayemi dinlemeyi ve yeni bir romana dönüştürmeyi kabul eden kurgu yazarı Evan Hart ile görüşmeye giderken kızıma bakmayı teklif etti.

Bu benim fikrimdi. Bu, travmamı sansasyonel hale getirmek ve en büyük kayımdan para kazanmak için yapılmış bir oyun değildi.

Bunu istemiştim.

Buna ihtiyacım var.

Hatta telif ücretini benimle paylaşacak, bu da yaşam masraflarına büyük ölçüde yardımcı olacak.

Hope'a, "Uzun sürmez, Balkabağım," diyorum ve yumuşak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bayan Mandy seninle oynamak için burada. Akşam yemeği için sana en sevdiğin erişteyi yapacak, seni yatıracak ve..." Gözlerimi Mandy'ye çevirdiğimde, sanki onu neye bulaştırmak üzere olduğumu merak ediyormuş gibi, mükemmel gölgeli kaşlarının yaylanışını izliyorum. "Ve sana tüm ninnileri söyleyeceğim."

"Yaşasın!" Hope bir tavşan gibi hoplayıp zıplıyor. Mandy kapı aralığından bana bakıyor.

Kendimi ayağa kaldırıp Hope'un yumuşak buklelerini okşadığımda gülümsemem iki kat daha samimi oluyor. "Gummy Bear şarkısını çok seviyor."

"Sen kötüsün."

"Ve Barney şarkısı."

"Ruhsuz."

Gülüyorum. Aynaya son bir kez bakarak parmaklarımı uzun saçlarımın arasında gezdiriyorum ve saçlarımın artık hiç kıvrılmadığını fark ediyorum.

Tıpkı gülüşümün ışıltısını koruyamadığı gibi kıvrımlarını koruyamıyor. Ama numara yapmayı öğrendim.

Mandy geçmeme izin vermek için kapı aralığından çekiliyor ve Hope sayesinde koridora saçılmış olan sandaletlerimi giyiyorum.

"Bunlar uymuyor." Beni, baykuş baskılı bir karşılama paspası ve bir elbise askısından ibaret olan antreye kadar takip ediyor. "Kapıdan bu şekilde çıkmaya izin vermeyeceğim."

Haklı olduğunu fark ederek sandaletlere baktım.

Hiç fark etmezdim.

Etrafta kayıp iki sandaletten birini ararken, arka cebimden cep telefonumun sesi geliyor ve çantamı duvar askısından alıyorum. Zil sesi bir Bad Omens şarkısı, Gabe'in en sevdiği grup.

Gülümseyerek çağrısına cevap verdim. "Hey, sen. Ben de şimdi çıkıyordum."

Arka planda bir gürültü çitirtisi. Elektrikli matkaplar ve kırıcılar. Gabe bir inşaat şirketinde şantiye şefi,

Haki pantolonunu ve bir proje yöneticisi olarak masa başı işini, daha fazla fiziksel emek sağlayan bir pozisyonla takas etmişti; arzuladığı bir şeydi.

Sesi inşaat gürültüsünü bastırmaya çalışıyor. "Tabs? Beni duyabiliyor musun?"

"Sayılır." Telefonu kulağımla omzum arasında dengede tutarken hâlâ kayıp sandaletin peşindeyim. "İşler nasıl?"

"Bu bir iş," diyor, sanki raketten uzaklaşıyormuş gibi bir sesle. "Olmak istediğim yer burası değil."

"İyi olacağım. Bu doğru. Yapmam gereken bir şeymiş gibi hissediyorum." "Orada olmak istedim."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor, dudaklarıma yumuşak bir gülümseme dokunuyor. Bugün Hope'a Gabe'in bakması gerekiyordu ama bir inşaat projesinde sorunlar çıkmış ve ortalığı temizlemek için geç saate kadar kalmak zorunda kalmıştı. "Biliyorum ama endişelenme. Bu hafta buluşup yağlı pizza ve müstehcen diziler eşliğinde dertleşebiliriz." Sanki dün üvey kardeşinin havuzunda yaşanan olayı telafi edercesine ses tonuma biraz şaka katıyorum.

Kendime bir öğleden sonra eğlencesi ve güneş ışığına izin verip, beni rahat bırakmayan karanlığa yenik düşmemin üzerinden sadece yirmi dört saat geçti.

Onu ittim.

Ellerimi onun üzerine koydum ve onu geriye doğru suyun içine ittim, kafam karışmıştı ve dehşete düşmüştüm, çünkü bir şarkı beni tetiklemişti.

Suçluluk duygusu beni pençeliyor, pençeleri keskin ve affetmiyor.

Gabe.

Bana sadece sabır ve istikrar veren, yanımdayken güvenliğimi veya refahımı *bir kez bile* sorgulatmayan adam.

Onu incittim.

Bunu asla kabul etmezdi ama gözlerinde gördüm.

Ve içimdeki güvensizlik duygusu, Gabe'in bir inşaat projesi nedeniyle geç saate kadar kalmasına *gerçekten* gerek olup olmadığını merak etmeme neden oldu... belki de bunu *istiyordu*. Belki de yanımda olmamak için bir bahaneydi.

Benden korkmuş olabilir. Karışık zihnimden, gerçekliğe olan bağlılığımın gevşemesinden korkuyor. Şimdi ve o zamanı ayıran o bulanık çizgiden korkuyor.

Bundan daha trajik bir şey düşünemiyorum.

Ama sözlerine bir gülümseme karıştığında endişem azalıyor. "Pizzayı çok severim," diyor.

Onu daha iyi duymak için telefonumun sesini açıyorum, böylece cevabı Mandy'nin kulaklarına ulaşıyor. Bana muzaffer bir başparmak işareti yapıyor, alt dudağını dişlerinin arasında emerken kaşlarını oynatıyor.

Eğer bu unvan tamamen farklı, acı verici ve sinsî bir anlam taşımasaydı ona çöpçatanımız derdim.

Nefesimi üfleyerek, işgüzar arkadaşşıma sırtımı dönüyorum ve dokuz yüz metre karelik küçük evimde bir yerlerde mahremiyet cebi bulabilirmişim gibi davranıyorum. "Sanırım biraz gerginim," diye itiraf ediyorum Gabe'e, hâlâ ciddiyetimi korumaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Geçmişimi tekrar ziyaret etmek beni korkutuyor ama... bir keresinde bana korkunun üstesinden gelmenin bir ödülü olduğunu söylemiştin."

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve ben de bilgelikle olan mücadelesinden pişmanlık duyup duymadığını merak ediyorum. Gabe boğazını temizliyor. "Evet, var," diye cevap veriyor, sesi zengin ve derin, sertlikle bezeli. "Sadece ödölün, ona ulaşmak için verilen zorlu mücadeleye değmesi gerekiyor."

Kalbim çarpıyor, buna değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Umarım buna değer.

"Geri döneceğine söz ver," diyor yalvaran bir ses tonuyla. "Seni kaybetmeyeceğime yemin et."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Geri geleceğim."

"Bana söz ver, Tabs. Şimdiden kaybetmişim gibi hissediyorum."

Kendini kısa kesiyor. Zihnim tatlılıkla karışık acı anılarla dolup taşıyor.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmesi, yeniden yaşadığımı, yeniden doğduğumu hissetmem ve her şeyin bir anda nasıl dağıldığı, Utanç verici bir kelime.

Beni o anda kaybettiğini düşünüyor ama gerçek şu ki, ben aslında hiç orada değildim.

Hepsi bir oyundu. Bir sis perdesi. Acımı gizlemek için bir perde. Bu farklı.

Bu, saklanmaya çalışmak yerine harekete geçmektir.

Başımı sallayıp derin bir nefes alırken gözlerimden yaşlar akıyor. "Söz veriyorum."

İç çektiğini duyuyorum - rahatlama ya da şüphe, emin değilim.

"Güzel," diye fısıldıyor. "İşin biter bitmez beni ara, tamam mı? Zilimi açık tutacağım."

"Yapacağım. Teşekkürler, Gabe."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve bakışlarım oturma odasındaki açık pencereye, ağaçların arasına yerleşmiş terk edilmiş serçe yuvasına takılıyor

Dallar. Yavru kuşlar aylar önce kanatlandı ama yuva hâlâ boş duruyor ve yeni bir hayat bekliyor.

Küçük bir el inci beyazı bluzumu çekiştiriyor ve telefonu çantama koyup askısını omzumda sallarken dikkatimi pencereden çekiyor.

Hope bana bakıyor, bir elinde meyve suyu bardağı sallanıyor. "Anne geri dön," diye mırıldanıyor, koyu mavi gözleri kocaman ve endişeli.

Onunki gibi mavi.

Benimki gibi

endişeli.

Eğilip ona sarılıyorum, kalbim sıkışırken yanağına öpücükler konduruyorum. Bunu onun için yapıyorum. Bunu yapıyorum ki sonunda beni olabileceğim en iyi anne olmaktan alıkoyan şeylerden kurtulabileyim. Yüzümün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor ve elimden gelen tüm güvenceyle "Anne geri dön" diyorum.

"Buraya gel, küçük cimcime." Mandy, Hope'u benden uzaklaştırıyor ve içi atıştırmalıklarla dolu plastik bir poşeti ona doğru sallıyor. "Sefahat dolu bir gece bizi bekliyor. Kız kıza dedikodu, Reid'e telefon şakaları, Kool-Aid'li su ve bir ya da iki tatsız PG dereceli film gündemde."

Kıkırdıyorum, melankoli çözülüyor.

Mandy gülümsemesiyle beni el sallayarak uğurluyor, ben ön kapıya doğru ilerlerken Hope'u kollarına alıyor. Reid'den kalma elmas nişan yüzüğü eski bir avizenin ışığında parlıyor ve ben içgüdüsel olarak ön cebime dokunup güç arıyorum.

El sallayarak, uyumsuz sandaletlerimle kapıdan çıkıyorum.

BÖLÜM 4

GABE

T Arama kesilip ekran kararırken telefon elimde ağırlaşıyor.
Kalbim gibi ağır.

Elimin tersini alnımda gezdiriyorum, cildim yaz güneşinden ve ekibim projeyi tekrar rayına oturtmaya çalışırken saatlerce süren yorucu çalışmalardan dolayı terden parlıyor.

Zamanlama berbat.

Tek yapmak istediğim Tabitha'nın yanında olmak, elini tutmak, sinirlerini yatıştırmak ve huzursuz kalbini korumak. Bunun yerine, Şeytan'ın oyun alanına benzeyen bu inşaat alanında sıkışıp kaldım ve normalde karmaşık olmayan bir projeyi geciktiren ekipman arızalarıyla uğraşıyorum.

Bu lanet hava yüzünden.

Hidrolik sistem aşırı ısındığı için beton mikseri kızarmış. "Hey, Mason!"

Kafamı kaldırdığımda Darius'un kafasındaki bareti çıkararak bana doğru geldiğini görüyorum. Adam bana Mason diyor çünkü görünüşe göre kız arkadaşının hoşlandığı Christopher Mason adında bir erkek modele benziyorum.

Sanırım kız arkadaşıyla hiç tanıştırılmamamın bir nedeni var.

Siyah teni terden kayganlaşmış, Temmuz güneşi sert bir ışıkla onu çiviliyor ve yüksek görünürlüklü yeleğinden yansıyor. "Bu lanet şey berbat, dostum. Sabahın köründen beri buradayız."

Sempatı duyarak başımı salladım. "Seni anlıyorum ama bu iş bitene kadar burada sıkışıp kaldık.

Bir gecikmeyi daha kaldıramayız. Zaten bütçeyi aşmış durumdayız."

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Bu saçmalıktan sonra bir içkiyi hak ettik. İş bitirdikten sonra The Oar'a ne dersin? O zamana kadar muhtemelen son çağrı olur ama siktir et."

"Hayır, bu gece olmaz. Planlar."

Açıkçası, ne zaman mesaim bitecek ya da Tabitha ne zaman yorgunluktan bayılacak bilmiyorum ama onun yanında olmama riskini göze alamam. Bana ihtiyacı olabilir.

Omzumdaki küçük boynuzlu piç kulağımın dibinde kıkırıyor, hüsnükuruntularımın alay ediyor.

Darius hayal kırıklığıyla dudaklarını büzüyor. "Yakında soğuk bir şeyler içmemiz gerektiğini biliyorsun. Bir sonraki parti ne zaman?"

Son partim üç hafta önce 4 Temmuz'daydı.

Bütün günümü Syd ve Oliver'ın havai fişeklerin altında masalsı bir nişanlanmanın ardından oturma odamdaki kanepede birbirlerini okşamalarını izleyerek ve kıskançlık kalbimi kemirerek geçirdim. Sonra da kendimi erkenden yatağa attım, kıskançlığımı kontrol edemediğim için suçluluk duygusuna gömüldüm.

Sadece yirmi sekiz yaşında olduğumun farkındayım. Hâlâ gencim ve yuva kurmak ve arzuladığım mükemmel aile hayatını yaratmak için daha çok zamanım var.

İşin zor tarafı, bu hayatı birlikte kurmak istediğim kadını buldum ama ona sahip olamıyorum.

"Emin değilim." Baretimi yeniden ayarlıyorum, çenemi güneşe doğru eğiyorum ve tek bulutun üzerinde kayan bir kuş ailesine gözlerimi kısarak bakıyorum. "Yine de bira teklifini kabul edeceğim. Gelecek hafta sonu olur mu?"

"Tamamdır, kardeşim."

Yumruklaşıyoruz ve yeleği bir güneş ışığı gibi onu aydınlatarak uzaklaşıyor.

İş arkadaşlarımdan biri daha yanımdan geçiyor ve o da bana çarpıyor, ama bu dostça bir çarpma değil. Buzlu bir omuz darbesi, iş botlarımdan düz olmayan bir çakıl parçasında tökezlemesine neden oldu.

Başımı kaldırıp baktığımda bana kaşlarını çatmış, sanki ona bir şekilde hakaret etmişim gibi beni aşağı yukarı süzdüğünü görüyorum.

İşin ilginç yanı, adamın adını bile bilmiyorum. Ama o benimkini biliyor.

Herkes adımı biliyor çünkü ben bir suçlunun oğluyum.

En yakın arkadaşımı ve üvey kardeşimi öldürmek amacıyla komşumun evini ateşe vererek ulusal haberlere konu olan adamla aynı kanı paylaşıyorum, böylece hastalıklı ve çarpık sırlarını örtbas edebilecekti.

Evet... Ben o adamım.

Ben Travis Wellington'ın oğluyum ve herkes Darius kadar hoşgörölü ve bağışlayıcı değildir.

Bazıları hayatımı riske atarak yanan eve koşmamı ve sevdiğim iki insanı güvenli bir yere çekmemi umursamıyor. Bazıları haftalarca yanık ünitesinde kaldığımı ve deri nakli yapıldığını unutuyor.

Bazıları benim o olmadığım gerçeğini görmezden gelmeyi tercih ediyor. Asla o olamayacağım.

İhtiyatlı bakışlar, işyeri fısıltıları ve küçümseyici omuz darbeleri bazen içimi kemirmiyor desem yalan olur. Berbat bir durum. Babam taş gibi bir pislik ve onunla karşılaştırılmam, onunla ilişkilendirilmem, onunla *akraba* olmam, kalıcı bir yara izi bırakmaya mahkum başka bir kemik derinliğinde yanık.

Ayrıca Tabitha'nın bana baktığında gördüğü kişinin o olup olmadığını merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Babam.

Onu yok edecek bir adam.

Bir canavar.

Bir kazık çakıcının çeliğe vururken çıkardığı ses beni olduğum yerde sarsıyor ve ekibim ter içinde kalırken benim hiçbir şey yapmadan durduğumu hatırlatıyor.

Fırtına bulutunu silkeleyip yeniden odaklanıyorum.

Gözlerime damlayan teri silerek başımı kaldırıp bakıyorum ve birkaç metre ötede, şantiyenin hemen kenarında beliren tanıdık olmayan bir figür gözüme ilişince iki kez dönüp bakıyorum.

Koyu renk bir gazeteci şapkası takmış ve ellerini siyah pantolonunun ceplerine saklamış, kıpırdamadan duruyor. Hava biber tarlasındaki iki keçiden daha sıcak, ama adam kıyafetlerinin üzerine dumanlı gri bir trençkot giymiş, sıcak çarpmasına karşı mutlu bir bağışıklığı varmış gibi görünüyor. *Scooby Doo*'nun klişe kötü adamlarından birini andırıyor.

Ve bana doğru bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Ürkütücü orospu çocuğu.

Dikkatim tekrar kuş ailesine yöneliyor, hepsi tepedeki kablo telleri boyunca dizilmiş. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onu düşünmeden edemiyorum ve onu düşünmek beni her zaman gülümsetiyor.

Kesilmeye dayanıklı eldivenlerimden birini çıkarıp Tabitha'ya kısa bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Unutmayın... aŖađı bakmayın :)

Hemen okuyor, sonra k    k kırmızı bir kalp atıyor.
Sırıtiyorum.
Tekrar baktığımda adam ortadan kaybolmuŖtu.

BÖLÜM 5

TABITHA

"H Ey! Ayakkabılarına bayıldım." Genç bir kız ön kapıyı hızla açıyor ve kulaklarından birinden bir kulaklık çıkarıyor. Bana megawatt gücünde bir gülümseme gönderirken kirli sarı saçlarını iki düşük at kuyruğu şeklinde bağlamış. "Babamın mutfağı temizliyor ve spagettiği kaldırıyorum. İçeri gelsene."

Şirin çiftlik evinin içine belli belirsiz bir adım atıyorum, çantamın askısına tutunurken başımı sallayarak teşekkür ediyorum. İtalyan baharatlarının ve olgun domateslerin kokusu burnuma doluyor. "Teşekkür ederim. Siz Evan'ın kızı mısınız?"

"Evet, ben Summer. Merak etme, odamda olacağım, böylece seni rahatsız etmem. Babam senin için bir kitap yazdığını söyledi." Gözleri küçük mavi aylar gibi parlıyor. "Bu çok havalı."

Yarım ağızla kıkırdıyorum. "Oldukça havalı sanırım. Siz de onun sekreteri misiniz?"

Bir kıkırdama dökülmeden önce burnu kıvrılıyor. "Kesinlikle. Dokuz yaşında olduğum için henüz çalışma iznim yok ama kimseye söylemezsin, değil mi?"

"Sırrın benimle güvende." Dudaklarımı görünmez bir anahtarla kapatıyorum.

Evin diğer tarafından gelen tıkırtılar çenemi yukarı çekerken bir kahkaha daha paylaşıyoruz.

"Kahretsin. Hey. Kusura bakma geç kaldım," diyor bitişik mutfaktan gelen bir erkek sesi. "Profesyonelce değil, biliyorum. Söz veriyorum, zamanımı yönetmekten daha iyi yazıyorum."

Evan Hart, benimkinden daha büyük olmayan küçük fuayede beni selamlamak için koşarak yanıma geliyor ve elini uzatıyor. Gülümsüyorum ve tokalaşmayı kabul ediyorum. "Merak etme. Birkaç dakika erken geldim."

Yayınlanmış bir yazarın nasıl göründüğünü hayal ettiğimden emin değilim, ama sanırım net bir düğme, ütülenmiş pantolon, burnunun köprüsüne tünemiş gözlükler ve Oliver'ı eğitimsiz gösterecek açık bir lehçe hayal ettim.

Bu adam bekar baba hayatının özeti gibi görünüyor: dağınık siyah saçlar, gözlerinin altında gölgeler, yırtık kot pantolonla eşleştirilmiş buruşuk bir bando tişörtü, hepsinin üstünde bir omzundan sarkan çok sevilen bir bulaşık bezi.

Uyumsuz sandaletlerim ve elma suyu lekeli bluzumla kendimi anında evimde hissediyorum.

Summer, babasının gündelik kıyafetlerine tiksintiyle bakarak, "Şık bir pantolon giymeliydin," diyor. "Yanlış hareket."

"Tabitha benim süslü pantolonumu umursamıyor."

Kollarını kavuşturuyor ve dudaklarını büzüyor. "Evsiz gibi görünüyorsun baba."

Gözleri kısıldı. "Bu çok geçerli gözlem için harçlığınızdan bir pay alıyorum."

"Bu pazarlığa açık mı?" "Evet."

"Senin için mutfakçı temizlemeyi bitireceğim." Başını hafifçe sallayarak razı oldu. "Anlaştık."

Gözlerim aralarında pinpon oynuyor, Summer oturma odasını geçip mutfakta kaybolmadan önce birbirlerine beşlik çakmalarını izliyorum.

Evan bana özür dileyen bir gülümseme gönderiyor. "Özür dilerim. Dokuz yaşında, yirmi yediye gidiyor," diye kıkırdıyor. "Beni takip edin."

Sandaletlerimi çıkarıp Evan'ı üç yatak odasına açılan kısa bir koridora kadar takip ediyorum. Biri açıkça Summer'ın odası, mor boya ve grup posterleriyle süslenmiş, diğerinin ise kapalı bir kapısı var - muhtemelen Evan'ın yatak odası. Üçüncü oda daha çok depo olarak kullanılan bir alan gibi görünüyor, röportajımız için özenle toplanmış ve küçük bir masa, dizüstü bilgisayar ve iki sandalyeyle donatılmış.

İçeri girdiğimizde gözlerim bir defterin, kalemlerin ve fosforlu kalemlerin arasında duran bir ses kayıt cihazına takılıyor. Kaşlarımı kaldırarak cihaza bakıyorum.

Evan omuz silkiyor. "Geçmiş bir dönemin kalıntısı, biliyorum." "Çok retro."

"Bu bir aile yadigârı ve her zaman onu kullanmak için bir bahane aradım. Ayrıca, beni olduğumdan daha sofistike göstereceğini umuyordum..."

Ama sanırım sana bunu söyleyerek daha az etkili olmasını sağladım." İçeriye tamamen girdiğimizde, dağınık saçlarını kaşdı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bunun çok şık bir düzen olmadığının farkındayım ama örümcek ağlarını temizledim ve köşedeki kirli giysi yığınının kaldırdım." Bana hem cazibeli hem de af dileyen bir gülümseme daha fırlatıyor. "Bunu bir kafede ya da kütüphanede falan yapmayı düşündüm ama görüşmenin doğası gereği mahremiyetin en iyisi olacağını düşündüm. Daha kontrollü bir ortam. Ama eğer rahatsız olursanız, ben uyum sağlayabilirim. Bunu her yerde yapabiliriz."

Başımı sallıyorum. "Hayır... hayır, bu mükemmel. Mahremiyetin en iyisi olduğuna katılıyorum. Ben..." Ellerimi birbirine kenetleyerek ürpertici bir nefes alıyorum. "Bugünlerde tetikleyicilere eğilimliyim. Ne kadar az dikkat dağıtırsam o kadar iyi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Buyurun, oturun." Evan rahat tekerlekli sandalyeyi çekip işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su, kahve?" Duraklıyor, sırtıyor. "Artık spagettim var. Kızım mükemmel olduğunu söylüyor. Bana dünyaca ünlü olduğu söylendi."

Sandalyedeki yerimi aldıktan sonra çantamı yere bırakıyorum ve bir kakhaha atıyorum. "Hayır, teşekkürler. Şimdilik böyle iyiyim." Küçük mekâna göz gezdirirken, duvar çıkıntısında titreşen ve sıcak bir ambiyans katan birkaç sütun mumu dikkatimi çekiyor. "Bunu benim için yaptığın için minnettarım. Eminim garip bir istekti. Sydney bana psikolojik gerilim romanları yazdığınızı söyledi ve bu benim aklımı başımdan aldı. Sonunda hikâyemi paylaşmanın tedavi edici olabileceğini düşündüm. Ve umarım siz de bu deneyimden bir şeyler çıkarırsınız."

Evan başını sallayarak masanın diğer tarafına geçiyor ve karşımdaki ahşap yemek sandalyesine oturuyor. Dizüstü bilgisayarını açıyor ve ses kayıt cihazını kurcalıyor. "E-postanı aldığımda ilgimi çekmediğini söyleyemem," diyor bana. "Ama koşulların hassas olduğunun farkındayım. Size karşı şeffaf olmak ve bir doktor ya da lisanslı bir profesyonel olmadığımı bilmenizi istiyorum. Verebileceğim her türlü tavsiyeyi dikkate alın - bunlar daha çok kafamdaki fikirleri ve çatışmaları çözmeye çalışan ben olacağım. Psikopatlar, sosyopatlar ve kriminoloji üzerine birçok araştırma yapmış olsam da, bu konuda bir guru olmaktan çok uzağım."

"Seni dava etmeyeceğim. Merak etme."

Rahatlamış bir nefes veriyor. "Çok minnettarım."

Gülümsememi dizginleyerek ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve başparmaklarımın etrafında dönerek kalbimin düzensiz atışlarını bastırmaya çalışıyorum. Endişe göğsümün içinde ağırlaşıyor. Sinirden dizlerim bir aşağı bir yukarı sallanıyor, huzursuz ve tedirginim.

"Hafif bir şeyle başlayalım," diyor Evan, faresini tıklarken, ela gözleri bana doğru kayıyor. "Bana kendinden bahset. Kimsin, nelerden hoşlanırsın, geçmişin hakkında biraz bilgi ver."

Kim olduğumu mu yoksa eskiden kim olduğumu mu?

Daha önce.

Şeytan keskin pençeleri ve aç dişleriyle özümü oymadan önce.

Başlangıç noktasını düşünüyorum.

Görüntüler zihnimi bulandırıyor ve Arizona'daki ilk hayatıma geri dönüyorum. Düzgün bir hayattı. Normal bir hayat. Kiraz ağaçlarına, tatlı şarkılar söyleyen alaycı kuşlara ve haziran sonunda erik tulumumun içinde bağdaş kurmuş oturup büyükannemin vişneli limonatasını ve narenciyeli keklerini hayal ederken lavanta kokusuna sivruluyorum.

Bir ömür önceydi, ama hala benim hayatımdı.

Travmam benim hayatım değil. Milyonlarca güzel parçanın arasına sıkışmış korkunç bir parçadan başka bir şey değil.

O parçalara uzanıyorum, güç almak için yumuşak kenarlarına tutunuyorum.

"Arizona'da büyüdüm ama Edenbrook Üniversitesi'nden burs alarak Chicago'ya taşındım. Psikoloji okuyordum," diyorum ona. "İnsan zihni beni her zaman büyülemiştir. Nasıl çalışır, nasıl rüya görür, nasıl hatırlar. Küçüklüğümden beri bu konuda daha fazla şey öğrenmek istedim."

Evan klavyesine dokunuyor, dikkati benimle ekran arasında paylaşıyor. Devam etmem için başını sallıyor.

"Papatya çayını ve kelebekleri severim. Saçımı hiç boyatmadım. Yükseklikten nefret ederim ve ne pahasına olursa olsun uçaklardan kaçınırım," diye geveliyorum, kendimle ilgili ilginç gerçekleri düşünmeye çalışıyorum ve muhtemelen bir karakter profili oluşturduğuna karar veriyorum. "Artık sürprizlerden ya da ani değişikliklerden hoşlanmıyorum ama eskiden spontaneydim. Bir zamanlar yol gezilerine bayılırdım." Zayıfça gülümsüyorum. "Ben temkinli bir insanım. Her zaman bir yedek planım vardır. Pizza en sevdiğim yemektir ve yaz en sevdiğim mevsimdir. Ben bir anneyim. Kızım benim tüm dünyam."

Yazarken bana bir gülümseme gönderiyor. "Bu bağdaştırılabilir. Büyük bir ailen var mı?"

"Benim hiç kardeşim yok. Annemle babam ayrı ve annem şimdi Utah'ta yaşıyor. Birkaç yıl önce annemin yanına geri taşınmayı denedim ama... zor oldu. Benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve babam da artık ortalıkta yok." Yutkunuyorum. "Bu yüzden geri döndüm ve şimdi

Buranın biraz batısında küçük bir ev. Ailem hiçbir zaman sıcak ve samimi bir aile olmadı."

Nedense bu, "*Umurlarında değil*" demekten daha iyi geliyor kulağa.

Annem geçen yıl tatillerde bir kez Umut'la beni ziyarete geldi, o kadar. Kısa, endişe dolu bir ziyarette ve büyük bir kısmını telefonuyla geçirdi, bizimle neredeyse hiç ilgilenmedi.

Aslında o hafta sonu Gabe ile geçirdiğim ve ilk gerçek randevumuzla sonuçlanan hafta sonuydu.

Ben eve döner dönmez, annem aynı gün yakınlardaki bir kasabada başka bir ziyareti olduğunu söyleyerek ayrıldı. Illinois'e gitmesinin nedeninin bu ziyaret olduğundan ve bizim de yol üzerinde uygun bir durak olduğumuzdan oldukça eminim.

O zamandan beri onunla konuşmadım ve o da iletişime geçmek için herhangi bir çaba sarf etmedi. Annem hiçbir zaman anaç bir tip olmadı ve babam ben daha küçük bir çocukken beni terk ettikten sonra hayatıma daha da az dahil oldu. Eskiden bu beni rahatsız ederdi ama artık etmiyor. Hayat, sizi takdir etmeyen ve size değer vermeyen insanlarla değerli zamanınızı harcamak için çok kısa -aileniz olsun ya da olmasın.

Kızım daha iyisini hak ediyor.

"Hiç yalnızlık çekiyor musun?" Evan not almaya devam ediyor. "Bağımsızlığı mı tercih ediyorsun?"

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğum ve tam zamanlı bir işim var, bu yüzden meşgulüm. Bir avuç yakın arkadaşım var," diye açıklıyorum sorulara tam olarak cevap vermeden.

"Koca mı? Erkek

arkadaş?" Kalbim

çırpınıyor.

Yine Gabe'i düşünmeden edemiyorum.

Zengin yeşil gözler, zümrüt ve yeşim taşıyla kaynaşmış.

Kirli sarı saçlarının dalgaları yaz güneşinin ışıltılarıyla boyanmıştı.

Elimi tutuşunu ve bana Tabs diye seslenişini, sahil ağaçları ve okyanus dalgaları gibi kokuşunu. Onun çarpık, şakacı gülümsemesini ve en buruk günü nasıl tatlıya çevirdiğini hayal ediyorum.

Dinleme şekli; gerçekten *dinleme* şekli.

Ben asla bir yük ya da sıkıntı değilim.

Söyleyecek bir şeyim olmadığında bile beni dinliyor.

Yanağımı göğsüne bastırdığımda kalp atışlarının nasıl hızlandığını ve eli başımın arkasını kavrayıp parmakları saçlarımı ördüğünde benimkinin de nasıl hızlandığını düşünüyorum.

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Hayır."

İki parmağımı cebime sokup metalik bandı yokluyorum, kalçamda küçük bir ağırlık var.

Hüzün beni çimdikliyor.

"Tamam," diyor Evan nazikçe, yumuşak bir ifadeyle bana bakarak.

"Şimdi beni en başa götür. Bana o ilk günü anlat."

O ilk gün.

Hayatımın en kötü iki ayıyla sonuçlanan gün.

Geçmişe, iki uzun yıl öncesine, kâbuslarımı kızıl lekeler ve gümüş zincirlerle renklendiren bir güne uçup gidiyorum.

İşkenceli feryatlar ve tarifsiz eylemler.

En gerçek haliyle korku.

Aşağı bakma.

Aşağıya bakmıyorum, ama kendime geriye bakma izni veriyorum, çünkü hiç şüphesiz geriye bakmanın ilerlemeye devam etmenin tek yolu olduğunu biliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Kendimi merkeze alarak sandalyede arkama yaslanıyorum ve esintili bir Nisan akşamında o ahşap bankı hayal ediyorum.

Ses kayıt cihazının tıkırtısıyla ağzımdan kekeleyerek kelimeler dökülüyor. Dudaklarım ayrılıyor.

Nefesim kesiliyor.

Kalbim sıkışıyor.

Ve gidiyoruz.

"Her şey bir aşkla başladı."

BÖLÜM 6

TABITHA

İki Yıl Önce

"H Arabamın anahtarlarını gördün mü?"
Çantamı ters çevirerek içindekilerin açık havadaki banklardan birinin üzerine dökülmesine izin verdim. Karpuz dudak kremi, kağıt Makbuzlar, saç tokaları ve bozuk paralar ahşap koltuk sırasını kirletiyordu ama anahtarlarım hiçbir yerde yoktu.

Hmm.

Arkadaşım Corbin başını sallarken gözlerini kaçırdı ve bir ısırıkta muzun yarısını yedi. Çığnerken yanıtı boğuktu. "Hayır. Neden yiyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Çantamdaydılar. Sadece bir saniyeliğine burada bırakmıştım." "Beni aşar, Brighton. Dersten sonra seni eve bırakmamı ister misin?"

Sinirlerim tepeme çıktı. Hiç mantıklı *gelmiyordu, az önce buradaydılar.* "Belki... Sanırım." Endişe göğsümü aydınlatırken dudağımı kemirdim. Kampüs alanı öğrenciler ve öğretim üyeleriyle dolup taşıyordu ama kimse şüpheli görünmüyordu. Herkes arkadaşlarıyla kaynaşıyor, okul ödevlerini yapıyor ya da akşam dersleri arasında sandviç yiyordu.

Biri mi aldı?

Her cebi kontrol ettim, bankın altına baktım, adımlarımı geri çektim.

Sınıf arkadaşlarımdan birine yetişmek için sadece bir dakikalığına uzaklaşmıştım. Çantamı bankın üzerinde, ruj lekeli bir kahve fincanı ve sarılmış bir granola barın yanına bırakmıştım, ikinci kez düşünmemiştim. Bu

Cüzdanımda iki dolardan fazla para yoktu; ayrıca çantanın kendisi de Target'ın indirim reyonundan alınmıştı.

Corbin'in anahtarlarımı almayacağını biliyordum.

Yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek bankın üzerine çöktüm ve granola barı dişlerimle yırtarak açtım. "Bu berbat gün büyük bir patlamayla sona eriyor. Kahveme daha sert bir şey katmam gerektiğini biliyordum."

"Asla çok geç değildir." Corbin, her zamanki yardımseverliğiyle, ceketinin cebinden minyatür bir rom şişesi çıkardı ve kaşlarını bana doğru salladı.

İçimi çektim. "Yapmamalıyım. Yirmi dakika sonra dersim var."

"Beyin büyüğü sınıfı. Doğru." Omuz silkti ve içkiyi cebine geri koydu. "Anlamlandırmaya çalışırken sağduyunuzdan ödün veremezsiniz... anlam."

"Mmm. Birileri seni ders tanımlarını yazman için işe almalı." "Bir yeteneğim var," diye kabul etti sırtarak.

Yulaf ezmeli kuru üzümlü atıştırmalık barımdan küçük bir ısırık aldım ve çiğnemeye başladım. Güneş gökyüzünde alçalarak batıyor, yavaş yavaş açan dalları koyu lavanta ve kızıla boyuyordu. Normalde şu anda cep telefonumu çıkarıp böyle bir gün batımının fotoğraflarını çeker, kendimi parlak renklere kaptırırdım.

Ama bu gece değil.

Bu gece, doğanın güzelliği bir şekilde aldatıcı geliyordu. Uğursuz, tehlikeli. Nedenini bilmediğim bir uyarı midemi bulandırdı.

Anahtarlardı.

Kayıp anahtarlar beni çılgına çevirdi.

Corbin açık sarı buklelerinin üzerine bir şapka yerleştirerek, "Gitmem gerek Brighton," dedi. "Dersten sonra sana mesaj atarım. Hazır olduğunda benimle otoparkta buluş - tamponunda Phish yazan beyaz Corolla."

Gülümseyerek teşekkür ettim, beni bıraktığı için minnettarım. "Minnettarım. Dersten sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Beni içimi kemiren endişemle baş başa bırakarak uzaklaştı.

Birkaç dakika geçti ve Profesör Gleason yakındaki bir piknik masasında tek başına geç saatlere kadar yemek yerken gözüme çarptı. Karnım zil çaldı. Profesör Gleason'la, iki bilim dalı arasındaki ilişki üzerine olan tezim hakkında konuşmak istediğim doğrudu.

Rüya içeriği ve uyanık yaşam deneyimleri, ama şu anda onunla konuşmak için cesaretimi toplamamın tek nedeni bu değildi.

Birincil sebep bile değildi.

Birkaç metre ötede göze çarpmamaya çalışırken çelik mavisi gözleri beni granola barımı yerken buldu. Elbette başarısız oldum ve kaçırdığım bakışlar çok açıktı. Cesur bir nefes alarak banktan kalktım, çiçek desenli elbisemin eteğini düzleştirdim ve gözlerini hızla kısmen yediği sandviçine diken psikoloji profesörüne doğru yürüdüm.

"Yalnız mı yiyorsun?" Ses tonum alaycı, gülümsemem yumuşaktı. Masada doğrulurken, geniş omuzları beni görünce dikleşirken onu izledim. Sanki etrafını dikkatle not ediyormuş gibi bakışlarının bir an için ortak alanı taraması gözden kaçmadı.

"Bana katılmak için bir davetiye mi bekliyorsun?"

Hafif tonu benimkine paraleldi. Aşağıya bir sıcaklık gönderdi ve gevşek saçlarımın uçlarıyla oynamama neden oldu. "Sadece bir gözlem."

"Oturun." Ağzının yarısını kaplayan bir gülümseme hayaletiyle karşısındaki boş alanı işaret etti. "Orada yıpranmış görünüyordun. Bir şey mi kaybettin?"

Başımı sallayarak bankın üzerine doğru ilerledim ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Anahtarlarım kayıp. Ben Shelley ile konuşurken çantamı karıştıran birini gördün mü?"

"Hayır, ama daha birkaç dakika önce oturdum. Son dersim geç bitti."

"Bu çok garip," diye mırıldandım hayal kırıklığıyla. "Oh iyi. Eminim ortaya çıkacaklar."

Gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce masaya kaydı. Aramızda bir kıvılcım çaktı ve sanki onu uzaklaştırıyormuş gibi boğazını temizledi. "Tezin nasıl gidiyor?"

Omuz silktim, ellerimi kollarımda aşağı yukarı gezdirirken onun ateşli bakışlarında kaybolmamaya çalıştım. "Oldukça iyi. Rüyaların, beynin uyanık hayatımızda karşılaşılabileceğimiz zorlukları çözmesi için bir yol olarak hizmet ettiği teorisini araştırıyorum. Örneğin, eğer biri zor bir kararla boğuşuyorsa, bir rüya bu çatışmayı çözmek için içgörü veya rehberlik sağlayabilir."

"Buna inanıyor musun?"

Gözlerimi kırptım. "Rüyaların üzerimizde bu kadar gücü olduğuna inanıyor muyum?" Başını salladı.

"Ben...bilmiyorum. Rüyalar büyüleyici ve karmaşıktır. Bence insanoğlunun gerçekçi bir şekilde ortaya çıkarabileceğinden çok daha fazlası var." Yanağımı çiğnedim ve başımı yana eğdim. "Yani, bilinçaltımızın canlı bir tezahürü olabilirler ya da kendi başlarına bir varlık olabilirler. Rüyaların kendi güçleri var mı, yoksa onlara bu gücü veren sadece bizim zihnimiz mi?"

Bir eliyle hafif kirli çenesinin altını ovuşturdu. Retorik soruya cevap vermedi ama gözleri devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"En pratik senaryo, tüm cevapları kendi içimizde tuttuğumuz ve rüyaların bize sadece doğru yönde bir dürtme sağladığıdır," diye devam ettim. "Ancak daha zorlayıcı bir alternatif, rüyaların tamamen başka bir şeye açılan bir kapı olmasıdır. Bilimin ve insanlığın asla tam olarak açıklayamayacağı bir şey."

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı.

Rüyalar beni her zaman büyülemiştir.

Profesör Gleason siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından beni inceledi, kara kaşları düşünceli düşünceli kırışıyordu. Burnundan yavaşça bir nefes çekti ve bir kez daha başını sallayarak sandviğine uzandı. Bir ısırık almadan önce, "Zihin güçlü bir şeydir," diye onayladı. "En büyük silahımız olabilir."

"İyilik için... ve kötülük için,"

diye ekledim. "Bu doğru."

Dirseğimi ahşap masanın üzerine koydum ve çenemi elime dayadım. Küçük bir gülümseme belirdi ve kendi gülümsemesi benimkiyle dans etmek için gerildiğinde genişledi.

Gözlerini hızla başka yöne çevirerek tekrar avluya baktı. "Pekâlâ," dedi masa üstündeki kırıntıları fırçalayarak. "Nihayetinde hangi yöne meylettiğinizi okumak için sabırsızlanıyorum."

"Bunu sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Profesörüm yemeğinden arta kalanları topladı ve banktan kalkarken omzuna bir evrak çantası askısı astı. Tereddüt ederek, muhtemelen olması gerekenden daha fazlasını söyleyen son bir bakış gönderdi. "Birazdan sınıfta görüşürüz, Bayan Brighton."

"Kulağa hoş geliyor. Yakında görüşürüz

Matthew." Neredeyse boğuluyordum.

İlk isminin sesi kulaklarımla buluştuğunda yanaklarım yandı ve aramızda asılı kalarak onun telaşlanmasına neden oldu.

Tamamen uygunsuz.

Yeniden toparlandı, uzun parmaklarını düzgünce şekillendirilmiş, jöleli saçlarında gezdirdi ve gözlerini benden çekti. Dönerek uzaklaştı, bir süre daha durakladıktan sonra binanın girişine doğru ilerledi.

Alnım piknik masasına düşerken uzun bir nefes verdim.

Benden on yaş büyük psikoloji profesörüne aşık olmak en iyi ihtimalle aptalcaydı.

En kötü ihtimalle mi?

Ölümcul olabilir.

Profesör Gleason koyu çerçeveli gözlüklerini çıkarıp camlarını kazağının eteğiyle temizlerken, "BİRİSİ bana Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisi'nin bir dökümünü versin," dedi. "Önce ne gelir?"

"Seks," diye geveledi biri arkamdan.

Kıkırdamalar birbirini izledi ve avucumun içine gülümsedim. Bu dersi seviyordum ve bunun nedeni *sadece* öğretmenimin göz alıcı olması değildi - gerçi bu, öğlen kahvemi doldurmayı unuttuğum günlerde dikkatimin dağılmasını engelliyordu.

Leylak rengi midi elbisemin ince askısını ayarlarken, bakışlarımın beyaz tahtanın önünde bir ileri bir geri yürüyen Profesör Gleason'ı izlemesine izin verdim.

"Mm," diye düşündü. "Üreme de bu kategoriye giriyor, evet."

"Adamın öncelikleri varmış," diye ekledi öğrenci.

Daha fazla kahkaha çınladı, bir kargaşa karmaşası. Dikkatimi profesörden ayırmadım, gözleri bana kayınca ve özellikle oyalanınca karnım düğümlendi.

Yüzüm kızardı.

"Bayan Brighton," diye yumuşak bir sesle hitap etti. Masasına yaslanırken kollarını kavuşturmuş, başını neredeyse şaşkın bir ifadeyle yana eğmişti. "Bizi aydınlatır mısınız?"

Cevabı biliyordum. Giriş seviyesindeki herhangi bir psikoloji öğrencisinin ihtiyaç sıralamasını birden beşe kadar ezberlemiş olması gerekirdi. Ama şimdi seks hakkında düşünüyordum ve çekici üniversite profesörüm bana bakıyordu.

Gözlerinde meraklı bir parıltı vardı ve zihnimde her şey birbirine karıştı ve yanlışlıkla onu çıplak hayal ettim.

Boğazımı temizlerken sesim korkmuş bir fare gibi cızırdadı. "Fizyolojik ihtiyaçlar. Temel insan ihtiyaçları."

"Devam et."

"Hayatta kalmak için araçlar. Barınak, yiyecek, su."

Profesör iki parmağını kaldırarak ikinci ihtiyaca geçmemi istedi.

"Güvenlik ihtiyaçları," diye devam ettim, koltuğumda kıpırdanarak ve kalemimin ucunu masaya vurarak. "Temel ihtiyaçlarımız karşılandığında istikrar ararız. Güvenlik, emniyet, ister finansal ister duygusal olsun."

Üçüncü bir parmak havaya kalktı.

"Aşk," diye mırıldandım sıkı bir yutkunmayla. "Yakınlık."

"Seks iki seviyeye ulaştı," diye araya girdi öğrenci, arkamdan kıs kıs gülerek. "Güzel."

Profesör Gleason'ın gözleri bana sabitlenmişti. Dönmedi, gülmedi ya da göz kırpmadı. Koltuğumda daha da derine çöktüm, somut bir gerilim arttıkça kalbim dört nala atıyordu. "Saygınlık ihtiyaçları dördüncü sırada yer alır. Tanınma ve saygı görme arzusu. Statü," diye açıkladım. "Ve beşinci olarak da kendini gerçekleştirme, nihayetinde bir amaç duygusuyla doruğa ulaşma."

Düşünceli bir şekilde başını salladı ve gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirdi. Hiçbir erkek gözlükle bu kadar seksi görünmemişti. Herkes ona

Profesör Clark Kent, ve aynı fikirde olmadığımı söyleyemem.

"Doğru. Teşekkür ederim," dedi ve masadan kalkarken dikkatini sınıfın geri kalanına çevirdi. "Hepiniz için bir ödevim var."

Sınıfta toplu inilti uğulduyordu.

"Tezimizin teslim tarihi bu hafta," diye yakındı yanımdaki kız. "Bana sorarsanız zalimce ve alışılmadık bir ceza."

"Bu bir sosyal bilimler dersi, Mirabelle," dedi, ses tonu eşitti. "Şikâyetinizi Hukuk Fakültesi merkezindeki Bay Jackson'a iletebilirsiniz."

Bir kahkaha attı.

Masama baktım, cildim kaşınıyordu.

Diğer tüm öğrencilere ilk isimleriyle hitap ederdi, ama ben sadece *Bayan Brighton*.

Profesör devam etti. "Sizden ihtiyaç sıralamasının yeniden düzenlenebileceği, hatta tersine çevrilebileceği bir durum düşünmenizi istiyorum. Kültürel inançlar,

din, vesaire. Ödev Çarşamba günü teslim edilecek."

Zil çaldığında herkes ayağa fırladı ve kaos başladı. Profesör Gleason, herkesin kendisini görmezden gelmesini umursamadan sesler arasında konuşmaya devam etti.

Ben hariç herkes.

Her zaman yaptığım gibi her kelimesine asıldım.

Öğrenciler dağınık kâğıtları ve kitap çantalarını toplarken ben oturmaya devam ettim, defterimi ve rengârenk fosforlu kalem koleksiyonumu kendi sırt çantama yerleştirdim. Bakışlarım duvar saatine kaydı. Corbin kesinlikle dersini bitirmişti ve muhtemelen beni eve bırakmak için arabasında bekliyordu.

Aptal anahtarlar.

Nereye gitmiş olabilirler?

Corbin'e benim için hazır olup olmadığını soran hızlı bir mesaj gönderdim, ama hemen okunmadı, bu yüzden dudaklarımı büzdüm ve bekledim.

Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan sınıfı hissedilir bir sessizlik kapladığında oyalanmam daha da belirginleşti. Ben ve Profesör Gleason dışında herkesin gittiğini fark ettim.

Bana hitap ettiğinde başı eğik bir şekilde bir kâğıda bir şeyler karalıyordu. "Bir konuda yardıma mı ihtiyacınız vardı, Bayan Brighton?"

Oturduğum yerde kıpırdandım, ayağa kalkmak için hareket ederken boğazımı temizledim. "Ben, şey... hayır, sanırım hayır. Arabamın anahtarları kaybolduğu için bir arkadaşım beni eve bırakacak. Sadece onu bekliyorum." Öğretmenim başını kaldırmadan yazmaya devam etti. "Dışarıda bekleyeceğim. Kusura bakma-"

"Seni bırakabilirim."

"I-" Teklifi kabul edildi ve ben donakaldım. Kalbim küt küt atmaya başladı, avuçlarım nemli bir hal aldı. "Çok naziksin ama eminim yakında cevap verecektir."

Profesör Gleason kalemini bırakarak başını kaldırdı. Birkaç metre ötedeki masa sandalyesinden bana baktı. "Sorun değil. Zaten şimdi çıkıyorum." Açık kapıya bakarak ekledi: "Uzakta yaşamıyorsunuz, değil mi?"

Başımı salladım. "Üç mil var."

"Pekâlâ. Arkadaşına bu işi hallettiğine dair mesaj at."

Yeni parlak pembeye bürünmüş köprücük kemiğimi kaşıyarak boğazımdaki taşı yuttum ve başımı salladım. "Tamam. Harika. Teşekkür ederim."

Cep telefonumu çıkardım ve Corbin'e plan değişikliğini bildiren bir mesaj gönderdim.

Profesör Gleason masasından kalktı ve eşyalarını çantasına doldurduktan sonra kahverengi kruvaze paltosuna uzandı. "Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım," dedi.

"Doğru, elbette. Ben hazırım." antamın askısını sıkarak okul antamla birlikte omzuma attım ve onu sınıftan çıkarken takip ettim. Yanına sokulup adımlarıyla aynı hizaya geldiğimde etrafımda bir erkeksilik bulutu dolaşıyordu. Bu onun tıraş losyonu ya da sarhoş edici, yasak günahı andıran bir tür kolonya olmalıydı; baharatlı notalarla karışan sedir ve meşe gibi odunsu bir şey. Konuşmaya çalıştığımda sesim atallaştı. "Bunu yapmak zorunda değildin ama çok minnettarım. I..." Bir ksrk sesi duyuldu. "Minnettarım."

Oof.

Konuşmak neden zordu?

"Sorun değil. Umarım anahtarlarınızı bulursunuz." Azalan bir avuç ğrenci ve personelin yanından geçerken bana düz bir gülümseme gönderdi.

şüpheli ya da yanlış bir şey görünmüyordu.

Aramızda bir kol boyu mesafe vardı ve vücut dilimi kontrol etmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum, böylece "*Beni soyun ve benimle yolunuza devam edin, lütfen ve teşekkür ederim*" diye bağırmıyordu.

Bu normaldi. Her şey yolundaydı.

Ana kapıdan çıktık ve serin bahar gecesine girdik. Yıldızlar ve lamba ışıkları otoparka giden kaldırımı aydınlatıyordu ve sinirlerim tepeme çıkarken çantamın askısını sıkıca kavradım. Otopark neredeyse boştu, son dersler bugünlük sona ermişti.

Etrafta Corbin'in Corolla'sını aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Son cevapsız mesajıma baktığımda mesajımı aldığını ve eve gittiğini gördüm.

Profesör Gleason beni, anahtarlığındaki bir düğmeye bastığında ışıkları yanıp sönen siyah bir Lincoln Navigator'ın boşta durduğu otoparkın en uzak bölümüne doğru yönlendirdi.

Kapı koluna uzandım.

Araya girdi ve benim için açtı, bakışları bir gülümsemenin ipucuyla parlıyordu. Kollarımız birbirine değdi ve aniden, elli dereceninzerindeki akşam, lm Vadisi'ndeki l yaz gibi hissettirdi.

Soğuk deri iç mekana girerken terliyordum.

Profesörüm sürücü koltuğuna yerleşip motoru çalıştırmadan önce kapı yanımda kapandı. Bana baktı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Yine yıpranmış görünüyorsun. Anahtarlar yüzünden mi?"

Anahtarlar olmadığını biliyordu.

Yutkundum ve göz teması kurmaya cesaret ettim. "Onun gibi bir şey." Ağzının köşesi kıpırdadı. "Müzik sever misin?"

"Tabii ki." *Kim müzik sevmez ki?*

Müzik uygulamasında gezinerek bir seçim yaptı ve ses kadraniyla oynadı. Bir şarkı canlandı, ürkütücü ve esrarengiz bir şeydi. Şarkıyı tanıyamadım ama ön paneldeki ekran bana Radiohead'den *Karma Police* olduğunu söyledi.

Müzik nabzımı hızlandırırken, deri ve baharat kokusu kanımı kaynatırken koltuğumda daha da derine çöktüm, kirpiklerim dalgalandı.

"Bu şarkıyı seviyor musun?" Sesi zengin ve derindi, aracı çalıştırmak için hiçbir hamle yapmadı. Orada öylece oturduk, kimyasallar aramızda çalkalanıyor, söylenmemiş kelimeler akorlar ve karamsar sözler arasında sallanıyordu. "Eski şeylere bayılırım. Radiohead, Porcupine Tree, Nick Cave. Karmaşık ve katmanlı enstrümantasyona sahip gruplar." Durakladı, mavi gözleri gösterge panelinin ışığında parlıyordu. "Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Bu her zaman favorim olmuştur."

Bakışlarımız kilitlendiğinde göğsüm gerildi. "Hoşuma gitti. Farklı bir şey."

"Öyle mi?" Ağzının yarısı yukarı kalktı. "Bunu takdir etmek için çok genç olabileceğini düşündüm."

Yutkundum. Yirmi bir yaşımın endişelerimin en küçüğü olduğuna karar verdim, onun kıpır kıpır lacivert gözlerine bakarken ve çıplak ten ile miyavlamalar ve inlemelerle kaynaşan birbirine dolanmış uzuvların hayalini kurarken.

O benim
öğretmenimdi. Ben
onun
öğrencisiydim.

Kaçamak sadece ahlaki açıdan etik dışı değildi, aynı zamanda yasaktı da. Üniversite kurumumuzun öğretmen-öğrenci ilişkilerine karşı katı bir politikası vardı.

İşini kaybedecekti.

Alt dudağımı dişledim ve bakışlarının jeste doğru kayışını izledim. "Ben genç değilim. Sadece senden daha gencim."

Gözleri tekrar benimkilere kayd1. Bir eli haki kaplı dizini kavrarken diğeri direksiyonun etrafında kıvrılmıştı, sağ elinde tungsten bir kordon parlıyordu ve eski bir klasik saat bileğini sarıyordu. Onun

Direksiyonu daha sıkı kavırken parmak eklemleri beyazlaştı, sanki bana uzanmaktan kendini alıkoyuyordu.

Ben de buna inanmayı seçtim zaten.

"Mmm," dedi, sözden çok mırıltıyla. Dikkatini ön cama verirken adem elması sallanıyordu. "Yaşlı gibi görünüyorsun."

"Sert öğütleriniz bana yaşlılık çizgileri veriyor."

Göğsünde bir kahkaha gümbürdedi ve gülümsememin yayılmasına neden oldu, dudığım hala dişlerimin arasında sıkışmıştı. Flört mü ediyordum? Flört ediyor olabilirdim.

Müziğin havası beni daha da cesaretlendiriyordu ve gözlerinin yavaşça benimkilere kayarak hararetli bir tutuşa dönüşmesi hiç umurumda değildi.

"Zekisin," dedi. "Bazıları ideal bir öğrenci diyebilir; öğretilabilir ama inançlı. Kesin gerçekleri öznel tartışmalara dönüştürme ve eski felsefelere yeni bir soluk getirme yeteneğine sahipsiniz. Senin sınıfımda olman..." Sözlerini yutkunarak tamamladı.

"Ne?" Fısıldadım.

Harika mı? Tatmin edici mi? Ödüllendirici mi?

Bir kez göz kırptı, sonra iki kez. "Dikkat dağıtıcı."

Kalçalarım sıkıştı. O tek kelime kalbimde hasara yol açarken, gecenin gölgelerinin elmacık kemiklerimi boyayan derin allığı örtmeye yeteceğini umuyordum.

Bir süre geçti ve boğazını temizleyerek bir nefes verdi. "Özür dilerim." Tekrar gözlerini kaçırdı. "Bu... uygun değildi."

Vücudumdaki tüm nem güneğe gitmiş gibi görüldüğü için kuru dudaklarımı ıslattım. "Özür dilemene gerek yok."

"Biliyorum. Seni eve bırakmak bir hataydı."

"Bu kesin bir gerçek mi, yoksa öznel bir tartışmaya girebilir miyim?"

Başını hafifçe sallarken bir kahkaha daha attı. Çenesini kaldırarak bir gülümsemeye izin verdi. "Karşı teorilere açığım."

"Şey... Anahtarlarımı kaybettim ve sen de nazik davranıyordun. İnsan nezaketi asla bir hata değildir."

"Seni zaten bırakmışlardı."

"Corbin unutmuş olabilir. Mahsur kalmış olabilirdim."

"Ah," dedi. "Uber'e bağımlı olacaktın. Korkunç."

Omuz silktim. "Şoför, masum üniversiteli kızlar için güvenilir bir şoför olarak ek iş yapan sapkın bir seri katil olabilirdi. Hayatımı kurtarmış olabilirsiniz."

"Hayal gücün kesinlikle zorlayıcı bir yer, Tabitha." Sırıttı.

İsmimin onun dilindeki sesi bana bir şeyler yaptı. Gözlerimiz tehlikeli bir şekilde birbirine dolanmaya devam ederken, bir ayağım uçuşumun kenarındayken, diğer ayağım hâlâ sağlam zemine basarken kendimi karşı teorilerin dışında buldum.

Serbest düşüp düşmememiz rüzgârın gücüne ve sağlam basan ayağımızın dayanıklılığına bağlıydı.

Titrek bir nefes aldım ve dikkatimi aramızda duran cep telefonuna çevirdim.

Şarkı bitmişti ve ben fark etmemiştim bile. Bitmesine hazır olmadığımı karar vererek, telefonunun durduğu konsola doğru eğildim, ekran yukarı bakıyordu ve yeniden başlatmak için geri düğmesine bastım.

Ben elimi geri çekmeden uzandı ve parmaklarını bileğime doladı.

Nefes almayı bıraktım.

Gözlerimiz buluştu, gölgede ve ay ışığının izinde. Yüz hatları sıkıydı ama bileğimi gevşek bir kararsızlıkla kavırıyordu.

"Matthew," diye

mırıldandım. Ve sonra o

kavrama sıkılaştı.

Yaklaştığında gölge ay ışığını gölgede bıraktı.

Gözleri kısık bir iniltiyle kapandı, başparmağı parmak eklemlerimin arkasını sıyırdı. "Adımı böyle söylememelisin." Daha da yaklaşarak, sıcak nefesi elime çarparken eğildi ve avucumun alt tarafına bir öpücük kondurdu. "Bu-"

Tap, tap, tap.

Sürücü tarafındaki camdan gelen sert bir vuruş, aramızdaki boşlukta kendiliğinden çıkan bir yangın gibi bizi birbirimizden uzaklaştırdı.

Yüz ifadesini bir anlığına bir korku pırıltısı çaldı, ardından tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdirdi, yutkundu ve davetsiz misafire doğru döndü.

Omzumdan kayan elbisemin askısını yeniden düzelttim ve ellerimin titremesini engellemeye çalıştım.

Tanrım, aklımızdan ne

geçiyordu? Halkın içinde mi?

Kampüs otoparkında mı oturuyorsun?

Dehşete kapılarak profesörün yanından kafamı uzattım ve yanımızda gezinen iri bir adam gördüm.

Profesör Gleason camı indirdi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Yabancı bize sararmış dişlerini gösterirken, çıkıntılı göbeğinin üzerindeki yırtık mavi kot pantolonunu yukarı kaldırdı. Aracın içine pis bir koku sızdı. Çürüyen havuçlar ve kokuşmuş vücut kokusu. Korkunç bir kombinasyondur.

Koltuğuma geri sinmişim.

"Ben kapıcıyım," dedi adam, ciğerlerini sökmek için duraklayarak. Balgamlı bir öksürük göğsünü neredeyse iki büklüm olana kadar tıkırdattı. "Bu anahtarları buldum. Sizin olma ihtimali var mı?"

Onları açık pencerenin dışında sallandırdı, dikkati bana odaklanmıştı. Bir an için sevindim.

Anahtarlarım!

"Oh, vay canına. Evet, teşekkür ederim. Nasıl yaptın..." Ama sonra kafam karıştı, çünkü bunu nasıl bildiğinden emin değildim. "Benim olduklarını nereden biliyordun?"

Ondan gürleyen bir kahkaha patladı. "İşimde iyiyim, hepsi bu." İki karanlık, boncuk göz bana doğru kaydı. "Gözlemciyimdir."

Profesörüm bana döndü, gözlerini ihtiyat bulutları kaplamıştı. Bir şeyler doğru gelmiyordu. Tehlike ensemi tırmalıyor, buz gibi bir kehanet gibi omurgamdan aşağıya iniyordu.

"Burada öğretmensin, değil mi?" diye merak etti tanımadığı adam, iki kolunun üzerinde arabaya doğru eğilerek. Sonra bana doğru başını salladı. "Ve sen de öğrencisin?"

İçgüdüsel olarak elimi Matthew'un pazusuna doladım.

Matthew saçını kaşıdı. "Ah, evet. Bayan Brighton'ı eve bırakıyordum."

"Öyle mi?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Anahtarlarımı bulduğunuza göre artık eve kendim gidebilirim," diye araya girdim ve profesöre doğru uzandım. "Tekrar teşekkür ederim."

Anahtarlığı kapmak için hamle yaptığımda, yabancı onu geri çekti, tam ulaşamayacağım bir yere.

"Eh, eh, eh," diye kışkırttı. "Lütfen söyle."

Oksijen ciğerlerimde yoğunlaştı.

Tepeden tırnağa bir ürperti kapladı içimi.

Adam pencereden doğruldu ve soldan sağa baktı. Sağdan sola.

Arkasında, sonra arabanın kaputunun üstünde.

Etrafını mı gözetliyordu?

İçimde bir huzursuzluk vardı. Tırnaklarımı Matthew'un koluna geçirdim ve "Hadi gidelim," diye fısıldadım.

O da benim hissettiğim şeyi hissetti ve bana hızlıca başını salladı.

Ama bu çok hızlı oldu.

Bir an, Matthew camı tekrar açmak için hareket ediyordu.

Ve bir sonraki anda, parlak siyah bir metal parıltısı şakağına çarptı ve bir bez bebek gibi sarktı, konsolun üzerine yığıldı, cansız görünüyordu, içgüdülerim beni öne doğru itti ve ona uzandım.

"Matth-!"

Yabancı elini ben uzanabileceğim bir mesafedeyken uzattı ve etli yumruğuna dolanana kadar saçlarımdan yakaladı. Bir dehşet çığlığı boğazımı tırmaladı.

Ben daha kendimi bırakmadan adam beni daha yakına çekti ve bir tabancanın namlusuna bakmaya başladım.

Zaman dondu. Korku beni ele geçirdi. İnançsızlık beni şokla örttü.

"Sakın sesini çıkarma, Kedicik, yoksa bu güzel kafanı omuzlarından uçururum," diye dişlerinin arasından hırladı.

Çığlığımı tutarken elim ağzıma kenetlendi. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

O şarkı çalmaya devam etti, kâbusumun müziği oldu.

Ve sonra.

Silahın kabzası alnıma çarptı ve karanlık beni a l ı p götürdü.

BÖLÜM 7

TABITHA

D *Rip. Damla. Damla.*
Bir şey duydum.

Çatıda dans eden küçük fısıltılar.

Eski yatak odamdaydım, yine küçük bir kızdım, tavana bakıyordum, yağmur aralıklarla pıt pıt diye dinlendirici bir şekilde yağıyordu.

Gülümsedim, rahatlamış ve huzurluydum.

Ve sonra o tatlı ses yerini korkunç bir sese bıraktı.

Pop, pop, pop!

Oturur pozisyona geçtim.

Babamdı; biliyordum. Yine alaycı kuşları korkutuyordu.

Erik rengi tulumumla merdivenlerden aşağı uçtum, saçlarım arkamda dalgalanırken veranda kapısını açtım ve babama ters ters baktım. "Baba, lütfen yapma!"

Ağzındaki puronun içinden mırıldanarak bana kısa bir bakış attı. "Lanet olası haşareler."

Yabani kiraz ağacımızın önünde duran babam, kibritinin aleviyle bir avuç dolusu fişegi daha yaktı. Onları ağacın altına fırlattı ve geriye doğru uzun bir adım attı, fişekler sarsıcı bir sesle patladığında memnun oldu.

Minik kuşlar uçmaya başladı.

Pop, pop, pop!

Kulaklarımı kapattım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Zavallı kuşlara bunu yapmasından nefret ederdim. Onların suçu sadece müzikti.

Kurşuni gri gökyüzünden yağmur yağmaya devam etti, ne sert ne de hızlı, sadece yavaşça çiseliyordu.

Damla. Damla. Damla.

Başım çarpıyordu.

Kulak zarımda yankılanan havai fişeklerden olmalı.

Damla. Damla. Damla.

Her şey bulanıklaşmaya, sesler birbirinden kopmaya başladı, ta ki yüksek sesle ve net bir şekilde çınlayan tek şey yavaşça zamanlanan damlalar olana kadar.

Bir, iki, üç, dört, sadece bir buçuk saniye arayla.

Göz kapakları çırpınırken görüntüler zihnimden silinmeye başladı, bir rüyadan başka bir şey değildi.

Bir anı.

Gözlerimi kırptım, görüşüm bulanıklaştı.

Damla. Damla. Damla.

Karanlıktı. Bilincim yerine gelmeden ve yanağıma değen soğuk çimento hissi, sıcak çarşaflar ve yastık gibi bir şilte fantezisinin yerini almadan önce yatağımda mutlu bir an geçirip geçirmediğimi merak ettim.

Bu da ne...?

Tekrar ve tekrar gözlerimi kırptım, derinlerde yatan bir ürperti damarlarımı buzla kapladı. Hiçbir şey göremiyordum, karanlığın pelerini etrafımı kapatıyordu. Önce, birkaç metre üstümdeki boşluğun karşısındaki dar pencere göründü. Yıldızlar ve ay küçük bir ışık kırıntısı sunuyordu.

Daha sonra kafamdaki çarpıntı geldi. Acı verici, kafa karıştırıcı, amansız. Ellerimi kaldırıp darbeleri uzaklaştırmaya çalıştım ama ellerimin hareket etmediğini fark edince dehşete kapıldım.

Kilitliydim. Zincirlenmişlerdi. Taş gibi soğuk bir zeminde yan yatmış, dizlerimi göğsüme çekmiş yatarken arkamdan zincirlenmişlerdi.

Aman Tanrım.

Önce iniltieler yükseldi, panik içime doğru ilerliyordu ama hızla taşlaşmış çığlıklara dönüştüler.

Çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım.

Zincirlerimi sallayıp oturur pozisyona geçmeye çalışırken, kabuk bağlamış saçlarımın bir kısmı gözlerime düştü.

"Tabitha."

Başımı sola doğru salladığımda gözlerimin arkasında bir acı şoku patladı ve ayak parmaklarıma kadar indi. Karanlıkta onu görmeye çalıştım.

Ses tanıdıktı; korkunç kâbusun ortasında bir parça rahatlama.

"M-Matthew?" Sesim hırıltılı, sert ve korku doluydu. Gölgeyi dış hatları netleşti, zorlukla görülebiliyordu ve onun da bağlı ve zincirli olduğu ortaya çıktığında bu rahatlama dağıldı. "Ne oluyor? Neredeyiz biz? Ne..."

Gözyaşlarım, birkaç dakika önce rüyamda beni teselli eden yağmur damllarından daha sert düştü.

"Tabitha," diye tekrarladı. "İyi misin?"

Sesi benim hissettiğimden daha tutarlı geliyordu.

Daha anlaşılır.

Cehennemimizi benden daha uzun süredir biliyordu ve bunun için onu kıskanmıyordum.

Sırtım çelik bir çubuktan başka bir şeyle desteklenmiyordu, bileklerim kelepçe olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle arkadan kilitlenmişti. Kir ve molozlar çıplak ayaklarıma batıyor, onları kendime doğru kaydırırken dizlerim titriyordu. "Neler olduğunu bilmiyorum. Zincirlendin mi? Yaralandın mı?"

Gölgesi birkaç adım öteden hareket etti. "Zincirliyim."

"Ne oldu? O adam... o..." Kara gözlü ve saçları dökülmüş yabancının yüzüme doğru tabanca salladığını hatırladığımda dehşet içime işledi.

Beni bayıltmıştı. İkimizi

de bayıltmıştı. Ve sonra...

bizi aldı.

"Tabitha, beni dinle. Seni buradan çıkaracağım."

Matthew'un sesi düzdü ama korkudan çatlıyordu. Bunu duydum. Kıymığı, kırığı, onun da en az benim kadar korktuğunu söyleyen yalın gerçeği duydum.

Ağladım.

Yüzümü dizlerimin arasındaki vadiye gömdüm ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Yemin ederim, seni buradan çıkaracağım," dedi, ses tonu daha fazla çatlak, daha fazla gerçek.

"Bu gerçek değil," diye mırıldandım, gözyaşlarım elbisemin eteğini ıslatıyordu. "Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz."

Çenemi kaldırdığımda gözlerim az da olsa düzelmişti. Yüz hatları gölgelerle gizlenmişti ama kazağındaki mavinin tonunu ve genellikle kararlılıkla dik duran omuzlarındaki kederli sarkmayı seçebiliyordum.

Sessiz fonda iç çekişi gürültülüydü ve o damlayan sese karışıyordu. Bir şeyler sızıyor, akıl sağlığımdan geriye kalanları taklit ediyordu.

"Bu gerçek," dedi. "Bu gerçek ve bununla ne kadar çabuk yüzleşirsek, o kadar çabuk bir çıkış yolu bulabiliriz."

"Bunu neden yapıyor? Ne *istiyor*?" Bu gerçek olamazdı.

Bu olamaz.

Bu tür şeyler filmlerde ve kitaplarda olur. Kendi kabuslarım bile böyle bir şeyi kavrayamazdı.

"Bilmiyorum." Matthew yerinde kıpırdandı, zincirleri direğe takırdıyordu. "Nedenini anladığımda bir plan yapabilirim."

"Nasıl?" Ağladım. "Kapana kısıldık. Hayvanlar gibi zincirlendik. Silahımız yok."

"Bir silahımız var."

Nefesimi içime çektim ve onu daha iyi görebilmek umuduyla gözlerimi bir düzine kez kırdım. "I-"

Gıcırdayarak açılan bir kapının sesi sonraki sözlerimi bastırdı ve tüm kaslarım kilitlendi, kalbim midemin çukuruna düştü.

Taş merdivenin tepesinden bir parça ışık sızıyordu. Bir bodrum katındaydık.

Bir kiler.

Kirli, soğuk bir hapisane.

Göbeği sallanan ve balgamlı kahkahalar atan adam merdivenin sahanlığında durmuş bize bakıyordu.

Ayağa fırladım, bileklerim direğe takılınca neredeyse devriliyordum. Bacaklarım titriyor, başım acıyla inliyordu. "Lütfen. Lütfen, lütfen, bırak bizi gidelim. Kimseye söylemeyeceğiz. Söylemeyeceğiz-"

Adam bir elinden sallanan tabancasıyla merdivenlerden inerken o korkunç kahkaha bize kadar ulaştı. "Hayvanlarım uyandı. Lanet olsun, bu kısmı seviyorum."

Matthew karşımda yavaşça ayağa kalktı. "Ne istiyorsun?" Sanki ciddi bir cevap bekliyormuş gibi çok ciddi bir şekilde sordu.

Adam bir kahkaha daha attı. "Bunu öğrenmen için sabırsızlanıyorum."

Yüzüm daha fazla gözyaşıyla burkuldu. Hıçkırıklarım arasında kelimelerim zor duyuluyordu. "Lütfen. Size yalvarıyorum. Bize zarar verme. Ona zarar verme." "Yalvarmaya devam et, Kedicik. Beni azdırıyor."

Kasıklarını tuttu ve sıkı.

Uzaklara baktım ve gözlerimi kapattım, farkına vardım.

Benim için niyetleri açıktı ve midem çalkalandı.

Adam cebinden bir cep telefonu çıkardı ve el fenerini açarak bana doğru tuttu. Elimden geldiğince geri çekildim, vücudumu direğin etrafında kaydırdım, sanki bir şekilde onun erişiminden kaçabilirmişim gibi.

"Param var," dedi Matthew çabucak. "Oldukça fazla. Sana bankamın adını, pin numaramı, kredi kartlarımı vereceğim. Her şeyi alın. Onu rahat bırakın."

Korkudan inleyerek sinmeye devam ettim.

Adam onu görmezden geldi, dikkatini bana ve sadece bana verdi. Yaklaştı.

Matthew panik içinde sesini yükselterek, "Hayır, lütfen, kes şunu," diye devam etti. Zincirlerini çekiştirerek direğe vurmaya başladı. "Sakın ona dokunma." *Clank, clank, clank.* "Siktir!"

Yabancı bana doğru yaklaştı, karnı kot pantolonunun kemerinden dışarı çıkmış ve dirseğimi sıyırmıştı. Silahını arkasına doğru kaydırarak çenemi kirli parmaklarının arasına aldı ve yüzümü kendisine doğru çekti.

Telefondan gelen ışık beni neredeyse kör ediyordu ve göz kapaklarımı kapatarak uzaklaşmaya çalıştım.

"Sevimli küçük şey... çok korkmuş, çok acınası." Çürümüş havuç, motor yakıtı ve çöplük atığı kokusuyla beni küçümse di. "Tam sevdiğim gibi."

Bağlarımı çekiştiriyordum, bacaklarım neredeyse tutmuyordu. "Bana dokunma.

Bana yaklaşma."

"Yoksa ne olur?" diye çıkıştı. "Çok mu kıpırdanacaksın? Umarım yaparsın." Dizim içgüdüsel olarak yukarı kalktı ve bacaklarının arasını oydu.

Doğrudan bir vuruştı, ama gücüm tükenmek üzereydi, bu yüzden neredeyse hiç irkilmedi.

Onu sadece kızdırdım.

"Aptal sürtüğ." Beni kendine doğru çekerken eli boğazıma yapıştı, tükürüğü yüzümü buğulandırdı. "Bunun için seni cezalandırmak için sabırsızlanıyorum."

Kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni çok sıkı tutuyordu.

Eli boynumdan çözüldü ve aşağıya indi, gözleri onu takip etti ve kirli, kalın bir pençeyle göğsümü yokladı. İçimden çaresiz hıçkırıklar döküldü. Bana dokunurken, sundress elbisemin ince kumaşı arasından göğsümü sıkıp masaj yaparken çıkardığı iniltileri duymamaya çalıştım.

"Tanrım, dur artık." Matthew zincirlerini direğe vurdu, metalin metale çarparken çıkardığı tiz ses canavarın dikkatini dağıtmaya yetmedi. "Onu rahat bırakın. Ona dokunmayın. Bana ne istediğini söyle, yapacağım." Daha fazla tangırtı, daha fazla hırıltı, daha fazla nafile yalvarış. "Söyle. Söyle bana. Ne. Sen. İstedini."

Beni geriye doğru itmeden önce adamın şeytani gözleri bir an için benimkilere dikildi, bileklerim kelepçelerden acı içinde kesildi.

Benden uzaklaşıp Matthew'a doğru döndüğünü gördüğümde yeni bir dehşete kapıldım.

"Hayır!" Arkasından bağırdım. "İstedin benim. Lütfen... ona zarar verme!"

Elebaşımız beni görmezden geldi ve Matthew'la burun buruna durarak telefonu kaldırdı. Matthew parlak ışıktan ürkererek geri çekildi.

"Siz onun öğretmenisiniz, öyle mi? Saygıdeğer bir profesör," diye alay etti adam. Matthew hırlayarak zincirlerini çekiştirdi.

"Ya da... sen bir profesördün. Şimdi sadece benim pis köpeğimsin. Yeni oyuncağım." Gözlüğü Matthew'un yüzünden aldı, sonra da beton zemine bıraktı. Çelik burunlu bir çizme havaya kalktı ve camları tabanının altında ezerek üzerlerine bastı. Eğilip harap olmuş gözlüğü almadan önce alaycı bir kahkaha attı. "Yakında ne istediğimi anlayacaksın, pis köpek."

Gözlüğü Matthew'un burun köprüsüne geri koydu. Eğri ve kırık.

"Ve sonra hiç sormamış olmayı dileyeceksin."

Islık çalarak uzaklaştı, ıslıklar sonunda tanıdık bir şarkıya dönüştü.

Adam Radiohead'in *Karma Police* şarkısının dizelerini mırıldanarak geri döndü ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Çılgılık atmadan
duramadım. Ağlamadan
duramadım.

Matthew metal bağlardan kurtulma çabaları sırasında homurdanmaya ve hırlamaya devam etti.

Şarkı havada asılı kaldı, akıldan çıkmayan bir film müziği.

Ve yıldızlar, pencerenin diğer tarafında, acımasızca ulaşamayacak bir yerde parıldayıp ışıldama cüretini gösteriyordu.

BÖLÜM 8

GABE

Günümüz

I sekiz buçukta garaj yoluma girip Challenger'ımın motorunu öldürdü. Tabitha'nın arabası yazarın evinin önüne park edilmiş, üç mülk Benimkinden biraz aşağıda. Sanırım görüşme hâlâ devam ediyor.

Loş kaldırıma bakıp onun iyi olup olmadığını merak ederken anahtarlarımı elime alıyorum.

"Düşündüğünden daha güçlü," diye tanıdık bir ses geliyor birkaç metre öteden. "Bu onu yıkmayacak."

Başımı sağa çeviriyorum. Oliver verandada oturmuş, ellerini dizlerinin arasına almış, bir yandan da esintiyle hafifçe sallanan sessiz kuş yemliğine bakıyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve ona doğru yürüyorum. Üvey kardeşimin ve en iyi arkadaşımın hemen yanı başımda yaşaması çok güzel; özellikle de böyle gecelerde zihnim çılgınlıklarla dolup taşarken. "Evet, bir parçam bunu biliyor," diye omuz silkerek cevap veriyorum, yaklaşıyorum. Sarı sundurma ışığında haleleniyor, kestane rengi saçları altın renginde parlıyor. "Bir yanım bilmiyor."

"Bu senin önemsendiğin bir parçan." Avucunun içiyle göğsüne dokunarak bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Kalbin mantığı geçersiz kılma gibi ciddi bir eğilimi vardır."

Bu kelimelerin içinde
kaynıyorum. Kalp
umuttur.

Mantık gerçektir.

Ve bir de ben varım, ikisinin arasında yüzüyor, trajik dengede çırpınıyorum.

Yanına yaklaştığımda Oliver'ın kenara çekilmesini ve beton basamakta ona katılmam için bana yer açmasını izliyorum.

Uzun bir iç çekişle yıldızlara bakıyor. "Onun için bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi iddia edemem," diye düşünüyor, altın sarısı gözlerini gökyüzüne dikerek. "Çok şey kaybettim, evet, ama kaybedilen zaman, aşk gibi temel bir şeyi kaybetmenin yanında hiçbir şey."

Çok şey kaybetti.

Küçük bir çocukken kaçırılıp esaret altında tutulduktan, yalanlarla beslendikten ve dış dünyadan gizlendikten sonra hayatının yirmi iki yılı korkunç koşullarda kayboldu.

Puşt babamın bununla çok ilgisi var.

Yavaşça başımı sallıyorum, dişlerim birbirine çarpıyor. "Muhtemelen bir hayalete hâlâ aşık olan bir kadının özlemini çekerek vaktimi boşa harcadığımı düşünüyorsun." Acı gibi görünmek istemem ama kelimeler dilimde limon kabuğu tadı bırakıyor. "Bununla gerçekten rekabet edemem."

"Hiç de öyle düşünmüyorum." Bana bakarken kaşları kırışıyor. "Bir başkasını severek geçirilen zaman asla boşa harcanmış bir zaman değildir. Aslında, bu hayatta gerçekten önemli olan tek zamanın bu olduğuna inanma eğilimindeyim."

"Sevdiğin kişi de seni sevdiğinde bunu söylemek kolay. Bu aynı şey değil."

Kaşlarını çatıyor, sonra arkasını dönüyor. "Mmm."

Devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne?"

"Mmm."

Omuz silkerek bir omzunu hafifçe kaldırıyor. "Sanırım kastettiğim şey *mmm*."

Öne doğru eğilip dizlerimi dirseklerime dayayarak iki elimle saçlarımı karıştırıyorum. "Bu bir cevap değil."

"Soru yoktu." "Eğer olsaydı, belki de sana hayır, aynı değil derdim, ama hiçbir aşk asla aynı değildir. Aşkınızın, onun sonucunda yaşayabileceğiniz tüm üzücü anlara değip değmeyeceğine karar vermek size kalmış."

Lanet olsun ona ve Oliver bilgeliğine.

Beni hep düşündürüyor ve bu gece gerçekten düşünmek istemiyorum. Sadece somurtmak ve mutsuz olmak istiyorum çünkü sevdiğim kadın muhtemelen

Şu anda ağlıyor, umutsuz bir geçmişe hapsedilmiş, kendini şeytanlara ve karanlığa kaptırmış ve ben onun gözyaşlarını dindirmek için orada değilim.

İç çekerek dönmeye karar verdim. "Syd ne yapıyor?" "Kitap okuyor," diyor.

"Seks kitaplarından biri, şüphesiz."

"Gerçekten de öyle. Bir alıntıya göz atmaya cesaret ettim ve tehlikeli yerlerdeki bıçaklardan bahsediliyordu." Nefesini dışarı üflüyor. "Yatak odasındaki keskin nesnelerin çekiciliğini bulamıyorum. Belki de bir yargıya varmadan önce denemeliyim."

Bir kahkaha attım. "Nasıl gittiğini bana haber ver." Bu fikri düşünürken yüzümü buruşturuyorum ve fikrimi değiştiriyorum. "Bir daha düşündüm de, lütfen yapma. Bana kesinlikle hiçbir şey söyleme."

İçinden kıkırdıyor. "Yapmazdım. Senin aksine, ben böyle şeyleri asla ifşa etmem."

Bu doğru.

Oliver, Sydney'in yanına taşınmadan önce aylarca benimle yaşadı ve yatağıma girip çıkan farklı kadınlara şahit oldu. Bu konuda utangaç değildim. Özellikle o zamanlar hala bakire olduğu için, canlı hikayelerim sık sık yüzünü kızartırdı.

Şimdi bekar ve yalnız olan benim, o ise muhtemelen Sydney'in müstehcen aşk romanı fantezilerini canlandırarak yaşıyor.

Kıskanmıyorum.

Eğer biriyle yatmak isteseydim, bu zor olmazdı. Sadece... istemiyorum.

Tek istediğim o.

Oliver'ın omzuna bir tokat atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bu ilginç not üzerine, seni tehlikeli bıçak oyunuyla baş başa bırakıyorum. Syd'e selamımı söyle."

"Yapacağım. İyi geceler, Gabe."

"İyi geceler."

Tabitha'nın arabasına hızlı bir bakış attıktan sonra üvey kardeşime bir el sallıyorum ve bahçeden geçerek kendi evime doğru ilerliyorum.

Çok

sessiz.

Çok

sessiz.

Belki de bir köpek falan almalıyım. Ya da bir kuş, kuşlar asla sessiz olmaz.

Oliver ve Sydney'in evcil bir rakunu var ama bu fikri hemen reddediyorum.

İş botlarımı tekmeleyerek, biraz müzik açarak kendimi meşgul ediyorum, ardından hızlı bir duş almak için banyoya gitmeden önce sucuk dilimlerinin üzerine Amerikan peyniri koyup akşam yemeği olarak adlandırıyorum.

On dakika içinde yeni temizlenmiş oluyorum, hala nemli olan saçlarımdan bir havlu geçiriyorum ve en sevdiğim gruplardan birinin şarkısına eşlik ederken bir çift gri eşofman altı giyiyorum.

Kapı çaldığında tişörtüme uzanıyordum. Kalbim tekledi.

Lorna olabilir, huysuz komşu kadın, benden "gürültümü" kısmamı istiyor.

Ya da Tabitha olabilir.

Gömleği çıkarmadan banyodan çıkıyorum ve kısa merdivenlerden aşağıya, yükseltilmiş çiftliğimin sahanlığına doğru koşuyorum. Kapıyı açtığımda orada duruyordu, beyaz bluzu inci gibi ay ışığında parlıyordu, siyah saçları geniş gözlü yüzünü çerçeveliyordu.

O iri gözler aşağıya inip çıplak göğsümün üzerinden geçmeden önce benimkilere kilitleniyor.

Yutkunuyor, bir süre oyalandıktan sonra tekrar yukarı bakıyor. "Arabayı garaj yolunda gördüm," diye mırıldanıyor. Sanki misafirim olduğunu anlamayı bekliyormuş gibi gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Kötü bir zaman mı?"

İçimi bir sıcaklık kapladı. Bu gece bir mesaj ya da telefon beklerken, gerçekten uğrayacağını düşünmemiştim.

Gülümsememi engelleyemeyerek başımı sallıyorum. "Hayır. Yalnızım."

Yalnızım çünkü sekiz ay önce kapımdan içeri adımını attığından beri senden başka kimseye bakamıyorum.

O kısmı söylemiyorum çünkü hayal ürünü gibi geliyor.

Başını sallıyor. "Fazla kalamam... Hope'un yanına gitmem ve Mandy'yi rahatlatmam gerekiyor ama arabayı gördüğüm için uğramak istedim. Umarım sorun olmaz."

"Bu her zaman sorun değil." Çilekli dudaklarına değen rahatlamayı yakalıyorum. "İçeri gel."

Tabitha bir taba rengi, bir de fildişi sandaletini çıkararak içeri giriyor ve çantasını kapının yanına bırakıyor. Tekrar göğsüme bakıyor, uzun, mürekkep rengi kirpikleri neredeyse kaşlarına değecekken tekrar bana bakıyor. Hafif bir kızarıklık yanaklarını lekeliyor.

Boğazımı temizleyerek enseme avuçluyorum. "Gidip üstümü değiştireyim. Acıkırsan buzdolabımı yağmalamaktan çekinme. Hemen döneceğim."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Ben temiz bir gömlek almak için yarı koşarak yatak odama girerken onun merdivenlerden yukarıya çıktığını duyuyorum.

Bir dakika sonra giyinik olarak döndüğümde, Tabitha kanepemde oturmuş, yüzü ellerinin arasında, beline kadar uzanan gece yarısı saçları, üzerinde olduğunu bildiğim hüznü perdeliyor.

"Hey," diyorum usulca.

Ağır çekimde çenesini yukarı kaldırıyor, kırmızı gözleri ve pespembe yanaklarıyla bana doğru dönüyor, ikisi de gözyaşı lekeleriyle parlıyor. Tek yaptığı başını sallamak.

Kelimeler çok zormuş gibi başını sallıyor ya da belki de hissettiklerini anlatacak hiçbir kelime yok.

Başını sallıyor ve bu küçük bir yalvarış, bir teselli isteği. Tek ihtiyacım olan bu.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum, kanepede yanına çöküyorum ve bana doğru düşmesine izin veriyorum, kollarım onu arzuladığını bildiğim bir kucaklamayla sarıyor.

Ama o bana sarılmaktan fazlasını yapıyor.

Kucağıma tırmanıyor, dizleriyle beni hapsediyor ve kollarım içgüdüsel olarak ortasına dolanırken ve ellerim omurgasında aşağı yukarı gezinirken yüzünü tişörtüme gömüyor.

Göğsümün neredeyse nasıl çöktüğünü, nefesimin nasıl kesildiğini ve kalbim bir sonraki tepetaklak atışı için çabalarken kaburgalarımın çarpan düzensiz gümbürtüyü hissettiğini biliyorum. Yine de kollarım daha sıkı tutuyor, parmaklarım onun sırtında aşağı yukarı gezinmeye devam ediyor.

Kollarım bunu sorgulamıyor. Sadece onu nasıl tutacaklarını biliyorlar.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. Gergin parmakları gömleğimin kumaşına yapışırken yüzünü bana yaslıyor ve nefes alırken titriyor. "Bu senin için adil değil."

Sert bir yutkunmayla boğuluyorum. "Adil olmayan ne?" "Bu. Ben."

Kaşlarımı çatarak başımı ileri geri sallıyorum, anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Tabitha ayağa kalkıyor, elleri göğsümde geziniyor ve omuzlarıma yapışıyor, kalçalarımız birbirine değiyor. Bir pişmanlık parıltısı onu aydınlatıyor

gözler. "Ben saf değilim, Gabe. Benim hakkımda hissettiklerinden habersiz değilim. Ve bunun adil olmadığını biliyorum." Beni sıkıyor. Elleri omuzlarımda, bacakları kalçalarımda. "Bencilce davranıyorum. Umutsuzca ihtiyacım varken senden teselli alıyorum ve karşılığında hiçbir şey vermiyorum."

Sözleri karşısında donup kaldım. Bunları beklemiyordum. Ama doğru gelmiyorlar.

"Tabs, bana bak." Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerimizi birleştiriyorum. Gözlerini kaçırmaya çalışıyor, sanki göz teması suçluluk duygusunu daha da artırıyormuş gibi, ama dikkatinin dağılmasını engelliyorum. Başparmaklarımla kulaklarının altındaki deriyi okşayarak ona yumuşak bir gülümseme gönderiyorum. "Teselliye ihtiyacın olduğunda aklına gelen kişi olmam çok şey ifade ediyor. Karşılığında hiçbir şey beklemiyorum. Bu işler böyle yürümez."

Gözlerini kaçırıyor, dudakları ayrık ve titrek. "Beni beklemek zorunda değilsin, biliyorsun. Ne zaman yapacağımdan emin değilim..." Bir damla gözyaşı süzülür. "Bir daha asla-"

"Hey, dinle." Gülümsemem hâlâ bozulmamışken dikkatini tekrar bana vermesini sağlıyorum. "Eğer bir an için bile sana ayıracak zamanım olmadığını düşünüyorsan, beni yanlış anladın demektir."

Ondan keskin bir nefes dökülüyor, dudaklarımdan ılık bir merak tüyü süzülüyor.

Göz kırıyor.

Ve sonra ağır bir iç çekişle göğsüme yığılıyor, bana daha sıkı sarılıyor, elleri samimi bir kavrayışla boynuma dolanmak için yükseliyor.

Dudaklarım başının tepesine inerken iniltiyi uzakta tutuyorum.

Yaseminli şampuan ve vişneli vücut losyonunun kokusu beni baştan çıkarıcı bir buluta sardığında içime dolan arzu ateşini geri püskürtüyorum.

Uyluklarının arasındaki sıcak kavşağın içime doğru bastırdığının fazlasıyla farkında olduğumu görmezden geliyorum.

Hayallerimin kızı kucağımda, bana bir sevgili gibi sarılıyor ve bana sadece bir arkadaş olacağımı söylüyor.

Kendine gel, Gabe.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaş bir iç çekiyorum.

Ve sonra kollarım yine en iyi yaptıkları şeyi yaparak onu sarıyor.

Tabitha uzun bir süre sessiz kalıyor. Bir dakika ikiye, sonra üçe dönüşüyor ve bu dakikalar içinde vücudu kollarımın arasında ağırlıksız ve gevşek hale geliyor.

"İlk randevumuzu hatırlıyor musun?" diye soruyor bana. Sözleri göğsüm tarafından boğuluyor, sesi kederden cızırtılı çıkıyor.

Sanki birden fazla yapmışız gibi söylüyor. Sanki unutabilirmişim gibi söylüyor.

"Tabii ki."

O Aralık gecesi zihnimde eski anılarla dolup taşıyor.

DJ flaşları dans pistini eflatun ve çivit mavisiyle aydınlatıyor.

Müzik kan dolaşımda nabız gibi atıyor.

Kuzguni kanatlı saçlarının yüzünün etrafında dalgalanması, gözlerindeki gerçek heyecan flaşlardan daha parlak bir şekilde parlarken taktığı ışıltılı gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu.

Dans ettik.

Saatlerce dans ettik, inceliksiz adımlar ve beceriksiz kollar müzikle sallanıyordu.

Oliver ve Sydney yanımızda birbirlerine karışmış, kendi müziklerinde kaybolmuşken, ben yaralı bir askerin gözlerine, düşmüş bir meleğin ruhuna ve kazanmaya kararlı olduğum bir kalbe sahip hardal kazaklı kıza aşık olduğumu hissettim.

O gece çalan tek bir şarkıyı bile hatırlamıyorum ama kahkahasının ritmini her zaman hatırlayacağım. Ses tonu, içindeki canlılık.

Rol ya da numara değildi. O mutluydu.

O gece şeytanlarını evde bırakmış, kendine birkaç saat gerçek huzur vermişti ve bu huzuru benimle bulmuştu.

Onu elimizde tutamamış olmamız beni kahrediyor.

"O geceyi çok düşünüyorum," diye devam ediyor Tabitha, parmakları enseme kivrılıyor. Başı hâlâ eğik, göğsümün tahtalarına bastırılmış durumda. "Bir yıldan uzun süredir ilk kez gerçekten mutlu hissediyordum. İyi numara yapıyordum, gülümseme alıştırmaları yapıyordum, insanların ruhsal durumumu sorgulamasını engelleyecek sözler prova ediyordum." Nefes alıp veriyor, her nefes bir öncekinden daha rahat. "Seninleyken numara yapmama gerek yoktu. Seninle tanıştığım an kendimi güvende hissettim. Saklanmama gerek kalmadı."

Güvenli.

Ben bir çizgiyi geçene kadar kendini güvende hissetti, bunun benim geçmem gereken bir çizgi olduğunu düşündü.

Onu öptüm ve her şeyi mahvettim.

Mesele Şu ki, her Şeyin özöldüğü geceden önce onu öpmüŐtüm. Orada burada dudaklarına birkaç öpücük kondurmuŐtum, hızlı ve tatlı. Hiç oyalanmadım, daha fazlası için zorlamadım. Ta ki Şubat ayında öpücüğümün kanatlanıp onu diğerk yöne, zifiri karanlık gökyüzüne doğru uçurduğu o geceye kadar.

Karanlık onu yuttu.

O zamandan beri onu yakalamaya çalışıyorum.

Bir parmağını boynumun dibindeki saçların etrafında döndürüyor. "Senin yanında kendimi hâlâ güvende hissediyorum" diyor. "Bu yüzden, ne zaman bir arkadaŐa ihtiyacım olsa kollarına koşmama neden olan bu his için özür dilerim. Kafanı karıştırmaya alıŐmıyorum. Ya da seni yönlendirmeye." enesini kaldırıp tekrar doğruldu, ellerini boynuma doladı, parmakları saçlarımla oynadı. "Eğer çok zorlanırsan, seni anlarım. Seni yalnız bırakacağım."

Hemen cevap vermiyorum çünkü ensemdede dans eden parmak uçlarının okŐamasına odaklanmış durumdayım. Bakışları benimkilere kayıyor, kilitleniyor, bekliyor, sorguluyor ve sanki aniden içinde bulunduğumuz durumun farkına varıyor. Niyetine rağmen bu pek de masumane değıl.

Gözlerimiz birbirine karıŐtıkça sıcaklık tenimi ısıtıyor.

Bütün günümü dışarıda, doksane beş derecelik kavurucu sıcakta geçirdim ama hiçbir Şey onun kucağıma oturmuş, elleri üzerimde, dikkati bir an için ağzıma kayıyor, sonra hızla göz kırptıyor ve hızlı bir nefes alıp tekrar yukarı bakıyor görüntüsünün kanımı kaynatmasıyla kıyaslanamaz.

Ve hiçbir Şey, *hiçbir Şey*, onun güvenli sığınağı olduğumu bilmenin kalbimi çalan sıcaklığıyla kıyaslanamaz. Yaşadığı onca Şeyden sonra, daha iyi bir Şey düşünemiyorum.

Ben de onu korkutmadan söyleyebileceğim tek Şeyi söyledim. Güvenlik balonunu tamamen sağlam, deliksiz ve çatlaksız tutacak tek sözleri.

"Arkadaşın olmaktan mutluyum."

Sanki başka bir Şey söylememi bekliyormuş gibi gözleri parlıyor.

Evet, çok zor.

Evet, yavaş öldüren bir kanser gibi beni içten içe kemiriyor.

Evet, bu tek taraflı aşk beni umutsuz ve çaresiz hissettiriyor ve bir gün bu benim ölümüm olacak.

Tabitha alt dudağını dişlerinin arasına alıp çiğniyor, bir sonraki sözcükleriyle oynuyor. "Ama..." diye fısıldıyor, sesi üzgün, biraz da suçlu. "Daha fazlası olsan daha mutlu olurdun."

Tereddüt etmiyorum. "Tam olarak ihtiyacın olan Şey olmaktan mutluyum."

Kalbim sıkışıyor.

Keskin bir nefes alıyorum çünkü bunun gerçek olduğunu fark ediyorum. Bunu kastetmişim.

İçten, şaşkın bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştirirken tam bir rahatlama hissediyor. Gözlerindeki suçluluk duygusu dağılıyor ve yerini minnettarlığa bırakıyor.

Belki biraz sevgi bile.

Arzuladığım aşk değil, ama yine de bir hediye, bu yüzden onu olduğu gibi kabul ediyorum.

Gülümsemesine iki kat karşılık vererek ve biraz da şakacılık katarak yandaki sehpa uzanıp kulaklığımı alıyorum. Kulaklıkları havaya kaldırıyorum, o üzerimde tamamen doğrulurken ben de koltuğa yaslanıyorum. "Müzik?" Ben öneriyorum.

Başını salladı. "Elbette."

O kucağımdan inip kanepede yanıma otururken ben de şarkı listelerimden birini açıyorum. Omuzlarımız kaynaşıyor ve kalçalarımız birbirine çarpıyor, sanki kanepenin iki kişiyi, beş kişiyi bile alacak kadar büyük değilmiş gibi.

Kulaklıklardan birini alıp kulağıma takıyorum ve diğerini ona uzatıyorum. Hiç sorgulamıyor. Sadece alıp kendi kulağına takıyor ve o tatlı gülümsemesini takınıyor.

Müzik canlanıyor - mash-up grubu Neverending White Lights'ın bir şarkısı. Eğlenceli, kaygısız, acı ve melankoliden uzak.

Tabitha gözlerini kapatıp başını omzuma yaslıyor ve şarkının bugün dişlerini içine geçiren karanlığın izlerini bastırmasına izin veriyor.

Oliver'ın sözleri zihnimde yankılanıyor. Müziğe karışıyor, akorların ve melodilerin üzerinde yüksek sesle çınlıyorlar: *"Aşkınızın, onun sonucunda yaşayabileceğiniz tüm üzücü anlara değip değmeyeceğine karar vermek size kalmış."*

Gülümseyerek bir kolumu ona doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Evet, buna değer.

O buna değer.

BÖLÜM 9

TABITHA

İki Yıl Önce

An turuncu küre tozla kaplanmış pencerenin dışında tepe yapıyordu ve ben hayatımda hiç güneşi bu kadar kıskanmamıştım.

Sorgusuz sualsiz yükselişi.

Yük olmadan parlaması.

Yeni bir günün doğuş şekli, asla gerçekleşmeyecek umut dolu başlangıçları cezbediyordu.

Ben de bunun için minnettardım.

Gözlerini ışıldattığı için minnettardım.

Beni izliyor, ayakkabısının ucuyla kirli beton üzerinde amaçsız şekiller çiziyordu. Bizi esir alan kişi bizi o cehennem çukurunda terk ettiğinden beri uyumamıştım, şakaklarım çarpıyor, başım dönüyor, kalbim ölsem daha mı iyi olurdu diye düşünüyordu.

Tek yaptığım beklemektir.

Gün ağarana kadar bekledim, yarı özlemle yarı nefretle, onun gerçek olduğunu görmeye ihtiyacım vardı.

O benimleydi.

Matthew'un gözleri bana sabitlenmişti ve sonunda gözlerinin mavisini seçebildim. Kazağından iki ton daha koyu bir maviydi. Boğazım kurumuş ve şişmişti, konuşmak bir yana nefes almakta bile zorlanıyordum. Ama konuşmaya çalıştım çünkü o anda kontrol edebildiğim tek şey buydu.

"Korkuyorum."

Bu iki kelime havayı kör bir bıçak gibi kesti.

Mavi gözleri yavaşça kırpışarak bana bakıyordu ve mavi rengin hiç bu kadar umutsuz göründüğünü görmemiştim. Dizlerim göğsümle aynı hizaya gelene kadar yayılmış bacaklarımı yukarı çektim. Baldırlarım ve uyluklarım saatlerdir betona yapışmış oldukları için buz gibiydi.

Karanlık gökyüzü gün ışığıyla aydınlanana kadar dört, belki de beş *saat* boyunca aşağıda yalnız ve kapana kısılmış durumdaydık.

Matthew sonunda tozda iz sürmeyi bıraktı ve benim pozisyonumu taklit etmek için kendi haki kaplı bacaklarını yukarı çekti. Başı direğe doğru düştü, kolları arkadan bağlıydı. "Bugün için planın neydi?"

Kalbim yerinden fırladı.

Ve bu atlama ritminin içinde bir yerlerde tekrar pes etmeyi düşündü.

Duygularım gözlerimin arkasında yandı ve boğazımı yaktı. Sadece sohbet etmeye çalışıyordu ama bu soru sanki kör bir bıçak gibi içimde dönüyor ve hayati bir şeyi delip geçiyordu. Başımı salladım ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırarak başka tarafa baktım.

"Bu sabah yağ değişimi yaptıracaktım," dedi. "Köpeğimi yürüyüşe çıkardıktan sonra Fullerton'daki eski bir sıra ev gibi görünen küçük kafede kahve içmek için duracaktım ve sonra arabamı yağ değişimi için getirecektim. Beklerken muhtemelen bazı ödevlere not verecektim. Facebook'ta gezinecektim. Oto tamircisindeki dandik Keurig seçenekleriyle kahvemi dolduracaktım."

Başım onun sözlerini reddederek ileri geri sallanmaya devam etti. Şu anda kulağa çok çekici gelen sıradan gününü reddetmek.

"Bu öğleden sonra vermem gereken dersler vardı," diye devam etti. "Orada olacağını biliyordum, ama ön sırada oturup kalemine vurduğunu, çenenin ellerinin arasına aldığını, sınıfta volta atarken güzel kahverengi gözlerinin beni takip ettiğini düşünmemek için kendimi zor tutuyordum."

"Dur."

"Yine de başarısız olurdum. Yine de seni düşünürdüm ve bunun için kendimden nefret ederdim."

"Lütfen, dur," diye bağırdım. Bir damla gözyaşı düştü, sonra bir tane daha. Daha ne kadar sudan mahrum kalacağımızı merak ediyordum, sonra ağlamak bile çalınmış bir ayrıcalık haline gelecekti. "Yapamam... Bunu yapamam."

Matthew bana, "Seni buradan çıkaracağım," dedi.

"Bunu bilemezsin."

"Buna inanıyorum."

Ona bakmak için başımı eğdim ve bana inançla baktığını gördüm. Umutsuzluk devam ediyordu ama inanç da vardı. Tutunacak somut bir şeyi olmamasına rağmen buna inanıyordu.

Sanırım buna inanç diyorlar.

Ama gümüş zincirlerin, sıçrayan farelerin ve tenimi ısıtamayacak kadar uzakta bir güneşin olduğu bir yerde inanç işe yaramazdı.

"Tabitha, beni dinle." Matthew biraz doğruldu, güçlü ve kendinden emin görünmesini sağlayacak şekilde omuzlarını dikleştirdi. "Beni dikkatle dinle, tamam mı? Sana bundan nasıl kurtulacağını anlatacağım - en azından ben somut bir plan yapana kadar zaman kazanmanın bir yolu olarak. Bana güvenmek zorundasın."

Kalbim kaburgalarımın arasında burkuldu. "Peki ya sen?"

Mırıldandım. "İyi olacağım. Bir yolunu bulacağım."

Gözyaşlarım elmacık kemiklerimi gıdıkladı. Parmaklarım onları uzaklaştırmak için kaşınıyordu ama bunu yapmama bile izin verilmiyordu. Kan lekeleriyle kaplı, kir içinde, etekleri yırtılmış soluk mor elbiseme baktım. Porselen bacaklarım da pislik içindeydi ve kış yeniden gelip baharın sıcaklığını gölgede bırakmadan önce bronzlaşmaya bile fırsat bulamamışlardı.

Dikkatimi karşımdaki Matthew'a verdim, ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Denesek bile ayak parmaklarımızın birbirine değmeyeceğinden emindim. "Sence bizden ne istiyor?" Yumuşak bir sesle sordum. Fısıltıyı pek geçmiyordu çünkü bir yanımda cevabı bilmek istemiyordu.

Puslu bir güneş ışını yutkunurken boğazının sallanışını belirginleştirdi. Kısa bir süre gözlerini kaçırdı, sonra bakışlarını yavaşça kaydırarak bana geri döndü. "Sanırım bu onun için bir oyun ve bizim korkumuzdan zevk alıyor."

Sözlerini silercesine gözlerimi sıkarak kapattım. "Ama... ne istiyor?"

"Sen, Tabitha," dedi kısıp sesle. "Sanırım seni istiyor, bu da senin burada bir tür güce sahip olabileceğın anlamına geliyor. Yüzünü gördük. Şu anda bizi bırakmaya niyeti olduğunu sanmıyorum, bu yüzden kendi çıkış yolumuzu bulmalıyız."

Boğazım düğümlendi, içim korkuyla doldu.

"Herkesin bir zayıflığı vardır - şeytani, psikotik zihinlere sahip olanların bile. Onlar da insandır" diye devam etti. "Onu incelememiz, gözlemlememiz gerekiyor. Zayıf noktasını tespit etmeli ve bunu bir araç olarak kullanmalıyız. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirsek, şansımız o kadar artar."

Başım ileri geri savruldu, yeni gözyaşlarım canlandı. "Bizi öldürecek."

"Ama henüz yapmadı. Amaçları öldürmenin ötesine geçiyor." Matthew durakladı, sözleri kayboldu, böylece aramızdaki boşluğu sadece benim iniltilerimin sesi doldurdu. "Bu önceden planlanmıştı. Yolda kalacağınızı bildiği için anahtarlarınızı aldı. Tahminimce seni eve bırakmayı ve sonra da kaçırmayı planlıyordu ve ben de bunu fırsat bildim."

Sözlerinin yerleşmesine izin verdim. Gerçekliklerini tatmaya çalıştım ama dilimde ekşi bir tat bıraktılar. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı.

Yutkunarak loş bodrum katına baktım ve çevremize göz gezdirdim. Gözlerimi açtığım andan itibaren değerlendirdiğim çevreye.

Gözlerimi kırdım, gözlerim tekrar Matthew'a dönerken göğsüm farkındalıkla şişti. "Katılmıyorum," diye mırıldandım.

İlgiyle başını eğdi. "Açıkla."

Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı mahzende gezdirdim. "İki direk. İki takım kelepçe."

"Uygun."

"Hesaplanmış," diye karşı çıktım. "Bana 'Kedicik' dedi. Sana 'pis köpek' dedi. Her şey prova edilmiş gibi, yani muhtemelen bunu daha önce de yapmıştır - sanırım her zaman iki kişiyi içeriyor." Kalbim küt küt atıyordu. Tenim buz gibi bir soğukla, hastalıklı bir uyanıklıkla karıncalandı. "Bu benimle ilgili değil... Bu *bizimle* ilgili. Her ne planladıysa, senin her zaman bunun bir parçası olman gerekiyordu."

Sessizlik sinmişti.

Matthew burnunun yarısına kadar kaymış kırık gözlüklerinin ardından beni izledi. Bir süre yanıt vermedi, teorimi sindirmeye ve ağırlığını test etmeye çalıştı. Dilinin ucunu üst dişlerinin arasında gezdirdikten sonra yavaşça başını salladı. "Belki de."

Olabilir.

Bizim için "*belki*" *lerden* başka bir şey olmadığını sanıyordum. Belki kaçardık.

Belki kurşunlara hedef olur ve arka bahçeye gömülürdük. Belki de açlıktan ölürdük.

Bu düşünceyle midem guruldadı ve bana ölmenin birkaç yolu olduğunu hatırlattı. Titrek bir nefes aldım ve arkama yaslandım.

Sonraki birkaç dakikamı her seçeneği inceleyerek ve hangisinin daha kötü olacağını tartışarak geçirdim.

"Şimdi dinleyecek misin?"

Başımı kaldırdım. "Dinliyor musun?"

Bir bacağını uzatmış, diğerini dizinden bükmüş, bana belli belirsiz bir gülümseme göndermişti. Hüzünlü bir gülümsemeydi ve hüzünlü gülümsemelerin ne anlama geldiğini hiç anlamamıştım.

"Sana buradan nasıl canlı çıkacağını anlatacağım," dedi.

Gözlerim yine yaşardı. "Dinliyorum."

Matthew'un gülümsemesi soldu, ama hüznü devam ediyordu. "Rol yapman gerekecek, Tabitha. Gerçek hissedene kadar rol yap, artık rol yapmıyormuşsun gibi hissedene kadar rol yap. Onu manipüle et."

"Onu manipüle etmek mi?" Kekeledim.

"Evet." Bu sözcük boğuk bir sestten başka bir şey değildi, söylemesi ona acı veren tek bir heceydi. "Sana yaptığı her şeyden zevk alıyormuş gibi davran. Ondandır hoşlanıyormuş, ona sempati duyuyormuş, onu anlıyormuş gibi yap. Bir yakınlık yarat." Gözlerini başka yöne çevirirken acı dolu bir ses daha çıktı. "Sebeplerinin ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Empati kurma yeteneğinden yoksun olması mümkün ama bir bağ kurmak şu noktada hayatta kalmak için en iyi şansınız."

Dehşet ve tiksinti midemi çalkaladı, açlık acısını bastırdı. Tek yapmak istediğim öğürmektir.

"Hayır... bu imkânsız," diye karşılık verdim, kelimelerim cüretkârlıkla kırılmıştı. "Bu *imkânsız*."

Zincirlerini metal direğe vurarak beni irkiltti. "Bu bok çukurunda ölmek *imkânsız*," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, başını geriye atarak. "Bunu yapabilirsin. Bu duvarın diğer tarafında seni bekleyen bir hayat var ve seni o tarafa geçirmek için elimden gelen her şeyi yapmazsam namerdim." Göğsü kabardı, sesi ciddiydi, başını tekrar kaldırdı. "Lütfen, denemek zorundasın."

Hayır.

Hayır, hayır, *hayır*.

Tepeden tırnağa titriyordum, vücudum onun sözleri karşısında şiddetle sarsılıyordu. Kendimi o sümüklü domuza isteyerek sunma fikri, onu *istediğimi* bir an için bile olsa düşünmesine izin verme düşüncesi. Onu *önemsediğimi*.

Öfke içimi yaktı.

"Eğer bunu yaparsam, benimle birlikte savaşmak zorundasın," diye karşılık verdim. "Eğer buradan bir çıkış yolu varsa, bu ikimizi de içerecektir. Beni duyuyor musun? İkimiz de

Yoksa ikimiz de olmayız. Bu bodrumdan sensiz çıkmayacağım. Reddediyorum."

Uzun bir süre bana baktı, boğazı sıkışmış duygularla hareket ediyordu.

Sonra başını salladı.

Koşullarımın duyulduğunu bildiren hızlı, kısa bir baş sallama. İşte o zaman kırıldım.

Bir güç patlaması yaşayarak kendimi titreyen bacaklarımın üzerine çektim ve zincirlerimi takırdatarak bir, iki, on kez direğe vurdum. Çığlık atmaya başladım. Acımı, dehşetimi, inanmazlığımı, ses tellerim çığnenene, ağzım kuruyana kadar çığlık çığlığa haykırdım.

Son çığlık yürek parçalayan bir inançsızlık iniltisi olarak döküldü. Düzensiz bir feryat.

Boğazıma safra kaçarken nefesimi zor tutuyordum ve altımda kıpırdamadan oturan Matthew'a baktım, iki bacağını önüne yaymış, parçalanışımı izliyordu.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Çenesinden sarkıp gevşeyene kadar yanağından aşağı ağır çekim inişini izledim.

Önceki sözleri bana geri döndü: "*Bir silahımız var.*"

Nefes almaya çalışırken gözlerim kapandı, bu üzücü cehennemin ortasında bir parça cesarete tutunmaya çalıştım.

Zihinlerimiz.

Silahımız zihnimizdi.

Popomun üzerine düştüm ve yana doğru devrildim, kirli çimentoya sessizce ağırlarken gözyaşlarım yanağımın altında küçük su birikintileri bıraktı.

Sahip olduğum tek şey

aklımdı. Ve onun.

O hala bendeydi.

Uykuya dalmayı başarmış olmam bir mucizeydi, bedenim daha fazla uyanık kalamayacak kadar zayıf ve solgundu. Uyku, beni gerçeklikten korumak için cesurca bir girişimde bulunarak beni olabildiğince uzun süre kâbustan çalmıştı. Ama çelik burunlu botların sesi sonunda rüya dünyamı ezip geçti ve

Zalim bir yumruk beni saçlarımdan tutup yukarı çektiğinde kafa derimin sızlaması beni acı dolu bir çığlıkla uyandırdı.

Uyku sisini göz kırparak uzaklaştırdım ve bizi kaçırın kişiyle yüz yüze geldim. Bana sırttı.

Hırıltılı, kıvrık bir sırıtış, şişkin yanaklarını çekiştiriyordu.

"Tekrar hoş geldin, Kedicik," diye mırıldandı.

Gördüğüm rüyaya sarıldım. Basit bir rüyaydı; çimenli bir tepenin üzerinde oturuyordum, bacaklarım kenardan sarkıyordu. Su aşağıdan parıltıyor, güneş dalgaları aydınlatıyor, esinti yavaşça yükselen dalgalar yaratıyordu. Yükseklikten korkardım ama korktuğumu hissetmemiştim. Elli metre yukarıdan göle bakarken kendimi tamamen ağırlıksız ve huzurlu hissediyordum.

Atlayacağımı sanmıştım, ama ileri atılıp sivri çıkıntıdan aşağı kaymaya başladığım anda canavar geri dönmüş ve beni rüyadan koparmıştı.

Gri-siyah gözleri şeytani bir ifadeyle kısıldı.

İniltiler boğazımda düğümlendi. "Hayır... hayır, hayır, lütfen..." Bacaklarımı tekmeledim ama vuruşlarım sadece inciklerine zayıf küçük darbelerdi. "Bana zarar verme. *Lütfen*, bırak gidelim."

Yüzüme doğru güldü ve saçlarımı geriye doğru çekti. İğrenç kaygan bir dil köprücük kemiğime saplandı, sonra adam şehvetle inerken boynumun kenarından yukarı doğru kayd. "Mmm. Tadın gerçekten çok güzel."

Matthew karşımdaki köşeden zincirlerini sallayarak çılgına döndü. "Uzak dur ondan," diye bağırdı, öne doğru öyle bir fırladı ki gözlükleri burnundan düştü. "Lanet olsun, lütfen. Onu rahat bırakın. *Onu rahat bırak.*"

Adam tekrar güldü, iğrenç nefesi midemi bulandırdı. Vücudum kasıldı, kusmak istedim ama midem boştu ve hiçbir şey çıkmadı. Sadece kuru, çorak bir öğürtü.

Canavar hâlâ gülerek beni direğe doğru itti, ta ki ben kayarak yere yığılana kadar. Sonra döndü ve Matthew'a doğru yürüdü.

Matthew ayağa kalktı, kelepçeleri metal direğe kara tahta üzerinde sürüklenen bir çatal gibi tıslıyordu. Adam yaklaştığında dizini kaldırdı ve düz bir ayağını yabancıнын karnına dikerek ağır gövdesinin keskin bir hışımla geriye doğru yalpalamasına neden oldu.

Adam ayağa kalktığında tekrar yapmaya çalıştı ama ayak bileğinden yakalandı, yukarı doğru uçtu, sonra tekrar yere çarptı

Sert.

Adam onu saçlarından tutup yarıya kadar betondan kaldırdı ve Matthew'un dikkatini bana doğru çevirdi. "Ona bak, köpekçik," diye emretti. "Ona şimdi bak, çok tatlı ve saf." Göğsünde şeytani bir kahkaha gürlledi. "Artık öyle görünmeyecek. Onu becerirken beni izleyeceksin."

Matthew homurdanarak dehşetini dile getirdi, dişlerini gösterdiğinde çenesinde tükürükler parlıyordu.

"İzleyeceksin ve onu o direğe vurduğumda çıkardığı her sesi hatırlayacaksın," diye sırtarak devam etti. "Ve eğer çok iyi bir köpeksen, belki bir ödöl alırsın."

Onu tekrar yere itti.

Adam bana doğru koşarken ayağa fırladım.

Hayır.

Oh, Tanrım,

hayır. İşte

buydu.

Güdük bacakları onu köşeme taşırken haykırdım, gözleri beklentiyle parlıyordu. Zihnim umutsuzca Matthew'un emirlerine kilitlenmeye çalıştı ama onlara tutunamadım.

Numara yap.

Onu manipüle

et.

Güven bana.

Rol yapamazdım.

"Tabitha... sorun yok, sorun yok," diye bağırdı Matthew, dikkatimi çekmek için zincirlerini şingırdatarak. "İyi olacaksın, ben buradayım. Yalnız değilsin. Yalnız değilsin. Ben buradayım..."

Sözlerini yakalamaya ve tutmaya çalıştım ama tek duyduğum bir kemer tokasının şingırtısıydı. Hissettiğim tek şey elbisemi çekiştiren ve iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına sürükleyen sert ellerdi. Bacaklarımın arasına yerleşip bir eliyle beni kalçamdan, diğer eliyle saçlarımdan kavradığında ve şiddetli bir hamleyle beni yok ettiğinde tek duyabildiğim korkunç bir feryattı.

Tek bildiğim gerçek

korkuydu. Umutsuzluk.

Hiçbir şey.

Matthew'un teselli sözleri çaresizlik feryatlarına dönüştü ve ben de kendimden geçtim.

Gözlerimi kapatıp kendimi uçurumun kenarında sallanırken, güneş tenimde, rüzgâr saçlarımda ve Matthew yanımda otururken, ellerimiz kenetlenmiş ve bedenlerimiz sırtın üzerinden ileriye doğru itilirken hayal ettiğimde hiçbir şey hissetmedim.

Serbest düştüm, çırpındım, daldım.

Özgürdüm.

Suyun yüzeyini aşana kadar düştüm ve ağırlıksız bir şekilde gölün dibine doğru süzıldüm.

Düştüm çünkü orada kalamadım.

Günümüz

Bir ses kayıt cihazının tıkırtısı beni güneşli ofise geri çekiyor.

Evan karşımda oturuyor, ellerini önünde birleştirmiş, parmaklarıyla çenesine vuruyor, gözleri donuk. Aramızda sadece koridorun aşağısından gelen küçük kız kıkırdamalarının sesiyle bozulan bir sessizlik var.

Yutkunuyorum, kucağımda yumruk yaptığım ağarmış beyaz parmak eklemlerime bakıyorum. "Sen iyi misin?"

Sesi sert ve çığ, sanki benimle birlikte o da acımı bastırıyormuş gibi.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Başımı sallıyorum çünkü yalan söylemek, kararlılığımın anı anı, dakika dakika parçalandığını ona söylemekten daha kolay geliyor.

Belki de bu bir hataydı.

Herhangi bir iyileşme sızısı, terapötik bir rahatlama dalgası hissetmiyorum.

Tek hissettiğim boğulmak.

"İstedığınız zaman durabileceğimizi bilmenizi isterim," diyor Evan. "Eğer bu çok fazla, çok tetikleyici olursa, bitiririz. Asla devam etmek zorunda hissetmek zorunda değilsin."

Titreyen bir nefes alarak gözlerimi kaldırıyorum ve onun gerçekliğinin bana parladığını görüyorum. Sadece bu bile endişemin azalmasına, göğsümün hafiflemesine neden oldu. "Ben..."

Tamam. Ama teşekkür ederim," diyorum ona. Samimiyetim belirsizlikle kanıyor ama henüz pes etmeye hazır değilim. Daha büyük bir parçam bu işin sonunu görmek istiyor. "Elbette zor ama sanırım bunu yapmam gerekiyor. Devam etmek istiyorum."

Bana küçük bir baş selamı veriyor. "Pekala."

"Bu görüşmeleri parça parça yapmak en kolay. Çok zamanınızı aldığımı biliyorum ama-"

"Hayır, vaktimden başka bir şeyim yok," diye beni temin ediyor. "Cidden, benim için endişelenme. Yavaş ve istikrarlı olmanın en iyisi olduğuna katılıyorum, bu yüzden bana müsait olduğunuzu bildirin ve bunu halledelim."

Gülümseyerek teşekkür ediyorum. "Minnettarım, Evan. Sanırım bu gece için durma noktasına geldim, ama belki birkaç gün içinde yeniden bir araya gelebiliriz? Bu hafta programım biraz yoğun."

"Kesinlikle. Bana mesaj atman yeterli."

Derin bir nefes alarak çantama uzanıyorum ve ayağa kalkmak için hareket ediyorum. Evan beni ofisten çıkarıp koridorda yürütüyor, Summer da beni kanepedeki tüneğinde buluyor, çikolatalı fıstık ezmeli fincanını yerken bacaklarını yanına çekmiş.

"Hey!" diye cıvıldıyor, görüşmenin doğasından habersiz. "Nasıl geçti?"

"İyi geçti." Kolay bir gülümsemeyle gerinmeye çalışıyorum. "Çok şey başardık."

Sandaletlerimi giyerken Summer'ın gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Tarzını beğendim bu arada. Eğlenceli."

"Benim tarzım mı?"

"Evet. Geçen sefer buraya geldiğinde ayakkabıların uymuyordu. Bugün yeşil pantolonla mor bir gömlek giymişsin. İkisi de pek uymuyor ama bir şekilde uyuyor."

"Oh." Haklı olduğunu fark ederek kıyafet seçimime bakıyorum. Omuz silkerek hafifçe kıkırdıyorum. "Sanırım her zaman geleneksel bir şekilde birbirine uymayan şeyleri seviyorum. Hayatı ilginç kılıyor."

"Kesinlikle." Sırıttırıyor. "Sanki kusurların içinde sihir buluyorsun. Bunu sevdim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, çantamın askısını sıkıp ön kapıya doğru ilerlerken sözlerini özömsüyorum, gülümsemem çiçek açıyor. "Teşekkür ederim." Uzak duvara yaslanmış, elleri cebinde Evan'a bakarak ikisine de küçük bir el sallıyorum. "Birkaç gün sonra tekrar görüşürüz."

Beni vedalaşarak uğurladılar ve ben de dışarıya, batan güneşe doğru adım attım.

Puslu, turuncu bir parıltı arabama giden yolu aydınlatırken mahallenin sokağına bakıyorum ve Gabe'in arabasının kendi garajının önünde olmadığını fark ediyorum.

Evde değil.

Sanırım bu gece gafil avlanmayacağım, bana ait olmayan şeyleri almayacağım.

Bu gece, sadece ben ve yavaşça batan güneş var.

Güneş, sorgusuz sualsiz batıyor, yük olmadan ısıldıyor.

Ve ben, o artık burada değilken nasıl hala bu kadar parlak bir şekilde parlayabildiğini merak ediyorum.

BÖLÜM 10

TABITHA

S Diş çıkarıyor olmalı.

Çocuk doktoru azı dişlerinin her an çıkabileceğini söyledi. Ben yumuşak sesler mırıldanırken Umut boynuma sarılıp feryat ediyor koyu renk saçlarını okşadı. "Sorun yok, Balkabağım.

Sen iyisin." Öte yandan ben iyi değilim.

Günlerdir arka arkaya iki saatten fazla uyuyamıyorum, çünkü gecelerim beni sabaha kadar huzursuz ve uyanık tutan korkunç, karanlık anılarla dolu. Bana bahşedilen küçük uyku boşluklarında kabuslar geliyor.

Dehşet verici olanlar. Korkutucu olanlar. Umutsuz olanlar.

Bazen onu görüyorum, Matthew'u görüyorum. Her zamanki gibi yakışıklı, gözlükleri tam, inancı sarsılmamış, gülümsemesi hala bozulmamış. Benden ona güvenmemi istiyor.

Yaparım, her zaman yaparım.

Ve kader beni bu güvenim için cezalandırıyor.

Pamuklu dantelli geceliğimle yatak odamda volta atıyor, yeni yürümeye başlayan çocuğumu göğsümde zıplatırken gözyaşları kumaşı ıslatıyor. Çıplak ayaklarım ileri geri, sağa sola giderken elbisenin etekleri dizlerimin hemen altını gıdıklıyor, ellerim Hope'un omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyor. Şifonyere doğru ilerlerken, dağınıklıkla dolu kısmen açık çekmeceye ve bileğime geçirmeyi düşündüğüm tanıdık bir vintage saate bakıyorum.

İyi şans tılsımı.

Ama şansa inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bir kol saatinin bana birkaç saatlik dinlendirici bir uyku hediye edeceğini iddia etmekten daha iyisini biliyorum.

Arkamı dönüp elimi tersiyle Hope'un alnına dokunuyorum. Sıcak hissediyor. Ateş genellikle diş çıkarma döneminde görülür, değil mi?

Kulağa doğru geliyor.

Bunu daha önce de yaptım - erken evre diş çıkarma ile uğraştım - ve yine de o bebeklik ayları sis dolu bir bulanıklık gibi geliyor.

Mutfığa gidip ona bir miktar ateş düşürücü veriyorum ve çiçeklerle kaplı kanepeme yığılıyorum. Parlak mandalina rengi kadife çiçeği deseniyle evin geri kalan dekoruna uymuyor ama bir eskici satışında buldum ve bu cesur parçaya hayır diyemedim.

Hope'un çığlıkları boynuma çarpan kesik kesik nefeslere dönüşüyor ve ben de bir an için kendi sakinleştirici nefeslerimi içime çekiyorum.

Aklım Gabe'e kayıyor.

Bunu genellikle sessiz anlarda yapar.

Dünyam karanlık ve çalkantılı olduğunda, Matthew'u, yalvarışlarını ve yasını, her zamanki gibi düzgünce şekillendirilmiş saçlarının dağınıklığını, gözlerinin vahşiliğini düşünüyorum.

Güneş bulutların üzerinden süzülüp tenime ılık bir sıcaklık verdiğinde, Gabe'i ve kollarının beni nasıl sardığını düşünüyorum.

Konfor.

Cep telefonum yanımda, sehpanın üzerinde şarjda duruyor. Saatin neredeyse gece bir olduğunu fark ederek ona uzanıyorum ve uyuyor olacağını bildiğim için Gabe'e bir mesaj gönderiyorum. Kulaklıkları takılı uyuyor, böylece onu rahatsız etmemiş oluyorum.

BEN:

Diş çıkarma evresi hiç biter mi? Umarım uyku seni beni bulduğundan daha iyi bulmuştur.

İçimi çekerek başımı minderin arkasına yaslıyorum, Hope'u kucağımda zıplatmaya devam ediyorum ve yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunan ciyak ciyak ağlamalarını yatıştırıyorum.

Elimdeki telefon çalıyor.

Şaşkınlıkla, bir yanıt bulmak için aşağı baktım.

GABE:

Uyku mu dediniz? Sadece bazılarının verilen zor bir ayrıcalık.

Gülümsemem anlık.

BEN:

Uyanmışsın!
Merhaba :)

GABE:

Merh
aba ;)

BEN:

Kollarım bu düşünceye katılan ateşli bir çocukla dolu.

Ona beş saat içinde işte olmam gerektiğini ve bahşişlerimin bir zombiye mi yoksa parlak gözlü bir krep sunucusuna mı benzediğime bağlı olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Ve onun puf atıştırma malıkları benim bahşişlerime bağlı.

Bir ilerleme kaydettiğimizi sanmıyorum çünkü sürekli ağlıyor.

Uçsuz bucaksız, zombi bir gelecek yakınmış gibi geliyor.

Cevap verdiğinde zombi emojisini bulmaya çalışıyorum.

GABE:

Şanslısın ki senden çok tatlı bir zombi olur, bu yüzden bahşişlerinin zarar göreceğini sanmıyorum.

BEN:

Beynini yememe izin verir misin?

GABE:

Bir kalp atışında.

Dudağımı çiğnerken gülümsemem dişlerimi gösteren bir sırıtışa dönüşüyor. Onu daha fazla uyanık tutmak istemediğimden, ona bir dizi kalp çerçeveli gülen surat gönderiyorum ve telefonumu sehpa geri koyuyorum.

Hope tekrar ağlamaya
başlar. Gülümsemesi
kaybolur.

"Balkabağım, sorun değil," diye yatıştırıyorum, göğsümde bir endişe kabarıyor. Yorgunum. Bir sonraki seviyede yorgunum. "Şşş. Annen burada."

"Owie," diye ağlıyor, iki tombul parmağıyla çenesine vuruyor. Kesinlikle diş çıkarıyor.

Zavallı bebek.

Ayağa kalkıp odada volta atmaya başlıyorum, saçlarına bir ninni mırıldanıyorum, alaycı kuşlar ve elmas yüzüklerle ilgili olanı. Ona ılık bir fincan süt ikram ediyorum ama reddediyor ve bu onun daha çok ağlamasına neden oluyor. Odanın içinde dans ederken kendi gözyaşlarım akıyor,

ninnilerim çaresizlikle kanıyor ve bir dizi yeni dikkat dağıtıcı şey deniyorum. En sevdiği diş çıkarma oyuncuğı. A

bir parça mısır gevreği. İlk doğum gününde Cora'nın ona verdiği küçük pelüş domuz, çünkü homurdanan domuzların sesi onu bebek kıkırdamaları krizine sokardı.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Otuz dakika sonra tekrar kanepeye yığıldık ve bu noktada üç saat uyuyabilirsem şanslıyım.

Tam o sırada ön kapının çalındığını duydum. Hemen kanım dondu.

Başım sola savrulurken, gözlerim korkuyla parlarken Umut'u gümbür gümbür atan göğsüme bastırıyorum.

En azından kapı kilitli. Üç kez kilitlendi. Kilitli kapılar, kapalı pencereler ve güneş mutlu ve parlak olduğunda bile kapalı kalan perdeler konusunda titizimdir.

Kapı tekrar çalınmaya başlayınca irkiliyorum ve Hope'u daha sıkı sıkıyorum. Nefesimi üfleyerek kızımı kanepeye yatırıyor, sessiz olmasını istiyor ve yavaşça evin önüne doğru ilerliyorum. Bebek mavisini perdeyi sürünerek açıyorum ve ziyaretçiyi bir an görebilmek umuduyla dışarı bakıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Gabe.

Ben Gabe.

Kapıyı açıp arkadaşımın benim kadar yorgun görünmediğini gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Elleri iki fincanla dolu, yeşim yeşili gözleri verandanın ışığında daha da parlıyor ve ağzını şakacı bir gülümseme kaplıyor.

"Gabe," diye fısıldadım. "Ne... Burada ne yapıyorsun?"

Dünyanın en umursamaz şeyiymiş gibi omuz silkiyor. "Uyuyamıyorum ama senin için hâlâ umut var. Al bakalım." Elini uzatarak bana fincanlardan birini uzatıyor. "Uyku çayı."

Aldım, içeri girmesine izin vermek için kenara çekildim. İçecek avucumun içinde sıcacık. "Uyku çayı mı?"

"Evet, senin sevdiğin türden. İçinde çiçekli şeyler olan." "Papatya mı?"

"Evet." İçeri giriyor ve spor ayakkabılarını çıkarıyor. "İkimizin de uyanık olmasının bir anlamı yok diye düşündüm. Yarın çalışmıyorum, o yüzden istediğim zaman kestirebilirim."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ne diyeceğimi bilemez halde ona bakıyorum.

Sessizliğimi yanlış anladı ve geri adım attı. "Yani... eğer yardımımı istiyorsan. Muhtemelen istemezsin, çünkü sen her şeyi halletmiş belalı bir annesin ve ben sadece küstahlık ediyorum." Kendini küçümseyerek kıkırdıyor ve dalgalı saçlarını kaşıyor. "Kahretsin. Ben aptal mıyım? Dürüst olabilirsin."

"Hayır... hayır, üzgünüm. Ben sadece... Seni beklemiyordum." "Ben bir aptalım."

"Hayır!" Gülümsememi serbest bırakarak koluna uzandım ve pazısını şefkatle sıktım. "Hiç de değil. Bu inanılmaz bir şey. En tatlısı."

"Mm."

"Ben ciddiylim." Elim kolundan aşağı iniyor ve bileğine dolanarak onu daha da içeri çekiyor. "Teşekkür ederim. Ne zamandır uyumadım... Tanrım, bilmiyorum bile. Sen gerçek misin? Halüsinasyon mu görüyorum?"

Bana yaklaşırken ağızında çarpık bir gülümseme seğiriyor, bakışları bir an için güneye inip sonra tekrar yukarı çıkıyor. Bir sıcaklık titreşimi ifadesini çalınca sırtışı kayboluyor.

Sarımsı lamba ışığında neredeyse şeffaf olan ince beyaz bir elbiseden başka bir şey giymediğimi fark ediyorum. Karnımın derinliklerinde bir düğüm oluşuyor, parlıyor ve karıncalanıyor.

Karıncalanma gerçek gibi, *o* zaman gerçek olmalı.

Bu da demek oluyor ki, neredeyse hiç giyinmemiş olmam, meme uçlarımın tamamen ortada olması da çok gerçek.

"Gab!" diye bir ses geliyor ve ardından küçük bir el geceliğimi çekiştiriyor. "Gab oynuyor mu?"

Hope koltuktan tırmanıp bize doğru geliyor, yanakları pespembe ve gözyaşlarıyla ıslanmış. Onu tek kolumla kucağıma alıyorum, Gabe'in önlüğümün dalgalanmasından nasıl kaçtığını ve benim onu nasıl tamamen görmezden geldiğimi fark ediyorum. Benim yanaklarım da Hope'unkilerle aynı şekilde pembeleşiyor.

Boğazımı temizleyerek, Gabe budaklı çam döşememin düzensiz tahtalarına büyülenmiş gibi davranırken kıyafetlerimi yeniden düzenliyorum.

"Bu zeminler gerçekten harika."

Dünyadaki tüm coşkuyla söylüyor.

Hope tekrar, "Gab," diye geveleyerek ona uzandı ve dikkatini sürükleyici döşeme tahtalarından uzaklaştırdı.

Arkasını dönerek, muhtemelen kahve dolu olan kendi fincanını yere bırakıyor ve kırmızı yanaklı, gözyaşı lekeli yürümeye başlayan çocuğu kollarımdan almakta hiç tereddüt etmiyor. Gabe, çocuğum konusunda tamamen güvendiğim birkaç kişiden biri.

Kızım. Matthew'un ailesi ziyaret için şehre geldiğinde bile, kendimi onu teslim etmeden önce tereddüt ederken, onu tutarken, gitmemek için bahaneler uydururken buluyorum.

Annesi ve babası Kanada'da yaşıyor, bu nedenle torunlarını ziyaretleri seyrek oluyor. Onlar nazik insanlar ve oğullarıyla birlikte kaçırılan kadına, profesörüne aşık olan öğrenciye, tek çocukları o canavarın arazisinde bir çakıl çukurunun altında gömülü bulunurken hayatta kalmayı başaran travma geçirmiş kıza karşı olabildiğince misafirperverler. Hope'u geçindirmeme yardımcı olmak için gerekenden fazlasını yaptılar; en önemlisi de bu evi bizim için satın alarak başımızı sokacak bir çatı sağladılar. Onların parasını almayı doğru bulmuyorum. Umut benim sorumluluğumda. Bu yüzden bana periyodik olarak çek gönderdiklerinde, parayı kızım için bir eğitim hesabına yatırıyorum.

Genel olarak nazik ama temkinliler. Misafirperver ama temkinli.

Ve bunun için onları suçlayamam. Tıpkı ziyarete geldiklerinde ve Umut'u kollarımın güvenliğinden çaldıklarında gösterdiğim bocalamalar, havada asılı kalmalar ve bahaneler için kendimi suçlayamadığım gibi onları da suçlayamam.

Güvenim kırılan, ince bir ipliğe bağlı ve her an kopmaya hazır.

Ve Gabe.

Her nasılsa, onu tanıdığım birkaç ay içinde bu ipliği kalın ve sağlam bir halata dönüştürmeyi başardı.

Bu yüzden ona gittiğinde irkilmiyorum bile.

Onu odanın içinde dolaştırırken, kalçasının üzerinde zıplatırken, ağlamaları göbek kahkahalarına dönüşürken onu havaya savururken, şaşkın ve büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Diş çıkarıyor," diye takılıyor, onu bir o yana bir bu yana sallıyor, içinden bir şarkı mırıldanıyor. "Sydney, beslediğim tek şeyin arabam olduğunu söylemişti ama şuna bir baksana."

Oh, bakıyorum.

Bakıyorum, özlüyorum ve istiyorum.

En çok da tek yapabildiğim şey bakmak olduğu için kalbim kırık.

Hope onun elinden kayarak kurtuluyor ve odanın içinde hantal ayakları üzerinde sallanıyor. "Kitap," diyor köşeyi dönüp çocuk odasına doğru giderken. "Kitabı ben alırım."

Gabe'e bakmadan önce kendimi gizlemek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Ellerini ceplerine sokuyor, gülümsemesi yumuşak.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diyorum, elimi yavaşça kalkıp ona doğru uzanmasını engelleyemiyorum, parmaklarım kordonlu ön kolunda gezinene ve sanki sanatsal bir şeymiş gibi damarlarını boş boş izleyene kadar uzanıyor. Gözlerimi kaldırdığımda onun bana sabitlenmiş olduğunu görüyorum. Elimi bırakıyorum, sertçe nefes veriyorum. "Ve tabii ki döşemelerimi takdir ettiğin için." Boğazımı temizliyorum. "Hak ettikleri takdiri göremiyorlar."

Gözlerini kırıştırıyor, sırtıyor. "Zeminler harika. İnsanların üzerlerinde yürümesi çok yazık."

Bir kahkaha attım. "Bu arada..." Gülümsemem hâlâ ıslık ıslık, elimde olmadan ona tekrar uzanıyorum. O burada, sıcak ve gerçek ve zihnim dokunmaması gerektiğini bilse de ellerim ona dokunmak için yaratıldığına inanıyor. "Kalmak konusunda ciddiyse, sanırım birkaç saat uyumaya çalışabilirim. Gerçekten minnettar olurum."

Parmaklarım ağır çekimde kolundan kayıyor ve ona geri uzanması için bolca zaman veriyor.

Ben dönüp gitmeden bileğimi yakalıyor.

Yutkunurken tüm mizah gözlerini terk ediyor, tutuşu da bakışları gibi araştırıyor. "Bana iyi olduğunu söyle," diye mırıldanıyor. "Lütfen."

Boğazım düğümleniyor.

Numara yapma konusunda uzmanım ama bir türlü yalancı çıkaramıyorum. Sessizce ona bakıyorum.

Çenesi sıkıştı. "Tabi."

"Olacağım," diyorum, endişelenmesini istemediğim için. Bunun doğru olduğunu bilmiyorum ama buna inanıyorum çünkü inanmak *zorundayım*. "Oraya varıyorum."

Beni tutuşu güçlendikçe pazusundaki kaslar esniyor ve seğiriyor. Gözlerim gömleğinin kolunun altından görünen yara izine kilitleniyor; gerçek cesaretin, aşkın ve bağlılığın damgası.

Çok güzel ama aynı zamanda bir

kanıt. Ölümlülüğünün kanıtı.

Hepimiz gibi etten kemikten bir insan olduğunun kanıtı.

O dokunulmaz değil.

Beni hala terk edebilir.

Bir nefes çekiyorum ve bileğimi onun elinden kurtarmak için kıpırdatıyorum. Kollarım yanlarıma düşüyor, ama dikkati elbisenin üzerinden göğüslerimin dış hatlarına kaymıyor. Yüzümde sabit kalıyor. Ona parıldayan gözlerimdeki yalana yapışıp kalıyor.

İyi olacak mıyım bilmiyorum.

İyi olacak mıyım bilmiyorum.

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum uysalca ve arkamı dönüp yatak odama doğru ilerliyorum.

Karanlığın içine çekilmeden önce Hope'a sarılıp öpüyorum.

Çayımı yudumlayıp komodinin üzerine koyduktan sonra yorganın altına giriyorum ve kâbusların beni bulmasını bekliyorum.

Saniyeler içinde uykuya dalıyorum, karnım uykulu çayla dolu ve tatlı rüyalar beni uzaklara sürüklerken kalbim sıcaklıkla doluyor...

Gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Kötülük bilinçaltıma sızıyor ve tatlılığı bozuyor.

Çırpınıyorum, tırmalıyorum, savaşıyorum.

Adam beni buldu.

Beni bıraktığı için pişman ve şimdi burada, onun olduğunu düşündüğü şeyi alıyor, ben ise ısırıyor, pençeliyor ve çığlık atıyorum, o bodruma geri sürüklenmemek için çaresizce.

"Kedim kaçtı," diye dudak büktü adam, beni omzunun üzerinden çekip sıcak yatağımın rahatlığından aldı. "Yaramaz küçük hayvan."

"Hayır!" Çığlık atıyorum, tırnaklarımı sırtında kan çıkana kadar gezdiriyorum.

Gülüyor. "Çok alıngansın. Karşılık vermenden ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

Umut peşimizden geliyor, bir şekilde beşiğinden kaçıyor ve ben kollarımı uzatıp ona uzanırken bana doğru koşuyor. "Bebeğim... Bebeğime ihtiyacım var, lütfen!"

"Anne, geri dön!" diye ağlıyor.

Canavar ona aldırıyor ve yalvarışlarımızı duymazdan geliyor. Oturma odamdan geçip ön kapıyı çekerek açıyor ve soğuk bir kış esintisi tenimi sarsıyor. Kar yuvarlanıyor. Bu bir kar fırtınası, dondurucu, yalnız bir cehennem.

Beni arabasına götürüyor ve bagajı açıp beni bir çöpmüşüm gibi içeri atıyor. Sanki bir hiçmişim gibi. Sanki bana sahipmiş gibi.

"Seni özledim, Kedicik," diyor, gürleyen kahkahası sözlerinin buzunu takip ediyor. "Benim olanı geri almak için sabırsızlanıyorum."

Bagaj çarparak kapandı ve beni içeri kilitledi.

Hayır, hayır, hayır!

"Lütfen, hayır, Hope... Çocuğuma ihtiyacım var. Lütfen, lütfen, bırak gideyim... bırak gideyim!" Çığlık atıyorum, dehşet içinde, gövdeyi tekmeliyorum, zorlukla nefes alabiliyorum. Karanlık, korkutucu.

Tanındık.

"Bırakın

beni!"

Tekmelemeye, vurmaya ve bağırmaya devam ediyorum, hiçbir çıkış yolu olmadığını bilerek. Faydasız olduğunu bilerek.

Ve sonra kolların beni sardığını, çırpınan uzuvlarımı dizginlemeye çalıştığımı hissediyorum. Saçlarımdaki yumuşak hışırtılar çığlıklarımı susturmaya çalışıyor.

Sıcaklık kemiklerimdeki ayazı eritmeye çalışıyor.

"Tabs, hey, iyisin... Tanrım, uyan... şşş, iyisin..." Gözlerim açıldı.

Gölgeler görüşümü bulandırıyor, karanlık galip gelmek için can atıyor. Ay ışığının bir izi üzerimde beliren yüzü aydınlatırken, bedenim hala bir kabus ile gerçek dünya arasında sıkışmış, kafası karışık bir şekilde savaşıyor. Yüzü netleşiyor ve bu canavar değil.

Beni esir alan kişi değil.

Ben Gabe.

Kollarımı tuttuğu yerden çekip boynuna doladığımda içimden bir rahatlama hıçkırığı dökülüyor ve hissettiğim tek ağırlık onun ağırlığı olana dek onun ağırlığını üzerime çekiyorum. Ona sıkıca sarılıyorum, bacaklarımı beline doluyorum, beni örtüğünü hissediyorum, kalbinin benimkiyle umutsuzca çarptığını hissediyorum. İçinde bulunduğumuz pozisyon hakkında düşünemiyorum çünkü hiç düşünmek istemiyorum.

Sadece hissetmek istiyorum.

Ben ağlamaya ve titremeye devam ederken o boynuma sokularak "Kahretsin," diyor. "Tanrım, çığlık attığını duydum. Seni-"

"Sadece sarıl bana," diye yalvarıyorum, onu daha sıkı sıkıyorum, ona bir çapa gibi yapışıyorum. Gerçekliğe, güvenliğe, oradan başka her yere tutunduğum çapa.

O da itaat ediyor. Yüzünü omzuma daha da gömüyor, parmakları saçlarıma gömülüyor ve diğer eli benimkilerden birini bulurken gevşek bir yumruk yapıyor. Avuçlarımız birbirine kenetleniyor ve bacaklarım onun ortasına dolanıyor. Tutunuyorum, sarılıyorum, ağlıyorum.

Geri geldim.

Nefesim nihayet durulduğunda, Gabe ağırlığını yana kaydırıyor ve beni de yanına alıyor.

"Gitmeme izin verme," diye göğsüne doğru nefes alıyorum, kokusunu içime çekiyorum, ellerim tişörtünü kavrarken tek bacağım hâlâ kalçasının üzerinde duruyor.

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyor. "Güvendesin."

Sığ bir nefes çekiyorum. "Uçmaya çalışıyorum ama..."

"Senin kanatların olacağım," diyor, saçlarımı düzeltiyor, çenesini başımın tepesine bastırıyor. "Bu sefer kendini kurtarmak zorunda değilsin. Artık yalnız değilsin."

Gözyaşlarım kovalar halinde akıyor. Adrenalin azalırken vücudum titriyor, beni acı ve kafa karışıklığı içinde titreyen bir karmaşa halinde bırakıyor.

Ellerim gömleğinin altında yılan gibi kıvrılıyor.

Kıpırdamadan duruyor, keskin bir nefes saçlarımı dalgalandırıyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum ama yaklaşmam gerekiyor, onu hissetmem, gerçekten *hissetmem* gerekiyor. Sıcak teni, kan pompalaması, nabzının hızlı atışı ve canlılığı. Parmaklarım karın kaslarında, göğsünde gezinirken bir elim omzuna gidiyor ve parmak uçlarım yara izinin büzülmüş etinde geziniyor.

İzini
sürüyorum

.

Titriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ben sadece-" "Bana
dokunabilirsin."

Sesi alçak ve çakıllı ve bundan etkilendiğini biliyorum. Benim için güçlü olmaya çalışıyor, özverili, ama ona ne yaptığımı biliyorum.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama ona dokunmaya devam ediyorum.

Titreyen ellerimi gömleğinin eteklerini yumruklayıp yukarı çekene kadar gövdesinden aşağı sürüklüyorum, daha fazla temas için cesur bir istek.

Gömleğini başının üzerinden çekip yere atarken hiç tereddüt etmiyor. Uzun günler güneşin altında çalışmaktan bronzlaşmış yontulmuş fiziği, ay ışığının sessiz parıltısı içinde bana bakıyor. Dikkatimi göğsüne, yara izine ve vücuduna veriyorum, gözleriyle buluşmıyorum.

Elimi tutuyor ve göğsüne bastırıyor.

Kalbine.

Tüy hafifliğindeki dokunuşum tam tüylü kanatlara dönüşürken, gözyaşlarım hala sessizce, daha bastırılmış bir şekilde düşüyor.

Vücudunu keşfediyorum.

Yıllardır dokunduğum tek erkek bedeni, hayatıma yakınlığı tekrar davet
edemeyecek kadar kırılmış ve yaralanmıştım.
Çok korkuyorum.

Nefes alış verişı dengesiz. Teni titriyor. Dolaşırken ve dokunurken, çizgilerini ve çukurlarını izlerken, yara izinin kenarlarını ezberlerken kasları seğıriyor. Sağ kolunun üst kısmının çoğunu kaplıyor, boynuna doğru daralıyor ve çene çizgisinde soluyor.

Parmaklarım takip ediyor.

Avucumun çenesini kavradığını fark ediyorum, başparmağım narin derisini nazıkçe okşarken diğer elim göğsünün üzerinde duruyor. Yüzlerimiz birbirinden santimetrelerce uzakta; o kadar yakın ki nefesleri dudaklarımda sıcak öpücükler gibi hissediyorum.

Yutkundum, cesurca yukarı baktım.

Yatağında yarı çıplakken, vücutlarımız tehlikeli bir şekilde birbirine dolanmışken ona bakmak bir hata. Meme uçlarım elbisemin altında çakıl taşları gibi. Kalçalarım sıkıştı, bacakları aralarında sıkışmıştı.

Gözlerinin kapanışını ve çenesinin gerginleşmesini izliyorum ve bunu ona yaptığım için kendimden nefret ediyorum.

O an şehvetli, çiğ ve samimi.

Ve kitlesel imha sınırına dayanmış durumda.

"Bana ne hissettiğini söyle," diye homurdanıyor, gözleri hâlâ kapalı, sanki bu haldeyken bana bakmak çok acı vericiymiş gibi.

Sanki onun kontrolü benim güven ipliğim kadar narin ve ipi örme sırası bende.

Hâlâ avuçlarımın arasında kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. "Korunuyorum," diyorum ona. "Burada olduğun için minnettarım."

Bir kez başını sallar. "Güzel."

Gabe alnını yavaşça benimkine yaklaştırıyor, neredeyse her yerimiz birbirine değiyor. Kalbim göğsümde çırpınıyor. Kendimi bütün, ağırlıksız, kâbuslardan arınmış hissediyorum.

Uçabilirmişim gibi hissediyorum.

Ona doğru kayarken, içgüdülerim beni daha da yakınlaştırıyor, bir parçam onun olmaması gereken bir parçasına sürtündüğünde nefesim kesiliyor.

Bacaklarının arasında saklayamadığı bir sertlik var, kot pantolonunu zorluyor.

Gözleri hâlâ kapalı ama çıkardığım sesi fark etmiş olmalı, bir inilti ya da kısa bir soluk gibi bir şey. Beni daha sıkı tutuyor ve tedirgin bir ses tonuyla tekrarlıyor, "Güvendesin."

Yine ağlamak istiyorum.

Akıldan çıkmayan anılardan, üzüntüden değil.

Ağlamak istiyorum çünkü onun kollarındayken güvende *olmaktan başka bir şey* hissetmek imkansızken bana güvende olduğumu hatırlatma ihtiyacı duyuyor.

Ben de fısıldıyorum, "Biliyorum."

Gabe yüzümü göğsünün önüne yatırıyor ve kalçalarını benden uzaklaştırırken saçlarımı okşuyor. Beni korkutmak istemiyor. Beni öptüğü gece yaptığım gibi, tetiklenmiş ve paniklemiş bir şekilde elinden kurtulmamı istemiyor.

Gerçek şu ki, o öpücüğü istedim. Onu arzuladım, ona ihtiyaç duydum, tadını çıkardım.

Yine de gömülü, kötücül bir yanımla bunu da reddetti. Öpücüğü maskemi yırtıp attığı için beni yanlış yöne savurdu, böylece daha fazla saklanamazdım... rol yapamazdım.

Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve sıkıyorum. Bu sefer kaçmıyorum.

Güneş hâlâ uyuduğu için oda karanlık, huzur içinde dinleniyor ve kâbuslar kovulduğu için beni rüya âlemime geri götürüyor. Uykuya dalmadan önce, "Umut iyi mi?" diye mırıldanıyorum.

Saçlarıma bir öpücük kondurarak başını sallıyor. "Bir saat önce kollarımda uyuyakaldı. Şu an beşiğinde."

Göğsüne karşı gülümsüyorum.

Anne gibi, kız gibi.

Rahatlık, sıcaklık dalgaları halinde içime doluyor ve rüyalarım beni bir kez daha bulduğunda, gölgelerde sürünen canavarlar yok.

Karanlık yok, dehşet yok, çığlık yok.

Bu sefer sadece eli elimde, yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzü ve mavi yerine iki yeşil göz var.

BÖLÜM 11

TABITHA

İki Yıl Önce

A bir gün daha geçti. Karşımda oturan Matthew'a baktım, bacakları önünde yayılmıştı, ayakları sanki ayak bilekleri de varmış gibi iki yana eğilmişti. gücünü kaybetmişti. Her zamanki gibi titizlikle bakımlı saçları darmadağınktı, bir yukarı bakıyor, bir yana bakıyor, sanki yerçekimi karışmış gibi görünüyordu. Gözlükleri kristal parçalarından ve çarpık çerçevelerden oluşan bir karmaşa halinde bacaklarının yanında duruyordu ve gözlerinin maviliği gün ışığında bile soluk ve gri görünüyordu.

Çok az konuşmuştuk.

Söyleyecek bir şey yoktu.

O birkaç şarkı mırıldandı, ben de kendi yas ilahilerimi mırıldandım ama kelimeler karmakarışık ve yakalamak zordu. Konuşmalar, zirvesi bulutlara karışacak kadar yüksek, hiç bitmeyen bir dağın zirvesine yapılan yorucu bir tırmanış gibiydi.

Başka bir deyişle... *anlamsız*.

Nefesimi hıçkırıklara dönüşmemesi için eğiterek derin bir iç çektim.

Aramızda saatler süren sessizlik geçtikten sonra kelimeler bulmaya çalıştım çünkü konuşmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Sanki günlerdir dağın eteklerinde volta atıyormuşum ve artık yukarıdan başka gidecek yerim yokmuş gibi hissediyordum. "Senin... senin bir köpeğin var, değil mi?" diye sordum.

Sesim sessizliği yaran bir kırbaç gibiydi. Gözlerini

kırptırdı, gözlerini kısarak bana doğru baktı.

"Evet." "Ne tür bir şey?"

"Bir husky. Adı Echo."

"Echo," diye mırıldandım, Matthew'u şekillendirilmiş saçları ve kırıxmamış kıyafetleriyle bir elinde tasma, diğesinde sıcak kahvesiyle şehrin sokaklarında dolaşırken hayal ettim. "Güzel bir isim."

"Şu anda dairemde tek başına. Muhtemelen yiyeceğı ve suyu bitmiş. Kendini kirletiyor, kapının yanında inliyor." Gözleri kapandı, duruşu sertleşti. "Onu kontrol edecek kimse yok."

Gözlerimin arkasında yakıcı bir baskı hissettim ama gözyaşlarım akmadı. Ağlayamayacak kadar susuz kalmıştım. "O iyi olacak. Eminim şimdiye kadar birileri yokluğumuzu fark etmiştir... Bahse girerim polis şu anda dairenizdedir, sizi arıyordur, onu yürüyüşe çıkarıyordur."

"Mmm," diye mırıldandı, ikna olmamıştı.

Hâlâ gözlerini kısarak bana bakıyordu ve gözlükleri olmadan beni görüp göremediğini merak ettim. Belki de bulanıklıktan başka bir şey değildim.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Görmek bilmekti ve yırtık, kanlı bir elbise, keçeleşmiş saçlar ve çukur gözlerle kendisine bakan koşullarının yansımasını görmektense kör olmayı tercih edeceğinden emindim.

Başını direğe doğru eğen Matthew acı çekiyormuş gibi vıraklayan bir ses çıkardı. "Yaralandın mı?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden gözlerimi kırıştırdım. Bacaklarımın arasında sızlayan bir ağrı ve iç baldırlarımda morluklar vardı ama bunu duymasına gerek yoktu. "Hayır."

"Yalan söylemek zorunda değilsin. Bir anlamı yok."

"Ben iyiyim." Sesim korkunç bir şekilde çatladı. "İyi olacağım."

"Siktir..." diye homurdandı. "Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Buradan çıkacağız," dedim toplayabildiğim tüm inançla - ki bu kesinlikle çok fazla değildi. "Çıkmak zorundayız. Başka bir alternatif yok."

Diğere alternatif Azrail gibi aramızda dolaşıyordu ama Matthew rol yapmama izin verdi.

"Sana bunu yapmasını izlerken neredeyse ölüyordum," dedi.

Sözlerine yas damgasını vurmuştu.

Sanki bir parçası ölmüş gibi acı verici, korkunç *bir* yas.

"Başka tarafa bakmak istedim," diye devam etti. "Engellemek istedim ama yapamadım. *Sen yapamadıysan*, ben de yapamadım. Bunu tek başına yaşamana izin vermek adil görünmüyordu."

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçtı.

"Matthew, ben-" Bodrum kapısı patlayarak açıldı.

Anında sinerek saklanmak için direğimin etrafında kıvrıldım. Çıplak ayaklarım beton üzerinde kayıyordu ama bacaklarım beni dik tutamayacak kadar güçsüzdü. Ne gücüm, ne mücadelem, ne de umudum vardı.

"Hayvanlarım için tuvalet molası," diye anons etti adam, botları her bir basamağı teker teker inerken. "Önce yavru kedi." Belinden bir tabanca çıkardı ve bana doğrulttu. "Herhangi bir numara çekersen, bir sonraki nefesini alamadan aşık çocuğun gözlerinin arasına bir kurşun sıkarım."

Çabucak başımı salladım. "Yapmayacağım."

İçimi bir rahatlama hissi kapladı.

Mesanem acı verici bir şekilde doluydu.

"Bir şeyler yemek için bir dakikan var. Seninle işim bitmeden solup gitmene izin veremem, tamam mı?" Kıs kıs güldü. "Hâlâ eğlenilecek şeyler var."

Matthew kendini titreyen bacaklarının üzerine çekti. "Ona zarar vermeyin."

"Yavru kedi uslu durduğu ve pençelerini uzak tuttuğu sürece güvende olacak." Burnunu çekerek bana doğru yürüdü ve boştaki eliyle cebinden bir anahtar çıkardı.

Bileklerim beklentiyle karıncalandı. Kaslarım sevinçle şarkı söylüyor, serbest kalmak için can atıyordu.

Ne diyeceğimi bilemedim ve zavallı bir "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Cevabı kakhaha oldu. Sanki minnettarlığım hayatında duyduğu en komik şakaymış gibi kakhahalarla güldü. "Bana her zaman teşekkür ederler," diye kıkırdadı, sesi balgamlı bir eğlenceye benziyordu. "Ama kanları yerlerime akarken ve gözlerinden hayat akarken bana teşekkür etmedikleri kesin."

Vücudum titremeye başladı, kalbim dehşetle çarpmaya başladı.

Aman Tanrım.

Bizi öldürecekti.

Bu artık bir *belki* değildi; kesin bir gerçektir. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Matthew köşesinden homurdanarak zincirlerini çekiştirdi. "Bırakın onu.

Beni tut, bana ne istersen yap," diye yalvardı. "Sadece gitmesine izin ver."

Tekrar güldü, neredeyse sevincinden boğulacaktı. "Onlar da hep böyle

derler. Bu yüzden güzel olanları alıyorum. Köpeklerim güzel olanlar için kendilerini kılıcın üzerine atmayı severler." Yaklaştı ve tombul bir köpeği tokatladı.

Elini bacaklarımın arasına sokup ben haykırana kadar sıktı. "İyi bir amcık aptal erkekleri daha da aptallaştırır."

"Lütfen," diye gözyaşları içinde yalvardım. "Lütfen..."

Beni bıraktı, şeytani gözleri parlıyordu. Direğimin arkasına geçen adam, bağlı bileklerimi tuttu ve beni serbest bıraktı, bir yandan da neşeli bir melodi mırıldanıyordu, zincirler çimentoya çarparak şingirdiyordu.

Kollarım iki yanıma düşerken bir an için saf rahatlama korkumu bastırdı. Her iki bileğim de kanıyor ve morarıyordu, onlara masaj yaparken tenin tene değme hissinin tadını çıkarıyordum.

Bir şeye, herhangi bir şeye dokunma hissinin tadını çıkarmak.

"Gidelim, sürtük," diye hırladı adam, saçlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı ve küçük teselli cebimi parçaladı. "İşemek ve sandviç yemek için üç dakikan var. Zaman şimdi başlıyor."

Beni bodrumda Matthew'dan uzağa sürüklerken saçlarım onun kirli parmaklarına dolanmıştı. Ayakta kalmaya çalışırken nefesim kesildi, ayaklarım birbirine takıldı ve hâlâ zincirlenmiş ve kapana kısılmış olan adama doğru döndüm. "M-Matthew..."

"Sorun yok," diye karşılık verdi, sesi çatlayarak. "İyi olacaksın. Ne dediğimi unutma. Güven bana."

Onu manipüle et.

Size yaptığı her şeyden zevk alıyormuş gibi davranın. Bir bağ oluşturun.

Yapamadım.

Tanrım, yapamadım.

Üç dakika sonra mesanem daha hafif ve karnım daha doluydu. Susuzluğum şimdilik giderilmişti ama bunların hiçbir önemi yok gibiydi çünkü canavar yine bacaklarımın arasındaydı. Yırtık pırtık elbisemi küflü, büyük boy bir tişörtle değiştirmişti ve homurtuları ve inlemeleri bodrum duvarlarında yankılanırken elleri kaşındıran pamuğun altından vücudumu keşfediyordu.

Matthew'un gözlerini adamın omzunun üzerinde buldum. Beni izliyordu.

Sersemlemiş ve çaresiz.

Umutsuzlukla başını sallarken gözyaşları kir bulaşmış yüzünden aşağı süzülüyordu. Özür mavi-gri gözlerinde parıldıyordu.

Sonra da "Güven bana." diye mırıldandı.

Göz kapaklarımı kapattım ve uçup gittim.

Her şey yeryüzü ve gökyüzüydü.
Et ve kemik.
Yıldızlar ve dalgalar.
Sürükleniyordum, ağırlıksızdım ve hiçbir şeydim, çünkü hiçbir şey
bundan çok daha iyiydi.
Adam beni mahvetti. Beni
kandırdı.
Beni mahvetti.
Her korkunç ihlalde ruhumdan bir parça daha çaldı.
Ona göre, dünyada kırıldığında daha değerli olan tek şey *bendim*.
Adam işini bitirdikten sonra pantolonunu kalçalarına kadar çekip tokayı
yerine sabitledi ve ben de yenilmiş ve kullanılmış bir halde direğe
yaslandım.
Ama kanımda çalkalanan bir hayatta kalma güdüsü vardı.
Kaçmak için umutsuz bir ihtiyaç.
Yaşamak için.
Orada sadece ben değildim.
Matthew gücün bende olduğunu, bizi buradan çıkarabilecek kişinin ben
olduğumu düşünüyordu.
Ve eğer başarısam... o da benimle gelecekti.
Adam sırtarak bir adım geri çekildi ve fermuarını yukarı kaldırdı.
Gözlerinin içine baktım.
Ve gülümsedim.

Günümüz

"EARL HUBBARD." Evan dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve ellerini birleştiriyor, kayıt cihazı hâlâ karanlık sırlarımı içiyor. "Adı buydu. Earl Timothy Hubbard."

"Evet." Başımı salladım. "O zamanlar bize adını hiç söylemedi, ben de ona sadece 'adam' diye hitap ettim."

Bazı notlar alıyor. "Cora Lawson ve Dean Asher'a adını söyledi."

Saçımı kulağımın arkasına atıp tekrar başımı sallıyorum. "Sanırım o zamana kadar kendine daha çok güvenirdi. Kaçamayacaklarından daha emin."

"Sence her zaman seni bırakmaya niyeti var mıydı? Belki de senin farklı olduğunu düşündü?" diye merak ediyor. "Daha... özel, bir şekilde?"

"Hayır, sanırım beni öldürmeyi planladı. Tıpkı diğerleri gibi."

"Ama onunla bir yakınlık kurdun," diyor Evan, bir yandan onaylarken bir yandan da sorguluyor. "Bir bağ yarattınız."

"Yaptım. Tek yolu buydu."

Kaşlarını hafifçe çatıyor. "Hmm." "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor, kalemini yere bırakarak. "Zor olmuş olmalı."

"Öyleydi."

Zor ile imkânsız arasında ince bir çizgi vardır ve ben bu çizginin üzerinde on kez durdum. Ama asla *tamamen* imkansız değildi - alternatifleriyle kıyaslandığında.

Ve şu anda hala hayatta olmamın tek sebebinin zora olan eğilimim olduğunu kesinlikle biliyorum.

Evan kalemini tekrar eline alıp başparmağıyla ucunu tıklarken düşünceli görünüyor, sanki her tıklama bana bir şey sormak istediği ama kelimeleri çıkaramadığı bir ritmi temsil ediyor. Derin bir nefes alıyor, boğazında bir soru düğümleniyor.

Sonra kalemi tekrar düşürüyor.

Nemli avuçlarımı uyluklarımda gezdiriyorum. "Bugünlük bu kadar mı?" Bu akşam uğradığımda, devam etmek, takip eden iki haftanın dehşetine derinlemesine dalmak istiyordum ama yorgunum. Üç saatten az bir uykuyla idare ediyorum ve bu gece daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Yatağa girip gözlerimi kapattığımda gelecek kabuslara zihinsel olarak hazırlanmam gerekiyor.

Açgözlüler ve tükeniyorlar.

Evan sandalyesinde geriye doğru itiliyor, bacaklar parkeye çarparak gıcırıyor. "İyiyiz," diyor. "Yorgun görünüyorsun. Yol için kahve ister misin?" Not defterini kapatıp dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve bana şöyle bir bakıyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Yarın gelebilir miyim?" "Burada olacağım. Biraz dinlen."

Dinlen.

Ne konsept ama.

Ne büyük bir lüks, bir daha asla hafife almayacağım.

Eşyalarımı topladıktan sonra küçük verandaya çıkıyorum ve Summer'ı çoktan verandaya oturmuş, bulut örtüsünün kalan gün ışığımızı tutmasını izlerken buluyorum.

"Sanırım yakında yağmur yağacak" derken bana bakmıyor.

Sıcaklığın hafifçe düşmesiyle tenim karıncalanırken gözlerim grileşen ufukta geziniyor. Esinti artıyor ve saçlarımın görüş alanımda dans etmesine neden oluyor. Yakındaki ağaçlardan ağustos böcekleri ötüyor ve ben onların sesiyle ürperiyorum. Titreyen, zonklayan vızıltıları bana hayatımın en kötü anını hatırlatıyor.

Summer gülümseyerek bana döndü. "Fırtınalara bayılırım."

"Öyle mi?" Tereddüt ederek ilerledim ve beton basamakta onun yanına oturdum. "Gerçekten istemiyorum. Gök gürültüsü beni geriyor. Fırtınalar öngörülemez ve ben öngörülemezlikten hoşlanmam."

"Bunu anlayabiliyorum," diyor başını sallayarak ve çenesini gökyüzüne doğru eğiyor. "Sanırım gökyüzünün bile hiçbir zaman gerçekten huzur içinde olmadığını hatırlatmak hoşuma gidiyor. O da kırılabilir, tıpkı bizim gibi."

Gözlerimi kırıştıtarak profilini, ince çenesini ve meraklı mavi gözlerini inceliyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"Dokuz. Neredeyse on."

"Yaşına göre çok akıllısın."

Omuz silkiyor. "Arkadaşlarım tuhaf olduğumu söylüyor ama ben bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Bence tuhaflığımız bizi eşsiz yapan şey, öyle değil mi?" Summer bana dönerken tırnaklarını karıştırıyor, dudağını kemiriyor. "Taktığın şu kolye gibi. Biraz tuhaf ama havalı da. Onlar yüzük mü?"

Kolyeme bakıyorum ve pirinç zincire bağladığım iki yüzüğü parmaklıyorum. Biri tungsten, diğeri pembe altından yapılmış. "Evet. Benim için bir anlam ifade ediyorlar."

"Ne demek istiyorlar?"

Yüzüğü titreyen parmağından çıkarıp kelepçeli ellerimden birine sokarken Matthew'un yüzü aklıma geliyor ve parmaklarımı metalik simgenin etrafında kıvrıyorum.

"İyi şans için. Bir hatıra. Her ihtimale karşı-"

Nefesimi içime çekiyorum. "Birini bana sevdiğim adam verdi. Diğerini çocukken buldum. Yanımdaki toprağa gömülmüştü.

kiraz ağacımız."

Summer'ın gözleri merakla parlıyor. "Buna bayıldım." Biraz canlanıyor, basamakta doğruluyor ve kendi yüzüklerinden birini döndürüyor. Başparmağından çıkarıp bana uzatıyor. "Al bakalım. Bunu koleksiyonuna ekleyebilirsin. Parkta buldum ve güzel olduğunu düşündüm."

Elimi uzatıyorum ve o da uzattığım avucuma bırakıyor. Yontulmuş ve kararmış, gümüş yıldızlarla çevrili. Sıkı bir yumrukla sıkarken kalbim çarpıyor. "Emin misin? Senden değerli bir şey almaktan nefret ederim."

Elinin bir hareketiyle beni başından savıyor. "Benim için bir şey ifade etmiyor. Ama belki senin için bir anlam ifade eder. Zincirine eklemelisin."

Yumruğumu açıyorum ve yıldızların oluşturduğu çembere bakıyorum. Göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, hayır... Bayıldım. Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Gülümsüyor, sonra öne doğru dönerek yaklaşmakta olan gri bulutlara bakıyor. "Fırtına vurmadan önce gitseniz iyi olur. Sanırım kötü bir fırtına olacak."

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve küçük yüzüğü ön cebime yerleştiriyorum. "Yarın görüşürüz. Tekrar teşekkür ederim."

Sırıttıyor, başını sallıyor. "Görüşürüz."

Ona bir el sallarken, yürüyüş yolundan arabama doğru ilerliyorum ve Gabe'in evine giden sokağa bakıyorum. Challenger'ı garaj yolunda boş boş oturuyor.

Karnım anılarla zonkluyor. Isı yanaklarımı ısıtıyor.

Güçlü kollarının beni sardığını, kalp atışlarının beni uyuttuğunu hayal ediyorum, tıpkı bir gece önce çıplak göğsüne yaslanıp uyuduğum ve sonra aynı pozisyonda uyandığım gibi.

Bencil.

Çok bencildim, ona yapıştım, onu tuttum, ona *dokunmamam* gereken şekillerde *dokundum*. Ben sadece umutsuzluktan oluşurken ona umut verdim. Ben sadece kayıp bir ruhum, dolaşıyorum ve soluyorum.

Ona sunacak hiçbir şeyim yok. Ama yine de alıyorum.

Ayaklarım beni kaldırımdan aşağıya, evine doğru sürüklüyor, onun çekiciliği sağduyumun önüne geçiyor. Bencilliğim bana yol gösteriyor.

Ama cep telefonum çantamdan çaldığında duruyorum.

O olduğunu düşünerek, aklında ben olduğum için beni çekenin o olduğunu düşünerek rahatlamış bir gülümsemenin uzamasına engel olamıyorum ama mesajı açtığımda o olmadığını görüyorum. Gabe değildi.

Ben Martha Gleason.

Matthew'un annesi.

BAYAN. GLEASON:

Merhaba, Tabitha. Pat ve ben yazın geri kalanında şehirdeyiz ve torunumuzla vakit geçirmek istiyoruz. Kısa haber verdiğim için özür dilerim ama e-postalarım okunmadı. Galena'da bir yazlık ev satın aldık ve Hope'u birkaç haftalığına götürmeyi umuyoruz. Bunu alır almaz beni ara.

Kaldırımda sallanıyorum.

Fırtına yaklaştıkça sallanıp duruyorum, dengemi kaybediyorum, nefesim korkuyla kesiliyor.

Birkaç hafta.

Bebeğimi, dayanağımı, tüm hayatımı birkaç *haftalığına* almak istiyorlar. Galena buradan yaklaşık üç saat uzaklıkta.

Elim göğsümden yukarı kayıyor, yüzüklerime yapışıyor ve sıkıyor. Kızımdan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım; bir seferde birkaç saatten fazla değil.

Tam bir gün bile
değil. Asla olmaz.

Onun etrafta olmayacağı fikri zayıflatıcı.

Başparmağım geri arama düğmesinin üzerinde geziniyor, talebi işleme koymaya çalışırken bedenim titriyor. Bulutlardan birkaç yağmur damlası süzülüyor ve telefonumun ekranını ıslatıyor. Rüzgar hızlanıyor.

Çenemi kaldırıyorum, gözlerim Gabe'in evine takılıyor ve ön penceresinden parlayan lamba ışığını içime çekiyorum. Beni ileri çağırıyor.

Rahatlık. Teselli. Erteleme.

Güvenlik.

Ama bunun yerine olduğum yerde dönüp arabama doğru koşuyorum, tam gök gürlerken, şimşek çakarken ve yağmur kovalar halinde yağarken kendimi içeri atıyorum.

Direksiyonuma doğru hıçkırarak ağlıyorum ve gökyüzüyle birlikte parçalanıyorum.

BÖLÜM 12

GABE

M İki gün sonra işten çıkarken elimdeki cep telefonu çalıyor ve içgüdüsel olarak cevap veriyorum.

"Bu aramayı önceden kaydedilmiş bir hattan mahkumdan alıyorsunuz

Travis John Wellington, Marwick County Yetişkin Ceza İnfaz Kurumu'nda. Bu çağrıyı kabul etmek için-"

Reddediyorum ve telefonu cebime sokuyorum.

Sikerim böyle işi.

Siktir et onu.

Derim buz ve nefretle karıncalanıyor, boktan babamın kafamın almadığı suçlardan yargılanmayı beklerken neden beni hapishaneden arayıp durduğuna dair merakımı bastırıyor. Benim bir saniyemi bile hak etmiyor.

Koluna bir iğneyi hak ediyor.

Çorak, ıssız bir cenaze arılarla dolup taşıyor çünkü dünyada onu sarsabilecek tek şey arılar.

Etinin en aşağılık yaratık için bile çok iğrenç olduğu, ziyafet çeken kurtçukların boğulup tıkanacağı sığ bir mezarı hak ediyor.

Zihnimde canlandırdığım görüntüden utanıyorum.

Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, son yağmura rağmen hala yakıcı bir ölüm topu. Sydney'le yirmi dakika içinde en sevdiğimiz taco restoranında buluşmam gerekiyordu ama her zamanki gibi iş gecikti ve ben de kanvas pantolonum ve uzun kollu gömleğimle kışımından ter akıtıyorum.

Önce bir duş almak, yapılacak en şefkatli şey gibi geliyor.

Siyah Challenger'ıma doğru ilerliyorum, baretimi kafamdan çıkarırken terden ıslanmış saçlarımı karıştırıyorum. Dürüst olacağım... arabam benim bebeğim. I

Bir çocuğum ya da evcil hayvanım yok, hatta kendi hayal kırıklığıma rağmen bir kız arkadaşım bile yok, ama üzerine titreyeceğim bir arabam var.

Yıllar önce suçlu babam tarafından bana devredilen evimin borcunu ödediğimi düşünürsek, V8 motorlu yeni model bir Dodge Challenger'ın aşırı yüksek araba ödemeleri aslında idare edilebilir. Bir Hellcat değil, çünkü o kova listesi saçmalığı, ama yine de bir rüya.

Güneş üzerime vururken, değerli eşyamın yanında gizlenen adamı neredeyse fark etmiyorum. Bir elimi alnıma götürerek gözlerimdeki cehennem ateşini engelliyor ve gözlerimi kısıyorum.

Gazeteci şapkalı ürkütücü adam, hani şu günler önce şantiyede bana bakan.

Garip ama iyi.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için onu görmezden geliyorum, bu yüzden benim için burada olması pek olası görünmüyor ve arabamın sürücü tarafına geçiyorum.

"Bay Wellington."

Kahretsin.

Bu adamın kim olabileceği aklımı kurcalarken baretimi kalçama vurarak kekeleyerek duruyorum. Yürüyüşünde hafif bir aksama ile bana yaklaşıyor, kasketi gözlerini gölgeyor. "Seni tanıyor muyum?" Adamla tamamen yüzleşiyorum ve yaklaşmasını izliyorum. Yüzünün sol tarafında, elmacık kemiğinden çenesine kadar uzanan tüyler ürpertici bir yara izi var; tuzlu ve biberli saç tutamları şapkanın altından uçuşuyor.

Peaky Blinders setinden yeni çıkmış gibi görünüyor. "Henüz değil," diyor itici bir gülümsemeyle.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Ellerini tüvit benzeri pantolonunun içine sokuyor ve çenesini kaldırarak şeffaf görünen iki soluk mavi gözünü ortaya çıkarıyor. "Bir borcu tahsil etmek için buradayım."

Göz kırpiyorum.

Harika.

Bu hiç de kaygı verici değil.

"Sanırım yanlış adamı yakaladınız," diyorum ona, çenem titreyerek. "Ama eminim sizi bir borç tahsilat ajansıyla görüştürebilirim. Bir sürü insana borcu olan bir adam tanıyorum ve beni sürekli taciz ediyorlar. Engellediğim düzinelerce numarayı seve seve verebilirim."

Tamamen sakın bir şekilde tırnaklarına bakıyor. "Buna gerek kalmayacak."

"Yardımcı olamadığım için üzgünüm." Arabanın kapı koluna uzandım.

"Özellikle sizin bana yardım edebileceğinizi öğrendim."

İç çekerek, uzanmanın ortasında duraksadım. "Biri sana yalan söylemiş." "Pek olası değil."

Adam açıkça tehditkâr değil, ama onda kaçma içgüdülerimi harekete geçiren bir şey var. Yara izine, topallamasına ve buz gibi, korku salan kişiliğine bakılırsa, başından bir şeyler geçmiş olduğunu tahmin ediyorum. Daha da kötüsü, muhtemelen buna o sebep olmuş. "Dinle," diye deniyorum, onu kışkırtmamanın benim için en iyisi olduğuna karar vererek, "Sanırım beni başka biriyle karıştırdın."

Ağzında bir sırtış kıvrılıyor ve yara izinin tehditkâr bir yılan gibi gerilmesine ve sıçramasına neden oluyor. "Sizi temin ederim Bay Wellington, ben hata yapmam."

"Gabe," diye düzeltiyorum, gözlerim kısılıyor. "Wellington benim pislik babam." Cevabı sessizlik oluyor.

Tenimi eritmeye kararlı güneşe rağmen kanımı donduran sinir bozucu bir sessizlik.

O ürkütücü gözleri içimde delikler açarken neşesiz bir gülümseme hala ağzını boyuyor, sanki bana kelimeler kullanmadan ona ne borçlu olduğumu söylemeye çalışıyor.

Ne yazık ki onun için lazer ışınlı gözlerle konuşmuyorum. Arabanın kapısını açtım.

Beni durdurmasını bekliyorum, adrenalinim yükseliyor, savunmam alevleniyor, ama ön koltuğa geçip siyah deri döşemenin üzerine yığılmamı engellemek için hiçbir hareket yapmıyor. Kapıyı kapatmadan önce ona bakıyorum.

"Seni arayacağım, Wellington." derken sırtışı hiç azalmıyor. Bu arada, pislik babandan gelecek bir sonraki telefona cevap vermeni öneririm." Burnunu çekiyor. "İçimden bir ses her şeyin çok daha netleşeceğini söylüyor."

Adam dönüp uzaklaşıyor, elleri ceplerinde, nefesinin altında ısıklık çalıyor.

Tabii ki ısıklık çalıyor.

"Size iki hafta süre veriyorum," diye seslendi park alanının kenarına doğru yarı eğilerek ilerlemeden önce. "Patronum gecikmeleri sevmez."

İki hafta.

Borçlu.

Babamla konuş.

Evet, doğru.

Bu asla olmayacak. Bu hıyar hiç bitmeyen bir gecikmeye alışmak zorunda kalacak.

Cildimi saran kötü büyüyü üzerimden silkeleyerek, soyadımı değiştirmeyi aklıma not ederken motorun gırtlaktan gelen mırıltısının endişemin yerini almasına izin verdim.

Bu zaten yapmak istediğim bir şeydi, ama o sürüngenin dilinden döküldüğünü duymak, tüm pislik ve zehir, kesinlikle öncelik listesini yükseltiyor.

Annemin soyadı olan Kent'i alacağım.

Annem şimdi Delaware'de yaşıyor. Karmaşık bir boşanmanın ardından, babam parası ve bağlantıları sayesinde benim tam velayetimi almayı başardı. Bunu sadece kinci olmak için yaptı çünkü o böyle bir insan. Annemi yetişkinliğe ulaşana kadar yıllarca haftada bir gün gördüm, sonra büyükbabam ve büyükbabama bakmak için doğu kıyısına taşındı.

Aramızda hep bir mesafe vardı ama son zamanlarda daha da yakınlaştık.

Aslında, yakında bir ziyaretim olacak.

Gelecek ay buralarda olup olmayacağını öğrenmek için ona kısa bir mesaj gönderdikten sonra, projeler arasında işe biraz ara vereceğim için, nihayet otoparktan çıkıyorum.

Gecikme nedeniyle duş alacak vaktim yok, bu yüzden Sydney sıcakta geçirdiğim emek yoğun günün sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak.

Arabamı otoparkın arka tarafına park edip koşarak içeri giriyorum ve Syd'i çoktan kabinlerden birine tünemiş, tortilla cipslerini ev yapımı salsa sosuna karıştırırken buluyorum.

"Yo. Üzgünüm geciktim."

Beni görünce neşelendi. "Her zaman tercih edilir. Bana biraz daha cips ve salsa."

"Fırsatçı," diye takılıyorum, karşısındaki boşluğa kayıyorum ve yorgun bir iç çekişle çöküyorum.

Beni koklamak için masanın üzerine eğildi. "Ooh, güzel kokuyorsun. Yeni parfüm mü?"

Cips sepetini alıp elimi içine daldırırken kaşlarım havaya kalkıyor. "Evet, silikon dolgu, kanalizasyon ve ter lekelerinin sarhoş edici bir karışımı."

"İşe yarıyor." Parmağındaki salsa sosunu yalayarak, "Bu arada güzel aliterasyon," diye ekliyor.

"Teşekkürler."

"Tabitha nasıl?"

Konu değişince tortilla cipsi ağızıma ulaşmadan hemen önce duruyor. Bir süre soru üzerinde durduktan sonra düşünceli bir şekilde çiğnemedi önce bir ısırık alıyorum. "Bu yüzden mi yiyecek bir şeyler almak istedin? Taşaklarımı ezmek için mi?"

"Belki."

Öfkelendim. "Onun için endişeleniyorum."

Gök mavisi gözleri siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından sempati ile yumuşuyor. "Anlaşılabilir," diyor. "Sen nasılsın?"

"Tamam." Bir cips daha çalışıyorum ve dikkatimi salsa tabağına veriyorum. Cevabım çok çabuk geldi. Çok prova edilmişti.

Sydney beni herkesten iyi tanır.

Çocukluğumuzdan beri arkadaşız, Oliver'ın yokluğunda yıllar geçtikçe daha da yakınlaştık. İlk başlarda onu kaybetmek en önemli ortak noktamızdı, ta ki zaman diğer tüm çarpıcı benzerliklerimizi ortaya çıkarana kadar.

İkimiz de Meksika yemeklerini, müstehcen dizileri, aynı müziği seviyoruz ve benzer bir mizah anlayışımız var.

Biraz dağılmış durumdayız.

Ve en önemlisi, ikimiz de duvarlar ördük. Kalplerimizi şakalarla, kötü zamanlanmış iğnelerle, sevgisiz bağlantılarla ve bize geçici bir huzurun ötesinde hiçbir zaman gerçekten hizmet etmemiş olan çeşitli kötü alışkanlıklarla koruduk.

En azından Oliver dönene kadar.

Tabitha'ya kadar.

Her zaman temelde aynı kişi olduğumuzu söyleriz, bu yüzden romantizm bizim için hiçbir zaman kartlarda olmadı. Dürüst olmak gerekirse, Syd benim için bir kardeş gibi.

O benim ailem.

Her zaman sipariş ettiğimiz şeyi sipariş ediyoruz ve tabaklar geldiğinde Sydney çatalının dişleriyle enchilada sosuna desenler çiziyor. İç çekerek bana bakıyor. "Geçen yıl tam da bu masada oturup enchilada yerken Oliver'dan uzak durmam konusunda beni uyarmıştın, çünkü o savunmasız ve kırılabilirdi, hatırlıyor musun?" Elindeki çatalı bırakıp kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor. "Ona zarar vereceğimden korkuyordun."

Yüzümü buruşturuyorum, bunun için hâlâ biraz suçlu hissediyorum.

Sydney'nin onu asla *kasten* incitmeyeceğini biliyordum ama üvey kardeşimin ona sırılsıklam aşık olduğunu da biliyordum. Elini ona uzatıyordu.

Syd bir ömür boyu elden ele dolaşan kalplerden ve gerçek samimiyetten kaçınırken, ona gümüş tepside bir kalp sunmuştu. Felaket için bir reçete gibi görünüyordu.

şimdi anlıyorum.

Bazen eşinizle karşılaşırsınız ve o duvarlar tuğla tuğla yıkılır. Artık potansiyel kalp kırıklıklarından kaçmak istemezsiniz, çünkü kalp kırıklığı, aşk için savaşma şansınız olduğu anlamına geldiğinde hoş bir risk gibi gelir.

Aşkım daha çok mücadele ve daha az şans gibi görünüyor ama buna değmiyorsa *lanet olsun*.

Yemeğimi ısırarak cevap veriyorum, sonunda mırıldanıyorum, "Evet, hatırlıyorum." Bana bilmiş bilmiş bakıyor.

Yutkunarak i  geçiriyorum ve ellerimi peçeteye siliyorum. "Bak, Tabs'in çok şey yaşadığını biliyorum ve k ğit üzerinde muhtemelen onun için en iyi erkek ben değilim. Bir çocuğu var ve ben hala bezin nasıl doğru şekilde takılacağını çözemedim. O kaçırıldı ve saldırıya uğradı, babam ise benzer boktan suçlamalarla hapishane hücresinde yatıyor. Kesinlikle biliyorum ki ben-"

"Gabe, ima ettiğim şey bu değil."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kaşlarım şaşkınlıktan  atılıyor. "Bunun dev bir ikiye zl  olduğum anlardan biri olduğunu sanıyordum."

"Oh,  ylesin." Bana sırtıyor. "Ama senin onu incitmenden endişelenmiyorum. Onun *seni* incitmesinden endişeleniyorum."

Kelimeler, yıkılmakta olan duvarlarımdan gevşek tuğlaları gibi içime yerleşiyor.

Tabağımı itiyorum ve kabinde arkama yaslanıp başımı yana eğiyorum. "Neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. O bana zarar vermez."

"Bunu yapmak istemeyeceğini biliyorum."

Homurdanarak ayaklarıma bakıyorum, bir noktada Syd için tam olarak bu kelimeleri kullandığımdan oldukça eminim.

 ki gece öncesine ait bir görüntü zihnimde titreşiyor; Tabitha'nın kollarının sarıldığı, bacaklarının sıktığı, ellerinin keşfettiği bir görüntü. O kadar kırılığandı ki. Rahatlık ve fiziksel temas için çok  aresizdi.

Tabii ki aletim o anı tamamen yanlış okumaya karar verdi. Sıcak avuçlarının göğsümde ve g vdemde aşağı yukarı gezinmesine ya da içime öyle bir bastırmasına vücudumun verdiği tepkiye engel olamıyordum, neredeyse tek vücut olmuştuk.

Tanrım, kollarımda nasıl da titriyor ve sallanıyordu. Aramızda hissettiğim çatırdayan, her şeyi tüketen gerilim. Duygular, aşk, sıcaklık.

Beni ateşe verdi, gün doğarken kül yığınının başka bir şey bırakmadı.
Ve sanırım ateşin sorunu da bu.

Sadece nasıl yanacağını bilir.

Sydney dudaklarını büzüyor, keten sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurarak kendine has kısık gözleriyle beni süzüyor. "Anlat bana."

Tabitha'nın uzuvlarının benimkilere sarıldığı, ince önlüğünün aramızdaki tek fiziksel engel olduğu anıları silkeleyip atıyorum, sonra bu konuşma tek zorlaşan şey olmuyor. "Sana ne diyeceğim?"

"Az önce nereye gittin?" Her nasılsa gözlerini daha da kısıyor, sanki gözlerinin kısılması cevapları benden almaya yetecekmiş gibi. Sonra nefesi kesiliyor. "Bir şey oldu."

"Hayır."

"Yüzün kızarıyor. Bunu hiç yapmazsın."

Ona ters ters bakıyorum. "Buna güneş yanığı denir, Syd. Dışarısı iki yüz derece."

Sydney kafasını eğiyor ve suratını asıyor, inanmıyor. Yemeğine dalıyor, ağzına bir çatal dolusu pirinç atıyor ve ısırık boyunca konuşuyor. "Seni uyarmadığımı söyleme dostum. Bence Tabitha harika, tatlı ve güç timsali biri ama senin istediğin gibi biri olacağını hiç sanmıyorum. Çok şey yaşadı." Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve sözlerini yumuşatıyor. "Sonsuza kadar bekleyemezsin."

Kalp, hançerle tanış.

Kurufasulyemi çatalla ezerken hiçbir şey söylemiyorum ve onun sözleri zayıflayan umut ipliğimi alevlendirmiyormuş gibi davranıyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, haksız
olmadığını fark ettim. Tabitha kalbimin
etrafında bir kuzgun gibi.

Yumuşak tüyler ve keskin pençeler.

Beni yatıştırırken aynı zamanda parçalara ayırıyor.

Yine de bir gün onunla uçuş şansı için her pençe izini, her acı verici yırtığı kabul ederim.

Yapmam gereken tek şey beklemekse, bu ödenecek çok küçük bir bedel.

BÖLÜM 13

TABITHA

I Ertesi akşam Cora ve Mandy ile acil bir kızlar gecesi için Evan'la olan görüşmemi iptal ettim.

Küçük kızım beni terk ediyor.

Güneş doğduğunda, Umut kollarımın güvenliğinden alınacak ve henüz kahkahasının tatlı sesini bile duymamış iki kişiyle birlikte üç saat uzağa götürüldü.

Bu doğru gelmiyor.

Bir uzvumu kaybediyordum gibi hissediyorum.

Arkadaşlarım bir şişe şarap ve yerel bir Çin restoranından paket yemekle ön kapıdan içeri daldığında Hope oturma odamın yarısını kaplayan dev bir plastik oyun parkında eğleniyor.

Şarap içmiyorum ve yirmi birinci yaş günümünden beri alkole dokunmadım. Likörden çok sulu ve şuruplu iki çilekli margarita içtim ama zihnimi nasıl bulandırdıklarını, beni nasıl aciz hissettirdiklerini hala hatırlıyorum. Bir arkadaşım beni eve bırakmak zorunda kaldı.

Sağduyumun tehlikeye atılması fikrinden hiçbir zaman hoşlanmadım ve bu his yaşadığım...*çileden* sonra daha da güçlendi.

Kontrolün bende olması gerek.

Gücümün kaybolmasına izin veremem.

Mandy elindeki yemek paketini kadife rengi koltuğuma fırlatıp saçlarını bir yana savuruyor ve gözleri hemen oyun parkında hoplayıp zıplayan Hope'a kayıyor. "Ufaklık beni özlemiş," diyor rahatça, kollarını iki yana açarak yürümeye başlayan çocuğa doğru koşuyor. "Belki de Reid ve ben bir bebek yapmalıyız. Sence bir bebeğimiz olmalı mı?"

Cora kanepeye oturur ve şarap şişesini kalçalarının arasına sokar. "Cevabım her zaman evet olacak." Başını kanepenin arkasına bırakıyor, sadece gözleri yumuşak bir gülümsemeyle beni takip ediyor. "Kız kardeşime bebek ateşi verdin. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Hey, ben anacıyım," diye ısrar ediyor Mandy, Hope'u kucağına alıp kalçasına yerleştirirken. "Doğuştan besleyiciyim."

Cora sonraki kelimelerinde öksürüyor. "2007 Bitki Fiyaskosu."

"Ne? Öksürme şeyini yapmandan nefret ediyorum."

"Bitkiler, abla."

Mandy ters ters bakar. "Bu konuyu açmaya nasıl cüret edersin?"

Cora ona doğru ilerleyip kanepede yanına oturmamı izlerken gülümsüyor. "Mandy annemizi yatak odasını bir seraya dönüştürmeye zorlamayı başardı. Bütün bitkiler bir hafta içinde öldü."

"Onları sulayamayacak kadar meşguldüm, tamam mı? Aktif bir sosyal hayatım vardı." Omuz silkiyor. "Okulda bitkiler hakkında bir şeyler öğreniyorduk ve kulağa çok çekici geliyordu," diyor Mandy. "Lobotomist olmak istiyordum."

"Aman Tanrım." Cora gülüyor, omuzları titrerken bir elini ağzına götürüyor. "Sanırım botanikçi demek istedin."

"Sen tam bir İngilizce öğretmenisin."

Kanepeye yaslanıyorum, kız kardeşlerin şakalaşmalarını dinlerken endişem azalıyor. Cora'nın erkek arkadaşı Dean'in de dahil olduğu karışık bir olaydan sonra bu noktaya gelebilmiş olmaları içimi ısıtıyor.

Dean, bir zamanlar *Mandy'nin* erkek arkadaşıydı. Nişanlısı.

Cora ve Dean benim kaçışımdan aylar sonra Earl Hubbard tarafından kaçırıldıktan sonra birbirlerine aşık oldular. Henüz Cora'nın hayatının bir parçası değildim, bu yüzden korkunç çöküşe ilk elden tanık olmadım, ancak Cora parçalanmış hayatının parçalarını bir araya getirmeye çalışırken onu teselli etmek için oradaydım. Uzun, yokuş yukarı bir yolculuktu. Ama Mandy yeniden aşkı buldu ve bence herkesin iyileşmesinin anahtarı buydu.

Sevgiler.

Bu dünyada hem öldürücü hem de iyileştirici olabilen tek şeydir.

Mandy Hope'la uğraşırken Cora bana dönüyor ve şarabı ayaklarının yanına koyuyor. Bilen zümrüt gözleri gülümsememin içini görüyor. "Bence bu senin için iyi olacak," diyor nazikçe ve elini uzatarak dizimi okşuyor. "Bir mola. Bazı sessiz anlar."

Gözlerim dalıyor, gülümsemem kayboluyor.

Sessiz anlarda yavaş yavaş öldüğümünden haberi yok.

Ben de sessiz anlardan payıma düşeni aldım. Matthew beni terk ettiğinde, sahip olduğum tek şey duvarlar boyunca sıçrayan meraklı fareler, rüzgar benimle alay ettiğinde çatıya çarpan ağaç dalları ve kalbim ikiye bölünürken kendi kederimin sesiyle bozulan korkunç sessizlikti.

Yine de başımı sallıyorum,
haklıymış gibi davranıyorum. Bu
benim için iyi olacakmış gibi
davranıyorum.

"Ve kabul edelim ki," diye ekliyor Mandy, Hope'u oyun parkına geri götürüp bize doğru yürürken, "*aslında* yapayalnız olmayacaksınız. Biz varız. Seni eğlendirmek için ben ve koca ağzım var." Bana Mandy gibi gülümsüyor. "Ve tabii ki Gabe. Eminim o adam seni gözünün önünden ayırmayacaktır."

Gabe'i düşününce tenim ısınıyor. Onu birkaç gündür görmedim; beni sabaha kadar tuttuğu, güvende ve kâbuslardan uzak tuttuğu geceden beri görmedim.

Mesajlaştık, telefonda konuştuk ama mesafemi korumaya çalıştım çünkü yapışkanlığımın ve ihtiyaç duymamın ona hiçbir şekilde hizmet etmediğini biliyorum.

Ona değer veriyorum. Hem *de çok*.

Belki de gömülü bir parçam onu seviyordur.

Ama benim aşkım öldüren cinsten ve o böyle gitmeyi hak etmiyor.

Mandy köpüklü şarabı getirip kapağını açtıktan sonra sağ tarafımdaki kanepeye çöküyor. "Gabe'le işler nasıl gidiyor? Çıldırdınız mı?"

"Mandy," diye azarlıyor Cora, kız kardeşine kaşlarını çatmak için bana doğru eğiliyor.

"Ne var? Gabe seksi. Tabitha seksi. Ben senin gibi İngilizce uzmanı değilim Cor, ama matematiğimi biliyorum." Kaşlarını bana doğru oynattı.

Yanaklarım kızararak minderlere geri çekiliyorum. "Biz sadece arkadaşız." Çoğunlukla doğruyu söylüyorum. Geçmişim beni karanlık bir hayalet gibi takip etmese belki daha fazla olabilirdik ama ediyor ve onun da peşimi bırakmasına izin vermeyi reddediyorum.

Cora şımarıklık yerine sempati gösteriyor. "Anladığımı biliyorsun. Kız kardeşimi görmezden gel. Çöpçatanlık yapmaya bayılır-" Donup kalıyor, ikimiz de yutkunurken sözleri toza dönüşüyor.

Boğazımı temizliyorum ve başka
tarafa bakıyorum. "Kahretsin, yanlış
söyledim," diyor.

"Endişelenme, sorun yok." Çarpan kalbim ve titreyen dizlerim bana iyi olmadığını söylüyor, ama yine rol yapıyorum. Bu konuda iyiyimdir. "Her neyse... Gabe harika biri ama yakın zamanda bir ilişki aramıyorum. Muhtemelen asla."

"Peki ya seks?" Mandy merak eder, görünüşe göre umursamazdır. "Belki yardımı olur. Muhtemelen sana tapacaktır. Sana bir kraliçe gibi davranır."

"Yapamam... Yani, yapabileceğimi sanmıyorum-"

Yemin ederim Cora yanımda homurdanıyor, öne doğru eğilip kardeşine hançer gibi bakıyor. "*Mandy*," diye tekrarlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ciddiyim."

Mandy biraz siner. "Tanrım, sadece yardım etmeye çalışıyorum. Sakin ol." "Bu yardımcı olmuyor. Tabitha bir deli tarafından aylarca tecavüze uğradı. Sen

gerçekten seksin onun iyileşme çözümü olacağını mı düşünüyorsun?"

Aramızda bir gerginlik var. Havada kalın, hissedilir bir basınç var.

Telaşlanan Mandy çenesini düzeltir ve çenesini kaldırır. "Senin için işe yaramış gibi görünüyordu."

Gözlerim patladı.

Olamaz.

Cora'nın çenesi çözülüyor, gözlerinde sersemlemiş bir acı ifadesi beliriyor.

Dean aralarında hiçbir zaman tartışma konusu olmuyor, özellikle de karmaşık geçmişleriyle ilgili olarak. Detayların farkındayım. Cora ve Dean'in, Dean Mandy'den ayrıldıktan sonra birlikte yatmaya başladıklarını biliyorum ve görünüşe göre bu hala hassas bir konu.

Sanırım hiçbir zaman ve iyileşme böyle bir şeyi gerçekten söylemez.

Cora alnını kaşıyarak yaşadığı şoku göz kırparak atlattıktan sonra koltuktan atlıyor. "Gidip şarap kadehi getireyim."

Onun hışımla uzaklaşmasını izliyorum, altın sarısı saçları mutfağında kaybolurken arkasında uçuşuyor.

Mandy yüzünü yanımdaki avuçlarının içine bırakıyor, dirseklerini kalçalarının üzerine yerleştiriyor. "Kahretsin. Tam bir kaltağım," diye mırıldandı sefilce. "Bunu söylemek istememiştim."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Dudağımı ısıriyorum ve Hope'un tahta kitaplarından birini çevirip hayvan resimlerine bakarak gevezelik etmesini izliyorum.

"Onu aştım, Tabitha. Yemin ederim. Reid'i seviyorum."

"Biliyorum," diye katılıyorum. "Ama *eskiden* sevdiğin adamın kız kardeşinle birlikte olduğu gerçeğini unutmuş değilsin."

Ellerini kaldırdığında yanakları pembeye boyanmıştı. "Yani... öyleyim. Coğunlukla. Onu affediyorum ve her şeyin nasıl olduğunu anlamayı öğrendim. *Neden* olduğunu. Beni asla incitmek istemediğini biliyorum. Ve bununla mücadele ettiğini de biliyorum," diye açıklıyor. "Ben sadece saldırıya uğradığımı hissettiğimde saldırmaya programlıyım. Ben hep böyleydim. Terapistim bunun köklü güvensizliklerden ya da başka bir şeyden kaynaklandığını söyledi." İç çekiyor, başını sallıyor. "Bilmiyorum. Ben sadece bir karmaşayım. Hiç bitmeyen, devam eden bir çalışma."

"Hepimiz dağılmış durumdayız," diyorum ona, ses tonuma empati karışıyor. "Hepimiz devam eden bir çalışmayız."

Parmaklarıyla saçlarını geriye doğru çekerek ensesinde birleştiriyor ve bir nefes veriyor. "Sanırım."

Cora başı öne eğik, elleri bardaklarla dolu bir şekilde oturma odasına giriyor çünkü benim hiç şarap kadehim yok. "Peki, Gleason'lar ne zaman geliyor?" Kollarından biri dirseğine kadar düşüyor ve küçük yara izlerinden oluşan bir yama üzerine işlenmiş kalp atışı dövmesi ortaya çıkıyor. Bardakları sehpanın üzerine koyduktan sonra başparmağıyla bileğinin alt tarafına masaj yapıyor ve boynundaki kalp şeklindeki madalyonla oynuyor. "Onu yazın geri kalanına mı götürüyorlar?"

Cora saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında gözlerim dövmeyi takip ediyor. Bir süre dövme yaptırmayı düşündüm. Bir kelebek. Kelebekleri çok severim ve zahmetsizce uçup çırpınmalarından her zaman keyif almışım. Ama benim için gerçek bir anlamları yok, altlarında yatan bir duygu yok.

Şimdi ne alacağımdan emin değilim.

Zaten dövme yaptıracak param da yok, o yüzden sanırım tartışmalı bir konu.

Gözlerimi Cora'nın bileğinden kaçırıp avuçlarımı kalçalarımın gezdiriyorum ve dikkatim Hope'a kayıyor. Küçük buklelerinden biri diğerlerinden daha gururlu bir şekilde yukarı kalkıyor ve bu kalbimi gıdıklıyor. "Sabah dokuzda burada olacaklar," diye cevap veriyorum. "Onu Ağustos sonuna kadar yanlarında götürecekler, sonra da İşçi Bayramı hafta sonunda B.C.'ye geri dönecekler. İstedğim zaman ziyarete gelebileceğimi söylediler."

Mandy ayaklarını yanına çekmiş kanepeye yaslanmış, telefonunda geziniyor ve dikenli bir çalılıkta oturuyormuşuz gibi hissetmemize neden olan dikeninin acısından kaçınıyor.

Cora dudaklarını dişlerinin arasına alıp başını sallıyor ve ben kendi kadehimi reddettikten sonra iki uzun bardağa şarap dolduruyor. "Bir arkadaşına ihtiyacın olduğunda beni aramaktan ya da mesaj atmaktan çekinme. Buraya gelmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim. Eminim öyle yapacağım."

Akşam ilerliyor, sehpanın üzerine atılmış boş şarap şişesi sayesinde hafif bir ruh hali sonunda içeri sızıyor. Mandy'nin yorumu şakalar, işyeri dedikoduları ve televizyon programlarının arasında kaybolup gidiyor.

Umut yediyi biraz geçe mızızlanmaya başlıyor ve ben de kalkıp onu oyun parkından alıyorum, kollarımda dans ederek mızızlanmasını dindiriyorum. İki kız kardeş de ayağa kalkıyor ve bir şeyler atıştırmak için mutfağa gidiyorlar. Kanepeye geçip tekrar oturduğumda kulaklarıma sessiz bir sohbet çalınıyor.

Kızıma sarılıyorum, lavanta gibi kokan çiçekli şampuanını içime çekiyorum. Gözlerim bu kokuyla buğulanıyor. "Her zaman sen ve ben vardık," diye mırıldanıyorum şakağına karşı. "Her zaman Umut ve ben vardık. Sensiz ben ne yapacağım, Balkabağım? Sen benim temelimsin."

Temel olmazsa, denge de olmaz. Dengenizi kaybedersiniz.

Düşüyorsun.

Ve düşmekten çok yoruldum.

Hope kucağımda zıplıyor, boynumdaki zinciri çekiştiriyor. "Gab," diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Söyleyebileceği onca kelime arasından o tek heceyi, omurgamdan aşağı ılık bir ürperti gönderen o tek ismi seçti. Neredeyse bir cevap gibi.

Gözyaşlarımdan arasından gülümseyip buklelerini öperken bu bir cevapmış gibi davranıyorum. Göğsüme yığıldığında, minik yumrukları bluzumu kavırıyor,

Mutfağa bakıyorum ve Mandy'nin Cora'yı omuzlarından tutup benim duyamayacağım kadar sessiz bir şeyler fısıldamasını izliyorum. Cora başını sallıyor, yanakları kızarmış. Mandy sulu bir gülümsemeyle başını sallayarak ona karşılık veriyor. Sonra Mandy kız kardeşini kucaklıyor, Cora da kollarını Mandy'nin beline doluyor.

Hope zincirimin halkalarıyla oynarken, tombul yanağını kalbime bastırarak birkaç kez birbirlerine sarılıyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum ve anın tadını çıkarıyorum.

ERTESİ AKŞAM, Gabe'in ön sahanlığında oturmuş, dizlerimi çeneme doğru çekmiş, kollarımı bileklerime dolamıştım. Ne kadar beklediğimden emin değilim. Güneşin alçalıp ağaç tepelerini öpmesi, alacakaranlığın çökmesi ve gökyüzündeki tüm renkleri çalması yeterince uzun sürüyor.

Ayaklarımı ters yönde vuruyorum, ne zaman bir motor geçse yukarı bakıyorum.

Yine geç saatlere kadar çalışıyor. Bu projeyi bitirmek için fazladan mesai yaptığını, böylece gelecek hafta Delaware'deki annesini ziyaret etmek için biraz izin alabileceğini söyledi.

Onsuz kaybolacağımı biliyorum.

Korkunç sessiz anlarda tek başıma, Hope olmadan, Gabe olmadan, sadece hayaletlerim ve kâbuslarım bana eşlik edecek şekilde dolaşacağım.

Düşündükçe ürperiyorum.

Gökyüzü koyu lacivert bir renge bürünürken, gırtlaktan gelen bir motor gürültüsü başımı kaldırmama neden oluyor ve gözlerim Gabe'in caddede ilerleyen ödüllü kaslı arabasına takılıyor. Garaj yoluna giriyor, açık pencereden bir Bad Omens şarkısı çalıyor. Motoru durdurup arabadan atlamadan önce bir nefes için tereddüt ederken, beni görünce gözlerini kırpıştırırken, eğimine kıvrılmış beni fark edişini izliyorum.

"Tabs."

Ayağa kalkıyorum. Yaz esintisi saçlarımı yukarı kaldırıyor, saç tellerim yüzümün önünde çılgınca birbirine dolanıyor, sundress elbisemin eteği dizlerimin etrafında dans ediyor. Bir an şaşkın şaşkın bakıyor. Sanki bir hayalete, bir seraba ya da hayatının aşkına bakıyor. Arabasının anahtarları bir elinde, neon iş yeleği verandanın ışığında parlıyor. Yanaklarındaki kir lekeleri ve bol kanvas pantolonuna bulaşan is, bana yorucu bir gün geçirdiğini anlatıyor. Kirli sarı saçları alnına düşüyor ve gözlerini benden ayırmadan saçlarını geriye itiyor.

Huşu onları hiç terk etmedi.

Dudaklarımı aralıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Onu aldılar."

Fısıldadığım sözler büyüü bozmaya yetiyor. İki adım ileri atıp yaklaşırken kaşları endişeyle çatılıyor. Henüz bana uzanmıyor, benim ona uzanmam için yeterince yaklaşmıyor. Belki de sadece birkaç gün önce ona nasıl uzandığımı, sarıldığımı ve aldığımı, onu nasıl boş ve tükenmiş bıraktığımı hatırlıyor.

Mesafe koyduğu için onu suçlamıyorum. Ben onu kurutmadan önce kendini koruması gerekiyor.

Gabe dilini dudaklarında gezdirerek sözlerim üzerinde düşünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu aldılar," diye mırıldanıyorum, sözcükler ağır bir yük gibi dökölüyor içimden. "Hope. Onu bu sabah aldılar ve yaklaşık dört hafta tutacaklar."

Bir adım daha, sonra bir adım daha. Daha yakın, daha yakın ve hala daha yakın.

Bir sonraki nefesimi alamadan, tam önümdeydi, uzanıyordu. Ben de uzanıyorum.

Gabe'in elleri yanaklarımı çevrelüyor, saçlarımı düzeltmeden önce hafifçe oyalanıyor, bu hareketle birlikte tüm başımı da alıyor. Göz göze geldik, yüzü doğrudan benimkinin üzerinde geziniyordu. "Onu kim kaçırdı?"

"Büyükannesi ve büyükbabası," diye mırıldandım. "Onunla vakit geçirmek istediler." "Annen ve baban mı?"

Başımı sallıyorum.

Farkındalık gözlerini aydınlatıyor. Matthew'un ailesinden bahsettiğimi biliyor ama o ismi söylemiyorum. Bu iki hece bir zamanlar onu ikiye böldükten sonra bu iki heceyi ona söyleyemem.

Boğazı düğümleniyor. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Hayır," diyorum ama sonra nefes verip tekrar deniyorum. "Evet. Onu görmeyi hak ediyorlar. Onu tanımayı hak ediyorlar. Sonsuza kadar bencil olamam."

"Bencil mi?" Sözcük havada küçümseyici bir şekilde çarpıyor, sanki bir şekilde onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi. Bana daha sıkı sarılıyor. "Sen bencil değilsin. Bunu asla söyleme. Aklından bile geçirme."

Yanılıyor.

Şu anda evinin önünde ellerim uzanmış ve kalbim kapalı bir şekilde duruyorum ki bu da onun iddiasıyla apaçık bir çelişki oluşturuyor.

Gabe'in yakışıklı yüzü üzerimde beliriyor, endişeyle sıkışmış. Benim için endişeleniyor. Her yeni günde biraz daha koptuğumu hissediyorum ve bu sadece onu daha da yakınlaştırıyor.

Acaba beni kırık seviyor mu?

"Buraya geldiğim için özür dilerim," diye fısıldadım, kelimeler düzensizdi. "Seni endişelendirmek istememiştim. Bunu yapmaya devam etmemeliyim."

Çok yakınız, nefesinin dudaklarıma çarptığını hissediyorum. Vücut

ısısının tenimi titrettiğini hissediyorum. Ellerim üst kollarının etrafında kıvrılmış,

Sert, sıkı kasların tadını çıkarıyor, parmaklarım kazıyor ve yapıyor.

Güvenlik. Koruma. Sıcaklık.

Gözleri ağzıma kayıyor.

Bunu kastettiğini sanmıyorum ve sadece kısa bir saniyeliğine, ama vücudum tepki veriyor. Tıpkı birkaç gece önce ihtiyacının bana süründüğünü hissettiğimde olduğu gibi, beni içten dışa ısıtıyor.

Göğsümde bir isyan var. Kalp atışları, spazmlar, karışık nefesler.

Şaşırtıcı bir an için beni öpmesini istiyorum. Dilinin, kararan gökyüzünün ve pırıl pırıl sundurma ışığının altında acımı dindirmesini ve kollarının beni sarıp sarmalamasını istiyorum, tüm kırık parçalarımı sadece bir öpücükle onarıırken. Beni yeniden bütün yapmasını istiyorum.

Ama kargaşa tek bir dokunuşla bastırılıyor, avucu boynumda kıvrılıyor, başparmağı kulağımın hemen altında geziniyor. Bu hareket beni her zaman rahatlatır. Şeytanlarımı, korkularımı, bencil arzularımı yatıştırır.

Kalp atışlarım sabitleniyor, kasılmalar azalıyor ve nefeslerim teker teker kesiliyor.

Bana hep aşağı bakmamamı söyler ama istesem de bakamam.

Gözleri benimkilerin on santim üzerindeyken nasıl aşağıya bakabilirim ki?

"Beni görmeye geldiğin için asla özür dileme," diyor sonunda, ağzını hafif bir gülümseme kaplıyor. "Her zaman buraya inebilirsin."

Gabe geri çekiliyor, elleri benden uzaklaşıyor, onu kaybetmek kanatlarımı zayıflatıyor. Yutkunup başımı sallıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup ufuk çizgisine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Ön sahanlıkta yan yana oturuyoruz. Omuz omuza. Sessiz bir an ve bunun alışık olduğum türden korkunç bir sessizlik olmadığını fark ediyorum. Rahat ve sakinim. Garip bir şekilde yüksüzüm.

Birkaç dakika geçtikten sonra Gabe bana doğru dönüyor ve şakacı bir şekilde omzuma vuruyor. "Müzik mi?"

Gülümsüyorum, gözleriyle buluşuyorum. "Elbette."

Pantolonunun her iki cebini de karıştırarak cep telefonunu ve her zaman yanında taşıdığı kulaklığını çıkarıyor. Bir kulaklığı sol kulağıma takıyor, sonra diğerini sağ kulağına takıyor. Verandasının basamağında birlikte otururken şakağım omzuna düşüyor ve küçük hoparlörden Black Lab'in bir şarkısı dökülüp kalan tüm stresi alıp götürüyor.

Bu kadar kolay.

Korkularımın uçup gitmesi, kaygılarımın dağılması ve geçmişimdeki dehşetlerin bulanıklıktan başka bir şey olmaması bu kadar kolay.

İki kablo.

Bir şarkı.

Ve onun sıcak vücudu benimkine bastırdı.

BÖLÜM 14

TABITHA

Ibu günden korkuyordum. Bu an, bu kelimeler. Earl Hubbard'ın gerçek amaçlarını anlattığımda, beni esir alan kişiye neden "Çöpçatan" lakabının verildiğini açıkladığımda Evan'ın gözlerindeki bakışı görmek zorunda kalmak

perçinlenmiş muhabirler tarafından. Eminim Evan araştırmasını yapmıştır; hala sosyal medya akışlarımı tıkamayı ve manşetlere çıkmayı başaran bitmek bilmeyen haberleri görmüştür.

Ancak hiçbir şeyin, her şeyi ilk elden, hayatta kalan kurbanlardan birinin ağzından dinlemekle kıyaslanamayacağından da bir o kadar eminim.

Kolye zincirimın üzerindeki üç halkayla oynuyorum, gümüş yıldızlardan yapılmış olanın üzerinde duruyorum.

Evan önüme bir bardak su koyduktan sonra bir süre yanımda oyalanıyor ve ensesini ovuşturarak bir sonraki sözlerini düşünüyor. Bugün havada farklı bir gerginlik var. Sanki çarpık hikâyenin daha da çarpık bir hal almak üzere olduğunu biliyor.

Avuçlarımı titreyen dizlerime indirerek ona bakıyorum. "Bundan sonra ne olacağını bildiğini varsayıyorum."

Evan masasında öne doğru bastırıyor, başı eğik. "Mola verebiliriz. Neye ihtiyacın varsa." Gözleri benimkilere dikildi. "Baskı yok."

"Biliyorum."

"Başlamaya hazır mısınız?"

"Evet." Kalbim kaburgalarımın arasında çarpıyor, hazır olmanın tam tersi. Yeniden yaşamaya, hatırlamaya, anlatmaya asla hazır olmayacak. Sadece unutmak istiyor.

Ama unutamam. Tek çıkış yolu içinden geçmek.

"Pekâlâ." Başını sallayarak iç geçiren Evan masadan doğruldu ve sandalyesine doğru ilerledi, oturmadan önce kısa bir süre bocaladı.

Belki o da hazır değildir.

Dizlerim birbirine çarpıyor, huzursuz ve seğiriyor. Onu hazırlanırken izliyorum. Dizüstü bilgisayarını açıyor, spiral ciltli defterinin sayfalarını çeviriyor, bir kalem alıyor ve dikkatini bana yöneltiyor.

Ve sonra kayıt cihazının düğmesine basıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve küçük bir sesle zamanda geriye doğru serbest düşüş yapıyorum.

Tıklayın.

İki Yıl Önce

"SENİ NE KORKUTUYOR?"

Gece, güneş ışığının son izlerini de çaldığı için yüzü gölgelere bürünmüştü. Sadece parçalanmış bir ay, karşımdaki adama bakmama izin veriyor, direğe yaslanmış sarkık gövdesini vurguluyordu.

Pencereden dışarı baktım.

Mürekkep gibi, gece yarısı gökyüzü yıldızlarla örtülü bir şekilde bana bakıyordu; hayaller ve dilekler için bir tuval. Parlak bir şekilde parıldıyor, büyü bir dua için çağırıyorlardı ama gözlerim sadece aralarında parlayan hilale odaklanmıştı.

Yarım ay.

Küçülmüş yarım kalbimi taklit eden bir yarım ay.

Beş gün daha gelip geçmişti. Kötü muamele ve umutsuzlukla, banyo lavabosundan avucumla yuttuğum tuzlu kuyu suyuyla ve Miracle Whip'li bayat hindili sandviçlerle geçen beş gün. O günlerden birinde, ekmekle hindinin arasına bir dilim işlenmiş peynir sıkışmıştı ve neredeyse sevinç gözyaşlarıyla yere yığılacaktım.

Ancak birkaç dakika sonra adam beni saçlarımdan tutup cehennemin dipsiz çukurlarına sürüklediğinde bu sevincin zerresi bile yok oldu.

Başım direğe doğru düştü, yana doğru eğildi.

Aşağıda kötüleşiyorduk.

Bunu gözlerinde, teninin kireçli renginde gördüm. Daha zayıf, daha sessizdi. Her geçen dakika onu kaybettiğimi hissediyordum ve onu kaybettiğim an kendimi de kaybediyordum.

O benim
dayanağımdı. Tek
dileğimdi.

Gözlerimi kırıştıtararak Matthew'a döndüm, sorusu nihayet aklıma gelmişti. Kelimeler çamur gibiydi ve beynim onları içine çekmek için umutsuzca çabalayan bir gider gibiydi.

Beni korkutan ne?

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Beni pek çok şey korkutuyordu: Yükseklik, hamamböcekleri, kaçırılmış fırsatlar, okulda başarısız bir not, gerçek aşkı asla bulamama düşüncesi.

Ancak beni *gerçekten* korkutan tek şey, onu kurtarmak için çaresizken karşımdaki adamın ölmesini izlemektir.

Yutkundum ve ona daha az ciddi bir cevap vermeyi tercih ettim. "Uçmak," dedim ona. "Uçmaktan her zaman korkmuşumdur. Sanki ayaklarım sağlam zemin için yaratılmış gibi hissediyorum."

Matthew hafifçe kımıldadı, kelepçeleri direğe çarpıyordu. "Uçmayı seviyorum. Seyahat etmeyi seviyorum."

"Yolculukları severim," dedim. "Arkadaşlarımla bir yıl Arizona'dan Disney World'e arabayla gitmiştik ve yolculuk tema parklarından bile daha unutulmazdı."

İfadesini tam olarak göremedim ama küçük bir iç çekme sesi çıkardı, bu yüzden dudaklarının ayrıldığını ve kara kaşlarının gergin ve çatık olduğunu hayal ettim.

"Babamın özel bir jeti var. Bir gün seni onunla götürmek isterim."

Nefesim kesildi. Hangisinin daha korkunç olduğundan emin değildim - o özel jetle uçuş düşüncesi mi, yoksa asla uçamayacağım düşüncesi mi?

"Otuz yıl boyunca pilotluk yaptım ve sertifikalı bir paraşütle atlama eğitmeni," diye devam etti Matthew, sesi çakıllı ve bastırılmıştı. "Güvende olduğunuzdan emin olacak. Hatta tüm bu süre boyunca elini tutacağım." Sesinde bir gülümseme duyduğumu sandım. "Söz veriyorum."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü ve bunun için minnettar oldum. Bu, susuz kaldığım, hâlâ hayatta olduğum ve hâlâ bodrumdan kaçabileceğim anlamına geliyordu. Bir gün o uçağa binme şansım vardı. "Bu hoşuma giderdi," dedim usulca.

Ben yapardım.

O jetin içinde durma şansına sahip olmayı çok isterdim, her ne kadar jetin içinden koşarak çıksam da.

"Sanırım bazen bizi korkutan şeyler, onlarla tek başınıza yüzleşmek zorunda kalmadığınızda daha katlanılabilir hale geliyor" dedi.

Başımı sallayarak yanaklarımdaki gözyaşı izlerini silmeyi arzuladım. "Şu anda yalnız olmadığım için çok mutluyum. Burada olduğun için üzgünüm ama..." Bunun kulağa ne kadar bencilce geldiğini fark ettiğimde sesim kesildi.

Bir delinin bodrumunda bir direğe zincirlenmiş, ölüm cezasını bekliyor olmana o kadar seviniyorum ki, tek başıma acı çekmek zorunda kalmıyorum.

Kastettiğim bu değildi ama yine de ona minnettarlık duymaktan kendimi alamadım.

"Anlıyorum," diye beni temin etti. "Açıklamana gerek yok." Yutkundum. "Neden korkuyorsun?"

Sorum uzun bir sessizlikle karşılandı. Aradaki saniyeleri saymaya çalıştım ama izimi kaybettim, zihnim odaklanamayacak kadar bulanıktı. Çenesinin eğimine, omuzlarını çalan fazladan gevşekliğe bakarken uyuyup kalmadığını merak ettim.

Ama sonra bacaklarını uzatıp yerinde kayarken cevap verdi. "Her zaman bir gün baba olmak istemişimdir. Çocuğumla hiç tanışamama düşüncesi en büyük korkum."

Acı.

Onun nazik, kırık dökük sözleri kulağıma ulaştığında hissettiğim şey acıydı. Kalbim ölmekte olan bir gül gibi buruşmuş, solmuş yaprakları midemin çukuruna doğru çırpınarak taşa dönüşmüş gibi hissetti.

"Matthew-"

"İyi gidiyorsunuz Bayan Brighton."

Onun sözleri benimkileri gölgede bıraktığında bir sonraki sözlerime takıldım. Karanlık odada ona bakarken, gözlerinin gölgeler arasından yüzümde nasıl gezindiğini zar zor seçerken dilimde takılıp kaldılar.

Tekrar söyledi, öncekinden daha da acı dolu bir sesle. "Çok iyi gidiyorsun... çok iyi."

İçimden inilti bir ses çıktı. Yıpranmış küçük bir inilti. "Deniyorum."

"Seninle gurur duyuyorum," dedi bana. Sanki her şeyini dökmüş gibiydi.

Kalan enerjimin bir onsunu bu kelimeleri söylemeye harcadım. "Çok gururluyum." Deniyordum ama yeterince değil.

Asla yeterince sert değil.

"Ben olmuştur alarak Notlar . benim çevresi

Üst katta." Matthew mırıldandı, sesi düşünceliydi. "Tuvalet molaları sırasında."

"Ben de öyle. Konuyla ilgili bir şey görmedim."

Mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Bir şey fark ettim. Koridorunda asılı bir

fotoğraf. Duygusal bir adama benzemiyor.

anlamına geliyor, bu yüzden dikkatimi çekti."

Dudağımı dişlerimin arasında kaydırđım. "Bir kadın resmi vardı. Hamileydi. Eski bir fotoğrafa benziyordu."

"Belki de annesi." "Ben de öyle düşünüyordum."

"Başka bir şey daha vardı." "Sana benziyordu." diye eklemeyden önce bir an tereddüt etti.

İçim titredi.

Evet.

Bunu ben de fark etmiştim.

Uzun, siyah saç şeritleri ve geniş gözler. Alabaster ten, söğüt gibi bir vücut.

Tıpatıp aynısı değildi ama bir benzerlik vardı.

Yine de bir fotoğrafın bizi oradan çıkarmaya nasıl yardımcı olacağını hayal bile edemiyordum.

Boğazımı temizleyerek ekledim, "Banyo aynasını kırıp camı silah olarak kullanmayı düşündüm ama yeterince hızlı olamayacağımdan çok korkuyorum. Kapının diğer tarafında bekliyor ve silahı bir uyarı gibi çerçeveye vuruyor. Orada olduğunu hatırlatan bir şey."

Matthew yavaşça başını salladı. "Biliyorum. Bu çok riskli, özellikle de zayıf ve yetersiz beslenmiş olduğun için. Hızlı olmanız gerekecek," diye açıkladı. "Bizi hâlâ besliyor ve hayatta tutuyor olması, başka yollardan kaçma şansımızın daha yüksek olduğu anlamına geliyor. Onu okumaya çalışıyorum. Olabilecek herhangi bir şeyi yakalamaya çalışıyorum-"

Tartışmak ve düşünmek için daha fazla zamanımız olmasını isterdim ama bodrum kapısı taş duvara çarparak açıldı.

İrkildim.

Beni bekleyen dehşeti unutmak için gözlerimi sıkıca kapattım. Bu gece öldüğüm gece miydi?

İlk kimi öldürecekti?

Umarım bendim... Tanrım, umarım bendim.

"Uyan, uyan," diye havladı adam, merdivenlerden hışımla inerken. "Bu gece evcil hayvanlarım için eğlenceli bir şeyler hazırladım."

Korku üzerimi örttü; boğucu bir pelerin.

Matthew ve ben birbirimize baktık, yüz hatları merdivenin tepesinden sızan yapay ışıkla aydınlanmıştı. Aynı korkunun onun mavi-gri gözlerinde de parladığını gördüm.

Son birkaç günümü canavarla bir bağ kurmak için elimden geleni yaparak geçirmiştım. Dayanılmazdı. Mide bulandırıcıydı. Eğer bu gece ölürsem, bu benim en büyük pişmanlığım olacaktı; dünyadaki son günlerimi böylesine iğrenç bir insan müsveddesi için bir şeyler *hissediormuş* gibi davranarak geçirmek.

İşe yarıyor gibi görünmüyordu. Adam girişimlerime kayıtsız kalmıştı ama yine de tek umudumuz buymuş gibi geliyordu. Benim tek gücüm.

Başka ne yapacağımı bilemedim.

Korkuyu elimden geldiğince bir kenara bırakarak, kelepçelerim benimle birlikte direğe doğru kayarken, dengesiz bacaklarımın üzerinde yükseldim. "Merhaba," diye ürkekçe selam verdim. "Bizim için... ne saklıyordunuz?"

Adam benden birkaç adım ötede durdu, kara gözleri parlıyordu. "Kedim beni özledi mi?"

Kusmak istedim ama zorla başımı salladım. "Birazcık."

Duygularımı daha inandırıcı kılmak için ağırdan almaya çalışmışım. Bir gecede şalteri indirip aniden ona değer vermem mantıklı olmazdı. Önce gülümsedim, sonra da nazik bir söz söyledim. Hatta bana tecavüz ederken korkunç bir iniltinin çıkmasına bile izin vermişim.

O hiçbir tepki vermese de biz hâlâ hayattaydık. Bunu kanıt olarak kabul etmeye çalışıyordum.

Kokladı. "En sevdiğim hayvanım beni özlemiş, ha?"

Tekrar başımı salladım. "Nedenini bilmiyorum, ama sadece... yaptım." Her kelime boğazımı beyaz iğneler gibi parçaladı.

Bana doğru bir adım daha attı, sonra bir adım daha, adam elini uzattı ve bedenimi sinmemek ya da irkilmemek için eğittim.

"Bana onu hatırlatıyorsun," dedi.

Gözlerimi kıptım.

Ayağa kalkmış olan ve etkileşimi yakından inceleyen Matthew'a hızlı bir bakış attım. Sonra nasırlı parmakları çene çizgimi sıyrırken adama döndüm. "O mu?" Merak ettim.

"Bu güzel çene." Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, sanki farklı bir yüz hayal ediyormuş gibiydi. "Bu gözler. Bu saçlar da..." Uzun, kirli saçlarımdan bir parçayı güdük parmağının etrafında döndürdü.

Nazikçe. Dikkatlice.

Sonra geri çekildi, saçımı sertçe çekiştirirken yüzü öfkeyle buruştu. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

Kafa derim yanarken bağırmanın çalıştım. "Hayır... tabii ki hayır." "Oyunlardan hoşlanmam. Hileleri sevmem."

"Asla yapmam."

Hırladı, gülümsemesi yükseldi, sarı dişleri ortaya çıktı. "Bu oyunun tek sonu, ben beynini bu zeminden kazırken senin küçük, kıvrak bedeninin ahırında çürüyüp gitmesi olacak." Saçımı son bir kez çektikten sonra beni serbest bıraktı. "Bunu unutma."

Nefes boruma safra kaçtı ve onu geri yuttum.

Tehditlerinin ardından tüm vücudum sarsıldı, bunların asılsız tehditler olmadığını biliyordum. Hâlâ beni öldürmeyi planlıyordu. Plan zaman alacaktı ve daha ne kadar zamanım olduğundan emin değildim.

Elebaşımız benden uzaklaştı ve Matthew'a doğru yürüdü.

Haykırmak, onu durdurmak, Matthew'u rahat bırakması için yalvarmak istedim ama Matthew'a karşı da duygularım olduğunu gösterirsem *ona* karşı hislerim olduğuna inanmazdı.

Rol yapmam gerekiyordu.

Matthew'un düşündüğü gibi ideal bir öğrenci olmalıydım. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp ısırdım.

Matthew kıpırdamadan durdu, sadece gözleri adamı takip ediyordu. "Duvarınızdaki fotoğraf," dedi, sözlerini bir parça sempatiyle birleştirerek. Başını hafifçe eğdi. "Çok güzeldi. Bu senin annen mi?"

"Kapa çeneni. Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Ona çok düşkün olmalısınız. Tabitha'ya olan benzerliğini fark etmeden edemedim." Kollarını arkasında birleştirerek durakladı, gömleği buruşuk ve kıvrıktı, haki pantolonuna çimentodan grimsi lekeler bulaşmıştı. "Sence de öyle değil mi?"

Adam onu görmezden gelerek hemen konuyu değiştirdi. "Sanırım köpeğime bir kemik vermenin zamanı geldi," diye kıkırdadı ve arkasındaki tabancaya uzandı. Tabancayı belinden çıkardı ve ay ışığında parıldadı. "Sanırım bu ikram hoşuna gidecek."

Matthew'un gözleri önce bana, sonra tekrar adama kaydı.

Bizi esir alan kişi Matthew'un direğinin arkasına geçip boştaki eliyle cebinden bir anahtar çıkarıp Matthew'un bileklerini çözdüğünde ikimizin de yüzünde şok ifadesi belirdi.

Nefesim kesildi, afalladım.

Bugün tuvalet molamızı çoktan vermiştik. Sandviçimizi yemiş ve lavabodan su içmiştik.

Ne oluyordu?

"İyi bir it ol. Komik bir şey yaparsan seni havaya uçururum. İki kere düşünmem." Adam başını bana doğru salladı, silah Matthew'un alnına doğrultulmuştu. "Git."

"Ne?" Matthew ağır ağır nefes alıyordu, dikkatini ben ve silahlı deli arasında paylaştırmıştı. Olayı değerlendiriyor, anlamaya çalışıyordu. "Nereye gideceksin? Kafama doğrultulmuş bir tabancan var."

Adam kıkırdadı. "Git güzel yavru kediye sev. Senin için yalvarıyor." Bana sırtıttı. "Mırıldanıyor bile."

Matthew başını salladı. "Ben-"

"Git!" diye bağırdı, iki adım geri çekildi, silah hâlâ Matthew'a doğrultulmuştu. Matthew bir süre daha t e r e d d ü t ettikten sonra bana doğru ilerledi. Yavaşça,

temkinli bir şekilde, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Gitmemize izin verecek miydi?

Hayır...yapmaz.

İşte bu kadar. Bizi öldürecekti.

Matthew ilerlemeye devam ederken gözlerim ona kilitlendi ve omzunun üzerinden bir, iki kez baktı, yaklaştıkça yüz hatları daha da belirginleşiyordu.

Ayak parmağımızın ucuna gelince durdu. Yüz yüze.

Bacaklarım titredi. Parmaklarım karıncalandı, ona dokunmak için can atıyordum. Kalbim özlem duydu, yalvardı ve istedi.

Matthew ne yapacağını bilmeden bekledi. Ne olduğunu bilmeden yapmasına *izin verildi*.

Nefesimizi tuttuk.

Ve sonra adam bir sonraki emrini verdi: "Şimdi... sik onu." Hava beni terk etti.

Matthew'un gözlerinin parlamışını, loş ışıktaki teninin küllenmesini izledim. Şakakları zonklıyor, adamın silahından geriye kalan mor renkli çürük, kalbinin atışlarıyla birlikte gümbürdüyordu.

Yanlış duymuşuz.

Kaçıran kişinin ona *bunu yapmasını* söylemiş olmasına imkan yoktu.

Matthew hareket etmedi, gözünü kırpmadı. Soru sormadı. Öylece bana baktı, yüzünün her çizgisine, her gölgesine kazınmış o lanetli ifadeyle.

Keskin bir nefes aldım ve göz temasını keserek adama baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Bu sorumu eğlenerek karşıladı. "Yoruma yer olduğunu düşünmemiştim." Kemerinin tokasını açtı, hevesli görünüyordu. Sanki bu zorlayıcı bir gösterinin doruk noktasıydı ve her şeyin nasıl geliştiğini görmek için sabırsızlanıyordu. "Benim pis köpeğim seni becerecek, Kedici. Ve ben de izleyeceğim."

"Ben... Ben..." Gözlerim önümde hareketsiz ve cansız duran Matthew'a kaydı. Kelepçelerimi, zincirlerimi çekiştirdim, bacaklarım pes etmeye hazırды.

"Başka bir gösteriye ihtiyacınız var mı?" diye bağırdı adam.

Matthew sonunda gözlerini kırptırdı, sonunda hareket etti. Elleri iki yanında seğirdi, çenesi göğsüne doğru eğildi. "Tabitha..." diye fısıldadı.

Adam öne doğru yürüdü, kemeri gevşekti ve silahın namlusunu Matthew'un kürek kemiklerinin arasına bastırdı. "Yap şunu." Matthew tökezleyip neredeyse bana düşene kadar onu hırlayarak ileri doğru itti. "Şimdi yap yoksa av bıçağımla bağırsaklarını deşerim. Sıradaki o olacak."

Zincirlerimi şingirdatarak haykırdım. "Matthew... Sadece yap..." Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Matthew başını kaldırdı, umutsuzca yüzümü gözden geçirdi. Enkaz gibi görünüyor olmalıydım. Saçlarım kafa derime yapışmış, soluk tenim yeşil ve kahverengi çürüklerle renklenmiş, bir inançsızlık maskesi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Başını ileri geri sallarken sert bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Çok özür dilerim."

Adam özrü taviz olarak kabul etti ve silahını çekmeye başladı. Yan tarafa, gölgelerin içine doğru adım attı ve karanlıkta pusuya yatarak izledi. Bekledi.

Hoşuma gitti.

Matthew bana doğru yavaşça bir adım attı ve ben onun kalan azıcık sıcaklığının içime yayıldığını hissettim. Tenimdeki güneş gibiydi. Kemiklerimdeki yıldız ışığı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden ona yaklaşması için yalvardım. "Lütfen."

Kolları titreyerek yanlarından kalktı ve belli belirsiz bana doğru uzandı, önce kemikli omuzlarıma kondu, sonra pazularımdan aşağı inip sıktı. Başını tekrar eğdi, yüz hatları acıyla buruşmuştu. "Nazik olacağım," dedi bana. "Seni incitmeyeceğim."

"Biliyorum." Gözyaşlarım kirli elmacık kemiklerimden aşağı süzüldü.

"Biliyorum."

Elleri kavrarken gözlerimiz kilitlendi. Söz verdiği gibi nazıkçe. Şefkatle. Ve sonra aşağıya, dirseklerime doğru indiler, kollarımdan düştüler.

ve kalçalarımı sıyırdı. Parmakları büyük beden gömleğimin eteklerinin altından kaydı. İç çamaşırım yoktu, hiçbir engel yoktu. Çıplak tenimi okşayan parmak uçlarının hissi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Yıldızlara bak."

Sözleri beni dondurdu ve anlamadığım için yavaşça göz kırptım. Bakmadım. Sadece ona baktım.

Matthew'un parmakları belime dolanırken alnını benimkine bastırdı. "Yıldızlara bak Tabitha. Bırak onlar senin dayanağın olsun. Seni rahatlatmalarına izin ver."

Dudaklarım titredi, ağızlarımız sadece onun nefesi ve benim nefesimle ayrılıyordu. Onlara bakmak istemedim. Elleri üzerimdeyken, güzel, yıpranmış yüzü benimkinden sadece bir milimetre uzaktayken rahatlamaya ihtiyacım yoktu.

Ve sonra büyülü bir şey oldu. Bir daha tanık olacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Gülümsedi. Matthew bir parmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi ve bana bakmak için geri çekildi. Dudaklarının yukarı kalkışında umut vardı. Parmağının yavaşça kaymasında teselli vardı. "Seni görebiliyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, hem büyülenmiş hem de şaşırmıştım.

"Beni görüyor musun?"

"Evet." Yutkundü. "Gözlüklerim olmadan seni zar zor görebiliyorum. Sen sadece... güzel bir bulanıklıktın."

Bu düşünce karşısında dudağım umutsuzca titredi. Matthew'un orada her şeyi elinden almıştı. Özgürlüğü, saygınlığı ve hatta gözleri.

Ama en azından dokunuşu vardı ve bu onun için olduğu kadar benim için de bir hediye idi. Bileklerim kelepçelerime sürtünüyor, ona dokunmak için can atıyordum. Titrek bir nefes aldım. "Beni öpecek misin?"

Sorum kulağa karanlık ve romantik geliyordu. Öpücükler masallardan doğardı, bu kadar korkunç ve kâbus gibi bir şeyden değil. Ama yine de sordum ve o da tereddüt etmedi.

Kendini tutmadı.

Ağzı benimkine çarptı, bir öpücükten çok bir yutuş gibiydi. Bir iniltiyle haykırdım. Ağzım içgüdüsel olarak ayrıldı ve dili içeri daldı, okşadı ve aldı. Bağlarımı çekiştirdim, gözlerim kapandı, onu daha yakına çekmek, kavramak için çaresizce çırpındım. Tırmalamak, pençelemek ve kavrayabildiğim her şeyi almak için.

Ellerinden biri tişörtümün altından kayboldu ve cınlayan bir tokenin sesini duydum. Bir fermuar. Çimentoya doğru kayarken kumaşın hışırtısı. Eli yüzümü kavrayacak şekilde geri döndü, başparmağı

elmacık kemiğim boyunca, gözyaşlarımın izini sürerek. Ağzlarımız tat almaya, dillerimiz birbirine dolaşmaya devam etti. Sıcak, muhtaç, arayan.

İnliyordum. Bedenimi onunkine yaklaşılabildiği kadar yaklaştırmaya zorluyordum.

Matthew diğer eliyle bacağımı kaldırıp kalçasına doladı. Ağzımdan geri çekildi ve düzensiz bir şekilde, "Yıldızlara bak," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım, kirpiklerim dalgalanıyordu ve hâlâ gözyaşlarımla nemliydi. Dudakları şişmiş ve çiğ bir şekilde öpülmüştü. Canlı mavinin izi gözlerindeki soluk benekleri gölgede bırakıyordu, sanki öpücüğümüz ona yeni bir hayat üflemişti. Yeni renkler.

Bakışlarım pencereye kaydığı anda içime girdi.

Nefesim kesildi. Parmaklarım direğin arkasında yumruk şeklinde kıvrıldı, bacaklarım onun beline dolandı. Gözlerim dar pencereye kilitlenmiş, pencerenin diğer tarafından parıltıyan ve ışıltıyan yıldızları izliyordum.

Adam yanımda homurdandı ve inledi ama ben onu engelledim. Karanlığın içeri girmesine izin vermeyecek kadar ay ışığı ve yıldız parıltısıyla doluyordum.

Dilek tuttum. Dualar ettim. Her yıldızın gökyüzünden düşmesi ve ikimizi de bu kabustan kurtarması için yalvardım.

Kurtarın bizi. Lütfen, kurtar bizi.

Matthew'un yüzü omzumun kıvrımına düştü ve orada boynuma öpücükler kondurdu, dili tenimi tatmak için dışarı fırladı. Tadım kirli olmalıydı ama umursuyor gibi görünmüyordu. Yavaş, dikkatli ve nazik hareket ediyordu; bir eli belimi kavırıyor, diğeri çenemi sıkıyordu.

Çok uzun sürmedi.

Vücudunun titremesi sadece birkaç dakika sürdü, yüzünü boynuma gömerken birbirine karışmış saçlarımın boğduğu acı dolu bir ses. Çok erken bitmişti. Sıcaklık, rahatlık cebi. Sadece ikimizin olduğu, ellerinin tenimde olduğu, kalbinin benimkine bastırıldığı o hayal balonu. Suyu aştığımda sadece soluk soluğa bir nefes aldım, ama hemen geri çekildim.

Pantolonu beline bağlandığı anda benden uzaklaştı.

"Hayır," diye ısırıldı, mücadele etti, uzandı. Ama bana ulaşamıyordu; artık bana dokunamıyordu. "Hayır. Sikeyim seni, hayır, hayır, sikeyim seni!" Adam Matthew'un gömleğinin yakasına bir yumruk atıp tabancayı karnına saplarken o hırlıyor, bağırıyor, çırpınıyordu.

"Kapa çeneni," diye havladı esirimiz. "Haddini bil, köpek."

Yine de savaştı.

Yerinin benim yanımda olduğunu biliyordu.

Matthew'un adama doğru hamle yapmasını dehşetle izledim. Karnına bir silah saplanmıştı ama o, iç organlarının parçalanmasına sadece bir parmak uzakta olduğunu umursamadan saldırdı. Matthew her zaman sakin ve soğukkanlı olmaya çalışmış, şiddet ve güç yerine aklına güvenmişti.

Ama şimdi, onu izledim.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Matthew, yapma!" Çığlık attım.

Adamın tepki vermek için sadece bir saniyesi vardı ve tetiği çekmedi. Tabancayı kaldırdı ve Matthew yere yığılıp kemiksiz bir uzuv yığını haline gelene kadar kafasına vurdu.

"Hayır! Lütfen... Lütfen, hayır..." Dizlerim büküldü ve titredi ama yine de yapabileceğim bir şey yoktu.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Aptal herif," diye homurdandı adam, kızmaktan çok sinirlenmişti. Matthew'un baygın bedenini direğe doğru sürükledi ve her iki bileğini de direğe doladı. "Şanslısın ki seninle işim henüz bitmedi."

Kelepçeleri tek bir sesle sabitledi ve ben tamamen yenilmiş bir şekilde kırımın üstüne düştüm.

Tıklayın.

Sonra hışımla uzaklaştı, kemerinin tokasını kilitledi ve silahını beline soktu.

Orada oturdum, çöktüm, hıçkırarak ağladım, sessizlikten nefret ettim. "Matthew..." Sırf korkunç sessizlik tek yoldaşım olmasın diye adını defalarca tekrarladım. "Matthew."

Şafağa kadar bilinci kapalı kaldı ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kurtulmak, pencereden dışarı tırmanmak ve Matthew'u da yanıma almak istedim.

Ben.

Yarım kalbimden geriye kalanlarla eve koşmak istedim.
kırık ayın ışığında.

Ama pencere çok uzaktaydı.

Zincirlerim çok sağlamdı.

Ve yıldızlar hiç bu kadar ulaşılmaz gelmemişti.

Günümüz

Beni arabamın içinde, arka koltukta cenin pozisyonunda kıvrılmış halde buldu. Yirmi dakika önce Evan'ın garaj yolundan çıktım ve kenara çekmeden önce yolun sadece birkaç metre aşığına kadar gidebildim.

Çıgıllıklarımı duymuş olabilir. Korkunç ağlayışımı. Pencere kırık çünkü güzel bir yaz ortası gecesi, ılık esintiler ve cırcır böcekleriyle dolu bir gece. Biraz hava girsin, gecenin güzelliği içeri dolsun diye açtım; faydası olur diye düşündüm. Kendi kederimde boğuluyorum, bu yüzden rahatlama diledim. Dolu dolu, ciğerlerimi rahatlatan bir nefes.

Ve dileğim gerçekleşti.

Muhtemelen şu anki durumumdan utanç duymalıyım. Hüngür hüngür ağlıyorum, saçlarımın kalın kısımları gözyaşı lekelerine ve sümük kabarcıklarına yapışmış. Gözlerim o kadar şişmiş ki şişkin göz kapaklarımın arkasını zar zor görebiliyorum. En iyisi bu, eminim. Arka kapıyı çekip açarken ve kendini içeri atarken yüzündeki dehşet ifadesini görmek istemiyorum, daha fazla esintiyi içeri almak için açık bırakıyor, beni kollarında toplayan adama bir meşale tutmayan daha fazla yaz tatlılığı.

Ama onu itiyorum. Elinden kurtulmaya çalışıyorum çünkü yüklerim onun taşımaya çalışamayacağı kadar ağır. "Yapma," diye mırıldanıyorum burnumu çekerken. "Lütfen git."

Sakin gitme.

Kendime hizmet ettiğim bu arafta sonsuza dek benimle kal.

"Hiç şansın yok." Gabe karşılık veriyor ve bu pek de bir mücadele sayılmaz çünkü benim mücadelem yiğitçe bir inançtan yoksun. Kolları beni sarıp sarmalıyor ve sırtım göğsüne gelecek şekilde kucağına yığılana kadar geriye doğru çekiyor. Tek gereken bir sıkma, başımın tepesine bir öpücük ve kulağımın dibinde fısıldadığı üç kelime ve ben eriyorum. "Seni yakaladım."

Gözlerimin üzerine dökülen nemli saç ipleri ve görüşümü lekeleyen gözyaşı tabakası yüzünden hâlâ pek bir şey göremiyorum. Ama onu hissediyorum. Kalp atışlarının sırtımı ısıttığını, iki kolunun ortama dolandığını ve beni içine hapsettiğini hissediyorum.

Tüm bu çekimler için kendimi suçlu hissediyorum.

"Lütfen, Gabe... sadece git, olur mu?" Çok az inançla söylüyorum, zayıf bir kalpten dökülen zayıf kelimeler. Aslında ona daha da yaklaşıyorum, yalvarışındaki yalan gün gibi ortada. "Beni böyle görmeni istemiyorum. Ben bir enkazım ve senin merhametini istemiyorum. Sadece git ve benimle işin bitsin."

"Dur," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın tepesini sıyrıyor. "Bu saçmalık." "Saçmalık değil." Geri çekilmeye çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor. "Gabe, lütfen bırak Ben gideyim."

"İstediğinin bu olmadığını biliyorum."

Kollarının arasında dönerek, kederden ıslanmış gözlerle ona bakıyorum. Saçları gecenin gölgesinde olduğundan daha koyu görünüyor ve gözlerinin yeşilini bile göremiyorum. Ama o sıcak ve canlı ve kollarım arkamdan bağlı değil, bu yüzden uzanıyorum, elim göğsüne iniyor. "Peki. Öp beni o zaman."

Bu, tutuşunun gevşemesine, vücudunun sertleşmesine neden olan şeydir. Yutkunuyor. "Yapma bunu."

Cevabı beni öfkeliendiriyor. İçinde kaynıyorum, kanıma getirdiği sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Bu bir şey. Bu bir duygu. Kucağına sürünüyorum, umutsuz bir çırpınısla, hurda arabamın arka koltuğunda ona sarılana kadar, ellerim beni yukarı kaldırmak için omuzlarına yapışıyor. "Öp beni."

"Yapamam."

Öne doğru eğildim ve o geri çekildi.

Başını sallıyor, bakışları işkence görüyor.

Öfkem kabarıyor. Kucağından fırladığımda göğsümde bir hüsrana hırıltısı çınlıyor. "O zaman git. Beni yalnız bırak." Koltuğun diğer tarafına koşuyorum, arabanın dışına değil ama gidebildiğim kadar sola, ta ki karşı kapıya çarpana kadar, bacaklarım çeneme doğru kıvrılıyor.

Gabe bana doğru yaklaşıyor. "Tabs," diyor, kelimedede herhangi bir hayal kırıklığı yok. Yine de içinde azap var ve bu kulağa daha kötü geliyor. "Pişman olmayı planladığını bildiğim halde seni öpmemi isteyemezsin. Buna dayanamam."

"Nelere dayanabildiğine şaşıracaksın," diye karşılık veriyorum. Çok kızgınım.

Çok kızgınım.

Ama ona kızgın değilim - o sadece burada, üzücü görüşmemin ardından küçük kızımı umutsuzca özlerken, ben de içimde biriken kederi ona kusuyorum. Gidecek başka yeri yok.

İki avucumu da yüzüme

bastırıyorum. Omuzlarım
titriyor.

Ve ağlıyorum.

Sefil, boğucu sesler. Tam olarak nefes alamadan tekrar kollarındayım ve bu sefer beni tutmasına izin veriyorum, suçluluk duygum ıstırapla birleşiyor. "Ben... ben... özür dilerim," diye kekeliyorum, sesim titriyor, bedenim sarsılıyor. "Bu... zalimceydi. Sana karşı zalim olmak istemiyorum."

Çenemi kaldırdığımda Gabe saçlarımı düzeltiyor ve sonunda ona bakıyorum. Gerçekten ona baktım. Gözlerinde acıma yok, hatta kızgınlık bile yok.

Neden benimle işinin bitmediğini anlamıyorum.

Neden kendine işkence ediyor.

Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor, muhtemelen eve yeni gelmiş ve arabamın onunkinin birkaç ev aşağısında durduğunu görmüş. Geceyi lekeleyen acınası iniltilerini duydu. Uzun ve zor bir günün ardından rahatlamak için evine girebilirdi.

Onun yerine, o burada. Benimle birlikte. Yersiz öfkemi kabul ediyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum, kelimelerim çakıl taşlarıyla dolu. "Neden hâlâ beni istiyorsun? Neyi bekliyorsun?" Gözlerinin arasındaki boşluk kırışıyor ve acaba kendini mi sorguluyor diye merak ediyorum. Sabrından, sadakatinden şüphe ediyor. "Sana hiçbir şey vermedim. Ne bir söz, ne de seks. Herhangi biriyle birlikte olabilir, gençliğinin tadını çıkarabilirdin."

Karanlık ama yüzündeki ifadeyi görmek için çok da karanlık değil. Gergin bir bağlılıkla dolu bir ifade.

"Bu umurumda bile değil," diyor bana. "Başka kimseyi istemiyorum. Sanırım bunu açıkça belirttim."

Başımı sallayarak ona sırtımı dönüyorum. "Bu hiç mantıklı değil." "Nasıl hissettiğimin bir anlamı yok. Hisler sadece *öyledir*."

Beyanını, duygularını reddederek uzaklaşmaya, başımı ileri geri sallamaya devam ediyorum. "Yapmamalısın-"

"Gelecek hafta Delaware'e gidiyorum," diye araya girdi. "Benimle gel." Kelimeler dilimde çözülüyor.

Donup kaldım.

İlk başta teklifine gülmek istedim.

Seyahat edecek, gezecek, *annesiyle* tanışacak durumda değilim. Doğru düzgün beslenemiyorum bile.

Uyuyamıyorum bile, aklım kötü şeylerle çok karışık, kalbim çok boş, çocuğumu özlüyorum.

Diz çökerek reddettiğimi hissediyor ve başını omzuma koyarak köprücük kemiğime hafif bir öpücük konduruyor. "Bir molaya ihtiyacın var. Kafanı toparlamak ve kendine gelmek için birkaç günlüğüne uzaklaşmalısın," diyor bana. "Boş zamanın avantajını kullan. İş yerindeki tatil saatlerini kullan."

Göz kırpıyorum.

Bir şekilde, bunu düşünüyorum.

Açık yolların ve sonsuz çalma listelerinin görüntüleri zihnimde dolaşıyor, korkuyu geride bırakıyor. Benden vazgeçmeyi reddeden bu adamla kesintisiz zaman geçirme düşüncesi beni ayak parmaklarımdan tepeme kadar ısıtıyor. Başımı ona doğru eğiyorum. "Acaba... araba kullanabilir miyiz?"

Başını salladı. "Elbette. Uçuşumu iptal edeceğim ve bunu bir yolculuk haline getireceğiz." "Çok uzun olmadığına emin misin?"

"On üç saat. Yapılabilir."

Beklenti göğsümü aydınlatıyor. Heyecandan bir karıncalanma. En son ne zaman spontane, bu kadar umursamaz bir şey yaptığımı hatırlamıyorum bile. Son iki yıldır sadece bir anne, bir bakıcı ve bir kurban oldum.

En son ne zaman sadece *kendim* oldum?

Tabitha Elise Brighton-yolculukları, yabani vişneli turtayı, alaycı kuşları ve çarpık gülüşlü ve kolları evi gibi hissettiren erkekleri seven kız.

Cevabım ağzımdan kaçıyor ve zahmetsizce. "Tamam."

Başını omzumdan kaldırdı, ses tonunda şaşkınlık vardı. "Öyle mi?"

"Evet. Seninle gelmek istiyorum."

Bir duraklama. Belki de fikrimi değiştirmem, kararımı yeniden düşünmem için bana bir an veriyor. Hiçbir şey söylemediğimde ve onayım aramızda dolaştığında, beni tekrar kucağına çekiyor. Bu sefer kaçmak için mücadele etmiyorum. "Tamam."

Gabe iki kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor, kırık pencereden kararmış gökyüzüne bakarken alnı başımın tepesine düşüyor.

Esinti içeri sızıyor, gözyaşı lekelerimi kurutuyor.

Cırcır böceklerinin cıvıltısı kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor.

Kolları sıkıyor, tüm kırık parçaları bir arada tutuyor. Ve aniden, yıldızlar artık o kadar da uzak görünmüyor.

BÖLÜM 15

GABE

I Onu hiç bu kadar hafif görmemiştim.
Tabitha Challenger'ımın yolcu koltuğunda arkasına yaslanmış,
gözleri kapalı, parmakları camdan dışarı dans ederken saçları etrafında
uçuşuyor
soyut sanat gibi.

Gülümseme on bir saattir yüzümden gitmedi. Kızımı bu kadar sorunsuz,
bu kadar rahat görmek, uzun ve güneşsiz bir kıştan sonra tenimi ısıtan bir
sıcaklık gibi.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne yerleştirip müziğin sesini kısarken
ona şöyle bir bakıyorum. Bir Jimmy Eat World çalma listesi son bir saattir
hoparlörden süzülüyordu. Müziği onun seçmesine izin verdim. Onu
tanıdığım onca ay boyunca ne tür müzikten hoşlandığını bile bilmediğimi
fark ettim. Hep benimkileri dinlerdik.

Sanki unutmuş gibi.

Oturduğu yerde biraz zıplıyor, omuzları şarkıya göre sallanıyor.
Gözlerimi üzerinde yakalıyor ve bana doğru bakıyor, karışık saçlarının
arasından yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Bu şarkıya bayılıyorum."

"Öyle mi?"

"Mmm-hmm. Adı *Night Drive* ve bir yaz önce üniversite arkadaşlarımla
çıktığım bir yolculukta tekrar tekrar çalmıştım-" Pencereden dışarı bakarak
sözlerini yeniden gözden geçirdi. "Birkaç yıl önce."

Şarkının sesini açıp sözlerini dinliyorum.

Kiraz öpücükleri, motor dumanı ve ay ışığı hakkında mükemmel bir yol
şarkısı gibi geliyor. Onu birkaç yıl önce, o şeytani piç parıltısını çalmadan
önce hayal ediyorum.

Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyorum.

"Yolculukta nereye gittin?"

"Phoenix," diye mırıldanıyor, bakışları hâlâ açık pencereye dikili, sesi rüzgârı bastırarak şekilde yükseliyor. "Ben orada büyüdüm. Arkadaşlarım benimle geldi ve Estrella Dağı'nda kamp yapmaya gittik."

"Ailen nasıl insanlar?" Onları merak ediyordum. Annesi ve babası hakkında neredeyse hiç konuşmuyor ve bana tek söyledikleri o küçükken ayrıldıkları. "Yakın değil misiniz?"

Birbirine kenetlenmiş ellerine bakarak başını sallıyor. "Babam yıllardır ortalarda yok ve annemin de... şey, bana ayıracak hiç vakti olmadı. Büyürken çok az sevgi vardı. Uzun sarılmalar, yatmadan önce masallar, '*seni seviyorum*'lar yoktu. Küçük yaşlardan itibaren bağımsız olmaya zorlandım, bu nedenle genç ve bekar bir anne olmak olabileceği kadar ürkütücü değildi."

"Ayrıldığınız için üzgünüm." Ona sempatik bir gülümseme fırlatıyorum. "Annem çok tatlıdır, ama çok mantık merkezlidir ve sana olduğu gibi söyler. Onunla tanıştığında anlayacaksın. Oliver'ın annesi vefat etmeden önce hayatımın büyük bölümünde beni büyüttü ve aşırı empatik ve anaçtı. Büyürken hayatımda oldukça sert kadınlar oldu."

"Bu yüzden bu kadar yumuşak başlısın herhalde," diye takılıyor. Parmağını çıkarıp pazılarına vuruyor.

"Hey, buna içerledim."

"Yapmamalısın." Tabitha'nın bakışları yumuşuyor, parmağı kolumdan düşüyor. "Sende en sevdiğim şey bu. Kalbin."

İltifatı tartarken dudaklarım büzülüyor.

Sanırım her zaman yufka yürekli oldum, ki bu kötü bir şey değil.

Dezavantajı ise yumuşak kalplerin sızıntılara karşı hassas olmasıdır. En küçük bir delinme bile kanamaya neden olabilir. Yırtılmaya da yatkındırlar, bu da bir bıçağın geçmesini çok kolaylaştırır. Kötü şeylerin içeri sızması için. Acı, ihanet, pişmanlık.

Tek taraflı aşkın sıkıcı acısı.

Tabitha iç geçiriyor, koltuğunda kayıyor ve kot şortunun üzerine dikilmiş bir yamayı karıştırıyor. Çok renkli bir kelebek, biraz ilginç ve avangart ve sanki kendisi eklemiş gibi görünüyor. "Annemin her şeyi düzenle ilgiliydi. Hassasiyet, temizlik. Her şeyin titiz ve yerli yerinde olması gerekirdi," diye düşünüyor. "Sanırım yaşımla ilerledikçe bunlara karşı isyan ettim. Nötr bir palet parlak, korkak baskılar eklemeyi sevdim. Eksantrik kıyafetlerin renk koordinasyonlu bir dolaba serpiştirilmesini ve eski, dökülen

Kitaplıktaki onca güzel yeni kitabın arasına yerleştirilmiş kitaplar." Bir an gözlerime bakıp gülümsüyor. "Kusurları mükemmelliğe tercih ederim."

Pekala.

Bende onlardan çok var.

Belki bizim için hâlâ umut vardır.

"Bana annenden biraz daha bahset," diye devam ediyor, bir bacağı diğerinin üzerinden geçirerek. "Katı biri mi?"

"Hayır, katı olduğunu söyleyemem," diye cevap veriyorum. "O sadece... pratiktir. Hayatı, pastoral umut ve fantezilere karşı rasyonel düşüncelerle ele alır. Bazen beni deli ediyordu ama biraz da kıskanıyordum. Ben hiç öyle olmadım."

"Umutlu bir bakış açısına sahip olmakta yanlış bir şey yok."

"Çok fazla sorunu var. Çoğu zaman bir lanet gibi hissettiriyor." Şerit değiştirirken parmaklarım direksiyonun etrafında kıvrılıyor. "Yine de benim için hep en iyisini istedi."

"Yuva kurmanızı istiyor mu? Bir aile kurmanı?"

"Kesinlikle. Annem bir daha ziyarete geldiğimde nişanlı olsam iyi olur dedi." Hafifçe gülüyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyor, özellikle de babam ve yangın olayından sonra, ama büyükannem bakımevinde, bu yüzden gerçekten ayrılamıyor. Yakında Illinois'e geri taşınmayı planlıyor." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sanırım yalnız olmadığımın emin olmak istiyor. Biri var, anlıyor musun?"

Tabitha bana bakıyor, sırtı koltuğa dayalı ama başı bana doğru dönmüş. Bakır-kahverengi gözlerinde düşünceli bir ifade parlıyor, küçük yeşil benekler kaprisle dans ediyor. Boynunda üç yüzük taşıyan zinciri parmaklıyor. "Nişanlanabiliriz."

Neredeyse frene basacaktım ve ona bakarken kalbim göğsümde çırpınıyor, sonra tekrar ön cama bakıyorum. Sonra tekrar ona.

Belki de kenara çekmeliyim.

"Yani... rol yapabiliriz," diyor.

"Nişanlı gibi mi davranmak istiyorsun?"

Kucağına bakmadan önce üç halkayı da avucunun içinde sıkıyor. "Bu kötü bir fikir, ha?" Başını sallayarak olduğu yerde bocalıyor ve dudağını ısırtıyor. "Özür dilerim. Yalan söylememeliyiz."

"Kesinlikle yalan söylememeliyiz. Bu harika bir fikir." Gülüyor. "Gabe..."

"Ben ciddiym. Bu harika." Bileğim direksiyonun üzerinde sallanırken tokat gibi sırtışıma engel olamıyorum. "Geçen ay sana evlenme teklif ettim ve çok romantikti. Tabii ki evet dedin, çünkü ben böyle karşı konulmaz biriyim. Seçtiğim o harika yüzüğe hayır diyemedin, yıldızlarla süslü kirli olan, sanki birinin mezarının yanından çıkarmışım gibi görünen. Para sıkışık, biliyor musun? Ama sorun değil çünkü aşkımız sonsuz."

Sırtışım, onu avucunun içinde kıkırdarken yakalayıp başını bana doğru salladığında daha da artıyor.

"Şunu hayal edin -" sanki büyük bir sahneyi gözler önüne seriyormuşum gibi elimi havada sallıyorum "- suya bakan çimenli küçük bir tepe. Havai fişekler. Ben tek dizimin üstünde. Herkes orada, bizi alkışlıyor."

"Oliver Sydney'e böyle evlenme teklif etti."

"İşe yaradı. Evet dedi."

"Bence daha yaratıcı olabiliriz." Tabitha koltuğunda doğruldu ve yüzünü tamamen bana döndü. Gözlerinde DJ flaşları ve tekno müzik arasında birbirimizden başka hiçbir şeyden habersiz dans ettiğimiz geceden beri görmediğim bir ışık var. "Beni uçurdun."

"Öyle mi?" Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben yaptım."

"Yaptın ve inanılmazdı. Hayatım boyunca yükseklikten korktum, bu yüzden bizi uçurmak için bir helikopter kiraladın çünkü birlikte olduğumuz sürece her şeyle yüzleşebileceğimizi söyledin. Elim tuttu. Bana şarkı söyledin."

"Bunu ben yapmadım."

"Tamam, indiğimizde bana şarkı söylemesi için en sevdiğim yerel grubu tuttu."

Çünkü müzik bizim olayımız. Onlara bizim şarkımızı çaldırdın. "Bizim şarkımız ne?"

Dudağını dişlerinin arasına alıp düşüncelere dalıyor. "Her şey olabilir." "Ayrıntılar önemlidir, Tabs. Annem acayip derecede gözlemcidir."

"Tamam... U2'ya bayılırım." Kısa bir süreliğine ön camdan dışarı bakıyor, gözleri bir anı tarafından çalınmış gibi parlıyor. "Babam gitmeden önce, her yaz arka bahçedeki barbekülerde Joshua Tree albümünü tekrar tekrar çalardı. Lavanta kokusu ızgaradaki hamburgerlerle birleşir ve küçük kiraz ağacımızdan alaycı kuşlar şarkıya eşlik ederdi. Benim favorim her zaman *With or Without You*'ydu, eğer isterseniz bunu kullanabiliriz."

"Biraz trajik ama tokat gibi." Onun gözleri neredeyse parıldarken benim gözlerimi yolda tutmak zor. "Mükemmel. Yani bir helikopter alabildim"

Ama sana mezarlık yüzüğünden daha iyi bir yüzük almak için tek bir kuruş bile bulamadım."

"Belki de bu yüzüğü seviyorumdur." Gülümsemesi çevremde iki kat çiçek açıyor. "Duygusal bir şey."

Çenemdeki kirli sakalı kaşıyarak zihnimde detayları gözden geçiriyorum. Sanırım işe yarayacak; annem bunu yutacak.

Sorun şu ki, ben de satın alabilirim.

"Pekala, Tabs. Benden gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranman gerekecek." Bir sırtıma kıvrılıyor, ağzımın yarısı yukarı dönüyor. "Elimi tutman bile gerekebilir."

O da gülümsüyor, yıldız yüzüğü işaret parmağından geçirip döndürürken gözlerini kaçırıyor ve "Elini tutmayı seviyorum" diye mırıldanıyor.

Evet.

Çok yumuşak olan kalbimin Delaware'den canlı çıkamama ihtimali çok yüksek.

Buna değer.

Maryland'de, annemin Seaford'daki evinden neredeyse iki saat uzaklıktaki küçük bir kasabadan geçiyoruz ve depoyu doldurmak için bir benzin istasyonuna giriyoruz. Hava yapış yapış ve yüzümde sadece bir sahil kasabasının getirebileceği ferahlatıcı tuz esintisini özlüyorum. Annem ve ben Atlantic City'ye en son ziyarete geldiğimde gitmiştik ve o gezinin en önemli anlarından biriydi.

Belki Tabitha ve ben eve dönmeden önce oraya gidebiliriz.

Rengarenk tuzlu su şekerlemelerini tahta kaldırımında ağzına atarken, kuzguni saçlarının okyanus sırlıklam bir hava akımına kapılmasını izlerkenki görüntüler beni dokunulmaz bir büyüyle dolduruyor.

Ben depoyu doldururken Tabitha bacaklarını esnetmek için arabadan atlıyor ve siyah dış cepheye yaslanışını izliyorum, uzun, parlak saçları neredeyse boya rengine karışıyor. Üzerinde ince askılı bebek mavisini bir atlet ve kenarları süt beyazı kalçalarını gıcıklayan küçük kot şortlar var.

Kesinlikle görmezden gelmem gereken sarhoş edici bir görüntü.

Eğlenerek caddenin karşısını işaret ettiğinde gözlerimi zorla onunkilere dikiyorum. *Sadece Seksi* Şeyler adlı bir yetişkin mağazasına bakıyordu. Yanıp sönen tabelada *Fs* harfi yanmış. "Bir harf eksik." Kıkırdıyor. "Seksi Stuf."

Bakışlarını takip ediyorum, kelime oyunu kolay geliyor. "Belli ki umurlarında bile değil."

Şakayı anlamam bir saniye sürdü. Sonra
kahkahası beni ürküttü.

İlk başta fısıltılı bir nefes patlamasıydı, eğilip kollarını karnına sardığında, saçları yüzündeki neşeyi perdelediğinde tam bir göbek kahkahasına dönüştü. Sesi göğsümü daraltıyor. Kendi gülümsemem de soluyor ama mutlu olmadığım için değil, onun kahkahasının o kadar nadir, o kadar beklenmedik olduğu ve bununla ne yapacağımı bile bilmediğim düşüncesiyle enayi yerine konduğum için.

Ona sarılmak
istiyorum. Onu
öpmek.
İkisi de... ikisi de değil.

Belki de sadece ona bakmak ve bu sesi fiziksel, sonsuza dek benim bir parçam olana kadar kemiklerime işlemek istiyorum.

Nefesini toparladığında ayağa fırlar, doğrulur ve saçlarını yüzünden çeker. Bu çok sıradan bir hareket, ama onun için değil. Çok rahat ve acısız.

Ona doğru bir adım atıyorum ve elimi uzatarak yüzüklerden oluşan kolyesine uzanıyorum. "Alabilir miyim?"

Duraklıyor, sonra başıyla küçük bir selam veriyor.

Ayaklarım birbirimizden birkaç santim uzaklaşana kadar ilerliyor ve yasemin kokulu şampuanı ve meyveli teni benzin istasyonundaki sosisli sandviçlerin ve motor yakıtının kokusunu bastırıyor. Üç yüzükle oynuyorum, her birini elimde tartıyorum. Biri erkek yüzüğüne benziyor - babasınınki olabilir mi? Diğeri kararmış pembe altın, üçüncüsü ise gümüşü yıldızlardan yapılmış. Zinciri başının üzerinden çekip açıyorum ve yıldız yüzüğün avucumun ortasına düşmesine izin veriyorum.

İzliyor, yüzünde sinirler uçuşuyor.

Zinciri boynuna geri taktıktan sonra küçük yüzüğü yüzünün önünde tutuyorum. "Tabitha."

Çenesini eğiyor ve bir sandaletli ayağını diğerine sürüyerek yürüyor. "Gabe."

Tek dizimin üstüne düştüm.

"Gabe!" diye haykırıyor, mahcup bir ifadeyle, beni tekrar ayağa kaldırmak için omuzlarıma uzanıyor. "Aman Tanrım. Lütfen ayağa kalk."

"Evlenme teklif ediyorum."

"Gerçekten teklif etmene gerek yok." Gözleri yuvalarından fırlamış, yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde otoparka bakıyor. "Ayağa kalk. Lütfen."

"Ben metot oyuncusuyum. Gerçek gibi hissettirmeli."

"Gabe."

Telaşın ötesinde, bu yüzden isteksizce ayağa kalkıyorum ve arabama karşı yanına düşüyorum. Yine de dudaklarının ucundaki minik gülümsemeyi kaçırmıyorum. Bunu saklayamaz.

Sırtıarak bir elimi koyu gri kotumun cebine sokuyorum ve diğer elimle yüzüğü parmağıma götürüyorum. Kirli ve lekeli. Kusurlarla dolu.

Bu mükemmel.

Ve bazen bu iki şeyin ne kadar el ele gittiğini fark ediyorum. "En azından parmağına takabilir miyim?" Merak ediyorum, kalçasına vurarak

şakacı bir şekilde. "İzin ver de bir anımı yaşayayım. Hep bir benzin istasyonunda evlenme teklif etmek istemişimdir. Özellikle de bir Kum & Go'da, ama esnek olabilirim."

Kıkırdıyor, saçları yüzündeki ifadeyi gizliyor. "Elbette. Eğer istersen." Gerçekten çok istiyorum.

Birbirine kenetlenmiş ellerinden birini çalarken çok heyecanlı görünmemeye çalışıyorum, parmaklarını ayırıp yüzük parmağına odaklandığımda parmakları titriyor. Bana bakmıyor. Sanırım göreceklelerinden korkuyor. "Tabitha," diye mırıldanıyorum, başparmağımla parmağımın arasında parmak eklemeni okşuyorum. "Tabs. Önümüzdeki birkaç gün boyunca benim sahte nişanlım olmanı çok isterim, böylece annemi bir şekilde yaşayan en güzel kadını elde ettiğime inandırabiliriz. Benimle sahte evlilik yapar mısın?"

Sonunda çenesi kalkıyor. Bir kalkış ve bir eğiliş ve gözleri benimkilere kilitleniyor ve biliyorum, *biliyorum* ki numaranın altında gömülü olan özlemin titreşimini görüyor.

Onu kapatmaya
çalışıyorum. Daha
derine gömmeye
çalışıyorum.

Ama kalbimi koluma takıyorum, sözlerime akıtıyorum ve kesinlikle gözlerimde.

Yutkunuyor. "Evet."

Kalbim kaburgalarımın arasında acınası bir şekilde dans ederken yüzüğü parmağına takıyorum.

Ve işte orada hayallerimin kızına sahte bir teklifte bulundum.

Maryland'de, Sexy Stuf kink mağazasının karşısındaki kabataslak bir benzin istasyonunun otoparkında, dolgun sarışın Bambi'nin reklam panosu ve onun yaklaşan gözleri tek şahidimiz.

O günü düşündüğümde, muhtemelen bu kısmı unutacağım.

Sadece Tabitha'nın yüzündeki tuhaf gülümsemeyi, parmaklarını benimkilerle birleştirmesini ve havadaki kahkahayı hatırlayacağım.

yanlış umut duygusu.

Beni doldurmasına izin verdim. Beni
boğmasına izin verdim. Gitmenin
daha iyi bir yolu yok.

Anı yakalamak için bir selfie çekiyoruz, sonra yanağına hızlı bir öpücük
konduruyorum, gözlerinin parlamışını ve teninin mükemmel bir pembe
tonuna bürünüşünü yakalıyorum.

Ona göz kırpıyorum ve şoför kapısını açıyorum. Anneme yalan
söylemek için hiç bu kadar hevesli olmamıştım.

Kendime yalan söylemeye hiç bu kadar
hevesli olmamıştım. "Gidelim, Wifey."

BÖLÜM 16

TABITHA

I Aklımı kaçırdım.

Bunun farkındayım, evet. Doğru olduğunu biliyorum. Ama sanırım insanın zihni benimki kadar dağınık ve yıkıcı olduğunda kaybedecek daha kötü şeyler de vardır.

Gün batımı açık pencereden içeri akıyor, yüzüğümün parıldamasına neden oluyor.

Elimi kucığımda bir o yana bir bu yana çeviriyorum. Bunu dikkat çekmeden yapıyorum, parmak eklemimdeki küçük bir çizici inceliyormuş gibi yapıyorum. Gabe'in bunu takmanın ne kadar güzel bir his olduğunu bilmesini istemiyorum. Ona bakmanın, rol yapmanın.

Parçalanmıyormuşum, yürüyen bir felaketmişim, bir trajedinin işaretiymişim gibi davranmak. Bunun yerine, trajedimi travmaya dönüştürecekim. Ne de olsa ikisini birbirinden ayıran sadece birkaç harf var. Sadece bir kaç kalem darbesi

Acımı zararsız, aptalca bir maskaralığa dönüştürdüm.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Gabe'in annesini nişanlandığımızı inandırmak gibi aptalca bir fikri ağzımdan kaçırdığımda gerçekten düşünmüyordum. İşte Gabe Wellington'ın heyecan verici çekiciliği de bu. Beni kollarına koşturan, ona bağlanmamı sağlayan, ülke çapında sekiz yüz millik bir yolculuğa çıkmayı kabul ettiren şey bu. Bana her şey olabileceğimi hissettiriyor.

Bir şey yap.

O yanımdayken uçabilirdim.

Bu umursamaz bir duygu ve ben bugünlerde umursamaz olmaktan başka bir şey değilim.

Eskiden öyleydim, belki de asıl çekici olan budur. Gabe her sarılışında, her yüksüz kahkahasında, bana doğru her şakacı bakışında beni eskiden olduğum kadına bir adım daha yaklaştırıyor.

Şu anki gibi. Bana baktığını görüyorum ve bu sadece bir bakış ama bende avazım çıktığı kadar şarkı söyleme, bir uçaktan atlama, yeni, heyecan verici yerlere seyahat etme ve nefesim kesilene, doğru düzgün düşünemeyene kadar onu öpme isteği uyandırıyor.

Sadece hissedebiliyorum.

Tehlikeli ve özgürleştirici arasında ince bir çizgi var ve ne zaman bir kol mesafesinde olsa bu ikisi arasında tehlikeli bir şekilde sallanıyorum.

En son çalma listesi motorun mırıltısı ve rüzgârın uğultusuyla birlikte mırıldanırken, telefonumun orta konsolda aramızda titreştiğini hissediyorum. Martha Gleason'dan bir görüntülü arama aldığımda Seaford'un birkaç mil dışındaydık.

Nabzım beklentiyle atıyor; bu sabah güneş doğduğundan beri küçük kızımı görmeyi arzuluyordum. Martha onu bugün bir kilise pikniğine götüreceklerini ve gün boyunca bana fotoğraflarını göndereceğini söyledi. Görüntülü arama daha da iyi olur.

Hemen kabul tuşuna bastım. Hope bana bakıyor, kamera garip bir açıyla poz vermiş, bana burun deliklerini en iyi şekilde gösteriyor. "Balkabağım!" diye bağıryorum, yüzünü gördüğüm için içim rahatlıyor. Başında mor renkli bir güneş şapkası var, ipi çenesinin altında bir fiyonkla bağlanmış. Yapış yapış bir elinde bir muz, diğer eli ise ekrandan bana doğru çılgınca sallanıyor.

"Anne! Seni özledim, anne." Ezilmiş muzı kameraya doğru bastırıyor ve arkasında leke izleri bırakıyor. "Yum-yum."

"Muz! Ne kadar lezzetli. Eminim çok eğleniyorsundur." Sırıtişım o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor. "İyi davranıyor musun?"

"Aferin kızıma," diye geveliyor. "Dondurma."

Gleason'lara çilekli dondurmanın onun en sevdiği ve en büyük rüşvet kaynağı olduğunu söyledim.

Hope ekrana sulu bir öpücük konduruyor, sonra geri çekilip "Gab" diyor.

Gabe'in gülümsemesinin çevresel görüşümde tepe yaptığını görebiliyorum, bu yüzden kamerayı ona doğru çeviriyorum, ikimizi de kadraja almak için dönüyorum. Kırmızı ışıktaki Hope'a el salladığımızda odağını yoldan çekiyor.

Koyu mavi gözleri tanıyarak parlıyor. "Gab!" diye bağıryor. "Kitap oku."

"Eh, şu anda okuyamam, Fıstık. Araba kullanıyorum," diyor ona, geniş bir sırıtışla.

"Araba mı?"

"Evet. Hızlı bir araba. Belki eve gittiğimizde sana nasıl sürüleceğini öğretilirim." Bana göz kırptı. "Bu gece yatmadan önce sana bir kitap okumama ne dersin?"

"Yaşasın!"

Daha da yaklaşıp ekranı kendime doğru eğdiğimde omuzlarımız birbirine çarpıyor. "Eğlenmene çok sevindim. Telefonu büyükanneme verebilir misin?"

Martha, Hope'un avucundan yıpranmış cep telefonunu alarak görünür hale gelir. Kestane rengi saçları kar beyazı ipliklerle dağılmış ve ensesinde sıkı bir topuzla bağlanmış. Ekranı doğru gülümsüyor. "Çok hoş biri, Tabitha. Tam bir neşe kaynağı. Onunla bu zamanı geçirmemize izin verdiğin için teşekkür ederim," diyor içten bir ses tonuyla. "Bu Pat ve benim için dünyalara bedel."

Ben de gülümsüyorum, koltuğuma yeniden yerleşirken kalbim hem sıcaklık hem de melankoliyle çarpıyor. "Elbette. Güncellemeler ve görüntülü sohbetler için minnettarım."

"Delaware'e gidiyorsunuz, değil mi? Boş zaman canlandırıcı olmalı."

"Öyleyim... ve evet, öyle. Onu özlüyorum ama sanırım buna ihtiyacım vardı." "Erkek arkadaşınla birlikte misin?"

Karnım zonkluyor, parmaklarım şortumdaki püskülleri koparıyor.

"*Nişanlım*," diye öksürüyor Gabe yanımda.

Gaza basarken ona hızlıca bir bakış attım. Kızarak, "Sadece bir arkadaş. İyi bir arkadaş."

"Kulağa harika geliyor." Martha yanındaki piknik örtüsünün üzerinde duran tenis topuna uzanıp sağına doğru fırlattı. "Bu gece Hope yatmadan önce seni ararım."

Beyaz ve gümüş rengi bir kürk parıltısı çimenlerin arasından arkasından fırlayarak topu kovalıyor.

Echo.

Matthew'un sevgili husky'si.

Avuç içlerim sıkışıyor ve endişemin artmasını engellemek için derin bir nefes alıyorum. "Bu harika olur. Çok teşekkür ederim."

Hope el sallayıp bana bir öpücük kondurduktan sonra telefon bağlantısını kesiyoruz ve ben koltuğa yığılıp arabaların kırmızı, beyaz ve siyah çizgiler halinde geçip gidişini izliyorum.

Eli dizimi buluyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama gözleri yolda, sol eli direksiyonda. Diğer eli diz kapağını hafifçe kavlıyor, başparmağı dikkatle tenimde geziniyor olmasaydı, aklının başka yerde olduğunu düşünebilirdim. Hiçbir şey söylemiyor, başka bir şey yapmıyor ama sadece dizimi tutuş şeklinden tamamen benimle olduğunu hissediyorum. Ve on beş dakika sonra ana caddeden ayrılıp bir sahil mahallesine girene kadar eli orada kalıyor, parmaklarım onunkilerin üzerinde dinleniyor.

Rivers End adında bir sokakta dairesel bir araba yoluna giriyoruz. Ağaçlık bir araziye ve dereye bakan geniş bir arazide büyüleyici bir sömürge evi görüldüğünde gözlerim parlıyor. "Oh, vay canına," diye mırıldanıyorum, koltuğumda doğrulurken güzelliği karşısında şaşırıyorum. Beyaz dış cephe kaplaması, kömür rengi panjurlar, çalılıklar ve rengârenk çiçek soğanlarının sıralandığı rahat bir ön sundurma bana bakıyor. Evin sol tarafına tünemiş bir ağaç var, dallarında bir çeşit sarımsı-turuncu meyve var. Ağaç çok mutlu, çok misafirperver görünüyor.

Görüntü nefes kesici.

Gabe motoru durduruyor ve arkasına yaslanıp derin bir nefes veriyor, yeşim rengi gözleri puslu gün batımına karşı yumuşarken başı bana doğru eğiliyor. "Beğendin mi?"

"*Bayıldım*. Burası çok güzel bir ev," diyorum ona, büyülenmiş bir halde. Ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Bakışlarım, bana çocukluğumun kiraz ağacının altında yatarak geçirdiğim yazları hatırlatan ağaca geri dönüyor. "Bu ne tür bir meyve ağacı?"

"Trabzon hurması," diyor. "Annem sonbahar geldiğinde meyvelerle Trabzon hurmalı tarta yapar. Ateş gibi. Tadı ballı balkabağı turtasına benziyor. Garip ama güzel." Anahtarı kontakten çıkaran Gabe, sürücü tarafındaki kapıyı açıyor. "İyi haberi annemle paylaşmaya hazır mısın?" Arabadan inmeden önce bana göz kırpmıyor.

Karnımın içinde kelebekler baş döndürücü kanatlarla canlandı.

Tanrım. Ne yaptım ben?

Yıldız çerçevesi bilekliği yüzük parmağımın etrafında döndürürken kalbim hızlanıyor. Başımı sallayıp aynı şeyi yapıyorum ve jöle gibi bacaklarımın üzerinde arabadan çıkıyorum. Saatlerce oturmaktan kaslarım ağrıyor ama Gabe'in arabanın içinde dolaşırken beni karşılayan parlak gülümsemesiyle göğsümden daha fazla ağrıyan bir şey yok. Çok mutlu görünüyordu. Beni yeni nişanlısı olarak tanıtmak için çok hevesli.

Belki de böyle bir şeyi önermek zalimceydi. Zalim olmaktan nefret ederim.

Bencil olmaktan nefret ediyorum.

Sudan gelen hafif esintiye rağmen yanaklarım yanıyor. "Gabriel, başarmışsın." Altın sarısı saçları olan minyon bir kadın Kızılıcık kırmızısı pantolon takımıyla karşımızda beliriyor, ön sahanlıktan el sallıyor, omzuyla kapıyı destekliyor.

Gabriel.

Daha önce ona tam adıyla seslenildiğini hiç duymamıştım.

Bu isim bana İncil'deki Cebraill'i, bir haberciyi, iyi haberlerin ve umut dolu vizyonların taşıyıcısını düşündürüyor. Bir melek.

Meleklerin kanatları vardır.

Belki de bu yüzden bana uçabileceğimi hissettiriyor.

Aptalca düşüncelerden sıyrılıp saçımı düzeltiyorum, terleyerek ve şekerli benzin istasyonu atıştırmalıklarıyla tıkınarak geçen uzun bir araba yolculuğundan sonra Gabe'in annesiyle tanışmaya hazırlıksız hissediyorum. Küçük bir el sallamak için elimi kaldırdığımda sinirlerim geriliyor.

Kolum tekrar yanıma düşmeden önce Gabe elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. Yanaklarım ısınıyor, sinirlerim kanatlanıyor. Taş kesilmiş bir halde ona bakıyorum ama elini bırakmıyorum ve sadece daha sıkı sıkıyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma doğru eğiliyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz. Rol yapmak zorunda değiliz."

Ama ben rol yapmak istiyorum.

Aslında, tek yapmak istediğim bu. Bu büyülü hayal balonunun içinde yaşamak için sadece üç günüm var.

"Ben iyiyim." Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerinde gün batımının yeşil ile dans eden renklerini yakalıyorum. İçinde kaybolabileceğim bir tablo gibi. Yepyeni bir dünya. "Zararsız, değil mi?"

O gözler bana bunun zararsız bir şey olmadığını söylüyor. Onun için değil.

Bana göre değil.

"Elbette." Yine de başını sallıyor ve benimle birlikte rüya balonunun içine dalmaya karar veriyor. "Hepsi iyi eğlenceler. Bir gün buna güleceğiz."

Gabe'in annesi bize tekrar sesleniyor, kaldırım taşlarından oluşan yürüyüş yoluna adımını atarken paravan kapısı arkasından tokatlayarak kapanıyor. "Bu senin arkadaşın mı?" diye soruyor, benzer yeşil gözleri merakla parlayarak bana dikilmiş. "Tabitha, değil mi? Oğlum bana senden çok bahsetti."

Göğsüm sıkışıyor. "Evet, sonunda sizinle tanışmak harika."

Birbirine kenetlenmiş avuçlarımıza bakıyor. Çarpık bir gülümseme beliriyor, yine çok benzer. Çok tanıdık. "Arkadaştan daha fazlası, sanırım?" Gözleri

Gabe, bilerek.

Kolunu omuzlarıma dolamak için parmaklarımızın kilidini açıyor ve beni kendine çekiyor. "Ah, evet. Evet. Evet." Boğazını temizliyor. "Aslında nişanlandık."

Adımlarını durdurup gözlerini kırıştırıyor ve ifadeyi algılıyor. Sonra gözleri açılır.

"Bilirsin, evlenmek için."

"Bu ima edildi, evet." Gülüyor, hazırlıksız yakalandı.

"Size sürpriz yapmak istedik," diye devam ediyor. "Her şey çok hızlı oldu. Çılgın bir aşk kasırgası..." Kolunu daha sıkı sıkıyor ve bundan pişman olup olmadığını merak ediyorum. Sesi gergin geliyor. "Yani...şey, sürpriz."

Gülümsemem işe yaramaz. Gergin ve korkmuş.

Annesi ikimizi de içine çekiyor, dikkati onun yüzünden benimkine kayıyor. Sonra sırtışı genişliyor, büyülenmiş ve ıslıl ıslıl, aramızdaki boşluğu kapatıp beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor.

Suçluluk duygusu.

Kolları beni sardığı anda suçluluk duygusu omurgamdan aşağı kayıyor.

"İkiniz için de çok mutluyum," diye fısıldıyor, hafifçe sıkarak. "Ben bu anı bekliyordum. Gabe'in harika bir kız bulacağını biliyordum." Harika bir kız.

O zaman anladım ki, Gabe ona benim hakkımda *her şeyi* anlatmamış olmalı.

"İkiniz de içeri gelin. Daha fazlasını duymak için sabırsızlanıyorum." Kulaktan kulağa gülümseyerek geri çekiliyor. "Bu arada ben Janie. Janie Kent."

Gabe'in avuç içi omzumdan sırtımın alt kısmına doğru kayıyor, orada dinleniyor ve ince kemer boyunca ilerliyor. Gözleri annesinin üzerinde, ağzından telaşlı kelimeler dökülüyor, diğer kolu annesine sarılmak için uzanıyor ama eli sırtımda kalıyor.

O benimle birlikte.

Gabe ve annesi uzun yol hakkında havadan sudan konuşurken biz evin önüne doğru yürüyoruz. Eşikten içeri adımımı attığımda hemen bir sıcaklık hissediyorum. Arizona'da büyürken hep eksik olan bir ev sıcaklığı var. Sıcacık bir şey.

"Çok güzel bir eviniz var," diyorum ona, tavan kirişlerine ve yığma duvarlara bakarak. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

Başını sallayarak bizi fuayeden geçiriyor ve dar bir koridora yönlendiriyor. "Ben de öyle. Sessizliği seviyorum ve burada doğanın içinde olmak çok rahatlatıcı."

Hayatımın büyük bölümünde yalnız yaşamış olmama rağmen kendimi hep çok yalnız hissetmiş olmam çok ilginç. Sessizlikten nefret ederdim ama Janie bunu huzurlu bir vaha gibi gösteriyor. Bence zihniniz dinginlik ve tatlı nimetlerle dolu olduğunda, sessiz anlarda teselli buluyorsunuz.

Benim gibi insanlar için daha zor.

"İkinize içecek bir şeyler getireyim. Çay? Şarap?"

"Biraz çay iyi olurdu," diyorum gülümseyerek. Gabe bana komplocu bir bakış attıktan sonra başıyla beni kanepeye doğru yönlendiriyor. Yan yana oturuyoruz ve elini dizime koyuyor. Temasla birlikte içim kıpır kıpır oluyor ve kaskatı kesiliyorum.

Elini çekti. "Özür dilerim."

Janie mutfaktan dönüyor ve ben Gabe'in elini tutup dizime götürüyorum. Sonra parmak uçlarımı ön kolunda aşağı yukarı gezdiriyor, teninin tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. Gözlerini dikmiş, çenesi sımsıkı kapalı, önümüze iki uzun bardak buzlu çay koyan annesine bakıyor.

İkimiz de aynı anda konuşuyoruz.

"Tabitha sadece-"

"Gabe öyle-"

Gözlerim şişti. "Birbirimize çok aşığız." "Çılgınca," diye ekliyor.

Vay canına.

Bu işte berbatız.

Janie aramıza bakıyor, gözleri Gabe'in dizimi sıkıca kavrayışına iniyor. Bir gülümseme ima ediyor. "Bana ilk nasıl tanıştığınızı anlatın."

Yüz ifademin karardığına, yüzümün renginin solduğuna eminim. Bu kısmı konuşmamıştık. Ona gerçeği söyleyecek miyiz? Tuhaf, masalsi bir hikaye mi uyduralım?

Gabe öne geçiyor ve devam etmeden önce yumruğuna öksürüyor. "Oliver hâlâ benimle yaşarken evime geldi. Bir randevu için."

Janie'nin sırtışı parlak. "Ne kadar romantik." "Oliver'la bir randevu."

Yüzüme parlak kırmızı lekeler halinde renk geri geliyor. Elimi Gabe'inkinin üzerine koyarken kanepeye daha da sokuluyorum. "Evet..." Hafifçe, garip bir şekilde gülüyorum. "Oliver'la kütüphanede tanıştık ve birkaç ortak noktamız vardı, bu yüzden yemeğe gitmeye karar verdik."

"Oh?" Janie ayını yudumlarken kaşlarını çatıyor. "Sanırım pek iyi gitmedi?"

"Benim için harika geçti," diyor Gabe.

Elim kalçasında geziniyor ve tırnaklarımı şortuna geçiriyorum. Sanırım inlediğini duyuyorum, bu yüzden tutuşumu gevşetiyorum çünkü muhtemelen kan çekiyorum. "Oliver ve ben kesinlikle arkadaş olarak daha iyi çalıştık. İyi vakit geçirdik, ama ben

."

"Beni düşünmeden duramıyordu."

şey...

Bu çoğunlukla doğru.

Bana bir galeride asılı duran değerli bir sanat eserine bakar gibi baktı. Huşu içinde. Gözlerinde hararetli bir merak vardı, sanki ressamın fırçasını renklere daldırıp dikkatli vuruşlar yaparken tam olarak ne hayal ettiğini ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

Ona vurulmuştu.

Yemek boyunca kendimi yanlış adamla randevudaymışım gibi hissettim.

Bunu ona söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Tek mırıldandığım, "Um, evet. Oldukça iyi bir izlenim bıraktı."

"Mm," diye yanıtlıyor Janie başını sallayarak. "Oğlumun hiçbir zaman cazibesi eksik olmadı. Yani ondan sonrası fırtınalı bir aşk mıydı?"

"şey, pek değil."

"Kesinlikle," diye cevap veriyor Gabe aynı anda. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de hızla göz kırıyoruz. O geri adım atıyor. "Hayır. Hiç de değil."

Gözlerim istemsizce seğiriyor. "Demek istediğim, ilk başta ağırdan aldık." Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de sessizlik numarası yapmalıyım. Sihirli bir şekilde pandomimci olurum. Bu olabilir. İnsanlar her zaman pandomimciye dönüşür. "Geçmişim karmaşık ve Gabe bunu biliyordu, o yüzden tam bir beyefendiydi. Bana karşı sabırlıydı. Nazik ve sevecendi. Ona aşık olmamı kolaylaştırdı."

Gabe'in dizimi tutuşu gevşiyor. Başparmağını yavaşça ve şefkatle tenimde gezdiriyor. Ona bakmaya korkuyorum, greceklerimden çok korkuyorum ama göz ucuyla dudaklarına değen yumuşak gülümsemeyi yakalıyorum.

"Ve şimdi nişanlandınız?" Janie bastırıyor.

Kanıt olarak yıldız yüzüğümü tutuyorum ve parmaklarımı oynatıyorum. "Evlenme teklif etti... uçakta." Zihnim umutsuzca evliliğimizi hatırlamaya çalışıyor.

prova edilmiş bir hikaye, ama detaylar bulanık. Bunu kesip biçiyorum. "Ve bana şarkı söyledi."

"Helikopter," diye

öksürüyor. "Helikopter."

Janie'nin kaşları kalktı. "Evlenme teklifini o mu söyledi?"

"Evlenme teklifinden *sonra* şarkı söyledi. U2'nun *With or Without You* şarkısıydı.

Bu bizim şarkımız."

"Harika bir şarkı," diyor Gabe, omuzlarımız öpüşürken bana doğru daha da eğilerek. "Seni hiç şarkı söylerken dinlememiştim, Gabriel."

"Ve asla yapmayacaksın."

Çayına uzanıyorum ve yudumlamaya başlıyorum.

Janie bizi dikkatle incelemeye devam ederken birkaç saniye geçiyor. Onun incelemesi yüzünden avuç içimi Gabe'in kalçasına morartıcı bir güçle sürüyor, bir yandan da bu maskaralıktan kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalışırken ona daha fazla yaslanıyorum. Elim halı yanığının ucundaymış gibi hissettiğimde, hemen bacağına saldırmayı bırakıyorum. Sadece bir şeyi aşırı telafî ettiğimi daha da belirginleştiriyorum.

Gabe kolunu bana doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İşte bu bizim hikâyemiz. Kitaplar için bir tane, gerçekten. Nasılsın anne? Hâlâ patron gibi ev satıyor musun?"

Neyse ki konu Janie'ye ve onun emlak işine kayıyor. Daha rahat bir sohbe daldığımızda ve yalan ağından kendimizi ilmek ilmek çözdüğümüzde gergin hava dağılıyor.

Yine de, kahkahalar içeri süzülürken ve gülümsemeler çiçek açıp büyürken, Gabe ve benim koltukta birbirimizden hiç uzaklaşmadığımızı fark ediyorum. Eli dizimde duruyor, başparmağı arada bir toz alıp sıyrıyor, sanki bu temas normal ve zahmetsizmiş gibi. Kolunu omuzlarıma doluyor ve benim elim de onun kalçasından ayrılmıyor, parmak uçlarım şortunun eteklerinde dans ederek tenini gıdıklıyor.

Janie bizi izliyor, içimize

çekiyor. Dinamiğimizi

değerlendiriyor.

Akşam çökerken onun da benim merak ettiğim şeyi merak ettiğini düşünüyorum:

Bu gerçek mi?

BÖLÜM 17

TABITHA

D Akşam karanlığı çöküyor ve biz mutfak adasına tünemiş, ev yapımı turtayı ağzımıza tıktırıyoruz.

İyi geceler diledikten sonra Hope'la telefonda konuştuk.

Janie bana göstermek için çocukluk eşyalarından oluşan bir kutu getirdikten sonra, söz verdiği gibi Gabe ona bir hikaye okudu. Çocukluğumda en sevdiğim hikâyelerden biri hatıraların arasına sıkıştırılmıştı: *Çok Aç Tırtıl*.

Büyülenmişti. Sadece on dakikalık bir sohbeti ama küçük kızım onun her kelimesine yapışmıştı. Gabe onunla çok iyi anlaşıyor ve birlikte etkileşimlerini izlemek kalbimi sıkıyordu.

"Henüz hurma mevsimi değil, o yüzden umarım raventi beğenirsiniz" diyor Janie, artıkları Tupperware kaplarına ayırıp kapaklarını kapatırken. "Biraz hindistan cevizi ekledim. Bu benim gizli malzemem."

"İnanılmaz bir şey," diyorum ağzım doluyken. "Ben büyürken annem hiç fırıncılık yapmazdı. Neredeyse hiç yemek de yapmazdı. Çoğu gece kendime ramen noodle yapardım ya da fast food yerdik." Anılar bir melankoli bulutu gibi içeri sızıyor, ben de başımı sallayarak onları uzaklaştırıyorum. "Bu güzel bir ikram. Mümkün olduğunca Hope için yemek yapmaya çalışıyorum ama yemek pişirmek hiçbir zaman bana göre olmadı."

Gülümsüyor. "Bunu değiştireceğiz. Bir dahaki ziyaretimde sana bildiğim her şeyi öğreteceğim."

"Bunu çok isterim." Gerçekten isterdim. Kurabiyeler, turtalar ve tatlılar pişirmek, dikkatsiz bir anneye sahip küçük bir kız olarak kaçırdığım bir şeydi.

"Misafir odasını da hazırladım. Aslında ayrı uyuyacağınızı düşünerek ofise havalı yatak koymuştum. Ama misafir odasındaki yatak bir kraliçe, yani ikiniz için de yeterince büyük." Janie diyor ki

aynı yatakta yatmamızı bekliyor. Çünkü nişanlıyız. "Fazladan yastık getireyim."

Yanaklarım ısınıyor. Başımı eğiyorum ve kanıtları örtmek için saçlarımı kulaklarımın arkasından çekiyorum.

"Harika," diyor Gabe boğazını temizleyerek. "Teşekkürler anne."

Janie mutfaktan çıkıp koridora yöneldiğinde çatalımın dişlerini turtaya vurmaya başlıyorum. Dizlerimiz mutfak adasının altında birbirine çarpıyor ve benimkilerin huzursuzca sallandığını fark ediyorum. Gergin bir şekilde. Sanki daha önce aynı yatakta yatmamışız gibi. Ellerim cesurca vücudunu keşfettikten sonra, fiziksel dokunuş için çaresizce çıplak göğsünü bana bastırarak omzunun kıvrımında uykuya dalmamıştım. Ama sanırım o an travma ve çaresizlikten doğmuştu ve bu... farklı hissettiriyor.

Kasıtlı.

"Yerde uyuyabilirim."

Başım Gabe'e doğru sarsılıyor. Dikkatini tabağındaki yemeğe vermiş, çatalının üzerinde kalan kabuk parçalarını topluyordu. "Hayır... hayır, buna gerek yok. Seni asla annenin evinde yerde yatırmam. Bu benim fikrimdi."

"Gerçekten düşündüğünü sanmadığım bir fikir," diyor. Ses tonu hayal kırıklığına uğramış gibi değil, sadece pratik. "Sorun değil Tabs. Yapmak istediğim son şey seni rahatsız hissettirmek."

"Gabe, bana hissettirdiğin *son* şey rahatsız olmak. Söz veriyorum." Gözlerinin benimkilere dikildiğini görüyorum ve gülümsüyorum. "Sorun değil. Daha önce de birlikte yattık."

Gözleri hafifçe parlıyor, çiy taneleri gibi ışıltıyor.

Bu ima karşısında tökezledim. "Yani... o kâbusu gördüğümde... ve ben tekrar uykuya dalarken bana sarıldın. Ve-"

"Ne demek istediğini biliyorum," diye sırtarak sözümü kesti.

Ne demek istediğimi biliyor. Ama aynı zamanda bu kelimeler ağzından çıktığı anda ne düşündüğünü de biliyorum ve ikisi aynı şey değildi.

Raventli turtamızı bitiriyoruz ve tabakları toplamak için ayağa kalkıyorum, bulaşık makinesine atmadan önce onları duruluyorum. Sonra lavabodaki diğer kirli tabaklara geçiyorum.

"Bunun için endişelenme. Sen benim misafirimsin, temizliğe izin yok." Janie köşede belirdi ve bileğinin bir hareketiyle beni uzaklaştırdı.

"Ah, pardon." Nefesimin altında kıkırdarak avuçlarımı şortumun üzerinde gezdiriyorum. "Alışkanlık, sanırım."

"Güzel bir alışkanlık. Gabriel'e bir iki şey öğretebilirsin, eminim." Gabe'e eğlenen bir bakış attı. "Oğlum sana bir kraliçe gibi davranacak, buna söz verebilirim. Bunun dezavantajı, tahtına ulaşmak için onun kıyafet yığınları arasında dolaşmak olabilir."

"Tanrım, ben pasaklı değilim," diye homurdanıyor Gabe. "Yıllardır tek başıma yaşıyorum."

Gülümsüyorum.

Haksız da değil. Evinde biraz dağınıklık olsa da, asla bir felaket değildir. Asla kirli değil. Ve ara sıra olan dağınıklık aslında takdir ettiğim bir şey - yaşanmış görünüyor.

Tamamen kusurlu.

Janie gülümseyerek, "Sanırım sana iyi öğretmişim," diye rahatlıyor. Bana döndü. "Siz ikiniz neden erken yatmıyorsunuz? Eminim çok yorulmuşsunuzdur. Misafir odasında bir sürü temiz çarşaf ve ekstra yastık var." Gözlüklerini düzeltirken koyu yeşil gözleri bana parıltıyor. "Doğudan güzel bir esinti geliyor, o yüzden pencereyi aralık bıraktım. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Avuçlarım kenetlendi.

Mutfak taburesinden kalkarken Gabe'e bakıyorum.

"Yemek için teşekkürler anne," diyor hevesli bir sesle. "Sabah görüşürüz."

Merdivenlere doğru başını sallıyor, ben de peşinden gidiyorum, annesine iyi geceler dileyip onu eski ahşap basamaklara kadar takip ediyorum. Çıplak ayaklarımın altında gıcırıyorlar ve bu hoş bir ses. Ağır botların altında yankılanan beton bloklar yerine gıcırdayan ve inleyen basamakları tercih ederim.

Misafir odası ay ışığı ve titreyen elektrikli mumlarla süslenmiş bir çıkıntıyla hafifçe aydınlanıyor. Köşede, antika bir masanın üzerinde, havada lavanta izleri bırakan bir mum ısıtıcı var.

Kokuyu duyunca gözlerim yaşardı.

Gabe kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kapının kapanma sesi kalbimin yerinden oynamasına neden oluyor. Yüz yüze gelene kadar dönüyorum, gözleri benimkileri buluyor ve gölgeler ve ateş ışığıyla dans ediyor.

Giyecek uygun bir şeyim olmadığını fark ettim. Aynı yatağı paylaşacağımızı bilmediğim için yanıma sadece ince saten ve dantelden yapılmış geceliklerimi almıştım.

Yutkunuyorum.

"Teklifim hâlâ geçerli," diye mırıldanıyor, benden sadece bir adım ötede. "Yerde yatabilirim. Büyütülecek bir şey değil."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Hayır. Yapmanı istemiyorum." "Tamam." Başını sallarken boğazı düğümleniyor. "Üstünü mü değiştirmen gerekiyordu?"

Yatak odasına bitişik, ayaklı lavabosu ve eski aynası olan küçük bir banyo var. "Ben yaparım. Bir dakikaya geliyorum." Gölgelelerin arasında kayboluyorum, bavulumdan bir gecelik çıkarıyorum ve üzerimi değiştirmek için banyoya giriyorum.

Elbisemi düzleştirirken, gözlerim yansıma dikiliyor. Kemikli omuzlarımı ve köprücük kemiğimi, söğüt gibi çerçevemi, oval aynanın üzerindeki loş ışıktaki neredeyse iskelet gibi görünen göğsümü içime çekiyorum. İyi beslenemiyordum. Kaçtığımdan beri iyi yemek yemedim, iki ay boyunca doyurucu yemeklerden mahrum kaldıktan sonra bu garip. Yemek bir incelik, gerçek bir ayrıcalık olmalı ama bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Geçinmek için yiyorum - bir zevk yerine gerekli bir rutin.

Kıvrımlarımı, daha doğrusu kıvrımsızlığımı incelerken içimden *güvensizlik* geçiyor. Eskiden dolgun ve sağlıklıydım, göğüslerim dolgundu, karnım inceydi ama iyi beslenmişim. Önlüklerim ve elbiselerim asla üzerimden böyle sarkmaz, beni zayıf ve şekilsiz göstermezdi.

Gabe'in bende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden beni *istediğini* iddia ediyor. Çekici, erkeksi, kaslı ve fit biri. Dışarıdayken kadınların ona nasıl baktığını gördüm.

O bir av.

Ve ben çoktan gitmiş bir kızın eksik kırıntılarından başka bir şey değilim.

Gevşek saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp aynadan uzaklaşıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Gabe beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giymiş, yatağın kenarına tünemiş, telefonunu karıştırıyor. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri kısa bir süre beni takip ettikten sonra geri çekiliyor. Bakışlarında bir gülümseme beliriyor, sanki beni görmek ona neşe vermiş gibi dudaklarını büküyor.

Anlamıyorum.

Ve bu duygudan nefret ediyorum - bu eksiklik, değersizlik duygusundan. Eskiden kendimi hiç böyle kasvetli bir ışık altında görmezdim.

Boğazımı temizleyip ilerliyorum, hızla yorganın altına saklanıp derinlere gömülüyorum. Gözlerim kapalı ama o yanıma geçerken yatağın

onun ağırlığı altında kaydığını ve gıcırdadığını hissediyorum. Kalbim çarpıyor. Ben

Ne yapacağımdan, ne söyleyeceğimden emin değilim. Uykuya dalarken bana sarılmasını istiyorum ama bunu ondan isteyemem. Bana zaten çok şey veriyor.

Birden içimde bir endişe dalgası oluştu.

İçimde bir endişe titreşimiyle ayağa fırladım. "Kapılar kilitli mi?" "Evet. Emin oldum."

"Pencereler mi?" Janie'nin kırık olduğunu söylediği pencereye bakıyorum ama şimdi kapalı ve kilitli. Gabe kapatmış olmalı.

"Evet. Hepsi."

Yorganı üzerimden atıp yataktan kaymaya başladım bile. "İki kez kontrol etmeliyim. Her ihtimale karşı-"

Beni tekrar aşağı çekiyor, kolu ortama dolanıyor ve saçlarıma bir öpücük kondururken hafifçe çekiştiriyor. "Sen güvendesin. Ben yanındayken her zaman güvende olacaksın."

Kolunu etrafımdan çözüp aramızda bir boşluk bırakırken sözlerinin endişemi bastırmasına izin veriyorum. Sanki çok yakın, çok samimi olduğumuzu fark etmiş ve tekrar yataktan atlamaya çalışacağımdan korkuyor.

Ben olsam yapmazdım.

Aradaki boşlukta kolunu bana dolmasını tercih ederim. "Tabs?"

Sesi alçak ama sessizliğe karşı yüksek. Yüzümü ters tarafa çevirdiğimde vücudunun sıcaklığını arkamda hissediyorum. "Evet?"

"Bana ne düşündüğünü söyle."

Derin bir nefes alıyorum, gözlerim çırpınarak açılıyor ve odanın karşısındaki mum ısıtıcısına takılıyor. Lavanta kokusu etrafımı sarıyor ve anında hüzünleniyorum. "Burası lavanta gibi kokuyor. Lavanta kokusu bende ağlama isteği uyandırıyor."

Bunu ona daha önce hiç itiraf etmemiştim. Birkaç dakika hiçbir şey söylemiyor ama sessizliğindeki kafa karışıklığını duyuyorum.

Dönüp ona bakıyorum. Kısmen yorganın altında, bir eliyle başını yastığa dayamış bana bakıyor ve daha fazla bilgi bekliyor.

"Ben daha küçük bir kızken, babam alaycı kuşların öttüğü yabani kiraz ağacımıza havai fişek atmayı severdi. Onların çok gürültülü, çok huysuz olduklarını söylerdi. Verandada birası ve kitabıyla oturmaktan hoşlanırdı ve kuşlar onun yalnızlığını bozardı," diye açıklıyorum. "Bu yüzden onları havai fişeklerle korkutmaya çalışırdı. Bunu hiç anlamadım, o kuşları çok severdim. Söyledikleri şarkılara bayılırdım."

Gabe beni izliyor, yapay mumlar düşünceli ifadesini aydınlatıyor.

"Evin arka tarafında, ağacın hemen yanında lavanta çiçekleri açardı. Bir gün babam dallardan dağılan kuşlara güldükten sonra içeri girdi, ben de minik bir kuşun düştüğü ağacın yanında diz çöktüm." Gözlerim doluyor, kalbim sıkışıyor. "Kuşlardan biri ölmüştü. Sanırım havai fişeklerden o kadar korkmuştu ki kalbi durmuştu."

"Kahretsin." Kaşları çatıldı. "Özür dilerim."

On beş yıllık bir anı için duygusallaştığım için utanarak gözyaşlarımı siliyorum. Benden başka kimsenin hatırlamadığı küçük bir kuş için. "Her neyse," diyorum nefes vererek. "Ne zaman lavanta kokusu alsam aklıma o kuş geliyor. O gün çok güçlüydü, arka bahçede süzülüyor ve havadaki kiraz çiçeklerini bastırıyordu. Tamamen hareketsiz kalmadan önce kuşun kanadının son bir kez seğirmesini izledim. Cansızdı. O zamanlar sadece sekiz yaşındaydım, bu yüzden ölümü gerçekten anlamıyordum. Yine de beni etkiledi. Kuşun son gününü düşünüp durdum. Ne yaptığını, ne gördüğünü." Başka bir yere bakıyorum ve kolye zincirim üzerindeki pembe altın yüzüğü parmaklıyorum. "O günün ilerleyen saatlerinde kuşu ağacın yanına gömmeye gittim ve bu yüzüğü toprağın içinde saklı buldum. Hayatın kırılğan olduğunu hatırlatması için sakladım. Geçici."

Gabe yatakta bana daha da yaklaşmış gibi görünüyor, çıplak ayak parmaklarım ısınmak için bacaklarının altına girecek kadar yakın. Kendini tamamen bana adanmış gibi bakıyor. Sanki sadece beni görüyor, sadece beni duyuyor. "Ölümünden korkuyor musun?"

İçgüdülerim evet dememi istiyor. Sanırım herkes ölmekten korkuyor.

Ama bu benim için pek doğru değil.

Başımı sallıyorum. "Korktuğum şey ölümün kendisi değil, onunla zaten yüzleştim, kafa kafaya, gün be gün, gelmesini bekleyerek. Kabulleniyorum," diyorum ona. Gözlerini buluyorum, devam etmeden önce bir süre bekliyorum. "Beni korkutan son gün."

Kaşları çatık, düşünceli. "Son gün mü?"

Başımı sallıyorum. "Ya en sevdiğim kahve biterse ve benzin istasyonundaki kahveyle yetinmek zorunda kalırsam? Ya kendimi kaybedip çocuğuma bağırırsam? Ya son bir kez duş alacak ya da en sevdiğim çikolatayı yiyecek zamanım olmazsa ya da trafikte yanlışlıkla birinin yolunu kesersem ve bu benim dünyadaki son anım olursa? Kuğu şarkım." Derin bir nefes alıyorum, sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Son gün, her şeyi doğru yapmak için son şansınızdır. İzinizi bırakmak için

ve yapmak istediğiniz her şeyi yapın. O son anların muhteşem ya da unutulmaz olmaması fikri beni dehşete düşürüyor."

Düşüncelerim kararıyor ve Matthew'un son gününü hatırlıyorum.

Acaba kendini onaylanmış, tatmin olmuş hissetti mi? Kabus gibi geçen iki haftanın ardından korkunç, berbat bir son gündü ama o son an...

Belki daha kötüsü de olabilirdi.

İz bıraktı ve bence bunu biliyordu. Sanırım bu onu rahatlatmıştı.

Gabe elini başının altından indiriyor ve bana doğru yaklaşıyor, yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıkta. Göz göze geliyoruz. Yanağımın altında titreyen elime uzanıyor ve onu altımdan çekip kendi elinin içinde kavırıyor. "Umarım bir dahaki sefere lavanta kokladığında seni üzmez." Parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Umarım kuş yerine bu anı düşünürsün. Bu günü. Bu odayı." Bir öpücük daha ve sonra bir fısıltı. "Beni."

Dudaklarım titriyor ve gözlerim kamaşıyor ama üzüntüden değil. Bu üzüntünün tam tersi.

Güçlü kolu beni kendine çekene kadar bana uzanıyor, burnum hızla atan göğsüne gömülene kadar ona doğru kıvrılıyorum. Ellerimiz hâlâ kenetli, başparmağı yüzük parmağımdaki yıldız çerçeveli bandın üzerinde geziniyor.

Lavantayı içime çekiyorum ve melankolik anıları kovalamasına izin veriyorum, o anın yerine bunu koyuyorum.

Bu gün. Bu oda.

Onu.

"İyi geceler, Tabs."

Gülümseyerek ona yaklaşıyorum. "İyi geceler, Gabe."

Bana bu şekilde sarılmasına izin vermenin pervasızca olduğunu biliyorum. Bir yatağı paylaşırken ve aşıklar gibi uykuya dalarken bedenlerimizin birbirine geçmesine ve sarmaş dolaş olmasına izin vermek.

Çok umursamaz

davranıyorum. Ve

düşünüyorum da, belki.

Gerçekten yaşadığımız şey, umursamaz anlardır.

Memnun bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımda yumuşak bir gülümseme kalıyor.

Eğer bu benim son günüm olsaydı... Mutlu öleceğimi biliyorum.

BÖLÜM 18

GABE

I Annemi ziyarete gittiğimde hep erken kalkarım.
Sanırım kuşlar yüzünden.

Annemin evi dev ıhlamur ağaçlarıyla çevrili, bu yüzden kuşlar Ses daha yakın, daha gürültülü, şafak sökmeye başlarken beni uyandırıyor. Tabitha yanımda kıvrılmış yatıyor, bir dizini göğsüne bastırmış, diğer dizini de battaniyenin içine sokmuş. Beyazlar içinde bir görüntü; beyaz battaniyeler, fildişi bir elbise, soluk bir ten. Mürekkep karası saçlarıyla örtülü bir kar kraliçesine benziyor.

Uyumasına izin vermeye karar verdim, buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Koridordaki banyodan çıkıp mutfağa girdiğimde, annem elinde bir fincan kahveyle geniş adada oturmuş, bir yandan da ev ve bahçe dergisini karıştırıyordu.

Gözlüklerinin kenarından yukarı bakıyor. "Günaydın," diye gülümseyerek selamlıyor. "Kahve hâlâ sıcak. Bolca yaptım."

"Teşekkürler." Kahve cezvesine doğru ilerliyorum ve gülümseyen tilkilerle süslü seramik bir kupa dolduruyorum. "Nasıl oluyor da hep bu kadar erken kalkıyorsun?"

Ben adanın diğer tarafında onunla yüzleşirken o dergiyi kapatıyor. "Sanırım seninle aynı. Böyle bir yerde fazla uyumak zordur."

Kahvemi yudumlarken tavandan tabana pencerelerden dışarı bakıyorum, ilk kızarmanın ısıltısıyla canlanan dalgalı ağaç dallarını seyrediyorum. "Geçerli."

"Tabitha hala yukarıda mı?"

"Evet." Başımı sallayıp dikkatimi anneme veriyorum. "Dinlenmeye ihtiyacı var. Hope ve işinde geçirdiği uzun saatler yüzünden gece uykusunu zor alıyor."

"Mmm," diye düşünüyor. "O güçlü biri. Çok şey atlattı."

Neler yaşadığı bir sır değil. Bu hafta sonu tartışılacak bir konu olmadığından emin oldum, ama annem Kibritçi katil ve hayatta kalan üç kurbanıyla ilgili bitmek bilmeyen haberler sayesinde Tabitha'nın geçmişini biliyor.

Tabitha sosyal medyaya neredeyse hiç girmiyor ama Facebook profilinin bir milyondan fazla takipçisi var. Adeta evlere şenlik bir isim.

"Onun bir çocuğu var."

Çenemi kaldırıyorum, gözlerim anneme dikiliyor. "Kahretsin anne, bu çarpıcı açıklama için teşekkürler. Bunu nasıl kaçırdım?"

"Sadece bunun büyük bir sorumluluk olduğunu söylüyorum. Umarım buna hazırsındır." İşte gidiyor, mantıklı olmaya çalışıyor.

Aciz olduğumu düşünmek.

"Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun? Hayatımın geri kalanında bekar kalmaya, kuyruk peşinde koşmaya, parti yapmaya, dünyayı umursamamaya mahkum olduğumu mu düşünüyorsun?" Bakışlarım buz gibi oldu. "Yanılıyorsun. Bir adım öne çıkabilirim. Tabağa *sıçrayabilirim*. O buna değer."

Annem kahve fincanına bakıyor, seramiği ellerinin arasında çeviriyor. "Bu başka bir adamın çocuğu, korkunç ve travmatik bir durum sırasında hamile kalmış. Tabitha'yı kaçıran kişi biyolojik babası mı?"

"Hayır. DNA testi yaptırdı. Hope, aşağıda onunla birlikte olan diğer adama ait. Profesör. O hasta piç, Hubbard, onları..." Elimi salladım. "Biliyorsun."

"Tanrım. Ne kadar korkunç."

"Evet." Sert bir yutkunmayla başımı salladım. "Ama bununla başa çıkabilirim. Halletmek *istiyorum*."

Bu küçük kız inanılmaz."

"Sadece endişeleniyorum. Büyürken pek de iyi bir rol modelin olmadı, bu yüzden ben-" "İnanın bana, bir parça çocuk sayesinde vasatın altında ebeveynlik konusunda çok bilgiliyim.

üremeye karar verdiğin bok. Ne yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum." Kalbim yerinden fırlıyor, nabzım öfkeyle çarpıyor. "Beni onunla kıyasladığına bile inanamıyorum."

Başını kaldırır. "Seni onunla *kıyaslamıyorum*. Asla yapmam." Yutkunuyor, omuzları dikleşiyor. "Umarım o da yapmaz."

"Bilmiyor. Benim o canavar gibi olmadığımı biliyor." Öfke tırmanmaya devam ediyor. Bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum. "Ben iyi bir insanım."

"Evet, öylesin," diye kabul ediyor. "İşte bu yüzden endişeleniyorum. Senin için mutlu bitmeyecek bir mutlu sonun peşinde koştuğundan endişeleniyorum. Durumu olduğu gibi görmek yerine umut etmekle meşgul olmandan endişeleniyorum."

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilip gözlüğünü burnundan çekerken gözlerinde acıma ifadesi parıldıyor. "Nişanlı değilsin, değil mi?"

Nasıl?

Bunu nereden biliyor?

Parmaklarım kupa kulpunun etrafında kıvrılıyor, diğer elim tezgahın üzerinde öne doğru bastırıyor. "Sana bunu düşündüren ne?" Sanki çoktan bir araya getirmiş olduğu şeyi hâlâ saklayabilecekmişim gibi deniyorum.

Annem iç çekiyor. Duymak istemediğimi bildiği bir şeyi söylemek üzereyken de aynı iç çekişi yapıyor. "Ona sevgiyle bakıyorsun," diyor nazikçe. "O da sana bu sevgiyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi bakıyor."

Ölmenin milyonlarca yolu var ve annem en acı verici olanında karar kılıyor.

Kalbimin göğsümün içinde büzüldüğünü ve ışığının söndüğünü hissediyor olmalı. Sanırım bir anne içgüdüsü.

"Tatlım, ben..." demek istemedim. Soğuk, sert elimi tutuyor. "Öyle demek istemedim. Bence seni önemsiyor... seni sevmek istiyor. Bence deniyor."

Deniyorum.

Geri çekiliyorum, kalan umut kırıntısı mezarıma tükürürken tabutuma çekiliyorum. "Teşekkürler anne. Beni her zaman nasıl sıcak ve yapışkan hissettireceğini biliyorsun."

"Gabriel, ben sadece mantığın sesi olmaya çalışıyorum. Senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Sebep istemiyorum. Hayatımda bir kez olsun rol yapamaz mısın? Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girecekmiş gibi davranamaz mısın?" Parmaklarım iki yanımda yumruk olurken kahvemi bırakıyorum. "Anneler böyle yapar, değil mi? Çocuklarının kulağına hayal ürünü şeyler serperler; Noel Baba, cinler ve tek boynuzlu atlarla ilgili masallar. Bunun gibi şeyler. Sen neden bunu yapamıyorsun?"

"Ben her zaman dürüst oldum." Kaşlarını çatıyor, incinmiş. "Her zaman doğru oldum." "Bana Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylediğinde dört yaşındaydım."

"Gabriel-"

Ellerimi tezgâha vuruyorum. "Neden sadece Bana *yalan* mı söyleyeceksin?"

Mutfağın girişinde bir figür belirlediğinde ikimizin de kafası yana doğru sarsılıyor. Tabitha orada duruyor, gözleri kocaman açılmış, yazlık, mercan rengi bir elbise giymiş.

Ellerini birbirine kenetliyor, dikkati aramızda gidip gelirken gözlerini kırıştırıyor. "Günaydın."

Annem Tabitha'ya gülümsemeden önce bana özür dileyen bir bakış attı. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

"Pekâlâ, teşekkür ederim." Boğazını temizler ve yıldız yüzüğüyle oynar. "Ben de tam kahve içmeye geliyordum."

"Sana bir fincan doldurabilirim," diyor annem, ayağa kalkarak. "Sonra da kahvaltıyı hazırlayayım. Omlet sever misin?"

Tabitha takdirle başını sallar.

Sikeyim.

Her iki avucumu da öne doğru bastırıp çenemi göğsüme yaslıyorum. Ne kadarını duyduğundan emin değilim.

Ne olursa olsun, gösterinin bittiğinin farkındayım. Zaten anlamsız ve aptalcaydı. Sanırım bunu sadece *kendimi* kandırmak için kabul ettim, annemin Tabitha gibi birine bakacak kadar olgun ve sorumlu olduğuma inanmayacak kadar anlayışlı olduğunu biliyordum - yalnız bir anne, tarifsiz dehşetlerden kurtulmuş biri.

Benimle bir gelecek göremeyecek kadar ölü bir adama aşık bir kadın.

Tezgâhtan kalkıp hışımla mutfaktan çıkıyorum ve Tabitha'nın yanından geçiyorum. Ben daha uzaklaşmadan bileğimi yakaladı.

"Gabe..."

Gözleriyle buluşmadan önce ayaklarımı durdurup yan tarafa bakıyorum. "Ben duşa gireceğim. Bugün tahta kaldırıma gideriz diye düşünüyordum. Atlantic City," diyorum ona, ne kadar yenilmiş hissettiğimi göstermemeye çalışarak. "Buradan arabayla yaklaşık üç saat uzaklıkta. Başka bir yolculuğa var mısın?"

Başını sallıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Eğlenceli.

Annemin kötücül gerçekleri kulaklarımda çınlarken umutsuz bir arafta bir gün daha geçirmek çok eğlenceli olacak.

"Harika." Gülümsemem zoraki ve bunu anlayabildiğini biliyorum. Görünüşe göre, beni okumak inanılmaz derecede kolay. "Bir saat içinde yola çıkabiliriz."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladığım a n d a gülümsemem buharlaşıyor.

Kendimi banyoya kilitledikten sonra duşu girip suyu yüksek ısıya ayarlıyorum, ardından önceki geceye dair bir imge canlandırmaya çalışırken fiskeyelerin altında kaynamaya başlıyorum. Tabitha bana içini döküyor, korkularını paylaşıyor ve kuş sesleri beni sonsuza dek sürmesini umduğum hayal aleminden çekip çıkarana kadar ona sarılmama izin veriyordu.

Görüntü yapışmıyor.

Rüya çözülüyor, tıpkı rüyaların yaptığı gibi.

Tek görebildiğim gözlerindeki çabalayan bakış.

OLIVER:

Merhaba, Gabe. Ben Oliver. Ön kapınızda nerede olduğunuzu soran şık görünümlü bir beyefendi var.

Elimdeki telefona bakarken kanım donuyor. Üç ayrı kişiye çarpıyorum, mesaja odaklanmış durumdayım, karnaval gezintilerinin ve trompet çalan mariachi grubunun sesleri farkına vardığımda kayboluyorum.

Harika.

Peaky Blinders piçi nerede yaşadığımı biliyor.

"Aman Tanrım, Gabe, bu manzara inanılmaz!"

Tabitha'nın sesi daha önce hiç duymadığım bir aralıkta çıkıyor; saf neşenin bir oktav üzerinde.

Bu kalbime giden bir defibrilatör raketi idi ve Oliver'ın mesajını unutacak kadar uzun süre dikkatimi dağıtmaya yetti. Onun coşkusundan etkilenerek, bir yandan paylaştığımız yarısı yenmiş huni kek tabağını uzatıyor, bir yandan da üst dudağının üstündeki pudra şekerini silkelemek için can atıyorum. "Şapkan çok saçma." Ona sırtıyorum. Şapkası gerçekten harika.

Neon sarısı çiçeklerle süslü büyük boy şapkayı kavırıyor. Şapka neredeyse onu bütünüyle yutuyor, ama bir sahil butiğinde şapkayı gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını gördüm, bu da onu şimdiye kadar verdiğim en kolay kırk dolar yaptı.

"Biliyorum, değil mi? Buna bayılıyorum." Tekrar gülüyor, göğsümde bir elektrik şoku daha. "Teşekkür ederim. Geri ödeyeceğime söz veriyorum."

Evet, doğru.

Gülümsemesinin dönme dolabın ışıklarından daha parlak olmasıyla bile bana faiziyle birlikte geri ödeme yapıyor. O kadar özgür görünüyor ki. Onun neşesini cam bir kavanoza doldurup yağmurlu bir gün için saklamak istiyorum. Sevdiğim kadın okyanustan yansıyan pırıltılı güneş ışığıyla aydınlanırken, kahkahaları sokak müzisyenlerinin çaldığı saksafon melodilerine karışırken mutsuz düşüncelerimi kapatmak çok kolay.

Cep telefonum bir başka metalik pingle beni o andan çekip alıyor.

OLIVER:

Etkileyici bir şekilde ısrarcı ve şu anda mülkünüzün etrafında dolaşıyor. Belki de onunla konuşmalıyım?

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde elimi yüzümde gezdiriyorum. Şu anda bu saçmalıkla uğraşamam. Bu adamın neden "patronuna" borcum olduğunu düşündüğü ya da neden mavi yakalı maaşıyla fazladan param olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ben babam değilim. Hayatını bir dizi lüks restoran ve Tanrı bilir başka neler aracılığıyla para aklayarak kazanan karanlık bir iş adamı değilim. Uyuşturucu, uyuşturucu, bir ton yasadışı faaliyet, eminim.

Adam babamla konuşmamı söyledi; iyi kalpli babamın ne yapacağını bileceğini söyledi.

Şey...

1. Yok artık.
2. İki kere hayır.
3. Bu adamla sohbet etmektense gözbebeklerimi bir kavun ezici ile oyup yüzüstü asit banyosuna dalmayı tercih ederim.

Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor: *D* seçeneği:

İnkâr.

Bu durumdan kaçınır ve hiç olmamış gibi davranırım.

BEN:

Ona öldüğümü söyle.

O zaman ona siktirip gitmesini söyle.

Ölülerin *D*'si. Bu da işe yarar.

Küçük konuşma baloncuklarının canlanmasını, yaklaşan bir cevapla kıpırdanmasını izliyorum.

OLIVER:

Sizin için de uygunsa, farklı bir şekilde ifade edebilirim. Ama meramımı anlatmaya çalışacağım.

Kolumu yanıma bırakıyorum ve telefonu kalçama vuruyorum, endişe içimi kemiriyor. Bu iş çok stresli. Anlaşılan üvey kardeşimi yirmi iki yıl boyunca kaybetmek, sonra onu en iyi arkadaşım ile birlikte bir ev yangınından kurtarmak zorunda kalmak ve sevgili babam yüzünden neredeyse kolumu kaybetmek, evreni tatmin etmek için yeterli acı ve ıstırap değil.

Birkaç dakika geçiyor ve Tabitha'ya bakıyorum. Elindeki keki karıştırıyor ve parmaklarını yalıyor, gözleri turistler, sanatçılar ve müzisyenlerle dolu tahta kaldırımında geziniyor. "Bir şarkı isteyelim mi?" diye soruyor bana. Bakışları *Careless Whisper*'ı çalan saksafoncuya takılıyor, sundress'i dizlerini öperek müziğe eşlik ediyor. Gözlerimin üzerinde olduğunu fark ettiğinde, yüzündeki gülümseme neredeyse flörtöz bir hal alıyor. "Belki *bizim* şarkımızı isteyebiliriz?"

Kahretsin.

Hangi şarkıya karar verdiğimizizi bile hatırlamıyorum. Her şarkı bizimmiş gibi geliyor.

İkonik tahta kaldırımın ortasında birinin bizim için çalmasını istemesi fikri kalbime aptalca bir şey yapıyor.

Aptal gibi sırtarak Tabitha'nın yüzüğü parmağında döndürmesini izliyorum. Annemin bu sabah mutfakta kalbimi paramparça ettiğini duyduğuna adım gibi emin olmama rağmen çıkarmadığı yüzüğü. "Sadece benimle dans edersen," diye omuz silkerek cevap veriyorum. Omuzlarımı rahatça atıyorum ve hissettiklerimin tam tersini yansıtıyorum. "İlk randevumuzdaki o muhteşem dans figürlerini yeniden yaratmak için can atıyordum."

Bir kahkaha attı. "Bunca zamandır ayak parmaklarına basıyordum."

"Onları oymak, gerçekten. O topuklu ayakkabılar iki katına çıkabilirdi. Silah." Ellerimi telefonumla birlikte kargo şortumun içine sokarken ve bir sonraki adımda ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını merak ederek başımı eğdiğimde bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Bu sefer topuklu yok." Tabitha ayak bileğini kaldırarak, askılı sandaletinin içinden görünen taç yaprağı pembesi ayak tırnaklarını gösteriyor. "Hasar çok az olacak."

Hâlâ ayakkabılar hakkında konuştuğumuza eminim, bu yüzden başımı sallayıp ilerliyorum. "Pekâlâ, Tabs. Şarkıyı söyle, ben de seni o tehlikeli olmayan ayaklarından çekip alayım."

Yüzünde en son birlikte dans ettiğimiz zamanı taklit eden bir sersemlik

var.

Ve her şeyin geri döndüğünü hissediyorum. O zayıflatıcı umut titreşimi.

Tabitha elindeki kek artıklarını bir çöp kutusuna atıyor ve saksafoncuya doğru ilerliyor, bir eliyle şapkasını tutarken diğer eliyle de şarkıyı söylemek için ona doğru eğiliyor. Adam gülümsüyor, başını sallıyor. Solgun, altın rengi gözleri parlıyor, koyu tenine ve siyah şapkasına rağmen çarpıcı görünüyor.

İlk birkaç nota çınıyor ve şarkıyı şimdi hatırlıyorum.

U2.

Dikenler bükülüyor, eller bağlanıyor, vücutlar yaralanıyor. Çok romantik.

Adamın bahşiş kavanozuna bir tomar para attıktan sonra dönüyor, ben ilerlerken bana doğru yaklaşıyor. Bir adım, iki adım. Aramızda görünmez bir ip var, bir ucu onun kalbine bağlı, diğeri benimkine bağlı. O göğsüme bastırana kadar birlikte çekiyoruz ve ikimiz de sağa sola sallanıyoruz, tahta kaldırımın ortasında tembel bir daire çiziyoruz.

Bu görkemli bir film anı değil. Kalabalık ayrılmıyor, aşık gözlerle izlerken *ahh* ve *ooh* çekmiyor. Asla beyaz perdeye aktarılmayacak, hatta bir kitap bile olmayacak ve bir gün üniversite derslerinde ya da edebiyat derslerinde incelenmeyecek.

Ama biziz.

Dolaylı olarak, tamamen kusurlu.

Onu döndürüyorum, gövdemin üzerine düşmesine izin veriyorum ve neredeyse ağırlığı altında çöküyorum. *Onun* ağırlığından değil, bana yaptıklarının ağırlığından. Acılı, tek taraflı aşkın ağırlığı. Sonsuza dek taşıdığım en ağır şey olacak.

Elini tuttuğumda küçük ve titriyor, diğer kolum sırtına dolanmış, avuç içim omurgasına yayılmış. Sydney'in anne ve babasını, ben henüz meraklı bir çocukken bir gece evlerinin önünde böyle dans ederken görmüştüm. Oliver'ın eski odasındaydım ve aralık pencereden içeri dolan klasik müziği duyduktan sonra dışarıyı gözetliyordum. Babam üvey annemle hiç böyle dans etmemişti. Aslında birbirlerine neredeyse hiç dokunmazlardı. Babam çok meşguldü, çok soğuktu. Charlene ise bağımsız bir kadındı, bizi neredeyse tek başına büyütüyordu ve araba yolunda romantik bir gece buluşması için çok az zaman bırakıyordu.

Sydney'in annesi yanağını kocasının göğsüne bastırırken, kocasının dudakları başının üstünü okşarken, bir peri masalı izliyormuşum gibi hissettim.

gözleri memnuniyetle kapandı. Yıldızların ve ip ışıklarının altında, manzarayı seyretmek için yavaşlayan arabaları umursamadan dans edip salındılar.

Tabitha yanağını göğsüme yaslayıp titrek bir nefes alırken ve ben dudaklarımı başının üstüne bastırıp yasemin şampuanını içime çekerken o anı düşünüyorum.

O an aşk gibi hissettirmişti. Ve bu da öyle.

Saksafon sesini kaybedip yeni bir şarkıya geçerken elleri kollarımın üst kısmına dolanıyor. Geri çekildiğinde, muhtemelen güneş yanığından pembeleşmiş yanaklarıyla bana bakıyor. Ya da belki de benim tenimi bunaltan şeyin aynısından.

"Dans için teşekkür ederim," diye fısıldıyor, tırnakları tenimi ısırtıyor.

Gri kısa kollu giydiğim için gözleri pazumu süsleyen yara izine takılıyor ve elini hızla gevşetiyor. Yara izimden utanmıyorum. Onu gururla taşıyorum, gösteriyorum, çünkü iyi ve özverili bir şeyden doğduğunu biliyorum.

Tekrar bana bakmadan önce başparmağını büzülmüş kenarların üzerinde gezdiriyor. Geniş kenarlı şapkasının altından yüzünü zar zor görebiliyorum.

"Güneş kremi getirdim," diyor. "Yaran için." Beni bileğimden tutup kalabalıktan uzaklaştırıyor ve bir deniz ürünleri standının yanındaki daha az kalabalık bir alana sokuyor. Güneş kremi tüpünü almak için eli çantasına giriyor.

Kapağı açmasını izliyorum. "Ben iyiyim. Yara izim için endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmeden edemiyorum. Sürekli güneşin altındasın." Avucuna bir avuç krem sıkıyor ve kolum boyunca köpürterek boynuma ve çene çizgime doğru sürmeye başlıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, parmaklarının tenimin üzerinde kaydığını hissedince zorlukla yutkunuyorum, krem soğuk ama dokunuşu sıcak. Bakışlarımızın birbirine karışmasını engellemek için gözlerimi onun başının hemen üzerinde tutuyor, ayaklıklar üzerinde rengârenk giyinmiş bir adama boş boş bakıyorum.

"Seni önemsiyorum."

Sözleri bana doğru süzülüyor, dikkatimi yüzüne çekecek kadar çekici. Tabitha başını arkaya yatırıyor, böylece şapkasının siperliğinin altını görebiliyorum, böylece bakır rengi gözlerinde parıldayan sözlerinin gerçekliğine tanık olabiliyorum.

Umursuyor.

Birinin neredeyse her şeyiyle ilgilenmesi doğaldır.

Tam eli tekrar yukarı kalkıp çenemi kavrayacakken ona uzanıyorum. Teması engellemek, yüzümün yan tarafını sıyırıp beni inandırmasını ve umutlandırmasını önlemek için ona uzanıyorum ama bırakmayı unutuyorum.

Ellerimiz havada duruyor ve başparmağım avucundaki çukurlarda gezinmeye başlıyor, hala taktığı yıldız yüzüğünün üzerine geliyor.

Bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş.

Onu öpmeyi düşünüyorum. Havada sarhoş edici bir tuz esintisi dolaşırken onu döndürüp bu binanın kenarına yaslama, ağızlarımızı birbirine kaynaştırma fikri beni neredeyse tüketiyor. Ama tek düşünebildiğim, onu en son soğuk bir Şubat gecesinde yıldızların altında öptüğüm an.

İlk başta istekliydi. Duyarlı. Elleri beni daha yakına çekmek, bizi birbirimize bağlamak ve alevin sönmesini engellemek için boynumun iki yanını kavrarken dilim dudaklarının arasından kaydı. Ağzını daha geniş açtı, dilini benimkine doğru kaydırды. İnlemeler, sızlanmalar, teslimiyet. Parmaklarım saçlarına gömülmüş, onu yanımda tutmak için çaresizce yumrukluyor ve çekiştiriyordu. Isı, öğle güneşinden daha sıcak bir şekilde çiçek açtı. Alev tutuştu ve yandı.

Ateşlendi.

Ve sonra tek bir kelimeyle söndü. Bir isimle.

Başka bir adamın adı.

Matthew.

Göz kapaklarını aralayan ve onu benden uzaklaştıran o dehşet dolu bakış sonsuza dek hafızama kazınacak. Bunu unutamam.

Nasıl yapabilirim?

Sevdiğim kadın, dilim ağzındayken başka bir adamın adını söyledi.

O gün bir parçam öldü.

Ve aynı ölü, çürüyen kısım, elini bırakıp geri çekilmeme neden olan şey. Uzaklara. Başka bir öpücüğün cazibesi okyanus esintisinde buharlaşsın diye yeterince uzağa.

"Affedersiniz..."

Ruhuma yeniden sızan mutsuzluğu silkeleyip atıyorum ve dikkatimi yavaşça yaklaşan kızıl saçlıya veriyorum. Tabitha aramızda alevlenen sihirli kıvılcımdan kopmuş bir halde nefesini tutuyor ve genç kadına bakıyor.

Kız yaklaşıyor, gergin görünüyor. "Siz Tabitha Brighton mısınız?"

Tabitha gözlerini kırıştırıyor. Işıldayan güneş bile, tanındığında gözlerini gölgeleyen gölgeleri gizleyemiyor - sadece bir şey için tanınacağını biliyor. "Evet, öyleyim." Kolları koruyucu bir kalkan gibi ortasını sarıyor.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Rahatsız etmekten nefret ediyorum. Ben sadece..." Yirmi yaşlarındaki kadın utangaç bir tavırla başını eğiyor, sonra tekrar yukarı bakıp kızıl saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Size ne kadar ilham verici olduğunuzu söylemem gerekiyordu. Hikayenizi yıllardır takip ediyorum. Üstesinden geldiğiniz şey inanılmaz."

Tabitha'nın gözleri cam gibi oldu.

Tüm içgüdülerim, sadece burada olduğumu bilmesini sağlamak için tekrar eline uzanmamı gerektiriyor. O yalnız değil. Ben her zaman onun arkadaşı olacağım.

Parmaklarımı sıkıyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Kadın gülümsüyor ve ben bu gülümsemeyi daha önce de gördüm. Travmanın, hayatta kalmanın ve birçok korkunç sırrın bir ürünü.

"Neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Ben de kendimi tehlikeli bir durumun içinde bulduğumu söylemek istedim. Eski sevgilimle. Aynı şey olmadığını biliyorum ama... sen bana gerçekten yardımcı oldun. Düşündüğümde daha güçlü olduğuma inanmamı sağladın." Gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Sosyal medyada pek paylaşım yapmıyorsun ama büyük bir takipçi kitlen var. Bence platformunu diğer kadınları güçlerini bulmaya teşvik etmek için kullansan harika olurdu."

Tabitha beni daha sıkı sıkıyor. Sinirleri elle tutulur bir şey gibi.

"Vay canına, bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bunu düşüneneğim. Sosyal medya için fazla zamanım yok ama başkalarına yardım edebilirim çok faydalı olur." Gerginlik hafifçe azalıyor, tutuşu gevşiyor. "Bu harika bir fikir."

"Gerçekten mi?" Kadın gözleri parlarken kızarıyor. "Tanrım, bu çok harika olurdu. Sen bir lütufsun, gerçekten. Bir armağansınız. Uğrayıp merhaba dememe izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın cevap beklemiyor ve sadece ürkek bir el sallıyor, sonra da geri çekilip kalabalığın içinde dönerek uzaklaşıyor.

Tabitha düşünceli bir şekilde onun

gidişini izliyor. Cebim titriyor.

Telefonumu çıkardım ve Oliver'ın mesajına göz attım.

OLIVER:

Ona Uganda'da bir görev gezisinde olduğunu ve asla geri dönemeyebileceğini söyledim. Biraz panikledim ve bunu yuttuğunu sanmıyorum.

Uganda.
Benim için çalışıyor.

BEN:

Gitti mi?

OLIVER:

Evet. Kaldırımdan aşağıya doğru yürüdü ve sisin içinde kayboldu. Oldukça uğursuzdu.

BEN:

Yeterince iyi.

Teşekkürler.

OLIVER:

Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana anlatabilir misiniz?

Kaçınılmaz bir gerilim tipi baş ağrısından korunmak için alnımı ovuşturuyorum.

BEN:

Sizin tahmininiz de benimki kadar iyi. Muhtemelen bir tedarikçi veya taşıyon, üzerinde çalıştığımız yeni inşa edilen alt bölümle ilgili olarak benimle uğraşıyordur.

OLIVER:

Tamam o zaman. Dikkatli ol, Gabe.

BEN:

Bunu biliyorsun.

Kafamı kaldırdığımda Tabitha bir yandan telefonuyla uğraşırken bir yandan da önümüzde duran hız trenine bakıyor. Dikkatle ama merakla bakıyor.

İnkâr diyarına geri dönüyorum ve günümün geri kalanının tadını çıkarmaya karar veriyorum.

Telefonumun ekranını kapatarak cebime sokuyorum ve Tabitha bana bakınca kaşlarımı kaldırıyorum. "O hız trenine binmek istiyorsun."

"Hayır." Yutkunuyor. "Korkunç görünüyor. Raylar çürük görünüyor."

"Cazibenin bir parçası," diyorum kayıtsızca.

"Hadi yapalım şunu." "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ben yanıdayken her şeyi yapabilirsin." Ona gönderdiğim göz kırpmasıyla eş zamanlı olarak omzunu kendi omzumla çarpıyorum. "Uçmak bile."

Tereddüt ediyor, sonra tekrar trene doğru dönüyor ve trenin çığlık atan insanlar ve havaya kalkmış kollarla asansör tepesini birkaç santim aşmasını izliyor.

Tekrar aşağı düştüğünde, gözle görülür bir şekilde titriyor. Ve sonra düşünmedim bile.

Ona doğru koşuyorum, eğiliyorum, sonra kocaman şapkası geriye doğru uçarken onu sırtıma çekiyorum, bağlı ip çenesinin altından yakalıyor ve uymasını engelliyor. Kulağıma doğru ciy alıyor, elleri boynuma dolanıyor. Üzerindeki elbise kalçalarının etrafında toplanıyor ama kollarımın kalçalarının altına girip çıplak tenine saplanmasına aldırıyor gibi görünüyor. Kaçmak yok, geri çekilmek yok. Sadece zahmetsizce.

Çok zahmetsiz.

Sıra her zamankinden daha kısa olduğu için Tabitha şapkasını ve çantasını bir saklama kutusuna bıraktıktan sonra yirmi dakikadan daha kısa bir sürede binebildik. İki kişilik bank koltuğuna atlıyoruz ve güvenlik çubuğu aşağı düşüp kucağımıza bastırırken yan yana sıkışıyoruz.

Tren hareket etmeye başlar.

"Aman Tanrım. Tanrım, ne yapıyorum ben?" Hiperventilasyona yakın.

Ne yaptığından tam olarak emin değilim ama korkusuna rağmen bunu yapmak istediğini söyleyebilirim. İtirazlarına rağmen. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Aşağı bakma."

Eli havada süzülerek kalçamı sıkıyor. Gözlerini kapatıyor.

Ve sonra onları tekrar açıyor.

Yüzünde çözemediğim geçici bir ifade dans ediyor. Her ne ise, cep telefonunu tutana kadar titrek bir el ile ön cebini karıştırıyor.

Bir kolunu omuzlarına atmış, bir kolunu da güvenlik çubuğuna dolamış bir halde Facebook uygulamasını açıp aradığını bulana kadar gezinmesini izliyorum.

"Canlı" düğmesine basıyor.

Hayretler içinde onun kül rengi profiline bakıyorum.

Bu özelliği daha önce hiç kullanmadığı belli, çünkü ekran diz kapaklarımızı birbirine vurarak aşağıya doğru bakıyor.

komutlar ve düğmeler. Tepeye doğru çıkarken panikle "Ne yaptığımı bilmiyorum" diye mırıldanıyor.

Onun izleyicileri de bizim gibi tırmanıyor.

Ona yardım etmek için atlıyorum, telefonu piste doğrultana kadar kaldırıyorum ve sonra ön kamera düğmesine basıyorum. Rüzgarda savrulan saçları ve vahşi gözleri kadraja giriyor.

"Aman Tanrım... um, merhaba," diye ciyaklıyor, bir elini benimkinin üzerine koyuyor, böylece ikimiz de telefonu tutuyoruz. "Herkes merhaba. Bunu yapmak zorunda hissettim kendimi. Bu platformu daha önce hiç kullanmamıştım ama yakın zamanda beni takip eden çok sayıda insan olduğunu öğrendim. Benden ilham alan." İzleyicilerin sayısı her birkaç saniyede yüzlerce artıyor. Kısa süre içinde, yorumlar ekranda yanıp sönerken dört binden fazla kişi izliyor ve zirveye giden yolun yarısına geliyoruz.

Merhaba!

Neredesin sen?

Bu bir roller coaster mı?

Bize hikayeni anlat!

Bekar mısın?

Kızın nasıl?

Telaşlandı. Gergin, korkmuş.

Ve o kadar cesur ki, tüm bu insanların önünde onu öpmek istiyorum.

"Neyse, bunu yapmak için garip bir zaman ama şu an bir roller coaster'dayım.

Şu anda. Daha önce hiç binmedim. Yükseklik korkum var." Bir sonraki kelimelerde tökezliyor, kilitleniyor. Sonra kamerayı bana doğru çeviriyor ve "Kusacağım" diye mırıldanıyor.

Sırtarak ona doğru eğiyorum. "Sen halledersin. Devam et."

Kim bu ateşli?!

Bu senin erkek arkadaşın mı?

Çöpçatan Katil şu anda burada olsaydı ona ne söylerdiniz?

Yutkunuyor, soruları duymazdan geliyor. "Zirveye çıkmak üzereyiz, bu yüzden

Bir doz cesarete ihtiyacı olan izleyiciler için uygun olacağını düşündüm. Bir asansör. Sizler canlı yayında izlerken korkularıyla yüzleşeceğim ve eğer bu hız treninden tek parça halinde çıkmayı başarırsam, buna değeceğini biliyorum. Bu üstesinden gelme duygusu her zaman yokuş yukarı tırmanmaya değer." Tabitha hızla gözlerini kırıştırarak bana doğru bakıyor. "Sanırım."

Dişliler gıcırıyor. Yol tekerleklerin altında sallanıyor. Diğer sürücüler arkamızdan uluyor.

Tepeye ulaştığımızda ahşap demiryoluna doğru akan yastık gibi bulutları görebiliyorum.

Altımızda, güneş ışığı okyanus suyunun üzerine ısıtılı beyaz danteller gibi dökülüyor.

Tabitha telefonu sol eline geçiriyor, sağ eli yine bacağımı buluyor, tırnakları şortumun altındaki deriye batıyor. Tepeye ulaştık. Herkes çığlıklarını serbest bırakmaya hazır bir şekilde nefesini tutarken, tren vagonunda gergin bir sessizlik hakim.

Ve sonra dibe vuruyoruz.

Diğer eliyle güvenlik çubuğuna tutunurken telefonu tutmayı başarıyor ve denizden esen rüzgâra tiz bir çığlık atıyor. Telefon ekranından saçlarının her yöne uçuşunu izliyorum, gözleri gökyüzüne dikilmiş, aşağıya bakmayı reddediyor.

Bulutlara bakarken attığı çığlıkta bir gülümseme olduğuna yemin edebilirim. Biz düşerken.

Uçarken.

Birbirini takip eden loop-di-looplar, mini tepeler ve yanlara doğru zoomlardan sonra sürüş bittiğinde, diğer sürücüler kutlama için alkışlayıp bağırarak duruyoruz.

Ona bakıyorum, büyülenmiş gibiyim. Çok gururluyum.

Bir an için gözyaşlarına boğulacağını sandım. Yüzünün tüm rengi solmuş ve saçları gözlerinin üzerinde karmakarışık. Göğsü soluk soluğa kabarıyor. Bir eli ağzını kapamak için havalanıyor ve gerçekten kusup kusmayacağını merak ediyorum.

Onun yerine, beni şaşırtıyor.

Eşsiz bir kahkaha çığlığı atıyor. Omuzları titriyor, tüm vücudu adrenalin ve saf rahatlamayla tepeden tırnağa titriyor.

Başarı.

Ekranda birbiri ardına daha fazla yorum yanıp sönüyor.

Başardın!

Woohoo, bu bende bungee jumping falan yapma isteği uyandırdı. Ne heyecan ama!

Bu çok ilham vericiydi. Teşekkür ederim.

Şimdi yanındaki tatlıyı öp, bekleyeceğim :)

Tabitha telefonu kucağına indiriyor, kamera yukarı bakıyor, ikimiz de kadrajdayız. Bir elini enseme birleştiriyor ve ısıtılı bir sırtışla beni kendine doğru çekiyor, dudakları yanağıma bir öpücük kondurmak için yaklaşıyor.

Dönüyorum.

Tam o anda dönüyorum ve ağızlarımız ruhumu emen bir vuruşla birbirine kilitleniyor. Kapalı dudaklar ve ürkek nefeslerden başka bir şey değil ama içime bir şok dalgası gönderiyor.

Kısa süreliğine donup kalıyor, içgüdüsel olarak geri çekiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ama oyalanıyor.

Sadece iki değerli, zamanın içinde donmuş saniye için.

Tabitha ağır çekimde geri çekiliyor, göz kapakları titriyor, eli boynumdan ve omzumdan kayıyor. Kalbimin göğsümü yırtarak onunkine karıştığı o birkaç saniyeyi kaydeden telefona bakarken sert bir yutkunma boğazını zorluyor.

Telefonu tekrar kaldırıp kesik kesik bir nefes aldığında elleri şiddetle titriyor. Sonra ekrana gülümsüyor ve canlı videoyu sonlandırıyor.

Midem boğazımda, kalbim hâlâ o trende, ayaklarımızı sürüye sürüye iniyoruz.

Sağlam bir zemine bastığımız anda elime uzandı. "Gabe?"

Ona bakıyorum, coşkulu gülümsemesini hatırlıyorum.

"Tabs." "Bugün benimle uçtuğun için teşekkürler."

Sikeyim.

Benim olduğuna inanmayı o kadar kolaylaştırıyor

ki. Peki ya şimdi?

Dünyanın dört bir yanındaki binlerce insan da buna inanıyor.

Arka cebimden telefonum çalarken el ele arabadan uzaklaşıyoruz. Oliver'ın aradığını düşünerek boştaki elimle telefonu çıkarıyorum ve ona sohbet edemeyecek kadar meşgul olduğumu söylemeye hazırlanıyorum. Gülümsemesi güneşin ışıklarıyla daha da parlayan kolumdaki kadına daha da aşık olmamaya çalışmakla meşgulüm.

Onun yerine, bilinmeyen bir numara bana bakıyor.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Zaman geçiyor.

BÖLÜM 19

TABITHA

P Kendi yansımanın Janie'nin akşam yemeği sonrası ravent turtasından sızan parlak kırmızı meyveye benzediği böyle günlerde ale cildi bir lanettir. Omuzlarıma ve köprücük kemiğime aloe vera sürüyorum, sonra da

Burnumun ucu ve elmacık kemiklerim boyunca jel, Atlantic City güneşi altındaki kaygısız günümüzden en çok etkilenen kısımlarımı yatıştırıyor.

Görüntümü inceleyerek misafir odasındaki eski aynada bir o yana bir bu yana dönüyorum. Bugün tika basa yediğim onca şeye rağmen midem hâlâ dümdüz ve çökmüş durumda. Muhtemelen öncesinden beri yediğim en çok şey-

Önceden beri.

Aynı zamanda yaşadığım en eğlenceli şeydi.

Saçlarım kalın ve ılık bir duştan sonra yeni fönlenmiş, bu yüzden onları kontrol altına almak için gevşek bir yan örgü haline getiriyorum. Kapı aralık ve arkamda hışırtılar duyuyorum. Dar aralıktan baktığımda, Gabe'in bavulunu karıştırıp kıyafetlerini değiştirmeye çalıştığını, saçlarının duştan dolayı nemli ve dağınık olduğunu görüyorum.

Sıkı, çıplak teni tepedeki ışığın altında parlıyor, tişört yığınının karıştırırken kasları esniyor. Yanaklarım daha da yanıyor, güneş yanığımın hakkını veriyor.

O mükemmel.

Mümkün olan her şekilde.

İçgüdüsel olarak yıldız bandını parmağımda döndürüyorum. Bu sabah mutfakta Gabe ve annesi arasında geçen konuşmayı duvarın arkasına saklanıp Gabe'in ses tonundaki umutsuzluğu dinleyerek öğrenmiş olmama rağmen henüz çıkarmadım. Nişanlı olmadığımızı biliyor. Bunu gördü.

ve bizi ele verenin *ben olmasından* nefret ediyorum. Karanlığım ve şeytanlarım tek bir hafta sonu bile rol yapmama izin vermedi. Nişanlanmaya, yeni bir ilişkiye, aşka layık olduğuma inanmak için.

Aşkından.

Janie'nin tam olarak ne gördüğünden emin değilim, ama bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyorum.

Resmin tamamını göremedi.

Kapıya sertçe bastırıyorum ve gıcirtısı sessiz odaya nüfuz ediyor. Gabe elinde yeni bir tişörtle çıkageliyor ve banyodan onu süzdüğümü fark ediyor.

Kapıyı itip örgümle oynarken, çıplak ayak parmaklarıma bakarken ve sonra tekrar ona bakarken göğsümde utanç köpürüyor.

"Özür dilerim." Gözlerini uygunsuz kıyafetimden kaçırarak ensesini avuçluyor. Yine fildişi rengi, neredeyse şeffaf bir gecelik. "Sadece birkaç kıyafet alıyordum. Bu gece diğer odada uyuyabilirim. Havalı yatak hâlâ şişirilmiş ve kullanıma hazır."

Kalbim endişeyle çarpıyor. "Buna gerek yok. Yatağı yine paylaşabiliriz."

Gözlerini kaldırdı. "Annem bizim küçük pis yalancılar olduğumuzu zaten biliyor." Ses tonu şakacı olsa da, hüznü ve yenilgiyle kazınmış hafif bir gülümseme belirliyor. "Bir anlamı yok."

"Bir nokta var," dediğimi duyuyorum, noktayı bilmeden ama yine de ona inanarak. "Lütfen, kal."

Gözleri yüzümü tararken Gabe'in parmakları yanında asılı duran tişörtün etrafında kıvrılıyor. Bir nokta arıyor.

Gerçek içimden süzülüyor, ben de ona bir kısmını sunuyorum. "Yalnız uyumayı sevmiyorum."

Asıl gerçeği söylemek çok tehlikeli; özellikle de onun kollarında şafağa kadar kucaklanmak istediğim kısmı.

Yutkunan Gabe bir kez başını sallıyor. Yavaşça. Gizli, bastırılmış noktayı anlamış gibi görünmüyor ve cevabımı olduğu gibi kabul ediyor. Tişörtünü rekor bir sürede kafasına geçiriyor ve zaten dağınık olan saçlarını daha da karıştırıyor.

"Pekâlâ," diyor. Cevabında ince bir ısırtık var ve kalbimi kemiriyor. "Film izlemek ister misin? Hâlâ biraz yorgunum."

"Elbette."

Mercan ve krem rengi yorganı geriye atıp yatağa girmesini ve komodinin üzerindeki kumandaya uzanmasını izliyorum. Kendi komodinimden buharla kabaran Saxe mavisi bir kupa var ve görüntüsü kalbime saplanıyor. Kendimi suçlu hissederek öne doğru sürünüyorum ve seramik kulpa uzanıyorum, içeceği burnuma götürüyorum ve tanıdık kokuyu içime çekiyorum.

Papatya.

Uyku çayı.

Bana uykulu çay yaptı ve bu düşünce kalbime pıtır pıtır damlalar gönderdi.

Ona katıldığımda yatağın üzerinde aramızda bir boşluk bırakmaya dikkat ediyorum, bir televizyon programı canlanırken dumanı tüten çayı yudumluyorum.

Neredeyse hiç fark etmedim.

Hangi dizi olduğundan emin değilim ve zaten yatırım yapmazdım. Ben de en az onun kadar gerginim. Yaralı ve tepetaklak. Kalbim kaburgalarımın arasında taklalar atıyor, onun yakınlığının çok farkında, yatağın onun tarafına atlayıp onunkini mahvetmek için çok cazip.

Benim kalbim de öyle, biliyorum. Bu onu mahvederdi.

Kızarıklık tenimde geziniyor ve bunun güneş yanığından mı yoksa kendi pervasız düşüncelerimin beni ısıtmasından mı kaynaklandığından emin değilim, bu yüzden diziye odaklanmaya çalışıyorum. İki karakter hararetli bir tartışmanın ardından öpüşmeye ve birbirlerinin kıyafetlerini yırtmaya başlıyor, inlemeleri ve arzuları kanımdaki ateşi ya da göğsümdeki kırmızı lekelerin yanaklarımı ve kulaklarımı boyamasını hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Nefes alış verişim hızlanıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Uyluklarımın arasında donuk bir ağrı titreşirken ekranda titreşen erotik görüntülere bakıyorum. Yabancı ve derine gömülmüş bir şey. Karakterler yatak odasının zeminine devriliyor, çıplak tenler birbirine çarpıyor, eller saçları yumrukluyor, diller düello yapıyor.

Bunu yaşamayalı çok uzun zaman oldu.

Bacaklarımı birbirine kenetliyorum ve Gabe'e cesurca bir bakış atıyorum. Ellerini başının arkasında birleştirmiş, yatak başlığına yaslanmış, dikkatini ekrana vermiş. Keskin bir nefes alıyorum ve "Yıllardır kimseyle yakınlaşmadım" diyorum. Böyle bir şeyi neden itiraf ettiğimden emin değilim. Tam burada, şu anda, televizyon programından gelen iniltiler odadaki gerilimi artırırken.

Mahcup bir ifadeyle gözlerimi kaçırıyorum ve göz kapaklarımı kapatarak bardağı tekrar yanıma koyuyorum. "Bunu neden söylediğimi

bilmiyorum."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Oda sessizliğe gömülmeden önce birkaç saniye geçiyor, televizyonun sesi kesiliyor. Tek duyduğum kaotik kalp atışlarımın bana güldüğü.

Benimle alay ediyor.

Battaniyenin derinliklerine gömülüp çeneme kadar çekiyorum ve gözlerimi açıyorum. Tavana bakıyorum, midem düğüm düğüm.

Sonunda cevap verir. "Biliyorum."

Başımı ona doğru çevirmek için tüm irademi kullanıyorum. Bana bakıyor, zümrüt gözleri hem sıcaklık hem de sempati ile parlıyor. Merakım beni ele geçiriyor ve daha fazla aptallık yapıyorum. "Sen... biriyle birlikte oldun mu?" Mırıldanıyorum. "Son zamanlarda mı?"

Benden beri.

O öpücükten beri.

Kalbini kırdığımdan beri.

Başını sallıyor. "Hayır."

Kalbim tekliyor. Gabe ve Sydney arasındaki birçok konuşmaya tanık oldum ve Gabe'in kadınlar söz konusu olduğunda hiçbir zaman utangaç olmadığı bir sır değil. Ben ortaya çıkmadan önce de tipik çekici bekâr yaşam tarzını sürdürüyordu. Aktif olarak birileriyle çıkmadığını bilsem de, en azından tek gecelik ilişkilere ve kısa süreli kaçamaklara katıldığından emindim.

Gabe pozisyon değiştiriyor, bana doğru dönüyor ve eliyle başını destekliyor. Yüzünde meraklı ve ilgili bir ifade var. "Neden soruyorsun?"

Bilmiyorum.

Belki de biliyorum, ama ona "hayır" dışında herhangi bir cevabın damarlarıma zehir enjekte edilmiş gibi hissettireceğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ve bu mantıksızlık sınırında.

Omuzlarım küçük bir omuz silkmeye kalkıyor. "Eğlendiğini sanıyordum."

"Eğleniyorum. Burada seninleyim."

"Sadece demek istedim ki..." Bu ani merakın neden kanatlandığını merak ederek yanağımın içini kemiriyorum. Bir kış gülü gibi açtı. "Hâlâ seks yaptığınızı sanıyordum."

Sadece bu kelimenin bile beni tepeden tırnağa kızarttığını düşününce, buna hazır olup olmadığımı merak ediyorum.

Bir parçam bir daha asla seks yapamayacağımı düşünüyordu. Çok zarar görmüştüm, birinin ellerinin beni keşfetmesinden çok korkuyordum. Çıplak tenime dokunulmasından. Dudaklarım yaralarımı ve kemik derinliğindeki çürüklerimi keşfediyor.

Ama son zamanlarda aklımdaydı.

Gabe yakınımıdayken vücudum tepki veriyor. Kalbim çarpıyor, karnım sıkışıyor, cildim kızarıyor. Sadece denizci kolonyasının ve okyanus kokulu vücut yıkayıcısının kokusu bile bende fiziksel bir tepki uyandırıyor.

Beni incelerken boğazının yuvarlanma şeklini yakalıyorum, muhtemelen ani dönüşle kafası karışmış; baştan çıkarıcı konu üçüncü bir güç gibi aramızda geziniyor.

"Uzun zamandır seks yapmadım," diye mırıldanıyor. "Sen ön kapımdan girdiğinden beri."

Kelimelerim boğazımda düğümlenen nefesime karışıyor. "Ama istiyorsun?" "Pek değil."

Cesaretimi toplayıp soruyu tekrar soruyorum. "Ama benimle... birlikte olmak istiyorsun?"

Çenesi titriyor, gözleri parlıyor. Dikkati ağzıma kayarken alt dudağını ısırtıyor. "Evet."

Bacaklarımın arasındaki titreşim artıyor.

Güçlenen cesaretimi topluyorum ve bacaklarımız yorganın altında birbirine değene kadar yatağın üzerinde ona yaklaşıyorum. Kapüşonlu gözlerinde her şeyin ortaya çıkışını görüyorum. Çatışma, istek, kafa karışıklığı. Hepsi birlikte kanıyor, yeşilin çarpıcı bir tonu.

"Tabs..."

"Belki de yapabiliriz," diyorum, ona uzanıyorum ve parmaklarımı tişörtünün eteğinin altından geçiriyorum. Vücudu sertleşiyor, karın kasları dokunuşumun altında seğiriyor. Dişlerinin arasından tıslıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Belki de istiyordumdur."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşurken o gözler yeniden açılıyor. "Bunu bir belki ile yapamam."

"Sahip olduğum
tek şey bu." "Bu
yeterli değil."

Parmaklarım daha da yükselerek pamuklu kumaşın altından göğsüne iniyor. Kalçalarımı yaklaştırıp daha fazla sıcaklık ararken tırnaklarım tenini sıyrıyor. Meşe yosunu ve dalgaların sürüklediği odun gibi kokuyor. "Beni tekrar öpmek ister misin?"

Yemin ederim kalp atışlarımın hızlanması patlamayla sonuçlanabilir. İkimiz de tutuşacağız.

Dudaklarından acı dolu bir ses dökülürken eli başımın arkasını kavırıyor ve beni kendine çekiyor. "Seni tekrar öpmek istiyorum. Tabii ki seni öpmek istiyorum. Cennet gibi olacak," diyor acı dolu bir ses tonuyla. "Ya da... *Siktir*, bilmiyorum. Belki de cehennem olur."

Ona bakıyorum, bekliyorum. Merak ediyorum. Kalbim boğazımda, kulaklarımda. Kanımın kükreyen bir nehir gibi öfkeyle pompalandığını duyabiliyorum. Saatli bir bomba gibi.

Gabe alnını benimkine dayıyor. "Seni öpmek istiyorum. Hangisi olacağını bilmek istiyorum," diye fısıldıyor. "Ama bunu öğrenmek için ölmek zorunda kalmak istemiyorum."

Şarapnel derimi deliyor. Boğazımda moloz var. Ve hala...

Onu öperim.

Ben bencil, korkunç bir insanım çünkü düşünmem; sadece alırım. İstedigimi, ihtiyacım olanı alıyorum. Ve şu anda ona ihtiyacım var. Bana geri dönülmez bir şekilde kırılmadığımı ya da zarar görmediğimi göstermesine ihtiyacım var. İçimde hâlâ bir yaşam kıvılcımı var. Zevk ve yakınlık yaşayabilecek bir kadın.

Gabe ağzıma karşı inliyor, başımın arkasındaki tutuşu sıkılaşıyor. Parmakları saçlarımı kazıyor ve büküyor. Bu sefer lunapark trenindeki öpüşmemiz gibi oylanma yok.

Bir sonraki nefesimi aldığım anda dili ağzımın içindeydi.

Aman Tanrım.

Yeniden hayattayım. Bedenim şarkı söylüyor, göbeğim ağrıyor, kadim bir hisle mırıldanıyor. Üzerimin tozunu alıyor ve kemiklerime yeni bir hayat üflüyor.

Bir anda ellerim gömleğini başının üzerinden çekip alıyor. Odanın öbür ucuna fırlatır fırlatmaz tekrar üzerine atıyorum, kollarım boynuna dolanıyor, pelvisim ereksiyonuna doğru itiliyor, bacağım kalçasının üzerine çıkıyor. Dilim açık ağzına umutsuzca dalıyor. İçeri ve dışarı. Kayıyor, araştırıyor, her santimini keşfediyor.

Elleri boynumun ön tarafına dolanıyor, başımı arkaya yatırıp ağzımla sevişirken sahiplenici bir tutuşla kavlıyor.

Her yerim titriyor. Korku ve ihtiyaçtan tamamen titriyorum.

Ne yapacağımı, nereye dokunacağımı zor hatırlıyorum.

Ellerim aşağıya doğru iniyor, biri eşofmanın kemerinden içeri kayarak sikini kavlıyor. Çelik bir çubuk. Kocaman, sert, benim için zonkluyor.

Onu sıkıyorum.

Neredeyse bir iniltiyle sarsılıyor, elleri geceliğime dolanırken yüzü omzuma düşüyor.

Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. İç çamaşırım rahatsız, yapışıyor

Ben.

Ben kırılmadım.

Vücudum olması gerektiği gibi tepki veriyor.

"*Siktir, Tabs...*" diye homurdanıyor, ereksiyonunun etrafına sarılmış yumruğa karşı kalçalarını kıvrırken elleri arka tarafımı avuçluyor. "Beni öldürüyorsun."

Onu öldüreceğim.

Ve beni hayata geri döndürüyor.

İkisi arasında bir yerde mükemmel bir denge olmalıdır.

Onu okşuyorum, ellerimde sıcak ve ağır hissediyorum. Omurgam eğilene ve boğazıma tam erişim sağlayana kadar boynumu büküyorum, açık ağızlı öpücükleri zehir ve rahatlığın bir karışımı olarak tenime sızıyor. Her şey bir bulanıklık, bir rüya, bir uyanış.

Bunu istiyorum.

Buna ihtiyacım var.

Eşofmanını kalçalarından aşağı çekerken aklım başımda değil, neredeyse hiç tutarlı değil.

Mantık yerine tepki.

Külotumu kenara çekmek için elbisemin altına uzanıyorum, sonra sert boyu kaygan merkezimle aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğiliyorum.

Çok yaklaştın.

Affedilmeye çok yakın.

Ucu neredeyse içime kayacakken Gabe bastırılmış bir iniltiyle donup kalıyor.

Gerginlik içinde dalgalanıyor. Savaş. Kendi tepkisi ile mantığı arasında bir savaş. "Bekle, bekle," diye mırıldanıyor sonunda, ellerini popomdan çekip geriye doğru çekiliyor.

Benden uzakta. İhtiyacım olan şeyden uzakta.

Hayır, hayır, hayır.

"Gabe, lütfen." Yemin ederim sesim histerinin eşiğindeymişim gibi çıkıyor. "Lütfen durma. Bunu yapmam gerek. Buna ihtiyacım var."

Şehvet bulutlarımın arasından üzerindeki mutlak işkenceyi görebileceğim kadar geri çekiliyor. Ellerimle omuzlarını tutarak onu kendime getirmeye çalışıyorum.

Başını sallayarak gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra tamamen çekiliyor, yatağa yığılıyor ve iki eliyle çenesinden alnına kadar yüzünü ovuyor. Bir eli aşağı uzanarak pantolonunu kalçasından yukarı çeker, sonra bir kolunu gözlerinin üzerine sarkıtır, göğsü inip kalkar.

Bitti artık.

Aynen böyle, bitti.

Ne yapacağımı bilemiyorum. Yanında donup kalmışım, elbisem belime dolanmış, iç çamaşırım bükülmüş ve bastırılmış arzuyla ıslanmış. Dudaklarım titremeye başlarken kalbim göğsümde gümbürdüyor. "Gabe... Bunu istediğini sanıyordum. Beni istediğini sanıyordum."

Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi burnunun kenarını sıkıyor. "Bu şekilde değil."

"Ne gibi değil?" Kafam çok karıştı. Reddedildim.

Derin bir nefes bırakıyor. Teslimiyete çok benzeyen uzun, konik bir nefes. "*Bunu* istiyorsun. Ben de *seni* istiyorum," diyor. "Aynı şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Sanki orada değildin. Bir bitiş çizgisine doğru yarışıyordun ama bu benimle değildi." Başını yastığa yaslayıp bana bakıyor, gözleri azapla parlıyor. "Eğer bunu yapacaksak, sana yanımda ihtiyacım var. Üstesinden gelmeye çalıştığın şeyin diğer tarafına geçmek için sadece bir araç ya da atlama taşı olamam." Alnını ovuşturarak yumuşak bir sesle sözlerini bitiriyor: "Senin alıştırman olmak istemiyorum Tabs."

Sözleri içime bir kazma gibi saplanıyor. Keskin bir kürek. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istediğinizi ya da ne istediğinizi bildiğinizi sanmıyorum. İşte bu yüzden bunu yapamam. Yapamam." Yataktan kalkıp ayağa kalktı.

Panik içime doğru ilerliyor. Acı, özlem, suçluluk.

Sanırım bir bakıma haklı.

Lazerle sonuca odaklanmışım ve oraya ulaşmanın güzelliğini takdir etmeye pek istekli değildim.

Onunla birlikte.

Attığı tişörtünü almak için eğilmesini izlerken ne diyeceğimi bilemiyorum, eşofman altı hâlâ yavaş yavaş ölmekte olan şehvetle gergin. Sadece tek bir soru sorabiliyorum. "Hangisiydi?"

Gabe bana dönüyor, tişörtünü kafasına geçiriyor. "Ne?"

"Cennet mi, Cehennem mi?"

Sessizlik aramızda asılı duruyor, hiçbir şeyin sinsî uğultusu. Çarşafı göğsüme bastırarak bana bakarken boğazı düğümleniyor, kaşları acıyla kırışıyor. Sonra mırıldanıyor, "İkisi de."

Kapıyı arkasından kapatarak yatak odasından çıkışını izliyorum.

Yatakta yanımdaki boşluğa bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Sonra kendimi bir o kadar boş hissederek yuvarlanıyorum ve küçük mavi

Komodininin üzerinde soğumuş bir fincan. Kimseye fısıldamıyorum,
"Çay için teşekkür ederim."

"Her zaman seninle olacağımı söylemiştim."

Ağaçların arasında bir açıklık var. Gece vakti ve gülümsemesini aydınlatan yıldızlı spot ışığı dışında dünya karanlıktan bir uçurum. "Matthew!" Kirli tişörtümle ona doğru koşuyorum, çıplak ayaklarım taşları kesiyor, ayak bileklerim çitlere dolanıyor. "Her yerde seni arıyordum. Ayıldık." Ona ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, soluk soluğaydım ve iki büküm olmuşum. "Seni kaybettiğimi sandım."

Koyu çerçeveli yeni bir gözlük burnunun köprüsünde duruyor ve gözleri camdan lacivert parlıyor. "Çok uzağa gitmedim," diyor bana. "Asla çok uzağa gitmeyeceğim."

"Başardık Matthew. Başaracağımızı biliyordum." Nefesimi toparladıktan sonra onun uzanmış kollarına atılıyorum. "Sen yanımda olmadan o bodrumdan çıkmamın imkânı yoktu."

Omzunun üzerinden gökyüzüne bakıp yıldızlara teşekkür ediyorum.

Matthew beni göğsüne yaslıyor, parmakları dağınık saçlarımı örüyor. Bir duşa ihtiyacım var. Sıcak bir yemek. Bir battaniye ve başımı yaslayabileceğim yumuşak bir yastık.

Ama önce bu ana ihtiyacım var; onunla olan bu ana. Onun kollarını etrafımda hissetmek, benim kollarımı onun etrafında hissetmek. Küçük bir mucize gibi geliyor.

"Başaracağından hiç şüphem yoktu," diye fısıldıyor, çenesini başımın üzerine koyarak. Saçlarımı okşuyor, kafa derime masaj yapıyor. "Sen akıllısın. Zekisin. Sınıfıma adımını attığın anda anlamıştım bunu." Uzun bir iç geçirdi. "Senin gibi bir kız şeytani bile alt edebilir."

Zihnim gelecekle ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Önümüzde zorlu bir yol olacağına şüphe yok, ama hiçbir şey az önce yaşadıklarımızdan daha zor olamaz.

Geri çekildi ve yumuşak bir gülümsemeyle beni içine çekti. "Hâlâ tezinizi okumak için sabırsızlanıyorum Bayan Brighton. Rüyalar hakkında olanı."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpyorum. Böyle bir zamanda neden benim tezimi düşündüğünü anlamıyorum. Haftalar süren işkence ve ihmalden sonra cehennem çukurlarından daha yeni kurtulmuştuk.

"Bence hayal edebileceğimizden çok daha karmaşıklar, sence de öyle değil mi?" Çenemi kavriyor, işaret parmağını çenemde gezdiriyor. "Onlar en derin korkularımızın tezahürleri mi? En gerçek arzularımızın mı? Yoksa başka bir dünyaya bir bakış mı?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Önemsediğim tek dünya bu dünya... seninle olan bu dünya," diyorum ona. Bir şeyler doğru gelmiyor. Çok uzakta ama neredeyse hiç hareket etmiyor. "Hayal kurmaktan bıktım."

"Umarım hayal kurmaktan hiç bıkmazsın. Seni görmemin tek yolu bu." Eli benimkini kavramak için aşağıya uzandı. "Sana dokunmak için."

Kalbim düzensiz atıyor. Kaburgalarım göğsümün içinde çatlıyormuş gibi hissediyorum. "Bu doğru değil... Ben buradayım. Her zaman burada olacağım."

"Biliyorum."

Gülümsemesi hüzünlü. Çok hüzünlü.

Bu doğru olamaz. Mutlu olmalı, kutlama yapmalı, çok sevinmeli. Üzüntüden başka her şey.

"Matthew..."

Kazağında kan kırmızısı bir lekenin açtığını fark ettiğimde sözlerim yarım kalıyor.

Hatıralar gözümün önünden geçiyor. Tüyler ürpertici görüntüler zihnimi dolduruyor.

Yüzü acıyla buruşuyordu. Ağzının kenarından kan damlıyordu. Gözleri, o güzel mavi gözleri, sonsuza dek grinin bir tonuna dönüşüyor.

Hayır, hayır, hayır.

Lütfen, hayır!

Acı dolu bir kabullenişle kıpkırmızı lekeye bakarken, hastalıklı bir farkındalıkla midem düğümleniyor. Kalbim yeniden kırılıyor.

O burada değil.

Yanımda değil. Yıldızlar beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bunu ona neden sorduğumu, neden dudaklarımdan geçen tek sorunun bu olduğunu bilmiyorum. Ama bilmek istediğim tek şey bu. "İyi miydi?" Mırıldanıyorum, sesim korkunç derecede yıpranmış ve yırtılmış.

Açıklamama gerek

yok. O zaten biliyor.

"Evet," diye fısıldıyor. "Seninleydim." Benden uzaklaşıp gecenin karanlığında kaybolmaya başlarken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Bu son günü... iyi bir gün yaptı."

Parçalanıyorum, tıpkı o zaman yaptığım gibi. Beni terk edişini izlediğim gün. O duvarların diğer tarafını asla göremeyeceğini hep biliyordu. O biliyordu ama ben bilmiyordum.

Aptalca inandım.

İleri atılarak kollarımı hiçbir şeye, bir zamanlar onun durduğu çorak alana doluyorum. "Matthew! Lütfen, beni bırakma... lütfen, hazır değilim..."

Ama sonra tek duyduğum, ölmekte olan ağustos böcekleri gibi çığlık çığlığa bir alarm sesi. Kulak zarıma saldırıyor ve çığlık atmak istiyorum. Ağlamak. Parçalanmak.

Sonunda, şafak ağaçların tepelerini aydınlatıp beni eve çağırırken, gürültü kayboluyor ve sesinin yumuşak yankısına dönüşüyor.

"İyi geceler, tatlı kız."

İRKILEREK UYANDIM.

Bir an için kafa karışıklığıyla sakat kaldım. Şafak, dantel perdelerin arasından içeri sızıyor ve baktığım çiçekli, leylak rengi duvar kağıdına ışık tutuyor.

Duvara bakıyorum.

Odanın köşesinde öylece duruyorum, yarı şaşkın yarı buradayım, neden yatak örtülerinin altına girmediğimi bilmiyorum.

Rüya zihnimde geziniyor, ham ve gerçek. Karnım zonkluyor.

Matthew.

Nefes nefese kalıyorum, parmaklarım beni dik tutmak için şifoniye kenarına dolanana kadar ileri atıyorum.

Tanrım... Çok gerçekçi hissettirdi. Çok canlı. Çığlık çığlığa çalan alarm zilinin sesinin tınısına karıştığını hâlâ duyabiliyor ve parmaklarının saçlarımın arasında nasıl gezindiğini hissedebiliyorum. Ay, yıldızların arasındaki tahtından beni izlerken ağaç dallarının çıplak ayaklarıma battığını hissediyorum.

Yere düşmeden önce ellerim omuzlarımı kavradı.

İrkildim.

Hâlâ ne yapacağımı şaşırmış bir halde arkama dönüp arkamdan gelen sandığı itiyorum.

Gabe tökezleyerek geri çekilir, gözleri yorgundur. Yorgundan da öte.

Yaralı.

Tek yaptığım insanların kanını akıtmak.

Nefeslerim adrenalin ve delilikle hızlı hızlı geliyor, uzuvlarım titriyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kollarının iki yanına düşmesini izliyorum. "Bir rüya gördüm. Sanırım uyurgezerlik yapıyordum." Sisin içinden göz kırparak, titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum. "Ben..." demek istemedim.

Hayır, asla öyle demek istemedim ama yine de yapıyorum.

Ve sanırım bunu fark etmeye başladı.

Ben ümitsiz vakayım. Boşuna bekliyor, bir hiç uğruna sabrediyor. Gabe yutkunuyor, gözlerindeki umut ısıltısı sönüyor.

Yorgun, yaralı.

Tamamdır.

Geriye doğru adım attı. "Bağırdığını duydum." "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Sen yapmadın." Başının arkasını ovuşturarak yana doğru bakıyor. "Bugün büyükannemi ziyarete gideceğim. Belki de biraz dinlenmelisin. Yarın eve uzun bir yol var."

Home.

Evin nerede olduğunu bile bilmiyorum.

Bebeğim Galena'da, Gabe çıkış yapıyor ve kalbim amaçsızca arzuladığım *bir şimdi* ile kaçamadığım *bir o zaman* arasında dolaşıyor.

Kayboldum.

Kendimi evsiz hissediyorum.

Ona sadece başımı sallıyorum ve acınası bir şekilde ona uzanmamak için parmaklarımı yumruk haline getiriyorum. O umudun yeniden canlandığını görmeye dayanamıyorum, tek bir amaca hizmet ettiğini biliyorum: kaçınılmaz yıkım. "Belki yürüyüşe çıkarım. Kitap okurum." Omuz silkiyorum, kayıtsızca. "Bugün havanın çok güzel olması gerekiyor. Gleason'ları arayacağım ve güvertede otururken Hope'la konuşacağım."

"Pekâlâ." Daha fazlasını söylemek istiyor. Kelimelerin boğazını gıdıkladığını, dudaklarıyla alay ettiğini görüyorum. "Tabs, dün gece hakkında-"

"Haklıymışsın."

Omuzları çöküyor, kaşları çatılıyor.

"Bencilce davranıyordum. Seni kendi çıkarlarım için kullanıyordum." Bu tamamen doğru değil. Dünyada bunu yapabileceğim başka kimse yok, beni bu kadar güvende ve değerli hissettiren başka kimse yok. Ruhumu kurtarılabilir gibi gösteriyor. Yine de bunu ona söylemek onu sadece oyalayacak, güdük bırakacak, benim fikrime bağlı kalmasını sağlayacak.

Asla söz veremeyeceğim bir geleceğe. "Özür dilerim."

Gözlerinde sadece yıkım olarak tanımlayabileceğim bir duygu var.

Ama geldiği gibi hızla gözlerini kırıştırıyor ve geriye doğru bir adım daha atıyor. "Doğru."

"Gerçekten üzgünüm-"

"Zaten bildiğim bir şeyi açıklamana gerek yok," diye araya giriyor ve iki elini de ceplerine sokuyor. Aramızdaki boşluk büyüdükçe geri çekilmeye devam ediyor. "Bence geri döndüğümüzde bir süre mesafemizi korumalıyız. Kafamı toparlamam lazım."

Ağlamayacağım.

Ağlamayı reddediyorum.

Bu en iyisi.

"Anlıyorum."

İnce dudaklı bir gülümsemeyi zorlayan Gabe başıyla bir selam verdikten sonra dönüp yatak odasından dışarı çıkıyor.

Şifonyerin üzerine yığılıyorum, ellerim kenarı kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Bunun en iyisi olduğunu biliyorum ama yine de ağlıyorum. Gözyaşlarım akıl ya da mantıkla ilgilenmiyor. Onlar sadece ben düştüğümde nasıl düşeceklerini biliyorlar.

İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylemeye bayılırlar. Ama yanılıyorlar.

Zaman, kabuk bağlamış yaraları deşen bir tırnaktan başka bir şey değildir, kaşınmaya başladıkları anda o yaraları yeniden açar, bu yüzden asla gerçekten iyileşmezler. Sadece arada bir kanarlar. Enfeksiyon kaparlar. Her çizik ve dürtmeyle daha derin yaralara neden olurlar.

Zaman hiçbir şeyi iyileştirmez.

Başa çıkmamıza yardımcı olan
güzel bir yalan. Zaman her
şeyi daha da kötüleştirir.

BÖLÜM 20

TABITHA

J Gabe içerde kendi çantalarını toplarken Anie bavullarımı arabanın bagajına atmama yardım ediyor. Bir kuş ailesi bulut örtüsünün arasından uçarken güzel koloniye bakıyorum. Bunu özleyeceğim. bir yer. Burada olmak aynı anda hem bir başlangıç hem de bir son gibiydi. Neye, emin değilim. Bunu sadece zor ve kötü zaman gösterecek.

"Videonu izledim."

İki ötücü kuşun konduğu ve yaprakların arasında kamufle olduğu hurma ağacından dikkatimi çektiğimde Janie'nin yumuşak bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. Başımı eğerek kıkırdıyorum. "Bu bir anlık akıl sağlığımın bozulmasıydı. Bunu neden yaptığımdan emin değilim."

"İstiyorum." Bana doğru bir adım atarken elleri kalçalarından düşüyor. "Bu bir ilk adım."

Çenem kalkıyor. Göğsümü sıkarken sözlerini değerlendiriyorum. "İki yıl oldu," diye mırıldanıyorum. "İlk adım için uzun bir süre gibi görünüyor."

Saçları uçuşurken lavanta rengi bluzu rüzgârda dalgalanıyor. Gabe'in saçlarıyla aynı renkte; arpa tarlalarındaki gölgeler gibi altın sarısı. Janie'nin saçları tamamen düz olduğu için onun bukleleri ve dalgaları baba tarafından geliyor olmalı.

Gökyüzüne bakıyor, sanki cevaplar üstümüzde süzülen kuşların ya da maviyi aydınlatan lokum beyazı bulutların içindeymiş gibi. "Çocuklar da kendi hızlarında yürümeye başlarlar," diye düşünüyor, gözleri hala yükseklerde. "Sekiz aylık ya da on sekiz aylık olması fark etmez, insanlar size bir şeylerin yanlış olduğunu söylemekten hoşlansa da. Süreç kendi ideal zaman çizelgelerine uymazsa çocuğunuzun geride kaldığını söyleyeceklerdir." Başını yana eğiyor, gümüş bir küpesi parıldıyor.

Güneş ışını. "Sonra birden o bebekler büyüyor, koşuyor, kovalıyor, gelişiyor ve siz onların emeklediğini bile hatırlamadığınızı fark ediyorsunuz. Tek gördüğünüz ne kadar ilerledikleri."

Kalbim hızlanıyor, boğazım tıkanmış duygularla yanıyor.

Sonunda gözleri benimkileri buluyor. Gabe'in gözlerinde her zaman gördüğüm o rahatlatıcı yeşile dönüşüyorlar. Elini dirseğime dolayarak nazikçe sıkıyor. "Ne *zaman* olduğu önemli değil Tabitha. Titreyen bacakların üzerinde kendini yukarı çekmenin ne kadar zaman alacağının bir önemi yok," diye fısıldıyor. "Bir gün, sadece yürümeye başlarsın. Ve arkana bakmazsın."

Yıldız yüzüğü parmağımın etrafında döndürürken nefesimi içime çekiyorum. Yaptığı benzetme beni çok etkiledi. Hope geç yürüyen bir cocuktu - on beş aylıkken yürümeye başlamıştı, yani beş hafta kadar önce, kreşteki diğer annelerin fısıltıları ve dedikoduları arasında. Ama bu kısa süre içinde bile, onu yeni yürümeye başlayan bacaklarıyla kollarıma atılmaktan başka bir şey yaparken hayal etmek artık çok zor.

Janie'nin eli dirseğimden düşerken, Gabe omzunun üzerinden bavulunu taş yolda sürükleyerek beliriyor. Kulağıma son bir şey mırıldanmak için eğildi. "Geçen gün mutfakta beni duyduğunu biliyorum ve bilmeni istiyorum... Ona baktığında gördüğümü söylediğim şey hakkında yanılmışım," diyor, sesi fısıltıyı pek geçmiyor. "Gerçek o videodaydı."

Bir nefes daha kaybediyorum, sözleri derinlere batıyor. Videoyu izlemedim.

Oynatılmak üzere profilime kaydedildi, görüntülenme sayısı bir nokta dört milyon gibi şaşırtıcı bir seviyede, ancak Oynat tuşuna basacak cesareti kendimde bulamadım. Janie'nin ne gördüğünden emin değilim ama artık bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Gabe'in benimle işi bitti ve onu suçlamıyorum. Bu onun kendi çıkarı için.

Bavulunu havaya kaldırıyor ve benimkinin yanındaki bagaja atıyor. Üzerinde yine eski gümüş tonlarında bir tişört var. Açıkta kalan yara izinin üzerine güneş vurduğunda içimi kaplayan endişeye engel olamıyorum. Hâlâ çok taze, çok yeni. Daha kapalı tutmalı.

Gabe'in bir kolunu annesine dolayarak onu göğsüne çekip sarılmasını izliyorum. "Her zaman bir zevktir anne. Ziyaretimize izin verdiğin için teşekkürler. Ama en çok da bizi beslediğin için."

Janie ona tekrar sarılırken gözlerini omzunun üzerinden ayırmıyor. "Yakında seni görmeye geleceğim. Şükran Günü kayıtlarda var."

"Tek duyduğum hurmalı turta."

Kıkırdıyorum, kahkahamın sesi onların o anını yırtıyor. Gabe annesinden uzaklaşıp bana doğru dönüyor, yüzündeki gülümseme hafifçe soluyor.

Kalbim sıkışıyor.

Gülümsemesinin küle dönmesine sebep olmak istemiyorum.

İnce çizgili tulumum, köhne kahverengi sandaletlerim ve at kuyruğu yapılmış saçlarımla bir an beni inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Bildiğim tek şey şu anda gördüklerim, otuz altı saat önce parmaklarımın ona sarıldığı ve dilinin ağzımda olduğu anın görüntüleri.

Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. "Hazır mısın?" Hâlâ yüzüğümle oynayarak ciyak ciyak bağırıyorum.

Gabe gözlerini kırpıştırarak içinde bulunduğu anıdan *sıyrıldı*. Muhtemelen yalan söylediğim ve benim için yaptığı onca şeyden sonra onu sadece kendi zevkim için kullandığımı söylediğim anı.

"Evet." Çenesi gerilmeden önce gözleri bir süreliğine yüzüğüme kaydılar ve etrafımdan dolanarak arabanın şoför tarafına yöneldi. "Görüşürüz anne."

"Hoşça kal, Gabriel. Eve gittiğinde bana mesaj at."

Yolcu tarafına geçip arabaya atlarken Janie'ye el sallıyorum ve hurma ağacına son bir kez bakıyorum.

Gabe dairesel araba yolundan çıkıyor, biz ayrılırken kornaya basıyor.

Ve sonra sessizlik.

Çok sessiz.

Son konuşmamızın ardından ne diyeceğimi bilemiyorum. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Koltuğumda geriye yaslanıp yıldız bandını parmağımın etrafında döndürüyorum ve kalbim belirsizlikle çarparken gözlerimi kapatıyorum.

Gabe sessizliği tek bir kelimeyle bozuyor. "Müzik mi?"

Gözlerim açıldı.

Ağzında bir gülümseme belirir. Gerçek, sahici bir sırıtış. Benim de gülümsemem için tek gereken bu.

"Elbette."

BÖLÜM 21

TABITHA

T  gün sonra, röportajıma devam etmek için Evan'ın ön kapısına doğru yürürken telefonuma bir mesaj geldi.

GABE:

Bu gece bir parti veriyorum. Gel bakalım.

Sağıma bakıyorum ama Gabe'in Challenger'ı garaj yolunda yok. Dün işe geri dönmüş. Geçitte durup, vereceğim yanıtı düşünürken başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor. Gabe bir sürü parti veriyor, ama ben hiçbirine katılmadım - her zaman Hope vardı, boş zamanımı kıt ve kutsal kılıyordu. İçki de içmiyorum, bu yüzden alkol, sigara ve insanların rastgele boş odalarda takılmalarını içeren bir akşam için bebek bakıcısı tutma fikri bana hiç sorumlu bir karar gibi gelmedi.

Bu gece umudum yok. Bu

gece...

Sanırım gitmek istiyorum.

BEN:

Saat kaçta?

GABE:

7 ya da 8.

Ne zaman isterseniz uğrayın.

Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum.

BEN:

Mesafe istediğini sanıyordum...?

Son üç gündür yazışmıyor değiliz ama eskisi gibi de değildi. Birkaç kısa mesaj. Kontrol etmek için bir telefon görüşmesi.

On üç saatlik eve dönüş yolculuğu işkence gibiydi ve aramızda olanlara rağmen konuşmadığımız, anlaşılmadığımız ya da tanıdık, arkadaşça bir rutine girmediğimiz için değil, Gabe'in bana bir kol mesafesinde olacağı son on üç saat olduğundan emin olduğum içindi.

Durum öyle görünmüyor.

GABE:

Onu

denedim.

Nefret ettim.

Buraya gel.

Vızıltılı bir his güneye doğru ilerliyor. Bir gıdıklanma. Sıcaklık.

BEN:

Tamam. Bir süreliğine uğrayacağım.

Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim.

GABE:

:)

O gece hakkında konuşmadık.

Elimi eşofmanının içine soktuğum ve aylarca onun tekliflerini savuşturduktan sonra aç ve yoksun kalmış gibi onunla seks yapmaya çalıştığım gece.

Ertesi sabahı da konuşmadık. Onu kullandığımı söylediğim sabah.

Çok kötü bir şey söyledim. Utanç verici. Ve eğer bu akşam Gabe'in partisine uğramam için bir neden varsa, o da bol bol özür dilemektir; yolculuğumuz sırasında havayı bozmaktan korktuğum için bunu yapamayacak kadar korkak davrandım.

Telefonumu çantama geri sokuyorum ve Evan'ın yürüyüş yoluna doğru yürümeye devam ediyorum.

Zil çalar çalmaz beni kapıda karşıladı. "Tabitha." Bana beyaz dişli bir sırtış fırlatarak, kapıyı açık tutarak beni içeri buyur ediyor. "Ve böylece tekrar karşılaştık."

"Son birkaç gündür yokluğum için özür dilerim." Sandaletlerimi çıkarıp çantamı kapının yanına bırakıyorum. "Umarım yaratıcı akışını falan bozmamışımdır."

"Sen yapmadın. Aslında kızım yaptı."

"Öyle mi?" Kıkırdayarak onu koridordan derme çatma ofise kadar takip ediyorum. Evan tekerlekli sandalyeyi çekiyor ve masanın diğer tarafına geçerken bana oturmam için işaret ediyor.

"Yazın, on ikiye on iki ölçülerindeki oturma odamda kamp fantezisine dönüşen bir yaz sonu pijama partisi düzenledim. Çadırlar vardı. Koltuk minderlerine yapışmış lokumlar vardı. Kurulumu daha *otantik* hale getirmek için her yerde yapraklar ve ağaç dalları vardı." Karşıma otururken eliyle yüzünü ovalıyor. "Telefonumda Sydney'e kızımın benmişim gibi gönderdiği mesajlar bile buldum.

-Şüpheli sebeplerden dolayı evcil rakunlarını ödünç alabilir miyiz diye soruyorlar." "Aman Tanrım." İçimden kahkahalar döküldü.

"Sebepleri neymiş?"

"Sözde bir deneme çalışması. Bir rakun ve bir wallaby evcilleştirmek arasında kalmıştık. Önemli bir araştırma."

Kıkırdamadan duramıyorum. "Sydney ne dedi?"

"Dedi ki: *Selam, Summer. Baban telefonunu geri istiyor.*" "Peki sen ne yaptın?"

"Vasektomiye öncelik listemin üst sıralarına taşıdım." Yine güldüm.

Kolay sohbet sinirlerimi yatıştırıyor ve bu Evan'ın takdir ettiğim bir yanı. Her zaman bunu benim için daha iyi hale getirmeye çalışıyor. Daha katlanılabilir. Çoğu insanın aksine beni asla yargılanmış ya da utanmış hissettirmiyor.

Okuldaki eski arkadaşlarımla ve internetin en az yüzde sekseninin aksine.

Kendi annemin aksine.

Ancak rahat zaman kısa sürede kayboluyor, yerini unutulmaz geçmişime geri döneceğim üzücü saatler alıyor.

Kalbimin benden ayrıldığı ve bir daha asla tam olarak geri dönmek üzere çimento çatlaklarına kanadığı ana yaklaşıyoruz. Canavarın beni bıraktığı gün onun parçalarını aradım, hırpalanmış parçaları tekrar içeri sokmaya çalıştım

Böylece o bodrum duvarlarının dışında bir hayat yaşayabilirdim. Ama o parçalar kirliydi, üzerine basılmıştı ve tehlikeye atılmıştı. Kırık bir kalp, zarar görmemiş bir kalple aynı şekilde çalışmaz. Her zaman komplikasyonlar vardır.

Kötü dikilmiş delikler. Hatalı vuruşlar.

Ve sanırım bu yüzden Gabe'in hiç şansı olmadı.

Eğer kalbimden biraz daha veririm, geriye hiçbir şey kalmayacak.

Sandalyede doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken derin bir nefes alarak kendimi ortalıyorum. En kötü kelimeleri.

Benim sözlerim.

Benim hikayem.

Evan ses kayıt cihazının tıkırtısıyla beni cesaretlendiriyor, gülümsemesi azalıyor. "Hazır mısın?"

Asla hazır olamayacağım.

"Hazır."

İki Yıl Önce

Güneş ışıǒı hücremize dolduǒu anda uyandı.

Bir inilti bana doğru süzüldü.

Acı çekmiş, kafası karışmış. İşkence görmüş ve zayıf. "Tabitha."

Gözlerini açtığında söylediǒi ilk şey buydu, odaǒı bana doğru zorlukla yönelmişti. Beni sadece zihninde görmüş olmalıydı. Belki de rüyalarına girmiştin.

"Ben buradayım."

Betonun üzerine yığılmıştı, tabancanın kabzasının isabet ettiǒi yerdeki kurumuş kan başının altında kabuk bağlamıştı. Bütün gece hareket etmemişti. Beş uzun saat boyunca kıpırdamamıştı ve gölgelerin arasından ona bakarken göǒsümün yaklaşan bir panik atakla boǒulmasına neden olmuştu. Hiç uyumamıştım, endişem her türlü dinlenme vaadini bastırıyordu. Hâlâ hayatta olduǒundan bile emin değildim.

Hava, göǒsünün yavaşça inip kalkmasını izleyemeyecek kadar karanlıktı.

Nefes alışını duyamadım.

Çok sessizdi.

Matthew, kollarının acı verici, tanrısal olmayan bir pozisyonda direğin etrafında arkasından bükülmesine rağmen yerdeki pozisyonundan kıpırdamadı. Orada öylece yatıyordu.

Konuşmadı, ürkmedi.

Gözyaşlarım dökülmeye başladı, umutsuzluk her yanımızı sarmıştı. Bizi boğuyordu. Bu şekilde uyanmasından nefret ediyordum çünkü hiçbir şey değişmemişti. Her şey daha da umutsuz görünüyordu. "Öldüğünü sanmıştım..." Sesimdeki üzüntüyü engelleyemeyerek mırıldandım. "Ben hayatta kalamazdım."

Uzun süre hiçbir şey söylemedi ve hala hareket etmemişti. Panik yine göğsüme çöktü. "Matthew, lütfen... benimle kal."

"Buradayım," diye yankılandı sonunda. "Hâlâ buradayım."

Keşke olmasaydı.

Öyle olduğuna çok ama çok sevindim.

Kendini oturma pozisyonuna çekmeye başladığında karanlığın pelerininin içinden onu izledim. Bu biraz zaman aldı; üç ya da dört dakika. Besin ve güçten yoksun bir şekilde zincirlerine ve başındaki yaraya karşı mücadele edişini izlemek canımı yakıyordu.

Kendini her zaman metanetle taşıdı. Sessiz bir güç. Onun peşinden koşmayan öğrenciler ondan korkardı. Onu bu hale düşmüş görmek içime saplanan bir başka hançerdi.

Sonunda karşıma oturup bacaklarını önüne doğru açtığında nefes alıp veriş zorlaşmıştı. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Biraz bile değil. Hem de hiç." "Seni incitti mi?"

"Hayır, o... o sadece gitti. Hâlâ hayatta olup olmadığını merak ederek beni burada bıraktı." Gözyaşlarımla dolu bir nefes alarak cevabımı tekrar düşündüm. "Yani, evet, sanırım bana zarar verdi."

Matthew direğinden bana baktı. Gözlerim ışığın azlığına alışmıştı, bu yüzden beni nasıl izlediğini seçebiliyordum, sessiz ve çalışkan. Bazen sınıfta diğer öğrenciler işlerine dalmışken bana nasıl baktığını hatırladım - meraklı, bakışlarında bir merak izi vardı. Aramızdaki bağ uzun sürmezdi ve onu yakaladığım anda geri çekilir ve evrak işleriyle dikkatini dağıtırdı.

Yine de görmüştüm.

Yine de gördüm.

"Yakında benimle işi bitecek," diye mırıldandı Matthew, neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Bunu hissedebiliyorum."

Midem beton zemine düştü. "Hayır... Yanılıyorsun. Hâlâ seni besliyor, hâlâ sana su veriyor. Seninle işi henüz bitmedi."

"Olacak. Geliyor."

"Hayır."

Matthew yerinde kıpırdanırken zincirler metale vurarak gıcırdadı ve başını bana doğru salladı. "Bana bir söz vermelisin, Tabitha. Savaşmaya, denemeye devam edeceğine söz vermelisin, ben yapmasam bile-"

Cüret sesimi çaldı. "Kes şunu. Yapmayacağım."

"Vazgeçtiğini düşünerek burada ölemem." "Dur!"

Ağladım. "Dur, lütfen. Böyle konuşma."

"*Kahretsin.*" Kelepçelerini direğe vurdu, çaresizliği duvarlardan yansıyarak ikimizde de yankılandı. Umutsuzluk ruhuna sızıyordu. "Hiçbir şeyim yok. Kesinlikle arkamda bırakacağım değerli *hiçbir şey yok*. Ne bir miras, ne de ölmeden önce yapılacaklar listesinden çıkarılacak son bir şey. Senden başka hiçbir şeyim yok."

Gözyaşlarım süzüldü, yanaklarımdan aşağı aktı. "Ne olursa olsun savaşmaya devam edeceğine yemin etmiştin. Bana *söz vermiştin* Matthew. Sakın şimdi pes etmeye kalkma."

Uzun bir nefes aldı, çenesi göğsüne düştü. Yeniden toparlanıp kasvetli düşünceleri uzaklaştırırken birkaç sessiz an geçti. Kara bulutları dağıttı. "Ona birini hatırlattığını söyledi. Bu iyiye işaret. Demek ki bir zamanlar içinde bir parça insanlık varmış, biriyle, muhtemelen annesiyle bir bağı varmış. Bunu kullanabiliriz."

Yutkundum. "Hiç insanlığı yok. Gözleri çoktan ölmüş." "Bir şey var."

"Ortada hiçbir şey yok. Bana karşı hiçbir sevgisi yok, o yüzden tüm bunlar anlamsız. Tek yaptığım dünyadaki son günlerimi bir canavarla empati kurmaya çalışarak geçirmek." Neşesiz bir kahkaha attım. "Bu nasıl bir son çırpınış?"

Başı direğe doğru düştü, gözleri kapandı. Haklı olduğumu biliyordu. Bunun beyhude, zorlama ve benim için korkunç bir ölüm şekli olduğunu biliyordu. Ama tutunabileceği tek şey buydu; o benimle birlikte çıkamasa bile benim oradan canlı çıkmaya çalışacağım umudu.

Ben de başından beri yaptığım şeyi yaptım. Rol yaptım, numara yaptım. Ona devam edeceğime, denemeye devam edeceğime söz verdim, çünkü ona sunabileceğim tek şey buydu. Ve belki de başını suyun üstünde tutmaya yetecekti. "Tamam," diye fısıldadım, boğazım yanıyordu. "Söz veriyorum savaşıma devam edeceğim. Durmayacağım. Hatta..." Kelimelerim dağıldı, dilimin üzerinde toza dönüştü. Onları zorlamak çok zordu.

Ama ne demek istediğimi anlamıştı. "Teşekkür ederim" diye fısıldamadan önce saniyeler dakikalara dönüştü.

Uyuyakalmışım.

Beynim Matthew'un hâlâ hayatta olduğunu bilerek dinlenmeme izin verdi. Orada yalnız değildim. Nezaketle başka bir yere götürülürken zaman akıp gitti. Lavanta ve kır çiçekleriyle dolu mor tarlalarda geziniyor, alaycı kuşları ve kelebekleri kovalıyordum. Müzik havada dans ederken vişneli turta yiyordum. Matthew rüyalarım girip çıkıyordu, sadece bir seraptı. Ona asla ulaşamadım, asla dokunamadım. Ama o oradaydı, yakınımıdaydı, beni izliyordu.

Yalnız değildim.

Saatler sonra güneş battı ve işte o zaman adam bodruma daldı ve rüya gibi halimi bozdu.

İrkilerek uyandım, gerçeklik üzerime çöktü.

Korku üzerime çöktü.

"Nasılsınız, evcil hayvanlar?" Kıkırdadı, bana doğru ilerlerken karnı sallanıyordu. "İyi uyudun mu, Kedicik?"

Yutkundum ve kendimi dengesiz bacaklarımın üzerine çektim. "Evet, teşekkür ederim."

Matthew'a kısa bir bakış attı, dudaklarında alaycı bir kıvrılma vardı. "Pis köpeğimin daha uyanık olduğunu görüyorum. Bu seni uslu durman için eğitecek."

"Ben bir köpek değilim," diye karşı çıktı Matthew. "Ben bir insanım. Biz de *insanız*. Biz de insanız, tıpkı senin gibi. Bunu yapmanıza gerek yok."

Adam birkaç havlama sesi çıkardı, sonra sırtarak nefes nefese bana doğru ilerledi.

Kıkırdamadan durdum, kaçınılmaz olanı bekliyordum. Hayatımın en korkunç, en iğrenç deneyimi değilmiş gibi davranacağım başka bir saldırıya hazırlanıyordum. Matthew'a söz vermişim.

Adam bana doğru yürüdü ve beline ancak ulaşan gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gözlerinde zerafet parıltıyordu. *Bir eğlence* izi. Kemerine uzanırken dili hâlâ susamış bir köpek gibi ağzından dışarı sarkıyordu.

Ve sonra... durakladı, gözleri kamaştı.

Kısaca, kurnazca.

Sanki kendinden geçmiş, uçup gitmiş gibiydi. Adam kendini bacaklarımın arasına her zorladığında bana da aynı bakışın geldiğini hayal ediyordum.

Sessiz ve hareketsiz bekledim, iyi olmaya çalıştım.

Adam gözlerini kısarak bana baktı, yüzümü incelerken merakla başını eğdi. Yaklaştığında irkildim.

"Korkma, Fiona."

Şaşkınlık içimi kapladı. Matthew sessizce köşesinden olan biteni izliyordu. Anı değerlendiriyor, depoluyordu.

Tanıdık olmayan isim dudaklarından döküldüğünde adam kemerini çözmüş, fermuarını yarıya kadar indirmişti. Yumruğu saçlarıma dolanmıştı, parmakları düğümlenmiş tellere takılıyordu. Karanlık, boncuk gözleri yüzümde geziniyor, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle bulutlanıyordu.

İstiyormuş gibi davrandım.

Sözcükler dilimde safraya dönüşse de bunun için ona yalvardım.

Kaçıran kişinin tavrında ufak bir değişiklik olması bana daha fazla cesaret, alçak rolü oynamak için daha fazla istek verdi.

Ama garip bir şey oldu.

Beni tutmak yerine, eli saçlarımdan nazikçe kaydı ve sonra yanağımı kavradı.

Bir mide bulantısı dalgasıyla bedenimi ona yaklaştırmaya zorladım, kirpiklerimi ona doğru kırıştırdım, flört etmeye çalıştım.

Hiçbir şey.

Geriye doğru bir adım atarken boğazında bir hırıltı gümbürdedi, tombul yüz hatları korkutucu bir şeye dönüştü.

"Ne... Ne oldu?" Sesimin titremesini engellemeye çalıştım. "İstemiyor musun?"

Hırlama sesi yükseldi, taş duvarlarda yankılandı ve şeytani bir ses çıkardı. Gözlerini bana dikti, sanki beni bir şekilde okumaya çalışıyordu. Beni görmeye.

Ben olmayan birini görmek.

Ne yapacağımdan emin değildim, bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Sadece bekledim, onu tedirgin etmekten çok korkuyordum.

Elini bıraktı.

Adam geri geri giderek bodrumun benim tarafımdan uzaklaşırken içinde yeni bir öfke kaynıyordu. Karşı tarafa, Matthew'a doğru ilerliyordu, Matthew hemen gerildi, kelepçelerini çekiştirirken kollarındaki damarlar patladı.

Elbette faydasızdı.

Kaçamazdı.

Ve dehşete kapıldım, adam dönüp Matthew'a saldırdı, sebepsiz yere.

Hırıltılı ve evcilleşmemiş.

"Hayır!" Çıglık atarak öne doğru atıldım, kollarım neredeyse omuz çukurlarımdan kopacaktı. Şu anda rol yapamazdım. Matthew'un zaten yaralı ve zayıfken şiddetli bir saldırıya uğramak üzere olmasını umursamıyormuş gibi davranamazdım.

"Seni orospu çocuğu," diye öfkelendi adam.

Öfkeli parmaklarını Matthew'un yakasına doladı, sonra karşı kolu geri savrulup eli taşa dönerken onu yerinde tuttu.

Ben kapana kısılmış ve metal bir çubuğa bağlanmış bir şekilde dururken, bizi esir alan kişinin Matthew'u yumruklamaya başlamasını mide bulandırıcı bir inançsızlıkla izledim. Çıglıklarım bile Matthew'un kafatasına çarpan muştaların sesiyle bastırılıyordu.

"Seni lanet..." *Thwap*. "...parça..." *Thwap, thwap*. "...iğrenç boktan..."

Kan çimentoya sıçradı. Yırtık etten ve kırık dişlerden sızıyordu. Mavi süveterini okyanus gelgitindeki kıpkırmızı yağmur gibi lekeledi.

Onu öldürecekti.

Tanrım, onu öldürecekti.

Zihnim onu durdurmanın yollarını aradı. Düşünmeye çalıştım, bir şeyleri bir araya getirmeye çalıştım.

Fiona kimdi?

İsim onu tetiklemişti. Ve *bana* bakmak ismi tetiklemişti.

Thwap, thwap, thwap.

Bana *ona* benzediğimi söylemişti - görünüşe göre Fiona adında bir kadındı. Resimdeki kadın bu olmalıydı; hoşlandığı bir kadın. Ve bu ismi benimle ilişkilendirdiği anda bana dokunmayı bırakmıştı. Donup kalmıştı, neredeyse nazikleşmişti ve bana cinsel saldırıda bulunamamıştı.

Bir aile üyesi mi?

Bir kız kardeş ya da
teyze. Büyük ihtimalle
annesi.

Bunu kabul ettim çünkü oynayacak başka kartım yoktu. Eğer yanılıysaydım, Matthew ölmüş olacaktı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

"Uslu bir çocuk ol!" Zincirlerimi çeliğe vurarak dikkatini çekmeye çalışırken sesimi olabildiğince tizleştirerek haykırdım. "Kesin şunu. Lütfen, iyi bir çocuk ol!"

Kalp atışlarım hızlandı, midem boş ve bulantılı.

Adamın yumruğu havada durduğunda ve Matthew kanlı bir bez bebek gibi betona yığıldığında sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldım. Yüzü parçalanmış et ve kırmızı kanla kaplıydı. Tanınacak halde değildi ve hıçkıra hıçkıra ağlamak, çığlık atmak ve zamanda geriye gidip dersten sonra arabasına bindiğimiz anda o otoparktan çıkmak için yalvarmak istedim.

Adam ağır ağır nefes alıyordu, bana bakmak için döndüğünde çenesinden salya telleri sallanıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum, bu konuyu enine boyuna düşünmemiştim.

Sadece durmasını istemiştim.

Matthew.

Tanrım, Matthew, lütfen iyi ol. "Az önce bana ne dedin sen?" Kusmuk boğazıma tırmandı. Kendimi hasta hissediyordum.

Başım dönüyordu ve kararsızdım, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Daha tutarlı görünüyordu ve ben de anı bozmayı ve saldırıyı durdurmayı başarmıştım, bu yüzden içgüdülerim bana aptalı oynamamı söyledi. "Hatırlamıyorum. Bir an için bayılmışım. Kafam karıştı."

"Bana yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır, hayır, ne dediğimi hatırlamıyorum," diye ısrar ettim, paniklemişim. "Beni korkutuyordun. Aklımı kaçırmıştım."

Histeriler boğazımda düğümleniyordu. Hıçkırıklar serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Gözlerimin arkasında yakıcı bir basınç oluştu.

Matthew adamın ayaklarının dibinde inledi. Kanlı bir şekilde dövülmüş. Yarı ölü.

Ağlamaklı bir ses çıktı ve elimle bile tutamadım.

Hâlâ öfkeli olan adam Matthew'a doğru döndü, botunun çelik burnuyla kaburgalarına son bir tekme attı, sonra arkasını döndü ve hışımla

bodrumdan çıktı. Kapı çarparak kapandı.

Ve onu kaybettim.

Çırpınıyor, çığlık atıyor, ağlıyor, tekrar tekrar onun adını sayıklıyordum. "Beni bırakma," diye yalvardım, sesim kederden titriyordu. "Sakın

beni bırakmaya *cesaret edemezsin*."

Matthew'un dizleri cenin pozisyonunda titreyene kadar kıvrıldı, bir yanağı soğuk betona yapışmıştı. Yattığı yerden beni görebileceğini sanmıyordum, bu yüzden sırtımdan aşağı kaydım ve vücudumu onun yerdeki pozisyonunu taklit edecek şekilde büküm. Görüş alanına girdiğimde yavaşça göz kırptı. Gözyaşlarım kaldırıma damlayıp elmacık kemiğimin altında biriktiğinde buza dönüştü ve bakışlarının yüzümde gezinmesini izleyerek küçük, kederli bir gülümsemeye zorladım.

Güneş alçalıyor, şeftali rengi bir parıltı odayı sahte bir ışıkla yıkıyordu. İçi boş bir sıcaklık. Artık ağlayacak gözyaşım ve onu tutacak kollarım yoktu. Onu düzeltecek ellerim yoktu.

Elimdeki tek şey kelimelerdi.

"Görevimi tamamladım Profesör Gleason," dedim boşluğa, uyuşukluk kemiklerime sızıyordu.

Matthew yutkundu ve zorlukla nefes aldı. Nefesi zayıf ve sığıdı, hayata tutunmaya çalışıyordu. Çok acı çekiyordu, konuşamıyordu, bu yüzden tek yapabildiği bir kez daha gözlerini kırpmak oldu.

"Son gün derste bize verdiğin ödev," diye devam ettim. "Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisi. Beş seviye."

Farkındalık bakışlarını aydınlattı. Kaçırıldığımız gece verdiği görevi hatırlayınca çenesi gerildi, kanlı yanağındaki bir kas sıçradı.

"İstediğiniz gibi ihtiyaç sıralamasını yeniden düzenledim. Bir numara sevgi."

Odanın diğer ucunda, kıvrılmış ve yan yatmış bir şekilde birbirimize bakarken odağım onun yüzünde kilitli kaldı. Şişmiş gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım, gün batımı umutsuz parıltıdan yansıyarak bana geri dönüyordu.

Hiçbir şey söylemedi; sadece çökmüş, kalbi kırılmış ve onarılamayacak şekilde hırpalanmış bir halde bekledi.

"Aşk, fiziksel dokunuş... yakınlık," dedim ona. "Hiç şüphesiz, yemekten, sudan, güvenlik ve barınaktan vazgeçeceğimi biliyorum. Sadece bir an için." Sözler küçük bir çığlıkla kesildi. Yıkım beni tepeden tırnağa ıslattı. "Bu zincirlerden kurtulduğum tek bir an için tüm temel ihtiyaçlarımdan vazgeçerdim."

Kollarımı sana dolamak ve sana sıkıca sarılmak karşılığında onları feda edebilirim."

Sözlerim yorgun bir iç çekişle son buldu ve gözlerimi kapatıp geri kalanını fısıltıyla bitirdim.

"Sana bir kez daha dokunabilmek için her şeyden vazgeçerim," diye mırıldandım.

Günümüz

Gabe'in garaj yolunu kaplayan çok sayıda arabanın arasından geçip ön kapısına doğru ilerlerken aklımda MATTHEW'in vahşileşmiş yüzü var. Yüksek sesli müzik kulak zarımı patlatıyor. İnsan kalabalığı başımı döndürüyor, ayaklarım geri dönüp beni eve götürmek için kaşınıyor.

Panik içime doğru ilerliyor, göğsümü sıkıyor.

Bu bir hata.

Bunun için çok kırıldım, çok yıprandım.

Ama sonra eve gitmenin daha da kötü olduğunu fark ettim. Ev sessiz ve umudun az olduğu bir yer; kendini yok etmek için mükemmel bir reçete.

"Tabitha!"

Kısa merdivenden yukarı bakıyorum ve Sydney'i mutfaktan bana el sallarken buluyorum, üzerinde büyük boy bir Nirvana tişörtü var, kalçasını bir toka ile bağlamış, kot şortunun üzerinden bir deri parçası görünüyor. Elindeki kokteyli başının üzerine kaldırırken mavi gözleri kedi gözü gözlüklerinin ardından bana gülümsüyor.

Uysalca el sallıyorum.

Çantamı yere bırakıp merdivenlerden çıkıyorum ve insanların içecek almak için akın ettiği, omuz omuza sıkışmış mutfakta ona katılıyorum. İki terli sırtın arasına sıkışıyorum ve Sydney bileğimden tutup gülerek beni ileri fırlatarak sonuna kadar çekiyor.

"Bir an için seni kaybedeceğimi sandım," diye şaka yapıyor. "Sonunda bir partiye gittin ve Delaney ikizleri tarafından ölene kadar ezildin."

İkizlerden biri birasını kaldırarak, "Gitmek için iyi bir yol," diyor.

Saçlarımı düzeltirken kıkırdıyorum, etrafıma bakıp kalabalığı inceliyorum. Gözlerim tezgâhın üzerinde duran meze tabağına kayıyor. "Bu gece

"Atıştırmalık tepsisini sen mi yaptın?"

Daha çok peynir çeşitleri, sürülebilir yiyecekler, meyveler, krakerler ve etlerin güzel sanatlar gibi sergilendiği bir şarküteri panosuna benziyor. Ağzıma bir kare peynir atıyorum ve en son ne zaman bir şey yediğimi hatırlayamadığım için neredeyse inliyorum.

Sydney tepsiye bakar ve bir kahkaha atar. "Bunu kız kardeşim yaptı. Aile bağlarına göre kredi mi?"

Midem sıkışıyor. "Oh...Clem burada mı?"

"Evet." P'yi patlatıyor ve bir üzüme uzanıyor. "Gabe ile dışarıda."

Kenara çekilip birinin omzunun üzerinden verandaya açılan sürgülü cam kapıya doğru bakıyorum. Onları hemen fark ettim. Clementine'i, parlak mavinin kalın çizgileriyle dağılmış açık sarı saçları ve bronz tenli, uzun boylu, fit vücuduyla gözden kaçırmak zor. Gabe ona doğru bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, elinde bir bira sallanıyor.

Gülüyor.

Söylediği bir şeye gülüyor ve içimden biraz ölüyorum.

"Hey, endişelenme." Sydney'nin parmakları bileğime dolanıyor ve beni geri çekiyor. "Bu eski bir haber. Güven bana, bitti."

Acınası bir şekilde
gözyaşlarımı tutuyorum.

Sanki Gabe benimmiş gibi.

Sanki Clem bir tehdit ya da bir çeşit rekabetmiş gibi. Geçmişlerinin farkındayım - geçen yıl benimle tanışmadan önce birlikte yattıklarını ve ondan hoşlandığını biliyorum.

Saçmalıyorum. Adil değil.

"Endişelenmiyorum," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Gabe bekâr." Dudaklarının arasından bir homurtu daha geçiyor. "Evet, tamam."

"Yani... öyle, değil mi?"

Sanırım şimdi balık tutuyorum. Kıskanıyorum ve balık tutuyorum ve bu kadar mantıksızca önemsiz olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Ayrıca, rastgele alışverişlerle geçen uykusuz bir gecenin ardından Amazon teslimat şoförünün evime gelmesini beklediğim gibi onun cevabını bekliyorum.

Ağzına bir dilim yaz sosisi atan Sydney, Spotify uygulamasında gezinip yeni bir çalma listesi açmadan önce bana "aklını kullan" der gibi bakıyor. "Gabe'in biriyle çok ilişkisi var. Ölene kadar Tabitha Brighton trenine bineceğim." En iyisine karşı sadakat

Arkadaşı gözlerinde parıldıyor, ancak bunu bir gülümsemeye yumuşatıyor. "Sanırım bu onun cenazesi. Umarım çabuk gelirsin." Bana göz kırpmıyor, alay ediyor.

Sözlerinde keskin dikenler yok, ama yine de içimi acıtıyorlar.

Boğazım bir parça kara kömürle tıkanıyor.

"Brie de Meaux-Style Brie ve clothbound cheddar. Hoş bir sürpriz." Oliver'ın sesi, atıştırmalık tepsisini karıştırmak için uzanırken küçük ölümümü bölüyor. "Tabitha," diye onaylıyor, ses tonu hoş. "Seni Gabe'in toplantılarından birinde görmek çok güzel. Delaware'e yolculuğun nasıl geçti?"

Onu zor duyuyorum. "Um...harika..."

Sydney'in telefonundan doksanların müzikleri dökülüyor ve Oliver'ın üzerine atlayıp onu aptal dans filmlerinin telaşına sürüklüyor. Oliver'ın dişlerinin arasından bir peynir dilimi çıkıyor ve Oliver bunun etrafında sırtarak, partideki diğer konuklara umursamazca çarparken onu amaçsız daireler çizerek döndürüyor.

Geri

çekiliyorum.

Koşmak

için dön. Ve

sonra...

Fikrimi değiştirdim.

Yaşam alanının etrafına bakıyorum, yabancıların gülmesini, biralarını yudumlamasını, flört etmesini ve dans etmesini izliyorum. Rahatlayın. Stresten ve yüklerden arınmak.

Bunu istiyorum.

Bunu ben de istiyorum.

Sinirlerim göğsümde köpürürken, kalbim adrenaline çarparken dönüp mutfığa giriyorum. Atıştırmalık tabağının yanında yarısı dolu bir Malibu rom şişesi duruyordu ve inandığım her şeye karşı gelerek ona uzanıyor ve kırmızı bir Solo bardağa cömert bir porsiyon döküyorum.

Birkaç yudum alıyorum, arka kapıdan tekrar dışarı bakarken yanmayı görmezden geliyorum.

Clem parlıyor ve canlı, batan güneşin ışığıyla aydınlanmış, Gabe'e kocaman sırıtıyor.

O bir yaz.

Ve ben, erken kışın soğuğuyla sıcaklığı çalan o soğuk cepheyim.

Ama bu gece değil.

Bu gece... Benden başka biri olmak istiyorum. Güneş olmak istiyorum.

BÖLÜM 22

GABE

I Yüzüncü kez cep telefonuma bakıp Tabitha'nın bana mesaj atıp atmadığını kontrol ettim.

Clem sürüngen kurtarma merkezindeki bir kurbağa sergisi hakkında saçmalıyordu.

Birama bakıyor ve ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Birkaç gülümseme sunuyorum. Uygun aralıklarla birkaç kez gülüyorum. Zehirli ok kurbağalarının esaret altında zehirli olmadığı gerçeğiyle ilgilenmediğimden habersiz, bu yüzden dalmış arkadaş rolünü iyi oynuyorum.

Ben gideyim.

"Yo. Mason." Darius arkamdan geliyor, birasından bir yudum alırken sırtıma vuruyor. "Saat dokuzda ateşli sarhoş kız. Onu daha önce hiç görmedim. Lexi geçen hafta sonu beni terk etti, bu yüzden onu sadece benim için davet etmişsin gibi davranacağım."

Tabii, öyle yapalım.

Sanırım ben de hayırsever arkadaş rolünü iyi oynuyorum.

"Alabilirsin, ama yatak odama giremezsin."

"Adamımsın."

Bana bir tokat daha atıyor ve uzaklaşıyor. Kafamı kaldırmaya zahmet etmedim.

Muhtemelen Sydney'in çalıştığı bardaki arkadaşlarından biridir.

Clem verandadaki çim sandalyelerimden birine çöktü, sesi öfkeliydi. Konuşma son otuz saniye içinde kurbağalardan daha vahim bir konuya dönüşmüş olmalı ve ben bunu kaçırmış olmalıyım.

Bir nefes üflüyor, dudakları titriyor. "Kip muhtemelen uğramayacaktır. Bana çok kızgın."

"Kip?"

Çoklu görev, Tabitha'ya bir mesaj daha gönderiyorum.

BEN:

Hala geliyor musun?

:)

"Evet. Kip. Hiç dikkat etmedin mi?" "Pek sayılmaz."

"Ugh." Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Hadi ama, Gabe. Bir erkeğin tavsiyesine ihtiyacım var ve tanıdığım tek erkek, sekreterini becermenin evlilik yemininden daha öncelikli olduğunu düşünen eski kocam. Bir de Oliver var ama o sayılmaz."

Telefonumu cebime koyuyorum ve biramın üzerinden gözlerimi ona dikiyorum. "Kip kim demiştin?"

"Görüşüğüm adam. Boşanma sonrası toparlanmam." "Boşanma sonrası ribaundun olduğumu sanıyordum."

Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Sen benim boşanma sonrası hatamdın."

"Mm." Omuz silkiyorum. "Bu adil. Bana şu Kip karakterinden bahset. Poppy ile arası iyi mi?"

Poppy onun kızı ve tüm dünyası. Onunla arası iyi olmalı yoksa Kip şu anda onun radarının yakınında bile olmazdı.

"Evet, onunla çok iyi anlaşıyor. O da bir polis, bu yüzden kendimi güvende hissetmemi sağlıyor." İç geçiriyor, omzumun üzerinden bakıyor. "Ama sanırım tüm bu yüklerimle onu korkutup kaçırıyorum. Son zamanlarda kendimi gerçekten dengesiz hissediyorum." Dikkati tırnak etlerine yöneliyor, onları incelerken düşünceli bir halde kayboluyor.

"Denge abartılıyor. İstikrarsızlık hayatı ilginç kılar."

Tekrar iç geçiriyor, başını kaldırmıyor. "Senden berbat bir psikiyatrist olurdu. Çok fazla dava var."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "İşte bu yüzden geçimimi sağlamak için toprağın dengesizliğini düzeltiyorum, insanları değil."

Neyse ki, daha fazla aşağılık bilgelik sunamadan telefonum cebimde çalıyor. Telefonu çıkarıp yeni mesaja bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor.

TABITHA:

Bu size bağlı ;)

Kaşlarımı çattım. Sonra önceki mesajımı tekrar okudum ve çarpan kalbim neredeyse duracaktı.

Bu kulağa çok müstehcen geldi. Ve Tabitha'ya hiç benzemiyordu.

İçimden bir ses çenemi kaldırıyor, gözlerim cam kapıdan oturma odamı tarıyor ve sonunda elinde kırmızı bir fincanla bana bakan kadına takılıyor.

Hay sikeyim.

Tabitha saat 9 yönündeki ateşli sarhoş kız. Darius'un ağzının suyu saat 9 yönünde akıyor.

Verandadan yer ayırttım.

Sürgülü kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben içeri dalıp Tabitha'ya doğru ilerlerken endişe göğsümü sıkıyor. No Doubt'ın *Don't Speak* şarkısı eşliğinde ileri geri sallanıyor ve ben yaklaştıkça giderek daha fazla hindistan cevizi ve kötü kararlar kokan bir içeceği yudumluyor.

Darius'un eli sırtının alt kısmına bastırıyor ve ben kırmızıyı görüyorum. Elini iterek ona ters ters bakıyorum. "O yasak bölge."

"Sadece yatak odanızın kapalı olduğunu söylediğinizi sanıyordum-" "O benim kızım."

Ellerini havaya kaldırıp geri çekilirken yüzündeki ifadenin farkına varıyor ve noktaları birleştiriyor. Ona Tabitha'dan bahsetmişim, kim olduğunu çok iyi biliyor. "Duydum kardeşim. Benim hatam."

Tabitha ona bir bakış bile atmıyor, dikkati sadece benim üzerimde, gülümsemesi cilveli. Fincanı ağzından indiriyor. "Ben buradayım."

"İçiyorsun."

"İçiyorum."

"İçki içmiyorsun."

Gözlerinde bir belirsizlik pırıltısı parlıyor ama gözlerini kaçırıyor ve bir yudum daha alıyor. "Ebeveynlik görevlerim askıya alındı. Yarın işe dönmeden önceki son tatil günüm. Biraz gevşemek istedim."

Kaşlarımı çatarak bileğine uzandım ve bardağı indirdim, içimdeki endişe düğümünü yuttum. "Seni buraya bunun için davet etmedim Tabs. Sadece seni görmek istedim. Özür dile."

Nefesini içine çekiyor, dudakları aralanıyor. "Özür dilemesi gereken benim." Koridoriga bakarak, dikkatini tekrar bana vermeden önce düşünceli bir şekilde iki ayağının üzerinde kıpırdanıyor. "Belki... bunu telafi edebilirim? Yeniden mi?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum, bağlam yavaşça kaydediliyor. *Beni becermeye çalıştığı gecenin tekrarı*. Seks yapmak istiyor.

Sanki bu senaryo bir öncekinden daha iyiymiş gibi.

"Hey." Neredeyse boş olan fincanı elinden çekip alıyorum, suratını astığında dolgun alt dudağını görmemeye çalışıyorum. "Yeniden yapmanın zamanı değil. Belki de konuşmalıyız."

"Yapmamayı tercih ederim." Fincanını geri aldı ve bir yudum daha yuttu. "Konuşmak iç karartıcı ve ben depresyonda olmaktan yoruldum. Bu ağır bir yük. Bu gece tek yapmak istediğim uçmak."

"Red Bull'um var." Bardağa yine boşuna uzanıyorum, ama onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Seni kanatlandırır."

Ezik.

Şaka düz düşüyor.

Benden bir adım uzaklaşıyor, bir elini havaya kaldırıyor ve vücudu müzik için yaratılmış gibi ileri geri sallanmaya başlıyor. Kalçaları akorlar ve notalarla sallanıyor, gülümsemesi şarkı sözleriyle dolu. Gözlerini kapatıyor ve titreşimlerin içinde kayboluyor. "Ben yetişkin bir kadını, Gabe. Bu geceyi yaşamama izin ver." Fincanı başının üzerinde tutup saçlarını arkaya atarken fincanı romla dolup taşıyor.

Bir elim yüzümü ovalıyor, huzursuzluk kabullenmeyle karışıyor. Haklı tabii ki. O yirmi üç yaşında ve bir gece eğlenmek için kargaşasından kurtulmayı hak ediyor. Üçüncü biramı içtiğimi düşünürsek, onu durdurursam büyük bir ikiyeüzürlük etmiş olurum.

Sorun şu ki, aşk konusunda ikiyeüzürlüyüm.

Ve aşk acısı çeken yanımda bu gecenin sadece daha fazla kargaşayla biteceğini biliyor.

OLIVER'IN KAFASI GÜZEL.

Bir saat geçti, gökyüzü kararmaya başladı ve üvey kardeşim kanepede yanıma çökmüş, felsefe yapmaya çalışıyor.

"Ya aynalardan geçemememizin tek nedeni kendi yansımamızın bizi durdurmasıysa?"

İç çekiyorum.

Bir yanımda hâlâ içiyor olmayı diliyor ama bu gece Tabitha'nın görevinde olacağımı fark ettiğim anda son biramı da fırlatıp attım. İkimiz de sarhoş olamazdık.

Ona göz kulak olup iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Bu benim için kafa karıştırıcı."

"Hayat kafa karıştırıcıdır," diye katılıyorum düşüncesizce. "Aynalar da öyle."

"Belki de bu, hayatta katlandığımız her engel için bir metafordur. Gerçek büyüklüğe ulaşmanın önünde duran tek şey biziz, kendimiziz." Oliver'ın gözleri kısıldı, derin düşüncelere daldı.

"Belki de."

Bir elimi nemli saçlarımda gezdirirken öne doğru eğilip Tabitha ve Sydney'in mutfakta birkaç metre arayla durup birbirlerinin ağzına Cheetos atmalarını izliyorum. Henüz başarılı olamadılar, bu yüzden yerim alev alev yanan Cheeto başarısızlıklarından oluşan bir lav çukuruna benziyor.

Darius etrafımda dolaşıyor ve yanıma çöküyor. "Kesinlikle ayık görünüyorsun Mason," diyor ve azarlanıyormuşum gibi dizini dizime vuruyor. "Senden hiç beklenmeyecek bir şey."

"Sanırım bu gece kendimi iyi hissetmiyorum." Bir Cheeto alnından sekip aşağı inerken saçlarına dolanınca kahkahadan iki büklüm olurken gözlerim hâlâ Tabitha'ya kilitlenmiş durumda. "Aklımda daha önemli şeyler var."

"Ah," diyor yavaşça başını sallayarak, kendi gözleri dikkatimin dağılmasının kaynağını buluyor. "Seni suçlayamam. O kız on numara." Bana baktı. "Daha vurmadın mı?"

Cildim kaşınıyor. Darius ve ben her zaman kadınlar ve takılmalar hakkında konuşurduk ama Tabitha'yı da aynı anlamsız kategoriye sokmak bir şekilde yanlış geliyor.

Başımı sallıyorum, çenem geriliyor. "Onunla durum farklı. Bundan daha fazlasını istiyorum."

"Seni anlıyorum dostum. Bazı kadınlar tüm saçmalıkları geride bırakıp asla arkana bakmama isteği uyandırıyor, anlıyor musun?" İç geçiriyor, kalçalarının arasında bir bira sallarken daha da rahatlıyor. "Lexi'nin doğru kişi olduğunu düşündüm. Bunu hissettim. Ona bir yüzük vermeliydim."

Yeni bir şarkı çaldığında Tabitha Sydney'i oturma odasının ortasına sürükler. Syd'in doksanlardan kalma karamsar şarkılarından biri. Önümüzde dans etmeye başlıyorlar, kollarını havaya kaldırmışlar, vücutları ritimle müstehcen bir şekilde hareket ederken ağır çekimde sallanıyorlar.

Yıldız halkası tavan lambamda parıldıyor.

Hala o lanet yüzüğü takıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Öyleyse ona bir yüzük ver," diye mırıldanıyorum, kızların dansını izleyen Darius'a hızlı bir bakış atarak. "Neden olmasın?"

Dudaklarını büzüyor. "Bunun için çok geç."

"Hayır." Gözlerim tekrar Tabitha'ya kayıyor. "Zaman görecelidir. Önemli olan eylemdir. İnsanlar bir şeyi yapmanın ne kadar sürdüğünü hatırlamazlar; sadece yapıp yapmadığınızı hatırlarlar."

Oliver yanımda canlanıyor, beni yarı dinliyor. "Pragmatiksin, Gabe." Boş fincanını atıyor ve koltuktan kalkıyor. "Tavsiyeni dikkate aldıktan sonra Syd'i eve götürüp çeşitli şeylere katılacağım."

Sydney'e doğru yürüdüğünü ve kulağına gözlerini kamaştıran bir şey fısıldadığını izliyorum. Yüzünü muzip bir gülümseme kaplıyor.

Beş saniyeden kısa bir süre sonra, kapı kapanmadan önce aceleyle vedalaşarak ön kapımdan hızla çıktılar. Telefonunu bile almadı.

Darius kıkırdar. "Bu arada, geri kazanmaya çalışmam gereken bir kız var. İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Cep telefonunu çıkardı ve benim verandamda kayboldu.

Fark etmedim bile.

Hâlâ Tabitha'nın kalçalarının ileri geri sallanışını izliyorum, dans partnerinin az önce onu terk ettiğinden habersiz görünüyor. Parmaklarını saçlarında gezdirerek koyu renk kurdeleleri yüzünden uzak tutuyor, sonra bana doğru dönüyor. Bakışları hararetli bir ilgiyle parlıyor, normalde açık kahverengi gözlerinde dönen gölgelerle tam bir tezat oluşturuyor.

Yoluma çıktığında donup kalıyorum, çakırkeyif ama amaç dolu. Cesaretlendi. Elini uzattı ve bana uzandı.

Ayağa kalkıp hemen geri uzanırken kalbim mantıklı düşüncelerle tökezliyor. Ellerimiz birbirine kenetleniyor. Şarkı çalmaya devam ederken beni öne, oturma odasının ortasına doğru çekiyor. Jem'den *Falling for You*.

Acı verici derecede uygun.

"Merhaba." Yüzüme doğru dönüyor, aynı anda kollarımı çekiştiriyor ve ben onu tutana kadar orta kısmına sarıyor. Birlikte hareket ediyoruz. "Dans et benimle."

Ateş damarlarımı ısılatıyor. O bana doğru kıvranırken, vücutlarımız aynı hizaya gelirken mantık pencereden uçup gidiyor. Tek düşünebildiğim elinin nasıl hissettirdiği

sikimin etrafına sarılmış, beni okşuyordu. Beni sıcaklığına doğru kaydırdığında ve beni içine itmeye çalıştığında nasıl hissettiğini.

Bunun olmasını engellemek için bir gram bile irade gücünü nasıl topladığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Tabitha arkasını dönüyor, sırtı göğsüme gelecek şekilde bana sürtünürken kollarımı yerinde tutuyor. Dudaklarım başının üstüne düşüyor, çiçekli kokusunu içime çekerken gözlerim kapanıyor, kalçalarım onunkilerle birlikte hareket ediyor ve ellerim karnında geziniyor. Parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve iki kolunu da kaldırarak benimkileri de yanına alıyor. Keskin bir nefes alıyorum, ona daha da yaslanıyorum, yüzüm boynunun kenarına iniyor. Ağzım kulağını bulurken parmaklarım ağır çekim bir baştan çıkarma ile ön kollarının uzunluğunu takip ediyor. İçgüdüsel ve çılgınca bir hareketle kulak memesini dişlerimle ısıyorum ve o da nefes nefese kalıp bana doğru eğiliyor. Kıçımı ereksiyonuma bastırdığında inliyorum.

Ellerimin kollarından aşağıya, dirseklerine doğru inmesine izin veriyorum, ta ki ince belinde gezinip kalçalarının etrafında kıvrılana kadar. Aynı çılgınlıkla onu kendime çekiyorum. Onu sert sikime doğru sürtüyorum.

Siketim.

Durmam gerek.

"Tabs..." Düzensiz bir fısıltı, acı dolu bir yakarış. Beni görmezden geliyor ve şarkı biterken kalçalarını oynatmaya devam ediyor. Oturma odamda tüm arkadaşlarımın önünde birbirimizi kuru kuru beceriyoruz, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Nedense benim de umurumda değil. "Beni delirtiyorsun," diye mırıldanıyorum, alnım omzuna düşüyor ve onu kavrayışım sıkılaşıyor.

Bu birlikte üçüncü dans edişimiz. İlki şakacı ve eğlenceliydi, ikincisi tatlılık doluydu ve bu sefer...

Bu sefer mavi topların yanında bir de yok edilme hissi var.

Sonunda geri çekiliyor ve bana doğru dönüyor. Yanakları pembe kızarmış, saçları dağılmış, gözleri yarı kapalı. Ellerim hala onun üzerinde, parmak uçlarım ombre V yakalı atletinin arkasına gizlice giriyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

Onun yerine elimden tutup beni oturma odasından çıkardı.

Körü körüne, bunun bir hata olduğunu bilerek, bu hikayenin nasıl geliştiğini bilerek takip ediyorum.

Tabitha düşmüş bir baştan çıkarıcı gibi beni koridordan yatak odama götürüyor, siyah saçları bir ileri bir geri sallıyor.

Güven. Karanlık odama girer girmez kapıyı arkamızdan kapatıyor, kilitliyor ve bana doğru uçuyor.

Güçsüzlükten donup kaldım.

Ona olan ihtiyacıma karşı
çaresizim. Aşk ve umut tarafından
bütünüyle yutuldum.

Elleri yüzümü kavırıyor, ağızlarımız birbirine çarpana kadar yüzümü kendine doğru çekiyor.

İnliyorum.

İnliyor.

Arzusunun sesi içime elektrik akımları gönderiyor.

Ağız daha da açılıyor, dili beceriksizce ağızımı muhtaç darbelerle dolduruyor. Ilık, kaygan sıcaklık beni istila ediyor, ananas ve hindistancevizi tadında. Kendi ellerim yüzünü kavırıyor, parmaklarım saçlarını örerken dillerimiz birbirine dolanıyor ve bükülüyor, yüzler bir o yana bir bu yana dönüyor, daha derine inmeye çalışıyor. İnlemeler artıyor. Eller gölgeleri arıyor ve çekiştiriyor.

Daha da yaklaşarak kendini kalçama sürtüyor, bacaklarının arasında sürtünme arıyor. İnlemeleri iniltiye dönüşüyor, neredeyse bu şekilde boşalabilecekmiş gibi.

Acaba en son ne zaman orgazm oldu? Acaba hiç kendine dokunuyor mu?

Beni düşünüyor.

Siktir, dur, hayır, lanet olsun.

Bunu durdurmak
zorundayım.

Durdurmalıyım.

Ben daha konuşmadan Tabitha önümde diz çöküyor, yüzü kasıklarımınla aynı hizaya geliyor.

Titrek parmakları kot pantolonlu kalçalarımın yukarı kayarken ve kemer tokamı çözmeye başlarken yere yapışmış bir şekilde izliyorum. Eli zonklayan ereksiyonumun üzerinde geziniyor ve neredeyse yere yığılıyorum.

Yüce İsa.

Ona izin vermeyi tartışıyorum - ne yazık ki, bunu düşünüyorum.

Varlığımın neredeyse her zerresi, sikimi dudaklarının arasından kaydırmak ve nihayet dokuz işkence dolu ay boyunca arzuladığım şeyi hissetmek için can atıyor.

Neredeyse.

Fermuarımı indirdi.

Ve her nasılsa, o küçük irade cebini tekrar buluyorum ve onu omuzlarından tutup ayağa kaldırıyorum.

Arı sokmuş dudaklar bana bakıyor, sıcak öpücüklerle parlıyor.

İçkinin etkisiyle dengesi bozulunca göz kapakları titriyor, uzun siyah kirpikleri kaşlarını gıdıklıyor. Şehvetten uyuşmuş bir halde yavaşça göz kırparken kaşları şaşkın bir ifadeye bürünüyor. "Neden duruyorsun?"

Bir o yana bir bu yana sallanıyor ve ben yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. İçimdeki zayıflatıcı ihtiyacı bastırarak bir nefes veriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Tabs. Yapamayız."

Sözlerim kafasında yer ederken bakışları hâlâ bir şaşkınlık bulutu gibi. Sonra gözleri kısılıyor, şaşkınlığı hayal kırıklığına dönüşüyor. "Beni yine reddediyorsun."

"Seni reddetmiyorum, boktan zamanlamayı reddediyorum. Sarhoşsun."

"Zar zor. Nerede olduğumu, kiminle olduğumu biliyorum."

Dişlerim gıcırdıyor. "Peki sen kiminlesin?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Kiminlesin?" Avucumu göğsüme bastırıyorum, beni nasıl gördüğünü bilmek için yanıp tutuşuyorum. "Ben senin için kimim? Kimi görüyorsun?"

Bir arkadaş görüyor mu? Onun peşinden giden, yetersiz kırıntılar için bekleyen üzgün bir köpek yavrusu mu?

Bir zamanlar sevdiği adamın kötü bir taklidini mi görüyor?

Yedek plan mı?

Tabitha kendini tuttuğum yerden çekerek benden uzaklaşıyor. "Beni istediğini iddia eden ama beni sürekli geri çeviren bir adam görüyorum. Bu hiç mantıklı değil."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

"Kanıtla." Geriye doğru bir adım daha atıyor ve tek bir hareketle atletini başından aşağı çekiyor. Ben daha gözümü kırpamadan sütyenini arkadan çözüyor ve ayaklarının dibine, yere bırakıyor. Ayın ışığıyla aydınlanmış, neredeyse çıplak bir halde önümde duruyor.

Bakışlarımın onun mükemmel göğüslerine inmesine engel olamıyorum. Sıkı boncuklu, pembe meme uçları.

Düz bir göbek, ince bir bel. Ve daha önce hiç görmediğim bir yara izi.

Karnının üst, orta kısmı boyunca soluk deriye iki harf kazınmış.

F.H.

Nefesim kesiliyor, bakışlarım tekrar yukarı kayıyor.

Kaşlarım acıyla birbirine çarpıyor. Onun için acı.

Göğsü kabarıyor, yumrukları iki yanında toplanıyor. "Benden iğreniyorsun. Kabul et," diyor. "Çok zayıfım, çok solgunum. Fazla seçiciyim." Yanakları şehvetten çok öfkeden kıpkırmızı olmuş. Alkol diline ateş üflüyor, sözlerini körüklüyor. "Banka hesabını açıp yetersiz bakiye görmek gibi bir şey."

Ne oluyor lan?

Böyle düşünemez. Kendisi hakkındaki o iğrenç yalanlara inanması mümkün değil.

"Hayır." Şaşkınlıkla başını sallıyorum. "Tanrım... *hayır*. Sen hayatımda gördüğüm en seksi şeysin. Mükemmel birisin. Seni başka hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum, ama doğru zamanlama ve doğru koşullarda olmasını istediğim kadar değil. Bu zamanlama sarhoş olup önümde yıkıldığın zaman değil."

"Yıkılıyorum çünkü kendimi sana *iki kez* teklif ettim!" diye karşılık veriyor. "Ve sen hayır dedin. İkisinde de. Beni geri çevirdin."

Suçluluk duygusu lanet bir baş belası gibi ayak bileklerimi kemiriyor. "Seni istemediğim için değil, Tabitha."

"Bunu istiyorum," diye yalvarıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Buna *ihtiyacım var*." Bu.

Yine, *bunu* o

söylüyor. *Ben*

söylemiyorum.

Bu benimle ilgili değil; bu onun cinselliğini keşfetmesiyle, kendini yeniden keşfetmesiyle ilgili ve belki de işler farklı olsaydı bunun arkasında durabilirdim. Hangi erkek istemez ki? Belki de farklı bir gerçeklikte o adam olmaya istekli olurdum - onun gömülü, cinsel yönünü yeniden uyandırmak için seçtiği adam.

Ama ben o olamam. Onunla olamam. Kalbimin tamamen, sakatlayıcı bir şekilde yatırım yaptığı bu kadınla olmaz.

Kendini korumanın doğanın ilk kanunu olduğunu söylerler ve ben de elimde kalan her şeyle buna tutunuyorum.

Ellerimi çenemde birleştirip derin bir nefes veriyorum. "Deniyorum, Tabs. İyi bir insan olmaya, doğru olanı yapmaya çalışıyorum," diyorum ona, anlaması için yalvararak. "Ama burada kazanamayacağımı hissediyorum. Eğer evet dersem, kendimden nefret edeceğim. Hayır dersem, seni reddettiğimi düşüneceksin."

"Beni reddediyorsun. Bu bir oral seks, Gabe. Hangi erkek bunu istemez ki?"

Kaşlarım saç çizgime doğru yükseliyor. "Gerçekten mi? İstemediğimi mi sanıyorsun? Hadi ama." Ellerimi iki yana açıyorum. "*Bu şekilde* istemiyorum. İçki içiyorsun. Cinsel saldırı geçmişin ve bir ton travman var, senden faydalanmıyorum."

"Belki ben istiyorumdur."

Çenem titriyor. "Eğer yarın ayık bir şekilde uyanırsan ve bunu hâlâ benimle yapmak istediğine karar verirsen, evet, bunu yapmaya çok istekliyim. Tabii ki isterim. Ama şimdi değil. Bu şekilde değil."

"Peki," diye ısırtıyor ve üstünü almak için eğiliyor. Tekrar ayağa kalktığı anda dişlerini sıkıyor ve ekliyor: "Bunu yapacak birini bulacağım."

Kalbim

paramparça oldu.

Patlar.

Gözleri parlıyor, yüzünü korku kaplıyor.

"Whoa." Sadece soluk soluğa bir fısıltı, tek hecelik bir acı. "Sen ciddi misin?"

Atletinin kumaşını sıkıyor, göğsüne doğru tutarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. Gözlerini kırpmadan bana bakarken başı bir ileri bir geri sallanıyor. Sersemlemiş bir sessizlik.

Kalbimin külleri kanımı siyah katranla yoğunlaştırırken loş odada birbirimize bakıyoruz.

"İyi," diye mırıldandım. "Git."

Bir eliyle ağzını kapatıyor, hâlâ başını sallıyor. "Özür dilerim."

Arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum. "Lütfen, sadece git."

"Gabe, ben çok-"

Sırtım ona dönükken parmağımla kapıyı işaret ediyorum. "Git, lanet olası. Lanet kalbimi parçala." Sesim sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Bitir şu işi."

Arkamda parçalanıyor.

Çıtlamayı, kırılmayı

duyuyorum.

Kalp ağrısının sesi, ona bakana, onu görene kadar beni yerimde döndürüyor. Bunu söylediği için ne kadar pişman olduğunu görüyorum.

Kollarıma koşup bana doğru yığılmadan önce acı dolu gözyaşları yüz hatlarını buruşturuyor, atleti yere düşüyor. "Özür dilerim. Böyle olsun istememiştim, Gabe. Çok özür dilerim," diye ağlıyor ve gömleğimi ıslatıyor. "Affet beni. Öyle demek istemedim." Kolları bana dolanıyor, sanki pençelerinden kurtulmama dayanamıyormuş gibi arkamda kilitleniyor.

Kendi kollarım yanlarımda, yenilgiye batmış bir şekilde sallanıyor.

Bir kayıptayım, bir yol ayrımındayım.

"Sarıl bana," diye mırıldanıyor çaresizce. "Lütfen sarıl bana." Beklemeye niyeti yok, kollarımı çekiştirip kendine doluyor.

Lanet olsun.

Ona sarılmadan edemiyorum.

Elimde olmadan onu mağlup kollarımın arasına alıyorum ve kendime her zamankinden daha fazla yaklaştırp yüzümü omzuna gömüyorum. "Her şeyi doğru yapmaya çalışıyorum, Tabs. Gerçekten deniyorum."

"Her şeyi doğru yapıyorsun," diyor hıçkırıklara boğularak. "Kırılan benim. Seni inciten benim. Lütfen, lütfen benden nefret etme."

"Senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem." Saçlarını okşuyorum ve boynunun kıvrımına bir öpücük konduruyorum. "Sorun yok."

"Bu iyi değil. Sana bu kadar korkunç bir şey söylediğime inanamıyorum." Burnunu çekiyor. "Bunu asla yapmam. Yemin ederim, istediğim başka kimse yok. Bana senin hissettirdiğin gibi hissettiren başka kimse yok."

Yavaşça, temkinli bir şekilde, kalbim göğsümün içinde kendini tekrar bir araya getiriyor. Onun yarasını düşünüyorum. Onun tüm yaralarını düşünüyorum.

Ben *çabalıyorum* ama o da *çabalıyor*. İyileşmek, savaşmaya devam etmek, bir insanın yaşayabileceği en kötü şeyin üstesinden gelmek için çok *çabalıyor*.

Bir konuda haklıydım: Bu benimle ilgili değil.

Bunların hiçbiri benimle ilgili değil.

Düşünmeme izin vermiyorum ve ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim belinden aşağı kayıyor ve onu kendime çekiyorum.

Nefes nefese omuzlarıma uzanıyor. Tüm vücudu gözyaşları, pişmanlık, belirsizlik ve tatmin edilmemiş arzuyla titriyor.

Gözlerini kapatarak parmaklarımı kalçalarına doluyor ve dudaklarımı karnının üstündeki sivri yara izine bastırıyorum. "Bana ne yaptığını söyle," diye mırıldanıyorum. "Sana ne yaptığını söyle, bebeğim."

Titrediğini hissediyorum.

Zalimce oyulmuş harflere daha fazla öpücük kondurup burnumla burunlarını karıştırırken, karnı yüzüme karşı zor nefeslerle şişiyor. "Söyle bana."

"O... o bana bir çakıyla baş harfleri kazıdı. Beni damgaladı, beni kendisinin yaptı."

Tanrım.

Neler yaşadığını, nasıl acı çektiğini anlamaya bile başlayamıyorum.

"Siktir," diye nefes veriyorum, nefesim tenine değiyor. "Sen onun değilsin.

Kimseye ait değilsin."

Hâlâ kollarımda titriyor, tırnakları omuzlarıma batıyor. "Zar zor hissettim. Sanki orada değildim bile."

"Artık güvendesin." Yanağımı içbükey göbeğine bastırırken, parmaklarının saçlarıma gittiğini ve telleri karıştırdığını hissediyorum. "Söz veriyorum."

İç çekiyor. "Sarıl bana, Gabe." Tüm gereken bu.

Yerden doğrulup eğiliyorum, onu kalçalarından tutup kaldırıyorum ve yatağıma taşıyorum. Yatağın üzerine yığılıyoruz, tamamen sarmaş dolaş.

Hâlâ gömleksiz, hâlâ titriyor. Çıplak göğsü bana yaslanmış, bacakları kalçalarıma dolanmış. Köprücük kemiğine, boynuna, çenesine öpücükler konduruyorum. İçimden geçen arzu titreşimlerini bastırıyorum ve onu sıcak tutmaya odaklanıyorum. Korunmuş ve güvende.

Çok sevdim.

"Beni affediyor musun?" diye fısıldıyor usulca, dudakları yakamı sıyrıyor. Başımı sallıyorum, onu sıkıyorum. "Affedecek bir şey yok." Cevabımla kollarımda rahatlıyor, ağırlıksız hale geliyor. Sıcak.

Huzur içinde.

Evimin diğer tarafından parti gürültüsü sızıyor, ama ben onu bastırıyorum, sadece onun mükemmel zamanlanmış nefeslerini dinliyorum. Sadece onun kalp atışlarının benimkilerle titreştiğini hissediyorum.

Ve yıldızlar gece ışığımız olurken, sonunda bana bir cevap veriyor.

"*Seni görüyorum, Gabe,*" diye mırıldanıyor uykulu bir nefesle. "Sadece seni görüyorum."

BÖLÜM 23

TABITHA

I Ertesi sabah Evan'la oturup bana ikram ettiği sıcak kahveyi nezaketle kabul ettiğimde hâlâ başım ağrıyor. Gözlerimi her kırpışımnda göz kapaklarım kağıttan ağırlıklar gibi hissediyorum. Hope'la Evan'ın ön sahanlığında hızlı bir video görüşmesi yaptım ve hatta benim

"Annem hasta mı?" diye merak etti.

"Onun *gibi bir şey*," dedim ona.

Kalp hastası, ev hastası, aşk hastası.

Çoğunlukla rom hastasıyım.

"Zor bir gece miydi?" Evan dizüstü bilgisayarda bir şeye tıkladığında ve yazıcı mırıldanarak çalışmaya başladığında, sırtışıının gölgesi beni masanın karşısında buluyor. Siyah-beyaz bir fotoğrafın ilıştırıldığı bir haber makalesi gibi görünüyor. "Votkanın ne işe yaradığını yeni keşfetmiş gibi görünüyorsun."

Dudaklarım büzüldü. "Ananaslı Malibu, aslında." Hafifçe kıkırdıyorum, yanaklarımı utanç kaplıyor. Sonra merakla başımı eğiyorum. "Akşamdan kalmayı benim sürekli yorgunluk halimden ayırt edebilmenden etkilendim."

"Ben bir yazarım. Her şeyi biliyoruz." Arkasına yaslanır ve yazıcıdan sayfaları çeker. "Şaka yapıyorum. Aslında hiçbir şey bilmiyoruz ve büyük ölçüde özel, takip edilemez arama motorlarına güveniyoruz ve kimsenin fark etmemesini umarak bir şeyler uyduruyoruz." Evan'ın dikkati makalenin üzerinde geziniyor, kaşları çatılıyor ve ekliyor, "Ancak, araban dün gece garaj yolumdan hiç ayrılmadı ve dün giydiğin kıyafeti giyiyorsun, bu yüzden Gabe'in partisine gittiğinden şüphelendim."

Tekerlekli sandalyede arkama yaslanıyorum ve ayaklarımla sandalyeyi bir o yana bir bu yana yatırarak berbat seçimlerimin içinde debeleniyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yaptığının farkında bile değildim.

Bu sabah Gabe'in evinden çıkana kadar arabamı Evan'ın evinde unutmuşum. Görüşmeden o kadar hızlı çıkmıştım ki, sağdan solu hatırladığıma bile şaşırdım.

Ve bu sabah sarhoşluk sonrası tiradım zihnimde patlayıp kötü bir rüya gibi içimde sekerken Gabe'in ön kapısından koşarak çıktım. Ayık bir zihinle günün sert ışığında, aşağılanma tenimi ısıttı. Gabe hala giyinik bir şekilde yanımda mışıl mışıl uyurken ben hızla yataktan fırlayıp atletimi aramaya başladım.

Bütün gece bana sarıldı.

Zalimliğime, kaba sözlerime ve yanlış varsayımlarıma rağmen beni kollarına aldı.

Alkol mantıklı düşünmemi engellemiştir ve tek görebildiğim onun beni istemediğiydi. Yine de her şeyi yanlış anlamıştım. Fiziksel güvensizliklerime o kadar kapılmıştım ki, büyük resmi kaçıırıyordum. Gerçekten önemli olan şeyi.

Gabe vücudumdan daha fazlasını istiyor. Kalbimi istiyor.

Ve sahip olduğum en değerli şeyi istediği için onu cezalandırdım. Sabrını cezalandırdım, tereddütsüz bağlılığı için onu kestim.

Sonra bu sabah onu bir korkak gibi terk ettim ve elinde bir nottan başka bir şey bırakmadım:

Seni görüyorum, Gabe. Seni çok net görüyorum.

*Ama **ben** de kendimi görüyorum ve şu anda gördüğüm şeyden hoşlanmıyorum.*

Affet beni. Her şey için.

- Sekmeler

Ardından, yarın işe dönmeden önce olabildiğince çok görüşme yapmaya kararlı bir şekilde, sabah dokuzda planlanan toplantımız için kendimi Evan'ın evine sürükledim. Gabe birkaç dakika sonra bana bir mesaj gönderdi, muhtemelen benim aceleyle ayrılmamdan dolayı uyanmış.

GABE:

Notun vedaya çok benziyordu.

Lütfen yanıldığımı söyle.

Henüz cevap vermedim.

Bu öğleden sonra Cora ile bir öğle yemeği randevum var ve buradan nereye gideceğime dair yeni bir fikir edinme umuduyla kaçırılma sonrası romantizm konusunda onun beynini almayı planlıyorum.

Berbat durumdayım.

Başparmağımı döndürerek Evan'a özür diler gibi bakıyorum. "Araba için özür dilerim," diye mırıldandım. "Umarım seni içeri almamışımdır."

"Hayır. Bu sosyal bir hayatım olduğu anlamına gelir ki bugünlerde bu tartışılır." Gözlerini bana doğru kaldırıyor, sonra sayfaları masanın üzerine bırakıyor ve bana doğru çeviriyor. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Aşağı bakıyorum.

Damarlarımda buz dolaşüyor, kahve dilimde donuyor.

Gözlerimi fotoğraftan ayırıp başımı sallıyorum. "Evet. Earl Hubbard'ın annesinin fotoğrafı."

Fotoğrafta hamile ve görünüşe göre çok ilerlemiş. Polisin titizlikle yürüttüğü soruşturmaya göre bu fotoğraf, kadının dövülerek öldürülmesinden kısa bir süre önce çekilmiş ve erken doğum yapmasına neden olmuş.

Bebek başaramadı.

Evan işaret parmağını makaleye vurup gülümsemesini silikleştirirken havadaki rahat mizah da ürperiyor. "Davayı araştırıyordum. Nedenlerini merak ediyorum. İnsanları canavara dönüştüren nedir, onları ne besler, onları ne harekete geçirir. Bu iğrenç suçları işlemeleri için onları motive eden nedir?" Sandalyesinde arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni inceledi. "Çiftleri birbirine bağlayan hiçbir şey bulamadım; seçimleri rastgele, sadece erkek ve kadın arasındaki ilişki dinamiğine dayanıyor gibi görünüyordu. Özellikle, aralarında romantik bir ilişki olmayan iki kişiyi kaçırdı. Kurbanlar arasında bir bağ kurmak ve sonra hayatlarına son verdiğinde acı çekmelerini izlemek heyecanın bir parçasıydı." Duraksıyor. "Yine de bir şey göze çarpıyordu."

Dizlerim aşağı yukarı sallanırken kaslarım geriliyor. "Neymiş o?"

"Senden önceki ve sonraki tüm kadın kurbanlar sarı saçlıydı."

Gözlerimi kırıştırıp sözlerini değerlendiriyorum.

Bunu bilmiyordum ama yine de diğer kurbanlar hakkında hiçbir şey bilmek *istemiyordum*. Başaramayanlar. O bodruma yenik düşenler.

Kaybettiğim adamın yasını tutmak yeterince zordu. Diğerlerini tanımak, zaten taşıyamayacağım kadar büyük bir yükün altına girmişken bana çok ağır geldi.

Yutkunarak kucağında sımsıkı tuttuğum ellerime bakıyorum, tırnaklarım avuçlarımda küçük yarım ay izleri bırakıyor. "Bu çok ilginç."

"Bu çok anlamlı," diyor. "Bence Earl Hubbard'ın bir tipi vardı ama bunun nedeni sarışınlara takıntılı olması değildi. Esmerlere karşı bir tetikleyicisi vardı. Koyu saçlı ve açık tenli kadınlar." Başını düşünceli bir şekilde eğiyor, odak noktası fotoğrafa dönüyor. "Ona annesini hatırlatan kadınlar mı?"

Bunu bir soru olarak soruyor, sonundaki vurgu yükseliyor. Birden kendimi kapana kısılmış, kafese konmuş gibi hissettim.

Zincirlenmiş.

Bu yeni yön beni tedirgin ediyor.

"Annesini neredeyse hiç tanı mı yordu," diyorum. "Annesi o daha altı yaşındayken öldü."

Evan dilinin ucunu üst dudağında gezdiriyor, beni inceliyor, düşüncelerini gözden geçiriyor. "Geçerli. Sanırım bir psikopatın zihninin çalışma biçiminde mantık bulmaya çalışıyorum... ki bu da kızımın yaz tatilinde olması kadar verimli." Bana bir gülümseme gönderiyor ve dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğiliyor. "Her neyse, bugün devam edebilecek misin? Zor bir gece geçirdiğini biliyorum."

Doğrulup nefes alıyorum ve daha rahat olmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Tabii yapman gereken başka şeyler yoksa. Cumartesi gününüze el koymak istemem."

"Önemli bir şey değil, sadece ölümcül düşmanıma karşı hazırladığım şeytani bir intikam planı, ama bekleyebilir." Bana göz kırpmıyor. "Bir kitap için tabii ki."

"Elbette." Boğazımı temizliyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Bitirdiğinde onu da okuyacağımdan emin olabilirsiniz."

Kayıt cihazındaki kayıt tuşuna basıyorum.

"Ne zaman hazır olursan," diyor. "Acele etme."

Geçmişe dalıp gidiyorum, gri duvarları, pencerenin dışında bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru ve bakır kokusuna karışan küf kokusunu hayal ediyorum.

Eski kan.

Matthew'un yüzü zihnimde şekilleniyor. Hırpalanmış, şişmiş yüzü.
Kalbim çarpıyor, ellerim titriyor.
Yavaş bir nefes daha bırakıp, uzaklaşıyorum.
Ve geri dönmek için dua ediyorum.

İki Yıl Önce

Adam üç gün boyunca bana dokunmadı.

Ve o üçüncü gün, çiseleyen yağmur tek pencereye çarptığında, benden bıkip bıkmadığını merak ettim. Belki de yeterince acı çektiğimizi fark etmişti ve bizi özgür bırakmanın bir yolu üzerinde çalışıyordu. İçimdeki pastoral ve umutlu yanım yetmiş iki saat içinde vicdanı gelişmiş gibi davrandı; ne de olsa hâlâ bizi besliyordu. Bize tuvalet molaları ve avuç dolusu su veriyordu.

Sanki kışın ortasında solmakta olan çiçekler gibiydik ve o bize baharın vaadine tutunmamız için yetecek kadarını veriyordu.

Yağmur damlalarının sesi boş alanda yankılanırken Matthew mahzenin öbür ucundan bana bakıyordu. Sırtını direğe yaslayarak kendini oturur pozisyona getirmeyi başarmıştı. Başını zorlukla dik tutabilmesi beni öldürüyordu. Yüzü korkunç bir şekilde harap olmuş, morarmış ve kırılmıştı, derin kesikler ve yavaş iyileşen yaralarla boyanmıştı.

Ama hâlâ dayanıyordu.

Kar yuvarlanıp onu ayaza gömmeye çalışırken hâlâ baharı bekliyordu.

"Hep o yüzüğü ve o saati takıyorsun," dedim yüksek sesle. Sağ yüzük parmağındaki tungsten kordonu ve bileğindeki antika görünümlü saati hatırladığımda kelimelerim aramızda gürledi. Onları merak ediyordum, bir duyguları olup olmadığını merak ediyordum. "Senin için bir anlam ifade ediyorlar mı?"

Matthew'un durumu nedeniyle pek sohbet edememiştik. Saldırıdan sonraki ilk yirmi dört saat boyunca hiç konuşamamıştı. Tek taraflı konuşmalar yaptım, birkaç şarkı mırıldandım.

bir ağıt gibi yankılandı, ama çoğunlukla onu izledim. Hayata tutunurken bilincinin gidip gelmesini izledim, tutunacak fazla bir hayatı kalmadığını bile bile.

Pencerenin diğer tarafından yağmur yağıyordu. Çiseleyen yağmur öfkeye dönüştü ve karşımdaki cam bölmeyi tıkırdattı.

"Onlar... büyükbabamındı," dedi Matthew, sesi gerilmişti. "O vefat etti. Geçen yıl."

Acı veren bir konuya dikkat çektiğim için hemen kendimi kötü hissettim. Sanki daha fazla acıya ihtiyacı varmış gibi.

"Çok özür dilerim."

"Sorun yok." Kesik kesik bir nefes alarak başını kaldırabildiği kadar kaldırdı. "Büyükbabam... o benim rol modelimdi. Bana çok şey öğretti. Araba kullanmayı. Bir uçağı nasıl uçuracağımı. Koşulsuz sevmeyi." Yutkundu, daha fazla kelime topladı. Daha fazla nefes topladı. "Büyükannemle savaşta tanışmış. Vietnam'da. O bir hemşireydi. Bir keresinde onun bir yarasına bakmış ve adam aşık olmuş. Bana anlattığına göre... mükemmel bir bahar gökyüzü gibi gözleri varmış. Uçmak için ideal bir gökyüzü.

"İlk başta onunla hiç ilgilenmedi. Ama adam ısrarcıydı. Biraz da komedyen. Kahkahalar ve şakalarla onu kazandı. Aylar sürdü ama peşini bırakmadı."

"Bu çok romantik." Büyükannesi ve büyükbabasının gençliklerini hayal ederek, daha basit bir zamanı hayal ederek uzaklaştım. Şimdi Matthew'un o güzel mavi gözlerini nereden aldığını biliyordum. "Evli miydiler?"

"Sonunda, evet," diye mırıldandı. "Önce yaralandı. Düşman roket ateşi."

"Oh," diye nefes nefese kaldım. "Ne kadar korkunç. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Ben... sakıncası yok." Matthew doğrulmaya, ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Bir kolunu kaybetmesine rağmen hayatta kaldı. Sanırım... Sanırım bu onu daha çok sevmesine neden oldu. Bir keresinde bana demişti ki... tutacak daha az şeyi vardı ama değer verecek daha az şeyi yoktu. Onunla ilgilenirdi. Ona tapardı." Bir gülümseme belirdi, harikulade bir şeydi. "Büyükbabam bana her zaman... hayattaki en büyük çabasının verdiği savaş olmadığını söyledirdi. Büyükannemin kalbini kazanmak için verdiği savaşmış."

Kendi küçültülmüş kalbim yeniden canlandı, kanım canlılıkla pompalandı.

Burnumu çektim, duygular boğazımı tıkadı. Göğsümü sıktı.

"Ölüm döşeğindeyken bana aşkı simgelemesi için evlilik yüzüğünü ve şans getirmesi için de saatini verdi. Saat onun için özeldi. Ona

savaşta iyi şans, dedi."

Duygularıma gülümseyerek, "Aşk için bir yüzük, şans için de bir saat" diye mırıldandım.

"Evet." O da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Üniversitedeyken... derinlemesine çalıştığım Çinli bir filozof vardı," diye devam etti Matthew, kelimeler arasında nefesini zor tutarak. "Konfüçyüs. Bir sözü hep aklımda kalmıştır." Bakışları kasvetli boşlukta benimkini buldu ve sıkıca tuttu. "O pasajı yüzüğün içine kazıttım."

Gözlerim sulandı, yağmur yüklü pencere gibi buğulandı. "Alıntı nedir?"

"Diyor ki-"

Bodrum kapısı sürgüyle açıldı.

Hayır! Hayır!

Hayır, hayır, şimdi olmaz.

Asla, ama lütfen şimdi değil.

Adam bize doğru tepinirken ıslık çaldı, huzurlu bir kasabanın içinden geçen bir hortum gibi mükemmel anımızı yırttı, parçaladı, lime lime etti. Devrilmiş ağaçlar, yıkılmış binalar, toz toprak içindeki kalbim. Neredeyse *gençleşmiş* gibiydi.

"Günaydın, Kedicik," diye mırıldandı tehditle.

Günlerdir bana 'Kedicik' dememişti ama lakabı geri dönmüş gibi görünüyordu.

Bugün rol yapacak gücüm yoktu. İsteğim yoktu ve kesinlikle kalbim de yoktu. Tatters ancak bu kadarını yapabiliirdi.

Ona baktım, gözlerim donuk ve boştu.

"Bugün izlemem gerek." Matthew'un yanına gidip onu kazağının önünden tutarak ayağa kaldırırken sıırıttı. "Hadi, köpek."

Zincirlerinden kurtulan Matthew dengesini güçlükle koruyabiliyordu. Adam onu odanın öbür ucuna sürükleyip bana doğru iterken Matthew'un bacakları takılıp tökezledi, iki eli de  arp şmamızı önlemek için başımin üzerindeki direğe tutundu.

Adam hızla geri çekildi, tabancasını bize doğru doğrultmuştı. Yanıma yaklaşmadı, bana dokunmadı. Bana neredeyse hiç bakmadı.

"Ne yapacağını biliyorsun,
it herif." Matthew'a
baktım.

Kabuk bağlamış, kurumuş kan yakışıklı yüzünü delik deşik etmişti. Bir gözü şişmiş, diğeri yarı kapalıydı ve alt dudağı yarılmıştı. Adam

Çürükler ve kısmen açılmış yaralarla maskelenmişti. Tek yapmak istediğim onu iyileştirmek, onunla ilgilenmektir ama ona dokunmama bile izin verilmiyordu.

Parmaklarımı yumruk yaptım, uzun, kırılğan tırnaklarımı avuçlarımın topuklarına geçirdim. Zihnim, her şeyden çok istediği tek şeyi yapamadığı için bedenimi cezalandırırken bir panik duygusu beni ele geçirdi.

Matthew titreyen iki elini yüzüme doğru indirdi, dokunuşu panik atağımın panzehiriydi. Başka hiçbir şey yokken bu küçük bir teselliydi. "Sen... çok güzelsin." Sanki ciğerlerinden biri delinmiş gibi tiz bir nefesi andıran hırıltılı nefesler alıyordu. "Beni ayakta tutan tek şey sensin. Bu kısacık anlar için yaşıyorum. Seni görebildiğim, sana dokunabildiğim zamanlar için."

"Evet...evet, ben de. Bana dokunmayı bırakma," diye yalvardım ona. "Bana burada olduğunu, hâlâ hayatta olduğunu göster."

Görebildiğim tek gözüm sanki söylediklerim acı veriyormuş gibi parlıyordu. "Matthew." Adı umutsuz heceler halinde döküldü.

"Öp beni."

Çenemi şefkatle kavrayan parmakları nasırlı ve kirliydi. Beni öpmek için yaklaşırken diğer elini yüzümden çekip arkama uzandı ve zincirlenmiş bileklerimi buldu. Parmaklarımızı birbirine geçirerek bana dokunma hissi verdi. Bana arzuladığım şeyin küçük bir parçasını veriyordu.

Öpüşürken haykırdım, inilti dudaklarımı ayırdı ve dilini içeri davet etti. Hâlâ sıcaktı, hâlâ ıslaktı. Bu, hayatın en tatlı halinin kanıtıydı. Avuçlarımızı olabildiğince sıktım, ellerim garip bir şekilde büküldü ama rahatlamayla karıncalandı.

Bu benimle üçüncü kez sevişmek zorunda kalışıydı.

Buna sevişmek dedim çünkü öyle hissediyordum. Beton duvarlar, kafamıza doğrultulmuş silahlar ve bir deli ölümümüzden zevk alırken gölgelerden bizi izleyen meraklı fareler olmasaydı böyle olurdu.

Matthew tişörtümü kaldırıp fermuarını kurcalarken düşüncelerim yavaş hareket eden bir atlıkarıncaya dönüşmüştü. İçime yavaşça girdi. Her şey yavaştı, telaşsız, rüya gibi bir pus. Kısmen birkaç dakikalık dinlenmemizin tadını çıkarmak için, kısmen de Matthew'un gözlerinde ölmek üzereymiş gibi bir ifade olduğu için.

Diğer eli kalçama doğru ilerleyip beni sabit tutarken elimi bırakmadı. Tutuşu daha az sert, daha az muhtaçtı. Bu bana vazgeçmek gibi geldi ve bu düşünce öpüşmemiz boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağılamama neden oldu.

Geri çekilerek dudaklarıma doğru fısıldadı, "Ağlama... tatlı kızım." Yutkunurken, kendi ıstırapıyla boğazı düğümlendi. "Pencereden dışarı bak. Yıldızları hayal et."

Yıldızlardan nefret ederdim.

İsteklerimi reddettiler, kaygısız parıltılarıyla onlarla alay ettiler.

Yağmuru tercih ederdim; o da benim gibi yağar ve ağlardı.

Çoğunlukla, önümdeki adamı tercih ettim, tek somut umut kırıntımı.

Ben de onun yerine ona

baktım. Onun yerine

sadece onu gördüm.

Matthew içimde hareket etti, ellerimiz sıkıca kenetlendi. Gözyaşlarımı morarmış dudaklarıyla silmek için öne doğru eğildi ve yaşam gücümün bir kısmını kendisi için çaldı. Elimden gelse hepsini ona verirdim. Her gözyaşımı, her nefesimi, kalbimin parçalanmış her parçasını ona verirdim.

Serbest bırakırken yüzü omzuma düştü ve içimi sıcaklıkla doldurdu.

Bana yaşam gücünü veriyordu, ki bu çok ters ve tamamen adaletsiz görünüyordu.

Hâlâ ağlıyordum, başını yavaşça kaldırdığında gözyaşlarıma engel olamıyordum.

Yarı açık gözlerine bir gülümseme yayıldı ve bana herhangi bir yıldızdan daha parlak bir şekilde parladı. Sonra kol saatinin mandalını açıp elinin üzerinden çekerek bileğime yerleştirmek için hareket etti. Hemen başımı salladım. "Hayır... hayır, yapma." Yutkundum. "Bu senin iyi şans tılsımın. Lütfen sende kalsın."

Bir an durakladı ve saatin mandalını açmak yerine tungsten yüzüğü parmağından çıkarıp bağlı olan elime soktu. Parmaklarımı değerli mücevher parçasının etrafına kapattı ve "Senin için... iyi şans için. Bir hatıra. Her ihtimale karşı-"

"Hey, zaman doldu," diye havladı yakalayıcımız. "Güzel kediciğinden uzak dur."

Yüzüğü sıkıca kavradım, ona da sarılabilmeyi dileyerek hayatım pahasına tutundum.

Matthew kulağıma bir şeyler fısıldamak için eğildi, tam o sırada esirimiz onu sürükleyerek götürmek için yaklaşıyordu. Direndi, bana sarıldı ve sonra usulca mırıldandı, böylece onu sadece ben duyabildim:

"Çabayı... ödülün üstünde tutmak... aşk olarak adlandırılabilir."

Birkaç dakika sonra, adam merdivenlerden kaybolup bizi yağmur ve hayaletlerle baş başa bırakırken, bir kez daha direğine zincirlenmişti.

Matthew yere yığılmış, bilincini kaybetmiş bir halde yatıyordu, nefes alış veriş zayıf ve dengesizdi.

Çok çaba ama ödül yok.

Küçük yüzüğü avucumun içinde sıktım ve sessizce hıçkırdım.

Günümüz

Cora ile öğle yemeği randevum hoş bir erteleme oldu.

İki kişilik bir kabinde karşılıklı oturuyor, kruvasanlarımızı atıştırıyor ve güneş ışığı yanımızdaki uzun pencereden içeri süzülürken öğlen kahvemizi yudumluyoruz.

Hâlâ boynumdaki zincire bağlı olan tungsten yüzükle oynuyorum. Amaçsızca çevirirken, güneş ışığının gümüşü yakalayıp yıldız ışığı gibi parlamasını izliyorum.

Cora telefonuna bir şeyler yazarken içten içe gülüyor, gülümsemesi geniş.

Elimi yüzüğün etrafına kapatıp sahte parıltıyı bastırıyorum. "Bu Dean mi?" O gülümsemenin ne anlama geldiğini, kime ait olduğunu bildiğim için merak ediyorum.

Yüzü kızarıyor ve aşk dolu bir iç çekişle telefonunu yere bırakıyor. "Evet." Sırtışı genişliyor. "Bu hafta sonu şehirde. Yarın gece Bloomington'a dönüyor." Bir sonraki iç çekişi daha az mutlu, daha çok melankolik. "Bir iş transferinin açılması için sabırsızlanıyorum. Yakında olacağını düşünüyor."

Onu sadece hafta sonları görüştüğü erkek arkadaşıyla kaliteli zaman geçirmekten alıkoyduğum için anında kendimi suçlu hissediyorum. "Başka bir tarihe erteleyebilirdik, biliyorsun. Umarım planlarınıza müdahale etmiyorumdur."

Başını sallayan Cora, elini kovarcasına bana doğru salladı. "Olmaz öyle şey. Sen de önemlisin. Ayrıca Dean ve Reid kanka zamanı için bir araya gelmek istiyorlardı. Futbol sezonuna kadar gün saydıklarına eminim."

"Kulağa sürükleyici geliyor."

"Mm. Puppy Bowl için gün saymam kadar sürükleyici sanırım. Bu yıl köpeklerime forma aldım. Çıldırılmış durumdayım."

Kıkırdayarak avuçlarımı fındıklı kapuçinomun etrafına koyuyorum ve buhara karşı koymak için ağız deliğine üflüyorum.

Cora tekrar telefonuna uzanıyor. Gülümsüyor. Dudağını biraz ısırır.

Ve sonra bu rahat sohbeti korkularım ve bastırılmış travmalarımle lekelemeye karar vererek dönüyorum. "Seninle bir şey hakkında konuşabilir miyim?" Yutkundum. "Kişisel bir şey mi?"

"Tabii ki." Buzlu kahvesinden bir yudum alıp bana doğru bakıyor ve telefonunu masaya geri koyuyor. "Tüh."

Yüzüm ısınıyor. Bu konuda nasıl konuşacağımdan emin değilim. Sanki yeniden genç bir kız olmuşum, uyku tulumlarımızda toplanıp erkekler hakkında dedikodu yaparken okul arkadaşlarıma seks hakkında sorular soruyorum.

Yirmi üç yaşındayım ve kendimi bakire gibi hissediyorum.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kendimi devam etmeye zorluyorum. "Son zamanlarda yine seks hakkında düşünüyordum." Boğazım yanıyor, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Gabe ile."

Şaşırmış görünmüyor. Mahcup da görünmüyor, yanakları kıpkırmızı olan ve göğsümle köprücük kemiğimi benek benek kızartan bir tek ben varım.

"Oh, öyle mi?" Pipetiyle oynarken tek yaptığı bana yumuşak bir bakış atmak. "Onu gerçekten önemsiyorsun."

"Anlıyorum." Başımı sallayarak çenemi eğiyorum. "Yine de her şeyi yanlış ele alıyorum. Sanki kendime bir şey kanıtlamaya çalışıyormuşum gibi bitiş çizgisine doğru acele edip duruyorum ve bunun böyle olmasını istemiyorum. Her anın tadını çıkarmak, deneyimin tadını çıkarmak istiyorum." Bu bulanık, romla beslenen anılar zihnime sızdığında utancım artıyor. "Dün gece sarhoş oldum ve kendimi ona attım. İçkili olduğum için bundan rahatsız olduğunu söylediğinde kötü şeyler söyledim." Utanarak iç çektim. "Reddedilmiş hissettim, bu yüzden onu beni çekici bulmamakla suçladım, ki bunu bir kez bile belirtmedi. Bana sadece tam tersini gösterdi."

Kahvesini bırakırken Cora'nın gözleri sempati ile parlıyor. Öne doğru eğildiğinde uzun, altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyor. "Bu tamamen doğal. Yersiz güvensizlikler taşımak alışılmadık bir şey değil. Bu duyguları aşmak yıllar, hatta on yıllar alabilir."

Sözlerini düşünerek yıldız yüzüğü parmağımda çeviriyorum. "Bana karşı çok sabırlı davranıyor Cora. Çok sevgi dolu. Travmamın ötesini göremediğim için onu kendimden uzaklaştırdığımdan korkuyorum. Bana baktığında onun gördüklerini göremiyorum."

Başını düşünceli bir şekilde yana eğiyor. "Ne görüyorsun?"

"Onun gibi iyi bir adama layık olmayan biri. Hak etmeyen biri." Yutkunuyorum. "Çirkin biri."

Elimi sıkamak için masanın öbür ucuna uzanıyor, kaşları çatılmış, güzel yüzünü buruşturuyor. "Bunlar yalan. Kendine verdiğin değer berbat, ruhsuz bir canavar tarafından çarpıtıldı. Sen sevgiye layıksın. Sekse ve sağlıklı ilişkilere layıksın. Söz veriyorum, Gabe'in gördüğü bu değil. Kimsenin gördüğü bu değil." Elim sıkarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Sen her zaman değerli, hak eden ve güzel oldun. O bodrumdan sağ çıkmış olman bile bunların bir kanıtı. Bir hatırlatma. Bu seni *daha da* güzelleştiriyor."

Göz teması kurarken nefesim titriyor. "Kendin hakkında hiç böyle hissettin mi? Bunca zaman sonra?"

Sanırım bu şekilde hissetmekte yalnız olmadığının onaylandığını hissetmek istiyorum. Cora bunun normal olduğunu söylüyor, ama öyle mi? İki yıldan sonra mı? Daha iyi ruh sağlığı kaynaklarına ve yerelde yaşayan ve tamamen destekleyici olan ebeveynlere erişimi olduğunun farkındayım, ancak bir parçam onun da bir zamanlar benim gibi hissettiğini bilmek istiyor. Kısa bir süre için bile olsa. Bir anlığına bile olsa.

"*Elbette.*" Sorgulamadan, kararlılıkla cevap veriyor. "Hâlâ o karanlık düşüncelerle savaşıyorum. Kesinlikle savaşıyorum. Bize olanlar... bizi *değiştirdi*, Tabitha. Her şeyi doğru yapabiliriz, önerilen tüm adımları atabiliriz, iyileşmemize yardımcı olacak her seçeneği kullanabiliriz ama yine de unutmayız. Eskiden olduğumuz kişiye asla geri dönemeyiz."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzülüyor; elimde değil.

"Seninle biraz kişisel bir şey paylaşacağım." Cora uzaklaşıp saçlarını bir yana savuruyor, sonra al rengi tuniğinin dökümlü kolunu kurcalıyor. "Dean ile aramız kötüyken - gerçekten kötüyken - ondan bir şey yapmasını istedim. O zamanlar anlamadığım bir şey. O da anlamadığı için başka yöne kaçmasına neden olan bir şey."

Ona göz kırpıyorum, her kelimesine tutunuyorum, kahve fincanımı üstünden sıvı damlayana kadar sıkıyorum.

"Ondan beni bağlamasını istedim. Seks sırasında."

"Oh." Dudaklarım aralandı, bu itirafı beklemiyordum. "Öyle mi yaptı?"

"Hayır. Bunu kırmızı bir bayrak olarak gördü... Hâlâ o bodrumda yaşadığımı, hayatıma devam edemediğimi düşünüyordu." Kızarıklık yanaklarını pembeleştiriyor, bronz tenini lekeliyor. "O zaman haklıydı. Boğuluyordum. Batıyor. Ve içinde

O anda, bu sağlıklı bir yol olmazdı - çok zehirli, çok bağımlıydık. Birbirimizden uzak kalmaya, gelişen bir ilişkiye dalmadan önce birey olarak iyileşmek için zamana ihtiyacımız vardı.

"Her neyse, bildiğin gibi, ben çok daha iyi bir yerdeyken birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk. O anı terapistime anlattım ve bana isteğimin tamamen normal olduğunu söyledi. Bazen bu tetikleyici senaryoları canlandırmak tecavüz mağdurları için terapötiktir. Bu, kontrolü geri almanın ve bu deneyimleri kendi rızamızla, kendi koşullarımızda yeniden oynamanın bir yoludur." Cora dudağını dişlerinin arasına alarak endişeleniyor ve masaya bakıyor. "Dean artık anlıyor. Anlıyor. Ve bu bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı."

Merak içime işliyor. Acaba bunu şimdi de yapıyorlar mı, bu *senaryoları* canlandırıyorlar mı? Bir yanım daha derine inmek, daha fazla soru sormak istiyor ama burnumu sokmak istemiyorum. Çok samimi geliyor.

Derin bir nefes alan Cora bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Bence ilerlemenin anahtarı önce kendini sevmeyi öğrenmektir. Benim yapmam gereken de buydu. Bu benim dönüm noktamdı. Güzel ve seksi olduğunuza, seksi ve aşkı hak ettiğinize gerçekten inandığınız an, diğer insanların da bunu gördüğüne inanmaya başlayacağınız andır."

Tavsiyesini düşünürken kahve fincanını tutuşum gevşiyor. "Nereden başlayabilirim ki?"

"Küçük başla. Bebek adımları."

Bunu düşünürken pencereden dışarı bakıyorum, gözlerim bir ağaç dalında sallanan iki kızılgerdan kuşuna takılıyor. Kuşlar küçük başlar. Yumurtadan çıkarlar, büyürler ve kanatları uçacak kadar güçlenene kadar kanat çırpırlar. Bu bir içgüdüdür. Kanatları hazır olduğunda gerçekleşir.

Bir gün uçacaklarından asla şüphe etmezler. Sadece biliyorlar.

Cora'ya dönüp baktığımda beni izliyor, yüzünde yeni düşünceler dans ediyor.

"Ne oldu?" Merak ediyorum.

Kahvesinin kalanını höpürdeterek çantasına uzanırken gözlerinde bir ışıltı **b e l i r i y o r** . "Bir fikrim var."

BÖLÜM 24

TABITHA

Iyatak örtümün üzerine serilmiş yepyeni iç çamaşırlarına bakıyorum.
Siren kırmızısı, saten ve dantelden yapılmış.
Beni çok fazla kapsayacağını sanmıyorum, ama sanırım bu
Nokta.

Karnım zonkluyor, sinirlerim tırmanıyor.

Yarım oksijen tüpüyle bilinmeyen sulara derin deniz dalışı yapacaktım gibi hissediyorum, ki bu çok saçma çünkü bu sadece iç çamaşırı.

Ama bir adım daha atmış gibi hissediyorum ve ilk birkaç adım her zaman en zor olanıdır.

Eğilerek parmak uçlarımı ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyor, tenime verdiği hissi test ediyorum. Daha önce hiç gerçek bir iç çamaşırına sahip olmamıştım. Gerçek şu ki, şimdiye kadar sadece iki kişiyle yakınlaştım; ilki lise son sınıfta balo gecesi aşık olduğum kişiydi, garip ve rahatsızdı ve aşağı yukarı sadece otuz saniye sürmüştü.

İkincisi, tabii ki Matthew'du. Beni

hiç iç çamaşırıyla göremedi.

Cesaretimi toplayarak kravat düğümlü bluzumun düğmelerini açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Kot pantolonum onu takip ediyor; sonra iç çamaşırlarım. Çok geçmeden dantelli, push-up korsenin içine giriyor, spagetti askıları omuzlarımın üzerinden kaydırıyorum. Neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen saten G-string külotuma adım atıyorum ve yatak odasının kapısının arkasında asılı olan boy aynama doğru yavaş bir dönüş yapıyorum.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Koyu renk saçlarımı iki omzumun üzerinden çekip kabartıyorum ve bir o yana bir bu yana dönerek bana bakan görüntüye hayranlıkla bakıyorum. Göğüslerim o kadar dolgun değil.

Bir zamanlar olduğu gibi, ama hiçbir Şey değiller. Göğüs dekoltem oldukça geniş, özellikle de korsenin verdiği destekle. Tenim soluk, ama sık sık inandığım gibi hastalıklı değil. Kumaşın zengin kiraz rengine karşı tenim kırmızıyla harmanlanmış beyaz gl yapraklarını andırıyor. Güzel bir Şey.

İçime bir sersemlik dalgası yayılıyor.

ılgınca arpan bir kalple yatağıma doğru ilerliyorum ve çarşafın üzerine tırmanıp cep telefonuma uzanıyorum. Kamerayı açıyorum ve kadrja girene kadar lensi çeviriyorum.

Elim titriyor.

Yanaklarım o kadar kırmızı ki neredeyse i amaŐırlarıma uyacak.

Kapalı panjurlarım ve zayıf lamba ışığıyla aydınlatma harika değil ama bu bir bebek adımlı. Bir sonraki adım, her santimetremi aydınlatan parlak, doğal güneş ışığı olacak.

Nefesimi tutarak telefonu kaldırıyorum ve vücudumun büyük bir kısmı görünecek Şekilde açıyorum. Birkaç fotoğraf çekip bakıyorum. Hepsini siliyorum.

Tekrar dene.

*Çıt, ıt, ıt. Sil, sil,
sil.*

Gözlerimi kapatıyorum ve daha derin nefesler alarak kendimi merkeze alıyorum. Kendime güzel olduğumu, sevebilir olduğumu söylüyorum. Ben karşı konulmaz bir seksiyim.

Yeterince uzun süre rol yaparsam, belki de buna inanmaya baŐlayacađım.

Bebek adımları.

Hepsi farklı pozlarda olmak üzere birkaç fotoğraf daha çekiyorum ve bu sefer onları silmekten kaçınıyorum. Her bir fotoğrafı incelerken kusurlarımı sememeye çalışıyorum. Yara izim korse tarafından kapatılmış olsa da cildimin geri kalanı kusursuz değil; etime dağılmış daha küçük yara izleri, birkaç ben, kalça kemiğimde bir doğum lekesi ve köprücük kemiğimi düzensiz yamalar halinde gölgeleyen, tahta kaldırımdan kalma soluk bir güneş yanığı var.

Bu tür Şeyleri görmezden geliyor ve iyi yanlarına odaklanıyorum.

Bu kaburgaların altında güçlü bir kalp atıyor. Ciğerlerim temiz hava soluyarak bana hayat veriyor. Vücudum süper modellere layık değil ama beni bir yerlere taşıyan iki bacağım, değerli Şeyleri tutmamı sağlayan iki kolum ve bodrum duvarlarının diğer tarafında beni bekleyen dünyaya bakmamı sağlayan iki gözüm var.

Gülümsüyorum.

Hâlâ fotoğraflar arasında geziniyor, her birini sevmeyi öğreniyordum ki telefonum bir mesajla çaldı.

Gabe.

Bu sabah ona hiç mesaj atmadığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu beni delip geçiyor. Onu bütün gün endişeli ve merak içinde bıraktım ve notumun bir veda için kötü bir bahane olduğuna inanmasına izin verdim.

Sanki ona veda edebilmişim gibi.

GABE:

Sessizliğinize bakılırsa, notunuzun gerçekten de bir veda olduğuna inanmak zorundayım. Ve, şey, söylemek için buradayım... Bence daha iyisini yapabilirsin. Hayal kırıklığına uğradım. Kızgınlık, çöküş, gözyaşları, yürek burkan doruk noktası nerede? Arkadaşlığımız önemsiz bir nottan daha fazlasını hak ediyor. Sonuç epik olmalı. Aşırı dramatik telenovela gibi bir şey. Eğer batarsak, alev alev yanan bir zaferle batarız ve zar zor canlı çıkarız.

Sizce de öyle değil

mi? Yanılıyor

muyum?

Her nasılsa, bir şekilde, yüzüme bir gülümseme getirmeyi başarıyor. Kızgın olabilirdi, bana zalimce sözler söyleyebilirdi, beni sonsuza dek silebilirdi ve bu haklı olurdu.

Onun yerine, beni gülümsetiyor.

Dudağımı ısıırıyorum ve ayaklarımı şilteden yukarı kaydırıp çenemi dizlerimin arasına yerleştiriyorum. Başparmaklarım cevap vermek için tuş takımının üzerinde geziniyor.

BEN:

Kesinlikle haklısın. Ne düşünüyordum ki? Bu nasıl...

GIF çubuğuna "blaze of glory" yazıyorum ve ona sonu gelmeyen bir dizi patlama animasyonu göndermeye başlıyorum.

O da cevap yazmaya başladı.

GABE:

Çok daha iyi :) Ayrıca, seni şimdiden özledim. Tüm bunları geri alabilir miyiz?

BEN:

Çok isterim.

Uno'daki "ters" kartın bir GIF'ini geri gönderiyor.

Kıkırdayarak arama motorumu açıyorum ve telefonuma "İspanyolca nefes nefese" yazan komik bir telenovela caps'i kaydedip Gabe'e gönderiyorum. Yatak başlığına yaslanıp telefonumu yanıma koyduğumda hâlâ aptal gibi sırtıyırım.

Birkaç dakika geçtikten sonra cevap geldi. Ekrana bir göz attım.

GABE:

Um

Vay
anasını.

Mesajları kaydedildiğinde kaşlarım şaşkınlıktan çatılıyor. Göz kırıyorum.

Bir meme'in neden bu kadar tepki topladığı konusunda hiçbir fikrim yok. Kaşlarını çatıyor, I seç benim Telefon geri yukarı ve açık bizim mesaj yazışmaları.

Galerimdeki *iki* fotoğrafa yanlışlıkla tıkladığımı fark etmem üç saniyeden kısa sürdü - biri aptalca bir meme.

Diğeri mi?

Evet.

Diğeri ise göğüslerim kırmızı dantelden bir korsenin üzerine dökülmüş, bacaklarımın arasında hayal gücüne çok az şey bırakan minicik bir kumaş parçası ile eşleştirilmiş bir şekilde gelme pozisyonundayım.

Donuyo

rum.

Boğulu

yorum.

Ölümlü ruhumun Tanrı'nın kendisi tarafından çağrıldığından oldukça emin bir şekilde öbür dünya aleminde sallanıyorum.

Hasar kontrolü yapmaya çalışırken ellerim titriyor.

BEN:

Aman

Tanrım. Bunu sana göndermek

istememiştim.

Çok ama çok üzgünüm.

Aman Tanrım.

Konuşma balonları benim düzensiz kalp atışımla birlikte hareket ediyor. Tek söylediği:

GABE:

Sikeyi
m.

Ona bir dizi hıçkırık emoji gönderiyorum çünkü kendimi kapatıyorum ve dünyada bilinen yedi bin dilden birine uzaktan bile benzeyen kelimeler üretemiyorum.

GABE:

Daha iyi bir adam size sorun olmadığını ve zarar görmediğini söyleyebilir.

Daha fazlasını bekliyorum, kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve muhtemelen bir kaburgam kırılıyor. Yanıt noktaları dans edip dalgalanıyor ve ardından arka arkaya yeni mesajlar geliyor.

GABE:

Ama ben o adam

değilim. Bu iyi değil.

Zarar verildi

Uzuvlarım titriyor, tenim her zamankinden daha sıcak. Son mesaj için kendimi hazırlıyorum.

GABE:

Az önce beni mahvettiğine eminim Tabs.

Telefonumu yatak örtüsünün üzerine fırlatıyorum ve bu hareketin hayatımın son otuz saniyesini sileceğini umuyorum. Ama olmuyor. Telefon keten çarşafın üzerinden yuvarlanıyor ve kenardan kayarak parke zemine düşüyor. Ses, haysiyetime inen bir çekiç gibi içimde sekiyor.

Bir sonraki hamlemi düşünerek birkaç dakika boşluğa bakıyorum. Sonra yere düşen telefonu almak için çabaladım.

BEN:

Çok

utandım. Lütfen bunu aklından sil.

Bu hiç olmadı.

Resmi silin.

Bir vuruş ve sonra.

GABE:

İstedğin bu mu?

Tabii ki öyle.

Duraksıyorum.

Yutkunuyorum, nefesimi tutuyorum.

Öyle mi?

Delilik çalkalanır. Merak çiçek açar.

Bebek adımlarım, varış noktasını bilmeden tam gaz ilerleyene kadar hızını artırıyor.

Arama simgesine tıklıyorum ve cep telefonunu kulağıma götürüyorum, kendimi pek de aklı başında hissetmiyorum.

Gabe ilk zil sesinde telefonu açar. "Tanrım," diye mırıldandı ahizeye doğru. "Bunu kime göndermek istediğini bilmek istiyor muyum?"

Bir elimi şişen göğsümün üzerine koyup gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Benim için birkaç fotoğraf çektim. Sadece benim için. Cora beni iç çamaşırı alışverişine götürdü. Kendimi... seksi hissetmek istedim," diye açıklıyorum, sesim titreyerek. "Sana yanlışlıkla gönderdim ama..." Sözlerim yarım kalıyor.

Sessizlik devam ediyor.

"Ama?" diye araya giriyor.

Yutkundum, neredeyse boğuluyordum. "Ama... gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

Daha fazla sessizlik, daha fazla nefes darlığı. Buradan nereye gideceğini tartışıyor ve ben de yönlendirme bekliyorum. Kendimi korkmuş, gergin ve yabancı hissediyorum.

Garip bir şekilde ilgimi çekti.

Sonunda, "Şu anda burada olsaydın, ne kadar hoşuma gittiğini görürdün" dedi.

Aşağıya doğru sıcaklık yayılıyor ve kalçalarımı birbirine kenetliyorum. "Sevindim," diye fısıldıyorum. "Sen... tahrik oldun mu?"

İnliyor. "Acı verici."

"Bana nerede olduğunu söyle. Ne hissediyorsun," diyorum sesimi güçlendirerek, cesur olmaya çalışarak.

Onay almak için bakmadan önce birkaç saniye geçiyor. "Bunu yapıyor muyuz?"

Bu.

Bu, yani telefon seksi.

Hiç telefon seksi yapmadım. *Gerçek* seksin nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum bile.

Yine de, sahiplenerek
ilerliyorum. Bunu yapmak
istiyorum.

"Evet."

"Tanrım, Tabs." Hattın diğer ucundan hışırtılar geliyor. "Oturma odamda, kanepedeyim. Burada yanımda olsaydın sana neler yapacağımı düşünmekten delicesine içim daralıyor."

Tenim yanıyor, ateş motoru kırmızısına dönüyor. Dizlerimi ayırıyorum, parmak uçlarım ipeksi külotuma kayıyor ve hafifçe sıyrılıyor. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bir sonraki nefesini alamadan yüzüme oturmuş olursun."

Oh, Tanrım.

Parmak uçlarımı kumaşın üzerine sürterek sırtımı yatak başlığına yasladığımda karıncalanmalar güneye doğru ilerliyor. "Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum."

"Hiç dışarıda yemedin mi?" diye soruyor, sesi şehvetle sertleşiyor. "Siktir... Sana kendini çok iyi hissettirirdim. Daha fazlası için bana yalvarırsın."

"Bunu yapmaktan
hoşlanıyor musun?"

"Bayılıyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve bana bunu yaptığını hayal ediyorum. Yüzü bacaklarımın arasında, dili içime dalıyor, tadına bakıyor, istekli. Onun bundan zevk aldığını hayal etmek beni azdırıyor.

"Bana güvenli bir kelime verin" diyor.

Bir nefes çekiyorum, gözlerim tekrar açılıyor. "Ne?"

"Güvenli bir kelime. Bir şey çok ileri giderse ya da seni rahatsız ederse söyleyeceğin bir şey. Söylediğin anda kapatacağım. Söz veriyorum."

Zihnim koşturuyor.

Korkularım beni alt ederse, o anı bozacak bir kelime bulmaya çalışıyorum. Gerilimi kesip atacak ve tekrar sığ sularda yüzene kadar bizi derin uçtan sürükleyecek bir kelime.

Nedense aklıma iki kelime geliyor. "Tabula Rasa."

"Temiz bir sayfa" demek.

Bu bir yenileme. Yeni bir başlangıç.

Gabe bunu sorgulamaz. "Tamam. Tabula Rasa," diye yineliyor. "Söyle ve duralım. Soru sormak yok."

"Tamam."

"Elin nerede?"

Boğazım daralıyor. Sanki bir şey onu sıkıyormuş gibi hissediyorum ama bu utancın tanıdık ilmiği değil. Endişe ya da panik atak bile değil.

Adrenalin.

Heyecan.

Güç.

Nefes alarak kendimi iki yastığın üzerinde daha yukarı kaldırıyorum ve parmak uçlarımı kırmızı külotumun bel bandının içine sokuyorum. Diğer elimle telefonu kulağıma götürüyorum. "İç çamaşırımın içinde."

Nefes alış veriş dengesi

geliyor. "Seninki nerede?"

Mırıldanıyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "Sikimin etrafına sarılmış. Kendine dokunduğunu düşündükçe gülünç derecede sertleşiyorum. Boşalmam uzun sürmeyecek."

Bacaklarımın arasında nem birikiyor, parmaklarım keşfetmek için içeri kayarken kayganlaşıyor. Sözleri beni ateşliyor. Sesindeki kırıma tenimi ısıtıyor, saç çizgim terle nemleniyor.

Tahrik oldum.

En son ne zaman bu kadar *özgür* hissettiğimi

hatırlamıyorum. Cinsel olarak, duygusal

olarak, zihinsel olarak.

"Görüntülü arama yapmak ister misin?" Göğsümün içinde şimşekler çakarken kalbim kaburgalarımın arasında gümbürdüyor.

Gabe bir ses çıkarıyor. İşkence görmüş bir inilti gibi bir şey. "Beni öldürüyorsun, bebeğim."

Bebeğim.

Dün gece bana öyle dediğinde neredeyse bayılıyordum.

İçime sıcaklık akarken şimşekler ay ışığına dönüşüyor. "Seviyor musun?"

"Evet. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin."

Görüntülü arama düğmesini bulmaya çalışırken parmaklarım titriyor.

"Ama," diye araya girdi, "henüz değil. Bunu yavaştan almalıyız. Her seferinde bir adım."

Duraklıyorum, başparmağım düşmenin üzerinde geziniyor. Muhtemelen haklıdır. Sinirlerim kırılgan, cesaretim ince bir ipliğin ucunda sallanıyor.

"Tamam."

"Hâlâ o kırmızı iç çamaşırını mı

giyiyorsun?" "Giyiyorum."

"Tırnakların da kırmızıya boyanmış. Çok seksi." Sesi boğuk, arzudan gergin. "O kırmızı uçlu parmakları hayal ediyorum"

şu anda sikime sarılmış."

"Ooh," diye inliyorum usulca. Ben de bunu hayal ediyorum. Bu hayal parmaklarımı daha derine daldırıyor, uzun zamandır unutulmuş parçalarımı keşfettiriyor. "Elimde ne kadar büyük hissettiğini hatırlıyorum. Sana dokunduğum geceyi."

"Öyle mi?"

"Evet. Seni içimde istedim," diyorum nefes nefese. "Bunu hâlâ istiyorum. Hem de çok."

"Siktir... Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Seni almamı nasıl isterdin, söyle bana" diye soruyor. "Üstte olmak isterdin, değil mi? Kontrolün sende olmasını ve kendini boşaltana kadar sikime binmek istersin."

Avucumun içiyle klitorisimi ovuyorum, gözlerimi kapatıp hayaller kurarken boynum geriye doğru kıvrılıyor. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım kontrolü senin almanı isterdim," diye itiraf ediyorum. "Sanırım biraz sert olmasını isterdim. Bana karşı kendini tutmanı istemiyorum, sanki narin biriymişim gibi."

Bu düşünce beni şaşırtıyor.

Ama sanırım ben de bunu isterdim, bana çocuk gibi davranılmasını istemezdim. Bana diğerlerinden farklı davranmasını istemezdim.

Gabe inliyor, nefes alış veriş düzenleniyor. "Yaklaştım," diyor. "Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle."

"Parmaklarım... parmaklarım sıırıslıklam oldu. Külotum da öyle."

"Mmm. Tanrım," diye mırıldanıyor. "Kendine sık sık dokunur musun?"

"Hayır. Bunu uzun zamandır yapmamıştım." Dudağımı ısırarak kendimi ovmaya devam ediyorum. "Ama son zamanlarda bunu düşünüyordum... seni düşünüyordum. Bana yeniden yaşadığımı hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum. "Arzulanan. Gerçek."

"Sen gördüğüm en seksi kızsın. En tatlı, en cesur. I..." Sözleri kesiliyor ve başka bir iniltiye dönüşüyor. "Tanrım, Tabs. Şu anda o güzel bacakların arasında olmak için adam öldürürdüm."

Uzun bir iç çekiş, bir özlem, bir ihtiyaç, bir özlem nefesi bırakıyorum.

Onu kalçalarımın arasında, beni iterken ve doldururken hayal ediyorum. Güçlü kolları beni hapsediyor, gergin ve damarlı, kalçaları içime giriyor, yeşil gözleri üzerimde parlıyor ve bana bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri hissettiriyor. Ten tene, kalp kalbe. Güvende, korunan, tapılan.

O yanındayken dünya yok olur.

Ben onun kollarındayken şeytanlarım dağılıp gölgelere kaçıyor.

"Lütfen... buraya gel," diye haykırdım, hayalimi gerçeğe dönüştürmek

için çaresizce. "Benimle seviş."

"Kahretsin," diye inliyor. "Eğer ciddiysen, oradayım. Sana bir daha hayır diyemem. Seni becermemi istiyorsan gelirim, seni istediğin gibi sertçe beceririm. Seni yıldızları görene kadar boşaltacağım."

Bir parça panik göğsüme saplanıyor.

Yıldızları görmek istemiyorum.

Karanlık düşünceleri uzaklaştırıyorum ve bir korkak gibi mırıldanıyorum, "Bir dahaki sefere. Ben- ben çok yakınım."

"Pekâlâ," diye mırıldanıyor, nefesi ağırlaşıyor. "Bir dahaki sefere."

Yastıklarına daha da gömülüp iki parmağımı içime sokarak geçmiş i unutmaya çalışıyorum. Gabe'e geri dönüyorum, sadece Gabe'e.

Yalan söylemiyordum. Yaklaştım.

İnliyorum, miyavlıyorum, kendimi zirvede hissediyorum.

"Geleceksin, değil mi? Sesinde duyuyorum. Nefes alışında. Çıkardığın sesler beni uçurumun kenarına sürüklüyor." İnliyor. "Siktir."

Kendi nefes alış verişi hızlanıyor. Kendini daha hızlı, daha sert okşadığını, beni de tahrik eden hissin peşinden koştuğunu hayal ediyorum. "Evet."

"Önce sen. Seni duymama izin ver," diyor bana. "Kendini tutma."

Bacaklarımı daha geniş açıyorum, hızımı artırırken dizlerim birbirinden ayrılıyor. Karıncalanmalar kıvılcımlanıp tırmanırken şişmiş klitorisimi ovuyorum, alt karnımdaki sıcaklık düğümü çözülmeye çok yakın. "Oh, Tanrım... Gabe..."

"İşte böyle. Adımı söyle."

"Gabe..." Adını tekrar tekrar söylüyorum. "Gabe, evet..."

"Bırak gitsin, bebeğim." Daha fazla inleme, daha sıcak nefesler.

"Bırak gitsin." Kendimi uçurumun kenarına bıraktım.

Serbest düşüş yapıyorum, paraşütle atlıyorum, burun üstü dalış yapıyorum.

Uçuyorum.

Bedenim ısıltılı bir sıcaklığa gömülürken kalçalarım yataktan kalkıyor. Saf sihir. Gabe'in zevk iniltisi kulaklarımda çınlarken ve göğsümün zonklamasına neden olurken, yoğun doruk noktası boyunca yüksek sesle inliyorum, neredeyse telefonu düşürüyordum.

Karıncalanmalar azalıyor ve doygun bir mutluluk yığını içinde yatağa geri dönüyorum. Kolumun arkasını gözlerime sarkıtıp nefesimi tutmaya çalışıyorum.

"Keşke az önce bana ne yaptığını görebilseydin," diyor Gabe, salıverildikten sonraki sert ses tonuyla. "Seni ne kadar çok istediğimi. Bu... her şeydi."

Her şeyi.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Buradan nereye gideceğimizden emin değilim. Bir çizgi aşıldı, o kadarını biliyorum. Ve bundan pişman değilim... Bunu da biliyorum.

Artık değiştiğimizi de biliyorum.

Aramızdaki şeyler farklı olacak.

Telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdığımda, ikimiz de bu yeni dinamiği değerlendirirken, sessizlik havada asılı kalıyor. Bir şeyler söylemeliyim. Onu iyi olduğuma, pişmanlık duymadığıma ikna etmeliyim.

Ama sonra ilk konuşan Gabe oluyor ve söyleyebileceği en basit, en kolay şeyi söylüyor. "Müzik mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. "Elbette."

Birkaç dakika geçiyor, sonra hoparlörden müzik sesi süzülüyor. Anında bir rahatlama, anında bir sakinleşme. Onun kendi müziğini dinleyebileceğini, benim de kendi müziğimi dinleyebileceğimi ve aramızdaki telefona ihtiyacımız olmadığını fark ediyorum ama birlikte dinlemenin katartık bir yanı var. İki kablo değil ama yine de bağlıyız, yine de bağlıyız.

O benimle birlikte.

Battaniyeleri çeneme kadar çekerek yumuşak çarşafların içine gömülüyorum. "Gabe?" Mırıldanıyorum.

Sesindeki şefkati duyuyorum. "Tabs."

"Bugün benimle uçtuğun için teşekkürler."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor ve aramızda sadece Puddle of Mudd'dan *Blurry* mırıldanıyor, boşluğu akorlar ve sözlerle dolduruyor.

Sonunda fısıldıyor, "Ne zaman istersen."

Gülümseyerek müziğe, Gabe'in sessiz nefeslerine dalıp gidiyorum, telefon hâlâ omzumda duruyor.

Gerçek güvenli kelimemi söylediğimi bilmiyor; bunu binlerce kez söyledim.

Bir hece teselli. Dört harfli
tatlı bir rahatlama.

Kanatlarım yorulduğunda inebileceğim güvenli bir yer.

Gabe.

Onun adı benim güvenli
kelimem. O benim sağlam
zeminim.

BÖLÜM 25

GABE

O Liver ve Syd ertesi sabah işe gitmeden önce beni kahvaltıya davet ediyor ve mutfaklarına girdiğimde yüzümdeki aşırı hevesli sırıtışı görmezden gelemiyorum. "Yo." Elimi kaldırıp

Dalga. "Yumurtla beni."

"Sen hiç kapıyı çalma-" Sydney beni sırttan ihtişamımla görünce masadan iki kez kalktı. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Biriyle yatmışsın."

"Hayır." İddiasını omuz silkerek geçiştiriyorum ama gülümsemem Unhinged Bulvarı'na doğru keskin bir sola dönüş yapıyor.

"Yalancı. Bu bakışı biliyorum. Sen ve Tabitha sonunda seks yaptınız." Kutlama amaçlı bir yumruk vuruşuyla karşılaştım. "Tabii ki evet."

"Tanrım." Bir yemek sandalyesi çekip oturuyorum ve koltuğun arkalıgına yaslanıyorum. "Sanki seks hayatım bir tür son dakika haberiymiş gibi davranıyorsun."

"Yani, bir seks hayatın olduğunu kabul ediyorsun." Kollarının üzerinde öne doğru eğiliyor, sırıtışı benimkiyle eşleşiyor. "Bana her şeyi anlatmak zorundasın."

"Hiç şansın yok."

"Ciddi misin? Sen benim ölüm kalım aracısın." "Tamam. Ölmeyi seçiyorum."

"Haklı, Syd," diye ekliyor Oliver ocağın yanındaki pozisyonundan, rakun desenli önlüğünü giymiş omlet karışımını çırparken. "Gerçek bir centilmen, mahrem karşılaşmalarıyla ilgili ayrıntıları asla açıklamaz."

"Evet, Syd." Göz kırpıyorum. "Gerçek bir centilmen."

Alay ediyor. "Oh, lütfen. Eğer siz bir beyefendiyseniz, ben de ağırbaşlı bir Viktorya dönemi hanımefendisinin görgü kurallarına sahibim."

"Dürüst olmak gerekirse, kapüşon takmak sana yakıştırdı." "Bunun için gerekli kemik yapısına sahibim."

Oliver yeşil biber parçalarını doğruyor ve bir avuç dolusu yumurtaya atıyor. "Anladığım kadarıyla Tabitha'yla *aranız* iyi gidiyor, öyle mi?" diye soruyor bana, *fazla* uzatmadan. "Onu senin partinde görmek hoş bir sürpriz oldu."

İçinde kesinlikle yüzde doksan yedi oranında şampanya bulunan portakal suyu fincanını höpürdeterek yudumlayan Sydney, nişanlısına bakarken kıs kıs gülüyor. "Kimse öyle demiyor tatlım. Buna parti denir." Burnu kırışıyor. "Jamboree'nin doksanlı yıllardan kalma ürkütücü kuklaların olduğu bir çocuk programı olduğuna eminim. Bastırılmış anılarımı canlandırdığın için teşekkürler."

Telefonumda gezinirken yüzümde beliren gülümsemeyi bastıramıyorum. "Evet, işler iyi gidiyor. Kendimi umutlu hissediyorum."

"Tabitha'nın seksi yazarla röportajı nasıl gidiyor?" diye sorar Sydney.

Bu, Oliver'ın ona omuzlarının üzerinden bir bakış atmasına neden olur.

"Belirsiz," diye yanıtlıyorum. "Bunun ona gerçekten faydası olup olmadığından hala emin değilim. Seanslardan genellikle tetiklenmiş ve duygusal olarak çıkıyor." Onu benim evimin birkaç ev aşağısında yolun kenarına çekilmiş halde bulduğum gece arabasının arkasında hıçkırığa hıçkırığa ağladığını düşününce kalbim sıkışıyor. "Aynı zamanda açılıyor, bazı atılımlar yapıyor gibi görünüyor. Bir süredir sadece onu gördüğünü hissettiğim beni görmeye başladı."

"Merhum profesör mü?" Oliver merak ediyor. Yutkunuyorum. "Evet."

"Gerçekten de acı verici bir durum." Yumurta karışımını bir tavaya döküyor ve bir spatulaya uzanıyor. "Bu arada diğer durum nasıl gelişiyor? Mülkünüzde keşfettiğim tuhaf adamla ilgili olan?"

Sydney başını kaldırıp dağınık topuzunu çekiştiriyor. "Ne? Kim?" Elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "O hiç kimse. Onu o zamandan beri görmedim."

Geri döndüm."

Yasaklayıcı mesajı zihnimde yanıp sönüyor.

Zaman geçiyor.

"Ne adamı? Kimden bahsediyorsun sen?"

"Beni huzursuz hissettirdi," diye belirtiyor Oliver. "Umarım aradığı şeyi bulmuştur ve sizi rahat bırakır."

"Dostum. Cevap ver bana." Sydney eğilip bana vuruyor, gözleri telaşla parlıyor. "Ne adamı? Başın belada mı?"

Dizlerim huzursuzca sallanmaya başlıyor çünkü bunun eninde sonunda başa çıkmak zorunda kalacağım bir şey olduğunu biliyorum. Aradığı şeyi bulamadığından eminim, çünkü aradığı şey para ve ben ona benimkilerden hiçbirini vermiyorum. "Önemli bir şey değil," diye yalan söylüyorum. "Sadece bir müteahhit. Tuhaf bir adam."

"Tehlikeli biri mi?"

"Neden tehlikeli olsun ki?"

"Bilmiyorum." Şampanya kadehinin sapını sıkarken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Travis de işin içinde mi?"

Gözlerim sola kayıyor, göz temasını kesiyorum. Bu konuyla ilgili olarak suçlu babamdan gelen en az bir düzine görmezden geldiğim telefonum olduğunu itiraf etmekten çekiniyorum. "Tabii ki hayır. O hapiste."

"Gabe-"

"Syd." Ona dikkatle bakıyorum. "Bu sadece işle ilgili bir saçmalık. Önemli bir şey değil."

Küçük mutfağa sessizlik hakim, sadece tavada patlayan pastırma sesleri duyuluyor.

Oliver boğazını temizler. "Ortam şu anda oldukça rahatsız edici bir hal aldı. Özür dilerim. Belki pastırma yardımcı olur." İkisi elinde, biri ön kolunda olmak üzere mutfak masasına birden fazla tabak taşımaya devam ediyor; gözümün seğirmesine neden olan bir hokkabazlık hareketi.

Ve evcil rakunları Athena, turuncu tekir kedileri tarafından kovalanarak diğer odadan hızla içeri girdiğinde geriye doğru sarsılıyorum. Oliver tabakları masaya bırakırken her iki hayvan da kendilerini masanın üzerine atıyor.

Yemekler uçuyor.

Bulaşıklar yere dökülüyor.

"Athena!" Oliver azarlıyor. "Kötü rakun. Sen iflah olmazsın."

"Ack!" Şüpheli portakal suyu karışımının sürahisi kucağına devrildiğinde Sydney ayağa fırlıyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Alnımı ovuşturarak kaosa boş boş bakıyorum. "Harika. IHOP, bu öyle."

Hepimiz Athena'nın bir parça domuz pastırması kapıp dışarı fırlamasını izliyoruz.

Mutfak masasının çukurlarına devrilmiş şurup sızarken, ödülünden memnun bir şekilde mutfağa giriyor.

"Bu yeni meşe masa mahvoldu," diye yüzünü buruşturuyor Oliver. Kaşlarımı çattım. "Meşin mi? Meşe ne lan?"

"Masanın malzemesi." "Yani,
ahşap. Ahşap demek
istiyorsun."

"Ben temizleneyim, sonra da gözleme evine doğru yola çıkarız," diyerek iç çekerek başını salladı. "Seninle arabada buluşuruz."

Temizliğe yardım ettikten sonra dışarı çıkıyorum ve diğer ikisi hayvanlarını kontrol altına almaya çalışırken onları bekliyorum. Ön verandanın basamağına oturup, telefonumda düşüncesizce geziniyorum.

Kaydırmanın ortasındaiken bir mesaj geldi.

BILINMEYEN NUMARA:

Umarım boş zamanınızı akıllıca kullanmışsınızdır. Saat tam altıda borcunuzu tahsil etmeye geleceğim. Benimle şantiyenin otoparkında buluş.

Boğazım düğümleniyor, ağzım kuruyor. Sabah güneşine bakıp gözlerimi kısıyorum, zihnim zamanın sonuna kadar bu karmaşadan kaçınmanın yollarını arıyor.

Belki Uganda o kadar da kötü bir fikir değildir.

Boğazımdaki korku yumrusunu yutarak cevapsız arama kayıtlarımda geziniyorum ve başparmağımı hapishaneyle ilişkili tekrarlayan numaranın üzerinde gezdiriyorum.

Bir ziyaret planlamayı düşünüyorum, bu saçmalığın dibine inmek için can atıyorum.

Nihayetinde, düşüncelerimin daha tatlı bir şeye yönelmesine izin veriyorum.

Sekmeler.

Kız arkadaşımın tatilini benimle bir yolculuğa çıkmak, annemle tanışmak ve nişanlımmış gibi davranmak için kullandıktan sonra işe döndüğü ilk gün. Tatil bitti, numara çoktan sona erdi, ama o hala paslanmış gümüş yıldızlardan yapılmış o küçük yüzüğü takıyor.

Telefonumu kaldırmadan önce ona kısa bir mesaj gönderdim.

BEN:

Dün geceyi düşünmeden edemiyorum :) ...sen?

Aslında, Sydney regl kramplarından şikayet ederek ön kapıdan hızla çıkarken, tekir kedileri hepimizin yanından hızla geçip kaçışına sevinirken ve Oliver'ın elinde spatulayla onu çimenlikte kovalamasına neden olurken dün geceyi düşünmek için son derece uygunsuz bir zaman.

Ama yapmamak da imkansız.

Telefon seksi yaptık.

O *da* bu işin içindeydi, benimle birlikteydi. Kendine dokundu, sesimi duyunca boşaldı. Onunla sevişmem için yalvardı, onu hoyratça almam için çünkü kırılgan ya da narin olarak görülmek istemiyordu.

Sırada bu mu var diye düşünmeden edemiyorum.

Seks. Romantizm. Bir ilişki.

Onun neredeyse her şeyiyken *her* şeyi olma şansım var. Ve belki bir gün parmağına gerçek bir nişan yüzüğü takar. Benim olacak.

Yeni bir mesaj geliyor ve ben hızlıca onun cevabını açıyorum.

TABITHA:

Ben de öyle.

Pişmanlık yok.

İniltimi tutuyorum ama sıırtmıyorum.

BEN:

Bu gece meşgul müsün?

TABITHA:

İşten sonra Evan'la bir görüşmem var, ama sonra boş olacağım. Belki ben de gelebilirim?

BEN:

Bu bir randevu ;)

Bir randevu.

Deli gibi aşık olduğum, uğruna her şeyi göze alabileceğim kadınla lanet bir randevu.

Aşk dolu bir gülümsemeyle telefonumu ön cebime koyuyorum ve diğer randevumu tamamen unutarak arabada Oliver ve Sydney'e katılıyorum.

Şeytanla akşam altı randevum.

Erken çıktığım ve beni bekleyen karanlık park yeri çatışmasından kaçındığım için minnettâr olarak saat beş buçukta şantiyemden YÜKSEK KUYRUKLA çıktım.

Ne yazık ki, minnettarlığım araba yoluma girip motoru durdurduğum anda dağılıyor.

O burada.

O ürkütücü pislik ön verandamda duruyor, parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla taş sütuna yaslanıyor.

Orospu çocuğu.

Parlayan közlerden saçlarının rengine uygun dumanlar yükselirken buz mavisi gözleriyle bana bakıyor.

İki elimi yüzümde aşağı yukarı gezdirip bir oyun planı bulmaya çalışırken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Muhtemelen babamla iletişime geçmeliydim. Bu işin aslını öğrenmeli, bu pisliğin benden ne istediğini bulmalıyım.

Her iki şekilde de, hiç param yok.

Yanlış ağaca havlıyor.

Cesaretimi toplayarak Challenger'ımdan iniyorum ve garaj yolunun ortasında kollarımı göğsümde kavuşturarak onunla yüzleşiyorum. "Git buradan."

Gülümsüyor ve bulutlarla kaplı gökyüzüne bir duman bulutu bırakıyor. "Çok talepkar," diye mırıldanıyor. Adam sigarasının izmaritini betona fırlatıyor ve botunun burnunun altında eziyor. "Ve tamamen akılsızca. Bir randevumuz vardı."

"Hiç cevap vermedim. Polisleri aramadan önce mülkümden defol git."

Bir kıkırdama daha ve verandadan inip yürüyüşünde bir aksaklıkla bana doğru adım atıyor. "Babanla konuşmayı başaramadın, değil mi?"

Kıpırdamadan ona ters ters bakıyorum. "Eğer şu anda bir hapisane hücrelerini kokutan işe yaramaz insan hayatı israfından bahsediyorsan, hayır. İlgimi çekmedi."

"Bu bir hataydı."

Yaklaştıkça tüylerim diken diken oluyor. Güpegündüz, sakın bir banliyonun ortasında alenen tehditkâr bir şey yaptığını hayal edemiyorum, bu yüzden yerimde duruyorum. "Tüyler ürpertici bilmecelerini al ve git. Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Başını eğip birkaç adım önümde durdu. Yüzünün sol tarafını kaplayan yara izi tehditle bükülüyor. "Patron aksini söylüyor. Aslında babanın epey borcu var ve ne yazık ki senin için, borcunu ödemek için burada değil."

"Çünkü o bir pedofil ve cinayete teşebbüs etmiş biri." Gözlerim kısılıyor, nabzım atıyor. "Ne kadar borcu var?"

Tırnak etlerine bakarak, neredeyse sıkılarak, "Bir nokta iki" diye mırıldanıyor. "Neyin yüzde bir nokta ikisi?"

Zengin kahkahalar huzurlu sokakta yankılanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Adam bana bakıyor ve kalçasını arabamın kaputuna dayıyor. "Bir nokta iki milyon," diyor. "Zayıf beyniniz rakamları hesaplamakta zorlanıyorsa, bu Amerikan doları cinsinden."

Göz kırıyorum.

Damarlarım dondu.

Bir elimi çeneme götürüp gözlerimi kapatıyorum, babamdan tahmin ettiğimden daha fazla nefret ediyorum.

"Ah, evet," diye düşündü adam. "Eminim şu anda biraz etiket şoku yaşıyorsunuzdur - ki iki hafta önce önerimi dikkate alsaydınız bu şoku önleyebileceğinizi de eklemeliyim. Sevgili yaşlı babam, başarısız olmaya mahkum restoranı için aldığı özel krediler sayesinde oldukça büyük bir borç biriktirdi. Bahse girerim size babacan tavsiyelerini sunmaya ve yarattığı bu karmaşayı çözmenize yardımcı olmaya hevesliydi. Kabul etmemiş olman çok kötü."

Dünya dönüyor. Her şey dönüyor.

Bu lanet bir şaka olmalı.

"O kadar param yok," diye mırıldanıyorum, başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Yakınında bile değil."

"Bunu düzeltmek için yeterince zamanın oldu."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, hançer gibi parlıyor, ateş saçıyor. "Ben lanet olası bir inşaat işçisiyim, seni lanet parazit. Babamla sıfır ilişkim var. Onun karanlık işlerine bulaşmadım ve bir milyon dolar bulmamın hiçbir yolu yok. Bu delilik." Öfkeli bir elimi havada gezdirdim. "Bu imkânsız."

"Bir nokta iki," diye açıklıyor.

"Polisleri arayacağım." Telefonumu bulmak için ceplerimi karıştırırken parmaklarım titriyor, gözlerim birkaç ev aşağıda Tabitha'nın arabasının yazarın garaj yolunda boşa durduğu yere kayıyor. O ön kapıdan çıkmadan önce bu orospu çocuğunu buradan götürmeliyim.

Onu bu işe karıştıramam.

Kalbim hızla çarpıyor, boğazım yanıyor, telefonumun kilidini açıyorum ve tuş takımımı açıyorum.

"Bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ederim," diyor adam. "Polisi olaya dahil etmek sizin yararınıza olmaz."

Duraklıyorum, yukarı bakıyorum. "Peki neden?"

"Çünkü senin hakkında her şeyi biliyorum, *Gabe*. Hayatını mahvetme ve en sevdiğin şeyleri elinden alma yeteneğine sahibim."

Blöf yapıyor.

Dokuza basıyorum. Sonra bir.

Sonra-

"Çok, çok güzel bir kız," diyor, çok kurnazca, arabama yaslanarak.

"Ona bir şey olursa çok yazık olur."

Sözleri kurşun gibi içime saplanıyor, neredeyse kalbimi durduruyor. Keskin bir nefes beni terk ediyor.

Karnına beyaz bir yumruk.

"Özellikle de" diye ekliyor, gözlerimiz kilitleniyor, "yaşadığı onca şeyden sonra."

Mümkün değil.

Hayatta olmaz.

Bir ısıklık çaldığında ne demek istediğini anlamaya bile vaktim olmuyor.

Tüvit pantolonunun cebinden sigara paketini çıkarıyor, kutudan bir tane alıp yakıyor ve güneş lekeli elini kirazın etrafına koyuyor. "Sana söyledim Wellington... Patronum gecikmeleri sevmez." Yüzüme doğru bir duman üflüyor, şeffaf gözleri kötülükle parlıyor, bana bakarken yara izi geriliyor. "Korkarım sonuçları bunlar."

Bir el beni omzumdan tuttu. Beni döndürdü.

Beklemediğim bir şekilde tökezledim.

Tepemde yükselen, tamamen siyah giyinmiş, uzun kollu kompresyon gömleği ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış bir kas duvarıyla karşılaştığımda şok kanımı donduruyor. "Bu da ne-"

Sözlerim çeneme gelen bir kurşunla kısa kesildi. Elimin tersini çene çizgimde gezdirerek geriye doğru döndüm.

Kaslı adam bana doğru uzanıyor, soğukkanlı ve ifadesiz, etli eli yeleşimin etrafında kıvrılıyor. İri bir adam, benden daha iri.

Tanıştığı herkese türünün tek örneği olan keto yemek planı programını satmaya çalışan bir spor salonu faresi.

Yumruğu geri uçuyor, sonra ikinci kez çeneme çarpıyor.

Yarılan dudağımdan kan akıyor.

Gözlerimin arkasında yıldızlar titreşiyor.

Dengemi yeniden kazanıyorum ve adrenalinin de etkisiyle ona doğru hücum ediyorum. Kımıldamadı bile.

Tek yaptığı gülmek.

Saldırmak için kolumu geri çektiğimde, havada durduruyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yere fırlatıyor ve beni ayağa kaldırmadan önce kaburgalarım tekme atmaya başlıyor.

Yüzüme bir yumruk daha.

Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki gözlerim morarana, çenem zonklayana, burnumdan ve ağzımdan kan fişkırana kadar. Ben iyi durumdayım ama bu adam tam bir tuğla duvar. Tekrar yere savrulurken hiç şansım yoktu.

Karnıma daha fazla tekme.

Kalçalarım.

Karnıma.

Adam tepemde dolaşırken neredeyse hiç terlemiyor, ben bilincimi kaybetmek üzereyken, kendi yolumda bir yığın halinde yığılmışken bıyık altından kıkırdıyor.

Pislik herif bana tükürdükten sonra hışımla uzaklaşıyor, siyah beresini yeniden düzeltiyor ve "Onu öldürmemi istemediğine emin misin, Stoney?" diye mırıldanıyor.

Orada

yatıyorum,

sersemlemiş bir

halde.

Kanlı.

Çürük ve kırık.

Göğsüme bir sigara izmariti fırlatılıyor, ardından sert bir bot darbesiyle söndürülüyor. Kabarıyorum, göz kapaklarım çırpınıyor, kaburgalarımın arasında acı patlıyor.

"Henüz değil." Stoney denen adam tepemde beliriyor, cep telefonunu arka cebine sokarken alaycılığı ve yara izi yavaşça batan güneşle aydınlanıyor. "Bugün senin şanslı günün, Gabe. Patron kendini cömert hissediyor," diyor ve ayağımdan kaldırmadan önce botunun burnunu göğsüme sürüyor. "Babanla konuş. Bir hafta daha var."

Yüzü görüş alanımdan birkaç santim uzaklaşıyor, ta ki tek gördüğüm

tepemde uçan bir kuş sürüsü olup bembeyaz bulutların arasında kaybolana dek.

Onu düşünüyorum.

Hırıltılı bir nefes alırken tek gördüğüm o. Ve bayılıyorum.

BÖLÜM 26

TABITHA

M Son mesajını tekrar tekrar okurken sınırlarım dengesizliğin sınırlarında geziniyor.

GABE:

Bu bir
randevu ;)

Dudağımı ısırıp cep telefonumu önlüğümün içine geri koyuyorum ki Smithers ocağın yanındaki yerinden acele etmem için bana sesleniyor.

Açık yollar, az sorumluluk ve Gabe ile filizlenmekte olan bu yeni aşka balıklama atlamakla geçen son birkaç güne kıyasla iş, ani bir tempo değişikliği oldu.

Romantik.

Bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Teknik olarak, daha önce böyle bir şey yaşadığımdan emin değilim. Matthew ile olan bağlantım tamamen başka bir şeydi. Travma ve acıdan doğan acımasız, ölüm kalım çılgınlığı.

Yine de aşktı.

Bunu kanımda, damarlarımda,
kemiklerimde hissettim. Ve bu... bu başka
bir şey.

Daha tatlı, daha sağlıklı bir şey.

Beni ikiye bölmek yerine iyileştirme gücü olan bir şey.

İç çekerek tepsimi sıcak yemek tabaklarıyla dolduruyor ve vardiyamın bitmesini sabırsızlıkla bekleyerek mutfak kapısından içeri giriyorum. Bordo kabinlerde oturan tüm tanıdık yüzleri yeniden görmek harikaydı ama aklım bu geceye dair düşüncelerle meşgul.

Randevumuz.

Evan'la görüşmemden sonra Gabe'i göreceğimi bildiğim için yanıma küçük bir gece çantası almayı ihmal etmedim. Belki küstahça ama telefon konuşmamızdan sonra düşüncelerim olacakların hayaliyle dolup taşı. Bu sabah ekstra uzun bir duş aldım. Tıraş oldum, gerekli yerleri tımar ettim. Saçlarımı açık tuttum ve hafifçe kıvırdım. Kendimi güzel hissetmek için biraz makyaj bile yaptım.

Masadan masaya geçerken yaseminli şampuanımın ve vişne kokulu vücut mistimin esintileri etrafımda dolaşıyor. Daha önce hiç görmediğim bir müşteriye gülümseyerek tabağındaki krepleri ve bir fincan sıcak kahveyi bırakıyorum ve ona afiyet olsun diyorum.

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla bana bakıyor. Uzattığı gülümseme neredeyse korkutucu görünüyor.

Sigarasının parlayan izmaritinden yayılan duman tüylerine bakarken içimi bir ürperti kaplıyor. Boğazımı temizleyerek ona "Burada sigara içemezsiniz efendim" dedim.

"Mmm," diye mırıldanıyor, çakıllı bir gümbürtü. "Öyle mi?" Uzun bir nefes çekiyor, sonra da sıcak kek yığınının üzerinde söndürüyor. "Özür dilerim."

Tuhaf.

Illinois'de dumansız hava sahası yasası yıllardır yürürlükte.

Belki de buralardan değildir.

Gülümsemeye zorluyorum.

Bana doğru tamamen dönüp kahvesine uzandığında yüzünün yan tarafında uzun bir yara izi vardı. "İyi gidiyor gibi görünüyorsun Tabitha."

Gözlerimi kırptıştırıyorum, sonra bluzuma iliştirilmiş eğri büğrü isimliğime bakıyorum. Gözlerindeki tanıdıklığı hissediyorum ve muhtemelen beni haberlerde gördüğünü anlıyorum. Tenim ısınıyor, endişem alevleniyor. "Teşekkür ederim. Ben iyiyim."

"Dışarıda güvende kalın," diye ekliyor kahvesini yudumlarken, gözleri berrak mavinin unutulmaz bir tonunda. "Bugünlerde gölgelerde gizlenen pek çok kötü adam var. Asla çok dikkatli olamazsınız."

Uyarı kulağa kasıtlı ama garip bir şekilde yersiz geliyor.

İçgüdülerim harekete geçiyor, masadan bir adım geri çekiliyorum ve boş tepsimi iki elimle kavırıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyorum sesimi alçaltarak ve sinirlerimi kontrol altında tutarak.

Ben ondan uzaklaşırken, soğukkanlılıkla cevap veriyor, "Kesinlikle yapacağım."

Bir sonraki siparişimi almak için mutfağa koşarken kendimi sarsılmış ve keyifsiz hissediyorum.

Nefeslerim birbirine karışıyor. Kalbim atlıyor.

Patronumdan azar işitmemek için gülümseyerek tepsimi daha fazla yumurta, daha fazla krep, daha fazla reçel ve tereyağıyla dolduruyorum ve aklımı Gabe ile dolduruyorum.

Aşağı bakma.

Uçmaya devam

et.

Sakinleştirici bir nefes alarak işime geri dönüyorum.

Adamın bir zamanlar oturduğu kabine baktığımda, artık boş olduğunu görüyorum.

Geriye kalan tek şey yarım yudumlanmış kahvesi, tepesinde sigara söndürülmüş el değmemiş bir tabak krep ve yirmi dolarlık bir banknot.

İki Yıl Önce

Ne de olsa benimle işi bitmemişti.

Sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Kendi umutlu hayal gücüm.

Daha da kötüsü, şimdi bana daha da sert davranıyordu, sanki öfkesini benden çıkarıyor ve tüm o kayıp zamanı telafi ediyordu.

Gözyaşlarımı ve kalp kırıklığımı zorlayarak sorun yokmuş gibi davrandım.

Kederimi şişeliyordum. Midemi çalkalayan hastalığı içimde tutuyordum.

Karnımda neredeyse hiç yemek yokken bile daha düzenli kusuyordum. Bu koşullar beni fiziksel olarak acı verici bir şekilde hasta ediyordu.

Ve yine de, tüm bunlar olurken, elimin içine sıkışmış küçük yüzüğü bırakmamıştım.

Tutunmam gereken tek şey buydu.

Benimle işini bitirip merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra yere yığıldım ve eğilerek betona öğürdüm. Safradan başka bir şey değildi. Yanımda çok sayıda su birikintisi vardı, bu yüzden kanıtlardan uzaklaşmak için direğin etrafından dolaştım.

"Sen... hastasın," diye mırıldandı Matthew odanın öbür ucundan, gölgeler ve yenilgi içinde.

Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabardı. "Kendimi çok kötü hissediyorum." "Ateşin mi var?"

"Hayır. Sadece midem ve endişem. O canavar son zamanlarda bana çok acımasız davranıyor." Sesim çatallaştı. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Neyse ki Matthew daha fazla tuhaf saldırıdan kurtulmuştu.

Yüzü hâlâ yara bere içindeydi ve ciğerleri hâlâ hırıltılıydı ama kesikleri ve yaraları koşulların elverdiği ölçüde iyileşiyor gibi görünüyordu. Herhangi bir enfeksiyon belirtisi görmedim.

"Gözlerimin önünde... soluyormuş gibi görünüyorsun," diye fısıldadı usulca.

Sözleri midemi yeniden bulandırdı ama midemin bulantısını yatıştırdım ve her şeyi hafifletmeye çalıştım. "Gözlüklerin olmadan beni göremediğini sanıyordum."

Kıkırdamaya çalıştı ama bu çaba yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Sebebi bu olabilir."

Küçük bir gülümseme gerildi. Dudaklarım bu hareketle çatladı, çatladı ve kırılğanlaştı, ama daha çok en son ne zaman böyle olduklarını hatırlayamadığım için.

Ortam bir kez daha kararırken aramızda sessizlik hüküm sürüyordu.

Matthew direğinden beni izledi, kaşları eğildi, duymak istemediğimden emin olduğum daha üzücü sözlerin başlangıcıydı. "Senin için endişeleniyorum." "Ben iyiyim. I..." İyi değildim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Boğazım yanıyordu.

"Bugün bize yemek vermedi." diye ekledim.

Midem bulandı. Daha önceki tuvalet molamızdan sonra adam bizi her zamanki sandviçimiz olmadan merdivenlerden aşağı sürüklemişti.

Matthew cevap vermedi, gözlerini kapattı ve başının arkasını direğe yasladı. Söyleyebileceği hiçbir şeyin kaygımı hafifletemeyeceğini biliyordu, çünkü bunun tek bir anlamı vardı

Adamın yakında bizimle işi bitecekti.

Ama zaten orada iki hafta hayatta kalmıştık. Bunun *bir* anlamı olmalıydı. Bizi o kadar uzun süre hayatta tutmuştu, bu da bizim için hâlâ bir planı olabileceği anlamına geliyordu.

Kaçabiliriz.

Yapabiliriz.

"Matthew, düşünmeye başlamalıyız. Buradan hızlıca çıkmanın bir yolunu bulmalıyız."

Gözlerini kırıştıtarak açtı ama başını kaldırmadı, sanki çok zorlanmış gibiydi. "Onun içinde bir şeyleri tetikledin. Ona hatırlatıyorsun

Birinin. Annesi; bu konuda kendime güveniyorum. Devam edin... onu yıpratmaya devam edin."

Başımı salladım. "Yeni bir plana ihtiyacımız var. Farklı bir plan. Bu işe yaramıyor," diye haykırdım. "Bana nasıl davrandığını gördün - beni hiç umursamıyor. Ben onun için bir oyuncaktan başka bir şey değilim."

Karanlık odada beni incelerken göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledim.

"Onu gördüm," diye mırıldanmadan önce birkaç saniye geçti. "O zaman bunun-"

"Ben olaya farklı bir açıdan baktım," diye araya girdi. Matthew acıdan tıslayarak direğe doğru kaydı. Nefesini tuttuğunda sözlerini şöyle tamamladı: "Sizi kurmanız için teşvik ettiğim bu bağ... geleneksel anlamda işe yaramıyor. O bir psikopat. Onu kendine aşık etmen imkânsız, bu yüzden... dönmen gerek. Bunun yerine ona bir anne sevgisi sunun. Besleyici ol."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Bu çok saçma. Bana karşı çok aşağılık davrandı. Kötü ve zalim."

"Aşırı telafi ediyor," dedi. "Senin sadece bir oyuncak olduğunu, değerli bir şey olmadığını kendine hatırlatıyor. Ona Fiona'yı hatırlatmaktan nefret ediyor ve bunun acısını senden çıkarıyor. Ama seni onunla ilişkilendiriyor olması... işte bu umut, Tabitha. Senin için umut gördüğüm yer burası."

"Ne?" Başımı salladım. "Hayır. Sadece delilik varken bir neden arıyorsun. Sana ne yaptığına bir bak," diye ısrar ettim. "Bunun için hiçbir sebep yoktu. Anlamsızdı."

"Bir nedeni vardı. Senin yüzünden oldu." Yutkunarak hırıltılı bir nefes verdi. "Ve sonra durdu. Senin yüzünden. Sana baktığında gördüğü kişi yüzünden."

Hayır.

Başka bir yolu olmalıydı. Zamanımız tükeniyordu. "Matthew... bence boş zamanımızı değerlendirmeliyiz.

Zincirler. Riskli olduğunu biliyorum ama belki bir plan düşünebiliriz. Silahını alabilecek kadar dikkatini dağıtacak bir yol. O süper insan değil, yenilmez değil. Bunu yapabiliriz."

Matthew yavaş bir nefes verdi. "En düşük noktadayım Tabitha... en zayıf noktamda. Şu anda onu alt etme şansım yok denecek kadar az. Silahlı, ne yapacağı belli değil ve benim iki katım büyüklüğünde."

"Kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

"Var," diye homurdandı. "Kaybedecek bir şeyim kaldı." Gözlerim yaşardı.

Ben.

Beni kastediyordu.

"Lütfen... eğer denemezsek, ikimiz de burada öleceğiz. Bundan eminim."

Bana bakarken boğazı düğümlendi. "Henüz bundan emin değilim. Hâlâ başka bir çıkış yolu görüyorum ve o yol ortadan kalkana kadar hayatını riske atamam," dedi yalvaran bir ses tonuyla. "Başarısız olma ihtimalim çok yüksek ve eğer başarısız olursam... bu duvarların diğer tarafını asla göremezsin."

Başımı direğe yasladım ve gözlerimi kapattım. Plan işe yaramayacaktı.

Bu canavarın düşünme ve hareket etme biçiminde hiçbir mantık yoktu. Akli karaydı, ruhu daha da karaydı. Kalbi külden başka bir şeyden oluşmuyordu ve-

Günümüz

Evin hemen dışında çalan polis sirenlerinin sesiyle röportajdan erken ayrıldım.

Donup kaldım, kelimelerim kurudu.

Bu sokakta onunkinden başka pek çok ev olduğunu fark ediyorum ve yine de kalbim bir bas davul gibi çılginca atıyor.

Hayır... trampet.

Tıkırtılı, feryat eden türden.

"Her şey yolunda mı?" Evan kaydı durdurarak merak ediyor. Masanın üzerinden bana bakarken kaşları endişeyle çatılıyor. "Solgun görünüyorsun."

"Sirenler. Sesleri çok yakın."

Sanki onları yeni fark etmiş gibi iki kez göz kırpmıyor. "Kahretsin, evet, haklısın." Masadan kalkıp ayağa kalkıyor. "Kontrol edeceğim."

Takip ediyorum.

Karnımdaki korku dolu sezginin sıkı düğümü tarafından yönlendirilerek takip etmekten fazlasını yapıyorum ve Evan'ın önünde yarışıyorum, perde kapısını açıp başımı dışarı ve sola doğru uzatıyorum.

Midem ağzıma geldi.

Çok sayıda ekip arabası ve bir ambulans Gabe'in evinin önünde sıralanır. Sağlık görevlileri evinin önünde, Challenger'ının yanında eğilmiş durumda. Kalabalık bir insan topluluğu kaldırımdan izliyor.

Bir sedye var.

Sedye.

Nefes nefese çılgılığım havaya karışırken, sandaletlerimi bir kenara bırakarak kapıdan içeri doğru ilerliyorum. Çıplak ayaklarımla kaldırımda son sürat koşuyorum, topuklarım taşları ve kayaları kesiyor, gözyaşlarım gözlerimi ısıyor. "Gabe!"

Evan'ın arkamdan seslendiğini duyuyorum ama devam ediyorum. Koşmaya devam ediyorum. Gabe'in araba yolunun ortasında kanlar içinde yattığını görecektense kadar yaklaşıpense kadar hızla ilerlemeye devam ediyorum.

Bir çılgılık daha ciğerlerimi parçalıyor. Yine o bodrumdayım.

Matthew, Matthew, Matthew.

Gabe.

İkisinin de kanlı, hırpalanmış yüzleri bana bakıyor.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

"Hanımefendi."

Bir el üst koluma dolanıyor, ileri atıldığımda beni geri çekiyor. "Hayır... Bırak beni!" Savaşıyorum, tekmeliyorum, direniyorum. "O benim nişanlım!" Yıldız yüzüklü elimi kaldırarak bağıyorum. Yalan olması umurumda değil. Onun yanında olmalıyım, ona ulaşmalıyım, iyi olduğundan emin olmalıyım.

Lütfen iyi ol.

El beni bırakıyor.

Ona doğru tökezliyorum, ciğerlerim iflas ediyor, kalbim diri diri gömülüyor. Hâlâ iş yeleğini giyiyor, batan güneş yeleğinden yansıyıp onu aydınlatıyor. Sağlık görevlileri hayati değerlerini ölçmeye devam ederken dizlerimin üzerine çöküyorum. "Gabe... Gabe..."

Sesimi duyunca morarmış göz kapaklarını aralıyor ve yemin ederim gülümsüyor. "Hey... Karıcığım," diye mırıldanıyor.

"Aman Tanrım," diye inleyerek eline uzanıyorum. Konuşuyor, nefes alıyor, yaşıyor. "Ne oldu?"

"Sadece birkaç...
soyguncu." Ayrıca
hırıltılı nefes alıyor.

Matthew'un gözümün önünde son nefesini vermeden önceki günlerde hırıldadığı gibi hırıldıyor.

Yine oluyor.

Sevdiğim bir adamı daha

kaybediyorum- Kalbim

sıkışıyor.

İki sağlık görevlisi onu dikkatle sedyeye taşıırken elini sıkıyorum.

Gabe yüzünü buruşturarak dişlerinin arasından tıslıyor. "Kaburgalara dikkat et." Gözleri beni buluyor, şişmiş, siyah ve mavi. "Randevuyu erteleyelim," diye mırıldanıyor, hâlâ o küçük gülümsemesini koruyor.

Neredeyse histerik olacağım.

Göğsüme tırmandığını hissediyorum, bu yüzden nefes alıp veriyorum, tekrar tekrar, onu uzak tutmak için çok uğraşıyorum. Yapması gereken son şey benim için de endişelenmek.

"Gitmemiz gerek hanımefendi. Bizimle Condell'de buluşabilirsiniz," dedi bir sağlık görevlisi.

Garaj yolunun molozları diz kapaklarıma, dehşet kalbime saplanırken parmaklarımız ağır çekimde birbirinden ayrılıyor. "Gabe," diye haykırıyorum.

Götürülüp ambulansın arkasına bindirilirken söylediklerini duyamıyorum.

Evan kaldırımın kenarında duruyor, bir polis memuruyla konuşuyor, ifade veriyor ve şüpheli bir şey duymadığını söylüyor.

Kulaklarım ufak tefek sesleri duyarken, gözlerim caddede ilerleyen ambulansa kilitlenmiş durumda.

İki adam.

Birden fazla tanık var.

Soygun, gasp, pusu.

Bluzumun önünü kavırıyor, sarsılan göğsümü sakinleştiriyor, karanlık düşüncelerimin beni ele geçirmesini engelliyorum. Gözlerim araba yoluna doğru inerken bir şey dikkatimi çekiyor.

Kaşlarımı çattım.

Yarım içilmiş bir sigara ayaklarımın dibinde söndürülmüş halde duruyor.

BÖLÜM 27

TABITHA

I Oliver ve Sydney ertesi gün onu hastaneden bıraktıktan kısa bir süre sonra, yetiştirdiği çiftliğin ön kapısından içeri uçu. "Gabe!" Ayaklarım her adımda tökezliyor, bacaklarım hevesli kalbime yetişemiyor. I onu eve götürecek kişi olmak istedim. Serbest bırakıldığında yanında olmak istedim.

Ancak bu sabah işe gelmeye çalıştığımda patronum beni kovmakla tehdit etti. Tatil süremi kullanalı sadece bir gün oldu ve vardiyamı karşılayacak kimse yoktu.

Merdivenin başına geldiğimde çay bardağının üstünden sıvı damlıyor, dikkatim önce sola sonra sağa kayıyor.

Suyun aktığını duyuyorum. Duş fiskiyelerinin sesi, koridordaki banyodan yayılan yüksek sesli alternatif rock müziğiyle birleşiyor ve derin bir nefes veriyorum, ona sarılmak için can atıyorum, onu görmeye ihtiyacım var.

Yirmi dört saatlik bir kasırgaydı.

Gabe şanslıydı. Sadece yüzünde biraz morluk, dudağında yarık, beyin sarsıntısı ve iki kaburgasında çatlak oluştu. Beyin sarsıntısını gözlemlemek için onu bir gece tuttular ama sonuçta bugün eve dönebilecek kadar iyi olduğuna karar verdiler.

Şanslısın.

Yaşadıkları için doğru kelimenin bu olduğundan emin değilim, ancak şiddet içeren saldırılarla ilgili ilk elden deneyimlerime dayanarak, çok daha kötü olabileceğini biliyorum.

Oliver ve Sydney, onları acil servisten arayıp Gabe'in soyulduğunu haber verdiğimde alışveriş merkezindeydiler. Polis memurları, hemşireler ve doktorlar içeri girerken her şeyi bırakıp benimle nekahet odasında buluştular.

hayati değerlerini kontrol etti ve Gabe'den ona ne olduğunu anlatmasını istedi.

Her şeyin çok hızlı geliştiğini ve kendisine saldıran adamları teşhis edemediğini anlatarak muğlak bir ifade kullandı.

Garipti.

Yüz doların üzerinde nakit parayla dolu cüzdanı hâlâ üzerindeydi.

Gabe'e göre, iki adam sadece Quad Cortex adında bir şeyle ilgileniyordu - müzik ve kayıt için kullanılan pahalı, modern bir amfi - yakın zamanda satın almış ve arabasında bırakmıştı. Bundan haberim yoktu ve daha önce de görmemiştim ama tek aldıkları şeyin bu olduğunu iddia ediyor.

Endişeli gerginliğimi yatıştırmaya çalışarak koltuğuna oturuyorum ve ieeğimi yanıma koyuyorum. Başımı ellerimin arasına alıp saçlarını parmaklarımla geriye doğru çekerek duşun kapanmasını bekliyorum.

Bu koşullar altında Evan ile bu akşam yapacağım görüşmeyi iptal ettim.

Bu benim son röportajlarımdan biri olacak.

Bir yanım bunu sonsuza dek erteleyebilmeyi diliyor.

Birkaç dakika sonra suyun kesilmesi ve müziğin durmasıyla kafamı kaldırıyorum. Ayağa kalkıp ellerimi sıkarak banyonun kapısının açılmasını bekliyorum.

Gabe banyo havlusuyla saçlarını kurularken üzerinde sadece bir çift spor şortuyla dışarı çıkar.

Nefesim kesiliyor.

Bana doğru dönüyor, önce irkiliyor; sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibi neredeyse geri sıçrıyor. Daha kötü birini.

Bu duyguyu çok iyi anlıyorum - omzunuzun üzerinden bakma, izlenme, takip edilme, takip edilme düşüncesi. Kollarım iki yanıma düşüyor, gözlerim irileşiyor ve yeni yaşlarla buğulanıyor.

Tanınırlık yerleştiğinde vücudu rahatlıyor ve bir gülümseme oluşuyor.

"Tabs." Ona doğru koşuyorum.

Adrenalin ve tatlı bir rahatlama beni kısa koridordan aşağıya, mutfağı geçip kollarına atılana kadar taşıyor. Yüzünü buruşturarak tökezledi ve ben de geriye doğru sarsıldım, yaralarına dikkatsiz davrandığım için kendime lanet ettim. "ok özür dilerim... Öyle demek istemedim-"

Beni tutuyor.

Beni öpüyor.

İnliyorum, çaresizce ona doğru sarkıyorum, ellerim uçuyor ve saçlarına konuyor. Alt dudağı şişmiş ve yarılmış, ama umursamıyor gibi görünüyor, ağzımı yutarken kendi elleri gevşek saçlarıma dolanıyor. Dillerimiz aç, muhtaç, tatmak ve hissetmek için can atıyor.

O yaşıyor, o yaşıyor, o yaşıyor.

Ama o iyi değil. İyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Keskin bir nefesle geri çekiliyorum, morarmış yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. "Gabe, yaralanmışsın. Tanrım, sana ne yaptıklarına bak..." Bakışlarım siyah gözünün, kesiklerinin ve sıyrıklarının üzerinde geziniyor. Gövdesi de mor lekelerle delik deşik. Parmak uçları köprücük kemiğinde, göğsünde, karın kaslarında dans ediyor. Bel bandında duruyorlar ve gözlerim şortundaki büyük çadıra takılıyor. Yutkunarak tekrar yukarı bakıyorum. Gözleri kapüşonlu, harareti. "Çok korkmuştum. Seni kaybedeceğimi sandım..."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Sesi gergin, ya şehvetten ya da benden saklamaya çalıştığı acıdan. "Sadece birkaç sıyrık."

"Gabe..."

"Merak etme." Beni kendine doğru çekiyor, iki kolunu da etrafıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Bir eli başımın arkasını kavırıyor, diğeri omurgamda geziniyor. Saçlarıma derin bir nefes veriyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ben mi?

Kendi yolunda ölüme terk edildikten sonra benim için mi endişeleniyor?

Uzaklaşıyorum. "Kendim için endişelenmiyorum. *Senin* için endişeleniyorum."

İfadesinde meraklı bir bakış dans ediyor ve gözlerinin kararmasına neden oluyor. Okuyamıyorum ama içgüdülerim bana bir şeyler sakladığını söylüyor. "Polise karşı dürüst müydün?" Nazikçe merak ediyorum.

Beni tutuşu gevşiyor, gözleri yana kayıyor. "Soyuldum." Bu doğrudan bir cevap değildi.

Vücudum geriliyor. "Gabe," diye fısıldıyorum. "Bir şey mi saklıyorsun?" "Tabii ki hayır." Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor, sonra yanımdan geçip gidiyor.

oturma odasına doğru. Adımlarında bir aksama yok ama yavaş hareket ediyor, hâlâ acı çektiği belli. "Bana kahve mi getirdin?"

Sırtının çıplak tahtalarının dalgalanışını, kanepeye doğru adım atarken kaslarının gerilmesini izliyorum. "Çay." Arkasından, hâlâ endişeli bir şekilde, "Rahatlamana yardımcı olabileceğini düşündüm" diye ekliyorum.

Tıslamasını engelleyemeyerek kanepeye yığıldı. Görüş alanına girdiğinde yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor, yaraları bir kenara atıyor. "Bana uykulu çay getirdin."

"Evet." Başımı sallıyorum, duygularım boğazımda düğümleniyor. "Gabe, lütfen-" "Buraya gel."

Önünde durup daha fazla cevap isteyip istemediğimi tartışıyorum. Daha fazla gerçek. Ama dikkatim bana bakan gözlerindeki bakışa takılıyor, ciddi, özlem dolu bir bakış ve şimdilik sorgulamayı bırakıp koltukta onun yanındaki boş alana doğru ilerliyorum.

Bir kol mesafesine geldiğimde öne doğru eğiliyor ve beni belimden yakalayarak kucağına oturtuyor. Hiç beklemediğim bir anda sertçe nefes veriyorum, dizlerim onun iki yanına iniyor ve onu içine hapsediyor. Kanepesinde en son bu pozisyonda olduğumuz ana geri dönüyorum; ilk görüşmemden sonraki gece ona beni beklemesine gerek olmadığını söylemişim.

Sonsuza kadar bekleyeceğinden korkuyordum.

Ama o hala burada, hala benimle, beni istiyor ve içimdeki kötü, gömülü bir parça nedenini bilmiyor.

Öne doğru eğilip alnımızı birbirine bastırırken ellerim göğsünde geziniyor ve omuzlarına yapışıyor. "Gabe..."

İki elini de kalçalarımın götürüp belime doluyor. Beni sıkarak, sert bir nefesle mırıldanıyor: "Tek düşündüğüm sensin. Tek gördüğüm sendin."

Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum.

"Ne?" Ereksiyonu içime doğru bastırıyor.

Tam kalçalarımın arasında, onu en çok arzuladığım yerde.

"Yolda yatıyordum, kendimde değildim ve tek düşünebildiğim sendin." Kalçaları yukarı kalktı, bana sürtündü. "Senin için deli oluyorum." İçinden bir inilti yükseliyor, ikimizin de içinden. "Senin için her şeyi yaparım."

İnleme ve hıçkırık karışımı bir iç çekiyorum. "Neden?"

"Neden?" diye papağan gibi tekrarlıyor, kelimenin kenarında güvensizlik var, kaşları çatılıyor.

"Dünyadaki onca kız varken, neden ben?" Bilmek istiyorum; cevaplara ihtiyacım var. Herkesi elde edebilirdi ama istediği *benim*. Ben ve hayaletler grubum. Başımı sallıyorum, anlamıyorum, uzaklaşırken güvensizliğimi temizliyorum. "Ben kırıldım, Gabe. Hasarlıyım. Ben-"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Her şeyi karıştırmışsın Tabs," diyor bana, başparmakları kulaklarımın altındaki hassas deriyi okşarken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Dünyada sen varken, başka biri nasıl olabilir ki?"

Gözlerim yaşla doldu.

Hava boğazıma selofan gibi yapışıyor.

Ona göz kırpıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ve sonunda nefes verdiğimde, tekrar iç çektiğimde, bu sadece bağısız bir rahatlama gibi geliyor. Bu bir rahatlama; farklı türde bir arınma.

Sert kenarlarımın yumuşaması, demir duvarlarımın erimesi. Avucumun içine hapsolmuş bir ateşböceğinin sonunda özgürlüğüne kavuşması gibi, yeni parlayan küçük bir ışık.

Beni sevdiğini binlerce kez, binlerce farklı şekilde gösterdi.

Ama *işte* bu kelimeler kırılıyor.

Gözlerindeki *bu* bakış beni derinden etkiliyor. Onu sertçe öptüm.

Saatlerce, günlerce, yıllarca sadece suda nefes aldıktan sonra ilk nefesimi alıyormuşum gibi ağzım onunkini buluyor. Açlıktan, susuzluktan, temel ihtiyaçtan daha fazlası.

İniltiler ve dolaşan ellerden oluşan bir arapsaçıyız. Islak öpücükler ve çaresiz dillerin telaşı. Yüzümü çevirip ona verdiğim her şeyi alırken ağzı sonuna kadar açılıyor.

Ve öyle, her şeyim. Ona her şeyimi veriyorum.

Saçlarını çekiyorum, tırnaklarımı boynuna geçiriyorum, parmaklarımı vücudunda gezdiriyorum ve dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum. Elektrik dalgalanıyor. Elleri sarı sundress elbisemde kayboluyor, sıcak teni tenimde. Boynum bükülüyor, ona daha fazlasını sunuyorum, uzun saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, dilini çene çizgimde gezdirerek. "Çok güzelsin."

Bu kez onun sözlerine karşı koymuyorum çünkü şu anda kendimi gerçekten güzel hissediyorum. Bağlanmamış ve lezzetli bir şekilde canlı hissediyorum.

Gabe'in dişleri boğazımın kenarından aşağı inip aşk ısırıkları bırakıyor, ardından elbisemi sonuna kadar kaldırıp başımın üzerine çekiyor. Çıplak göğüslerim gözleriyle buluşuyor ve öne eğilip birini ağzına alıyor.

Evet.

Tanrım, evet, istediğim şey bu.

Bu aciliyet, bu ihtiyaç.

İnliyorum, gözlerim kapanıyor, başım hâlâ geriye doğru eğik. Kendimi onun kucağına bırakıyorum, sadece sürtünmeden bile boşalabilecekmişim gibi hissediyorum. "Gabe... Tanrım, lütfen, sana içimde ihtiyacım var."

"Siktir, Tabs..." diye mırıldanıyor göğsümün etrafında, diğerini emmek için hareket ediyor. "Seni yatağımda istiyorum. Burada değil."

Elinden tutup kucağından fırlıyorum ve ayağı kalkmasına yardım ediyorum. Beni göğsüne çekti, koridorda geriye doğru yürürken beni öptü ama ben nefes nefese geri çekildim, "Canın yanıyor. Yapmak zorunda değiliz..."

Koridorda tökezlemeye devam ederken ağzı yanağımda geziniyor. "Sistemimdeki ibuprofen miktarından daha yüksek olan tek şey, bu gece gelmeni sağlama konusundaki mutlak kararlılığım."

Bir inilti çıkıyor, bacaklarım altımda jöleye dönüyor. İkimizi de sağa döndüren Gabe beni sadece ay ve yıldızların aydınlattığı yatak odasına götürüyor. Bizi döndürüyor ve yatağın kenarına çöküyor, beni yayılmış dizlerinin arasına çekiyor ve göğsümü ağzına alıyor.

Kendimi sabitleyip ellerimi ensesinde birleştirdiğimde bir inilti daha sessizliği yarıyor. Başım tekrar geriye düşüyor, şehvet damarlarıma doluyor ve nabzımı hızlandırıyor. "Emin misin?" Bir kez daha deniyorum, hâlâ onu inciteceğimden endişeleniyorum. "Yaralısın..."

Meme ucumu diliyle karıştırıyor. Sonra beni başımın arkasından kavırıyor ve aşağıya doğru çekiyor, kulağımın kabuğunu ısırırken "Benim sikim gayet iyi çalışıyor" diyor.

Kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor, tüylerim diken diken oluyor. İç çamaşırım sıırsıklam ve sanki bunun tamamen farkındaymış gibi kumaşı bacaklarımdan aşağı çekiyor ve iki parmağını içime sokarak beni orada kavırıyor.

Yüzünü ele geçiren, ifadesini değiştiren, gözlerinin kapanmasına neden olan şehvetli bakışı izliyorum. "Tanrım, ıslanmışsın," diyor, parmaklarını içeri ve dışarı pompalıyor, sonra onları öne kaydırıyor ve klitorisimi ovuyor. "Bunu sana ben mi yaptım?"

Neredeyse ağırlıksız, kemiksiz bir şekilde ona doğru düşüyorum. "Evet." "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, yutkundum. "Tabula Rasa."

"Söyle ve duralım. Söyle ve bitsin." Alnıma bir öpücük konduruyor, çılgınlığın ortasında bir şefkat dokunuşu. "Benim için asla endişelenmene gerek yok."

vermek istediğinden daha fazlasını alıyorsun."

"Söylemeyeceğim." Dudaklarını bulmak için eğildim ve onu bir, iki kez öptüm. "Bunu sana asla söylemeyeceğim." Üç öpücük, dört öpücük. "Sana güveniyorum."

Eli boğazımın sütununu hafifçe kavramak için yukarı kayıyor, omurgamın dikleşmesine neden olan sahiplenici bir tutuş, kucağına doğru hareket ederken ve ona binerken bacaklarımın onun etrafında kenetlenmesini sağlıyor.

Gabe yatağın üzerine düşüyor ve yatak başlığına doğru ilerliyor. Üzerine doğru sürünüyorum, kalçalarında, şortunu zorlayan kaya gibi sert ereksiyonunda duraklıyorum. Parmaklarımı bel kemerine sokup şortunu kalçalarından aşağı indirirken ellerim titriyor. Aleti serbest kaldığında onu elime alıp okşuyorum, çıkardığı seslerin ve kalın aletini yumruklamamı izlemeye çalışmasının tadını çıkarıyorum ama zevkten başını zor kaldırıyor.

Öne doğru eğilip dudaklarımı ucuna doluyorum. Precum dilimi tuzlu miskle ıslatıyor, onu ağzıma daha fazla alıp emerken boğazımdan bir inilti çekiyor.

Kalçaları keskin bir tıslamayla kalkıyor. "Tanrım."

Bir eli saçlarıma dolanıyor ve beni ona bağlıyor. İkinci bir el de ona katılıyor ve ben dilimi döndürüp yanaklarımı çukurlaştırırken o da ağzımı sikiinde yukarı aşağı yönlendiriyor.

"Siktir...*siktir*," diye inliyor. "Buraya gel ve yüzüme otur."

Kelimeler ilkel bir şeyle damlıyor. Başımı kaldırıp onu serbest bırakırken dilimi yavaşça boyunda gezdiriyorum. Onun emriyle, ağzının orada üzerimde olduğu düşüncesiyle içim zonkluyor.

Sinirlerim de içeri sızıyor ve tereddüt etmeme neden oluyor.

Başını kaldırıyor, loş odada gözlerimiz buluşurken ellerini belime doluyor. "Önce beni öp," diyor, bocaladığımı, telaşlandığımı hissederek.

Öne doğru eğilip vücudumu onunkinin üzerinden geçiriyorum, göğüslerimi göğsüne yaslıyorum, kaburgalarına baskı uygulamamak için alt yarımı dizlerimden tutuyorum. Ellerin tüy kadar hafif bir şekilde omurgamda gezindiğini hissediyorum. Güven verici. Dudaklarım onunkiler kadar hafif, onunkiler kadar şefkatli ve dillerimiz tatlı bir dansta buluşuyor. Öpücük kanatlanırken koyu renk saçlarımdan şeritleri bizi bir tül gibi perdeliyor ve cesaretimin uçuşa geçmesine neden oluyor. Bacaklarımın arasındaki zonklama öpücüğü kesmeme neden oluyor, beni serbest bırakmak için çaresiz bırakıyor ve güvensizliklere boyun eğmeyi reddederek hızla vücuduna sürünüyorum.

Kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum, yatak başlığına tutunurken uzuvlarım titriyor.

Kalbim beklentiyle çarpıyor. İhtiyaçtan sırlıklam oldum.

Gabe inliyor, kalçalarımı kavıyor ve beni ağzına doğru çekiyor.

Haykırıyorum.

Yüksek sesle, kafeslenmeden.

Aman Tanrım.

Sonra çenem zevkten düşmüş bir halde aşağı bakıyorum ve beni yiyip bitirmesini izliyorum.

Aşağıya bakmamın bir hata olduğunu fark ediyorum çünkü hiçbir uyarı olmadan, anında bana çarpıyor.

Saniyeler.

Dili içime girdikten birkaç saniye sonra içimden bir orgazm geçiyor, klitorisim yüzüne sürtünüyor. Bir elimle yatak başlığını kavıyorum, diğer elim saçlarını avuçlamak için aşağı uzanıyor, onun üstünde titrerken parmak eklemlerim beyaza dönüyor, utanmadan dalgalara biniyor ve adını inliyorum.

Karınca lanmalar bittiğinde durmuyor, dili serbest bırakılmamı yalıyor, parmakları beni sabit tutmak için kalçalarımı kazıyor. Ağzı bana ziyafet çekmeye devam ederken inlemeleri aç gibi geliyor. Dişleri hassas klitorisimi hafifçe ısırdığında neredeyse yere yığılıyorum. "Gabe..."

Nefes nefese geri çekildiğinde dudakları ve çenesi parlıyordu. "Siktir, çok ateşliydi. Çok hızlı boşaldın."

Güneye doğru kıpırdanıyorum, ıslak bağlantı noktam göğsünden aşağı kayıyor. "Seni tekrar tatmak istiyorum. Bunu sana yapmak istiyorum."

Omuzlarıma uzandığında vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. "Tabs... lanet olsun, bekle," diyor çaresiz bir sesle. "Bunu yaptığın anda ağzına boşalacağım."

Bu fikir beni heyecanlandırıyor.

Onun üzerinde bu kadar kontrolüm, bu kadar gücüm olduğunu bilmek.

Onun bana yaptığını benim de ona yapabileceğim düşüncesi kalçalarımı ihtiyaçla sıkıyor.

"Belki ben istiyordumdur."

Saçlarımı çekiştirip beni tekrar ayağa kaldırırken iniltisi işkence gibi geliyor. "İçinde olmak istiyorum."

Bocalıyorum, buna da ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Tamam," diye nefes veriyorum.

Gabe komodinine doğru dönüyor, hareket ederken yüzünü buruşturuyor. "Prezervatif," diye tıslıyor.

Ben devralıyorum, çekmeceye tırmanıp onu getiriyorum. Bir parçam onu içimde çıplak, engellerden arınmış hissetmek istiyor. Kesilmemiş yakınlık.

Ama doğum kontrol hapı kullanmıyorum. Bu sorumlu olmaz.

Çekmeceyi karıştırarak bir folyo paket çıkardım ve pencereden içeri süzülen ay ışığında parıldamasını izleyerek havaya kaldırdım. Daha önce hiç yapmadığım için ona nasıl takacağımı bile bilmediğimi fark ediyorum. Tecrübesizlik göğsümü sıkıştırıyor.

Fark etmemiş olmalı çünkü elimden alıyor ve dişleriyle yırtarak açıyor, lastiği çekip çıkarıyor ve sikinin üzerine kaydırıyor.

Yutkunuyorum.

Gabe şortunu tamamen çıkarıyor ve bir kolunu ortama dolayarak beni kendisine doğru çekiyor. "Bu sefer sen üstte olmalısın."

Tekrar üzerine tırmanıp, öpmek için öne doğru eğildim. Gerginim. Kontrolün bende olmasından korkuyorum ama onun şu anda kontrolü ele alacak durumda olmadığını fark ediyorum.

"Bunu telafi edeceğim," diyor usulca, alt dudağımı ısırarak. "Bir dahaki sefere sana sertçe bineceğim, seni istediğin gibi becereceğim."

Üstünde bir su birikintisine dönüşüyorum, korkunun kaybolmasına izin verirken dilimi ağzına sokuyorum. Altın rengi saçları yumuşak dalgalardan oluşuyor ve ben saçlarını çekiştirip ereksiyonunu aşağı yukarı hareket ettirirken parmaklarımın arasında hâlâ nemli duruyor. Uyarılma duygusu içimde dalgalanıyor. Kalçaları sarsılıyor, dillerimiz ıslak bir dansın içinde kıvrılıp bükülürken boğazından bir inilti yükseliyor. Ayağa kalkıyorum, kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum, ileri geri hareket ediyorum ve kalın başının kayganlığım boyunca kaymasını izlemek için aşağı bakıyorum.

Görüntü erotik, arzularımı harekete geçiriyor. Kendimi alçaltırken bir inilti çıkarıyorum ve içime bir santim kadar kayıyor.

"Tabs," diye geveliyor, adım gırtlaktan gelen bir yakarış gibi dökülüyor.

Sızlanmalarım inlemeye dönüşüyor, beni gerdiğini hissediyorum. Yukarı bakıyorum ve o izlerken gözlerinde parlayan saf şehvetin tadını çıkarıyorum.

Omuzlarına tutunarak aşağıya, daha aşağıya kayıyorum, onu tamamen içime alıyorum, parmakları kalça kemiklerime saplanırken ve altımda titrerken yıpranmış bir nefesle başımı geriye atıyorum.

Bir an kıpırdayamadım, zorlukla nefes alabildim.

Sonra öne doğru eğiliyorum, ten tene, kalçalarımı kıvrarak onun

boyuna uyum sağlıyorum. Alınlarımız birbirine çarpıyor, nefeslerimiz kararsız ve atıyor

Birbirimizin dudaklarına karşı. Ellerinden biri saçlarımı karıştırmak için hareket ediyor, yüzlerimizi aynı hizada tutmak için başımın arkasını kavıyor.

Biraz hareket ediyorum. Çenesinin kasılmasını, dişlerinin sıkılmasını, gözlerinin hâlâ kilitli olmasını izliyorum.

Bakışları hararetli, meşgul, içimde olduğuna inanamıyormuş gibi yüzümü sıyrıyor.

Dudaklarım ayrılıyor, miyavlama sesleri boğazımı gıdıklıyor.

Tekrar hareket ediyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde, kalçalarımı kaldırıp aşağı iniyorum.

Gabe'in gözleri kısa süreliğine kapanıyor, başı bir iniltiyle arkaya doğru eğiliyor. "Siktir," diye fısıldıyor.

Zevk karnımda uğulduyor ve onu orada hissediyorum, beni derinlemesine dolduruyor. O her yerde, o her şey. Her iki eli de saçlarımın arasında geziniyor, tırnakları kafa derimi kazırken kontrolü bana veriyor, hızı benim belirlememe izin veriyor. Daha hızlı hareket ediyorum, her seferinde daha yükseğe kaldırıyorum, daha sert düşüyorum.

İnlemelerim gıcirtılı ve titrek, ona karşı sürtünüyorum, yükselip alçalıyorum, duyumlarda boğuluyorum, hissettiğim doğuştan gelen bağlantıda.

"Çok muhteşem... vücudunun üzerimde, kontrollü bir şekilde hareket etmesini izlemek," diyor, iki eliyle saçlarımı yumrukluyor, alınlarımız birbirine karışırken başı yükseliyor. "Bana biniyorsun. Sikimi alıyorsun."

"Ohh, Gabe..." İnliyorum, ona daha sert sokuldukça sıcaklık dalgaları yayılıyor. Yanaklarım yanıyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Güçlü, kadınsı ve özgür hissediyorum.

Burunlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz sımsıkı kenetleniyor. "Seni incitiyor muyum?" diye soruyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Beni iyileştiriyorsun."

Yüzümü kendine doğru çekiyor, dillerimiz çarpışıyor. Öpücük kalçalarımı daha hızlı pompalıyor, pelvisim gıcırıyor, iç kaslarım sıkışıyor ve alıyor. İnlemeleri içimde titreşiyor ve bana yakın olduğunu söylüyor. Onun üstünde doğruluyorum. Gabe dizlerini kaldırıyor, elleri belime doğru iniyor ve aşağı yukarı hareket eden bedenime rehberlik ediyor.

"Siktir, bebeğim. İşte bu," diye pantolonunu indiriyor, bana tutunurken neredeyse hırlıyor. "O kadar mükemmelsin ki. Sikimi alırken çok seksisin."

Göğüslerim zıplıyor. Sırtım eğiliyor.

Sözleri beni teşvik ediyor, kendimi bir tanrıça gibi hissettiriyor. Güzel ve tapılan. Diğer elimle göğsümü avuçlarken dengemi korumak için

tırnaklarımı diz kapağına geçiriyorum.

"Beni boşaltacaksın," diye homurdanıyor, dudakları ayrık, gözleri yarı kapalı.

Benim yüzümden, ona yaptığım şey yüzünden olduğunu bilerek çözülmesini izlerken bir orgazm daha zirveye ulaşmaya başlıyor. Göğüs göğüse gelene kadar kendimi tekrar onun üzerine bırakıyorum ve kalçalarım öfkeyle pompalayarak ikinci bir boşalmanın peşine düşüyor.

Zirveye çıktığımda, gök gürültüsü içimde yuvarlanıyor. Yıldırım sıcaklığı ve parıldayan yağmur yağışı. Spazmlar beni ayak parmaklarımdan tepeme kadar ele geçiriyor, kalçalarım zirve boyunca sıkılıyor, parmaklarımızı birbirine bağlarken elim onunkilerden birini çalıyor ve ayrılırken onu öpüyorum.

Seninleyim. Seninleyim, Gabe.

Beni sıkıca tutuyor, vücudu kendi boşalmasıyla titrerken ağzıma doğru iniyor. Sikinin içimde sarsıldığını, kaslarının gerildiğini, elinin benimkini sıkıldığını hissediyorum.

Hareketlerim yavaşlıyor, tenim ter içinde kalıyor. İkimiz de soluk soluğayız, yükseklerden inerken dudaklar hâlâ birbirine yapışmış durumda. Dudaklarına karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Merhaba."

Kendi sırtışı uzarken göz kapakları çırpınarak açılıyor. "Merhaba."

Yaralı kaburgalarının üzerine yığılmamak için onun üzerinden yuvarlanıyorum. "İyi misin?"

"Mmm." Gabe bana doğru dönüyor ve beni kendine doğru çekerek yan yatıp birbirimize bakmamızı sağlıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Sana zarar vermedim mi?"

"Eminim yarın aksini söyleyecektir, ama şu anda uçabilirim."

Ona sokularak boynunun ortasına bir öpücük konduruyorum ve daralan bir iç çekiyorum. Saçlarımı okşayıp kulağımın arkasına sıkıştırdığında gözlerim memnuniyetle kapanıyor.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor.

Dalgaların sürüklediği odun ve tuz esintileri gibi kokan yatak örtülerine gömülüyorum, gözlerimi açıp onun yataktan kayışını izliyorum, dikkatlice, yavaşça ve kendini yukarı çekerek.

Acı çektiğini belli eden irkilmesini ya da dişlerinin arasından çıkan tıslamayı gizleyemiyor. Bitişikteki banyoya doğru ilerleyişini ve kapı aralığında durup çerçeveye tutunarak nefesini tutuşunu izlerken kalbim sızlıyor.

"Gabe-"

"Ben iyiyim," diyor çabucak, sesi gergin. "Söz veriyorum."

Kapının arkasında kayboluyor ve birkaç dakika sonra prezervatifsiz, hâlâ çıplak bir şekilde geri dönüyor. Yarı sert ve karşımda cırılçıplak olduğunu umursamadan yatağa geri tırmanırken tenim ısınıyor. Yatak örtülerinin altına saklandım, artık olayların içinde yüzdüğümüz için savunmasız bir şekilde gizlice içeri giriyorum.

Gabe bana yaklaşıyor, beni kollarının arasına alıyor ve bir eli battaniyenin altından geçip kığıma uzanıyor. Onu sıkıyor. "Pişman değil misin?" diye merak ediyor, dudakları alnımı okşuyor.

"Pişmanlık yok."

Yorgunluk çökerken dizlerim kıvrılıyor, ellerim yanağımın altında sıkışıyor ve içimi bir huzur kaplıyor.

Beni uyutacak bir müziğe ihtiyacım
yok. Bundan başka bir şeye ihtiyacım
yok.

Kollarını bana doladı. Atan kalbi. Sıcak nefesi saç çizgimde geziniyor.

Hiç bu kadar değer verildiğimi
hissetmemiştim. Daha çok
sevildiğimi.

Daha güvenli.

Sonunda uçuyorum.

BÖLÜM 28

GABE

A Metal dedektörler, üst araması ve vücut taramasını içeren sıkı bir güvenlik taramasının yanı sıra bol miktarda kimlik, geçmiş kontrolü ve doğacak ilk çocuğumu sağladıktan sonra nihayet

Lou Ferrigno'ya benzeyen bir adam tarafından ziyaret odasına götürüldüm.

Maksimum güvenli hapishane soğuk, neşesiz ve ayak gibi kokuyor.

Burada olmak istemiyorum, açık ara farkla, ama başka seçeneğim yoktu.

Bu noktada seçeneklerim tükendi.

Getirildiğim açık masa odası daha da steril ve iç karartıcı. Beyaz panelli tavanları, gıcırtılı, kareli yer döşemeleri ve parlak, yapay ışıyla eski Katolik ilkokul kafeteryamı andırıyor. Odadaki birkaç pencere parmaklıklılı ve geniş açık alan sadece bir kadavranın bile yeterli bulmayacağı bir grup masa ve metal sandalyeyle döşenmiş.

Odadaki koku, kimyasalların ve dezenfektanın aşırı miktarda limonla, çukur lekeleriyle ve hala ayaklarla, ama mantar enfeksiyonunun yapıtaşlarını taşıyan ayaklarla birleşmesinden oluşuyor.

Ferrigno beni parçalamamak için kendimi tutmam gereken mahkûma doğru götürdüğünde öğürmemeye çalışıyorum.

Bazılarında kelepçeli mahkûmların bulunduğu, bazılarında ise boş olan çok sayıda masanın arasından geçiyoruz. Adamlardan biri ancak on sekiz yaşında gibi görünüyor, ama karşısındaki ağlamaklı kadına boş gözlerle bakarken gözleri çoktan ölmüş.

Sırtımdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

Ve sonra gözlerim bir zamanlar babam dediğim adama takıldığında bu ürperti damarlarımda bir buz fırtınasına dönüşüyor.

İyi babalık.

Şimdi o sadece üvey kardeşimi ve en iyi arkadaşımı canlı canlı yakmaya çalışan bir kemirgen.

Filmlerde olduğu gibi turuncu bir tulum giyeceğini düşünmüştüm ama onun yerine önden düğmeli ve kolları kıvrılmamış haki renkli bir üniforma giymişti. Her zamanki kirli sakalları altın ve gümüş renginde uzamış ve güneşin altında golf oynadığı günlerden kalma bronz teni grinin kireçli bir tonuna dönüşmüş.

Yine de onu daha yaşlı gösteren şey, omuzlarının çökmesi ve kelepçelerine bakarken takındığı bitkin ifade.

Eskiden güven yazardı. Sakinlik.

Bir zamanlar güçle karıştırdığım sessiz bir güç.

Şimdi, çukur gözleri ve çökmüş yanakları olan, çelimsiz, kurumuş bir adamdan başka bir şey değil. Onun çıkardığı yangında oluşan yanıkların boyutu benimkinden çok daha kötü ve yüzünün sol tarafını kaplayan ve boynundan aşağı sarkan büzülmüş, kararmış yara dokusuyla kaplı görüntüsü bana küçük bir teselli cebi sunuyor.

O artık bir hiç.

Oksijen israfı.

İnfaz memuru bana masasını işaret ediyor, sanki gümüş zincirlerle bağlanmış metal bir sandalyede yığılmış oturan bok lekesini zaten tanıımıyormuşum gibi.

Görünüşe göre otuz dakikamız var, ki bu da yirmi beş dakika gibi çok uzun geliyor.

Travis yavaşça ayağa kalkıyor, beni görünce gözleri parlıyor. "Oğlum," dedi.

Masanın yanında donup kalıyorum, ellerim yanlarımda taşa dönüşüyor. "Bana bir daha asla böyle seslenme."

Bir parça teslimiyetle iç çekerek tekrar yerine oturdu. "Beni bu şekilde görmeyi ben öldürüyorum."

"Bu seni öldürüyor mu?" Kendi sandalyemi masadan çekiyorum ve birkaç adım öteye oturuyorum. Onunla aynı havayı solumak midemi bulandırıyor. "Öyle olmasını ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Bunu kastetmiyorsun," diye beni başından savıyor, gözleri sola kayıyor, sanki çoktan sıkılmış gibi. "Yanlış adımlarımın kefareti ödüyorum. Sadece bana bak." Zincirler

Kollarını kaldırdığında şangırdıyor.

Ona bön bön bakıyorum, kaşlarım saç çizgime kadar kalkıyor. "Yanlış adımlar mı? Üvey kardeşimi öldürmesi için birini tuttun çünkü o seni komşu kızını taciz ederken yakaladı. Yıllar sonra, *sürpriz* bir şekilde planın geri teptiği için tekrar ortaya çıktı ve sen onu ve kız arkadaşını lanet olası bir yatak direğine bağladın ve ahlaksız sırlarını örtbas etmek için yatak odalarını ateşe verdin."

"Hmm." Yapacak daha iyi işleri varmış gibi başını yana eğip odaya bakıyor. "Duyduğuma göre etrafta dolaşan söylenti bu. Adil bir yargılamayla ödüllendirileceğime eminim."

Bu lanet bir şaka.

Bacaklarım beni kapıdan geri götürmek için kaşınıyor ama ne yazık ki bu toplantı önemli.

Önemli çünkü *o önemli*.

Tek yaptığım ona boş boş bakmak olunca Travis sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Sanırım sorularınız var."

"Birkaç tane, evet. Bir milyon dolardan fazla para isteyen bir hıyarın neden enseme soluduğunu söyle bana."

Boğazını temizliyor, parmaklarını masanın üzerinde birleştiriyor. "Şey, bu kredi var," diye açıklıyor. "Niyetim asildi. İşletmekte olduğum bir restoran vardı-"

"Restoran umurumda değil. Onu neden peşime taktığını söyle *bana*." Avucumu göğsüme vuruyorum. "Onun ahabplarından biri araba yolumda bana beyin sarsıntısı geçirtti ve kız arkadaşımı tehdit etti."

"Kız arkadaş mı?" Ağzının kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bu gurur verici bir baba anı, Gabe. Barbar bekârlığını bir yuva kurmak için takas edeceğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Gözlerim kısıldı. "Soruya cevap ver."

"Soru yoktu ve lütfen demedin." Sandalyeden kalktım, kaçmaya hazırlandım.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye yumuşar. "Her şeyi açıklayacağım. Otur." Oturmadım.

Ona ters ters bakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Bağlı elleriyle kırılan bıyıklarını kaşıyan Travis yavaşça nefes veriyor ve sadece kısmi bir gerçek olacağından emin olduğum bir açıklama yapmaya çalışıyor.

"İtibarsız bir kaynaktan özel bir krediydi," diye açıklıyor, masaya bakıyor, çenesi titriyor. "Elbette geri ödemeye niyetim vardı ama şartlar istediğim gibi gelişmedi." Kelepçeli bileklerini görsel bir kanıt gibi uzatıyor. "Restoran battığından beri sorumlu adam parasını geri istiyor. Pek dost canlısı biri değil."

"Anlayamadım."

"Korkutucu miktarda gücü var," diye devam ediyor. "Chicago'da O'Leary'ler adında İrlandalı bir mafya ailesiyle bağlantıları var. Eminim onları duymuşsunuzdur."

"Evet, hepsi hızlı aramada."

"Her neyse, ipleri elinde tutan kişi o gibi görünüyor. Parasını almak için ne gerekiyorsa yapacak ve insanları ortadan kaldırmakta usta." Travis omuz silkiyor. "Ben burada olduğuma ve sen de dışarıda olduğuna göre, ne yazık ki ateş hattındasın."

"Ne yazık ki," diye yankılıyorum küçümseyerek. "Son zamanlarda telefonumu patlatman çok ilginç. Beni uyarmaya çalıştığına göre gerçekten benim iyiliğimi düşünüyor olmalısın."

"Elbette istiyorum. Bu benim pisliğim ve senin bu akbabaların kurbanı olmanı hiç istemem."

"Ne kadar müşfik bir baba," diye şarkı söylüyorum, başımı öne eğerek. "Yani, belli ki burada korunuyorsun. Senin kışının da tehlikede olmasına imkân yok. Bu hıyarın içeride parasını alamazsa seni ölümle tehdit eden biri olabileceğini düşünmek mantıksız olur."

Travis'in yüzü düşüyor, bana bakarken gözleri inceliyor. Aramızda birkaç sessiz vuruş geçiyor. Sonra omuzlarını dikleştirirken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirliyor. "Görüyorum ki düşündüğüm kadar kalın kafalı değilmişsin, Gabe. Onca yıllık aşırı marihuana kullanımı beynini karıştırmamış gibi görünüyor." Sırtışı genişliyor. "Benim açımdan yanlış bir hesaplama. Belki de seni iyi yetiştirmişimdir."

İçimdeki her şey masanın üzerinden uçmak ve onu boğazlamak istiyor. Morarana kadar parmaklarımı boğazına dolamak. Hırıltısını ve kendi acınası nefesinde boğulmasını izlemek.

Beni geri tutan tek şeyin, bu yüzden onunla aynı hücreyi paylaşmak zorunda kalabileceğim düşüncesi olduğuna eminim.

Azı dişlerimi kırılmaya yaklaşıp kadar birbirine vurarak nefretimi kontrol altında tutuyorum. "İkimiz de biliyoruz ki o kadar param yok."

"Büyürken verdiğim tavsiyelerin bir parçasını bile dinlemeyi başarsaydın dinlerdin. Bunun yerine, kendine üretken bir hayat kurmak yerine parti ve takımlara öncelik verdin. Bu hayal kırıklığı yaratıyor."

"Doğru," diye ısırdım. "Senin suçlu ayak izlerini takip edemediğim için çok utanıyorum. Tetikçiler tutmak ve dolandırıcılardan milyonlarca dolar borç almak yerine ahlaki açıdan kabul edilebilir bir iş bulup paramı faturalarımı ödemek ve karnımı doyurmak için kullanmam ne kadar aptalca. Bir anı kitabı falan yazmalısın."

"Bunu düşünüyorum."

"Parayı nereden bulacağımı söyle," diyorum. "Lanet olası pisliklerinden birini daha nasıl temizleyeceğimi söyle."

Soğuk gözleri pazum boyunca uzanan ve tişörtümün yakasından dışarı fırlayan yara izini tarıyor, son "pisliğinin" sonuçlarını içiyor. Dudaklarından küçümseyici bir mırıltı dökülüyor. "O gece gerçek bir kahraman olduğumu duydum." Travis gözlerini benimkilere dikeyyor ve öne doğru eğilerek dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Kendini hiç düşünmeden o alevlerin arasından geçip gitmişsin. O hantal Neville kızıyla birlikte kardeşini de güvenli bir yere çekmişsin."

Göğsüm sıkışıyor. O hiddetli Noel gecesi, travma sonrası stresin film şeridi gibi gözümün önünden geçiyor.

Duman ciğerlerimi dolduruyor. Alevler tenimi yalıyor.

Onu Oliver'ın üzerinden çekip merdivenlerden aşağı taşırken Sydney'in çaresizlik çığlıkları bugün bile kulaklarımda yankılanıyor.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Bırak beni!"

İlk başta ben olduğumu bilmiyordu. Bana tekme atarken, çırpınırken ve pençelerken etrafındaki kolları tanımadı.

Eğer Oliver o yangında ölseydi, benden nefret ederdi... bunu biliyorum.

Syd o gün ölmeyi planlamıştı, sevgilisi yatakta çaresizce yatarken onun üzerine kıvrılmıştı - yatak başlığına iple bağlıydı - affetmeyen alev onları bütünüyle yutmak için fazlasıyla istekliyd.

Merdivenlerden yukarıya, sarı-turuncu alev duvarına doğru koşarken zorlukla nefes alabiliyordum. Her yer 360 derece siyah duman ve dehşet içindeydi. Çakımı Oliver'ı kurtarmak için kullandım ve tavan arkamızdan çökmeden saniyeler önce onu yataktan kaldırdım.

Merdivenlerden inerken, öksürürken ve boğulurken bana tek bir kelime söyledi.

"Kardeşim."

Göz kırparak ziyaret odasına geri döndüm.

Masanın karşısında, kendini kurtarmak için hastalıklı bir girişimde bulunarak neredeyse bizi öldüren adama bakarken boğazımdaki isin tadını alabiliyorum. Onu boğmamak için parmaklarım diz kapaklarıma gömölüyor. "Gerekirse her şeyi tekrar yaparım," diye mırıldanıyorum. "Bir kalp atışında."

Sanki bu fikir içler acısıymış gibi dilini *ısırtıyor*. "Ne empati ama." Bir iç çekiş daha, patronluk taslayan bir şey. "Belli ki anne tarafından gelen bir zayıflık."

Tırnaklarım neredeyse kot pantolonumu delecek. "Parayı nasıl alacağım?" diye tıslıyorum, sorudan çok çiğnenmiş bir talep gibi.

Bu küçük randevuyla işim bitti.

Travis kayıtsızca omuz silkiyor ve kirli tırnaklarına bakıyor. "Kafa kafaya verip bir şeyler bulabileceğimizi umuyordum. Tasarruf hesabında ne kadar var?"

"Yeterli değil." "Hisse senetleri, yatırımlar?"

"Hiçbir şeyim yok, tamam mı? Evim var. Arabam var. Kalorifer patlarsa ya da motorum bozulursa geçinmek için biraz param var. Hepsi bu." Babamın bu devasa soruna basit bir çözüm bulamadığını fark edince sinirlerim geriliyor, kalbim hızla çarpıyor. "Peki ya Cenevre Gölü'ndeki eviniz? Orası bir milyon dolar değerinde bir kan parası olmalı. Satamaz mısın?"

"Üçüncü eski karımda da var. Beni anında boşadı. Her şeyimi aldı."

"Birikimler mi?"

"Tüm bu saçma suçlamalar yüzünden hesaplarım donduruldu."

Sikeyim.

Gümüşle süslenmiş altın rengi saçları lambaların altında parlıyor. "Peki ya o güzel annen?" diye soruyor. "O her zaman sorumluluk sahibi bir tipti. Eminim o da bir şeyler katabilir."

"Annemi bu işe karıştırmayacağım. Hayatta olmaz."

"Burada benimle çalışman gerek evlat. Ben sihirbaz değilim."

Ellerimi masaya vurarak öne atıyorum. "Sakın bana *Oğlum*." Ses tonum zehir damlatıyor, her kelime noktalanıyor.

Bir muhafız hemen kolumdan tutup beni geri çekti. "Sakin ol. Oturun," dedi. "Bu sizin tek ve son uyarınız."

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alarak metal sandalyeye çöküyorum. Avuç içlerimi yüzüme sürerek parmaklarımı dikleştiriyorum ve babama bakıp gözlerindeki parıltıyı fark ediyorum. Piç herif beni terlerken izlemekten zevk alıyor. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim. Eğer ona bir şey olursa, ben..." Bu düşünce bile beni boğarken, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltıyorum. "Seni öldüreceğim."

"Cesur bir iddia. Bir sineği bile incitemeyecek kadar yumuşaksın."

"Lanet olası *kızımı* tehdit etti," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ona zarar gelirse neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok. Sen hiç aşık olmadın. Önemsemiğin tek şey kendin." Nabzım ateş ve kükürtle çarpıyor. "Seni öldüreceğim."

"Gardiyan." Travis bakışlarını masamızda volta atan canavar adama doğru kaldırdı. "Oğlum hayatımı tehdit ediyor. Kendimi güvende hissetmiyorum."

"İğrençsin."

İnfaz memuru ayağa kalkmamı işaret etti. "Burada işimiz bitti, evlat." Travis'le ilgilenmesi için başka bir gardiyana işaret etti. "Hadi gidelim."

Sandalyeden öyle bir güçle kalkıyorum ki neredeyse devrilecek. "Param yok," diyorum babama. "Görünüşe göre zamanın daralıyor."

"Pek olası değil." Masadan uzaklaştırılırken ayak bileğindeki zincirler beyaz-mavi fayanslar üzerinde şingirdiyor. "Bana öyle geliyor ki burada senin de kaybedecek çok şeyin var *evlat*. Bir yolunu bulacağından eminim."

Pazumdan tutup çekiyorlar, midem düğümleniyor.

Travis omzunun üzerinden geriye bakarak, "Ah," diye seslenir. "Bana bir iyilik yap ve Oliver'a selamlarımı ilet. Umarım durumu iyidir." Şeytani bir sırıtişla köşede kaybolur.

Ziyaret odasından hapisane çıkışına doğru sürüklenirken içimde sakatlayıcı bir yenilgi hissi dolaşüyor. Zihnim allak bullak, cildim kaşınıyor. Elimin tersiyle alnımı silerken alnımda ter çizgileri oluşuyor.

Sadece birkaç gün kala kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Bu mümkün değil.

Travis Wellington pek çok insanı kandırdı ama beni kandırmasını asla unutamayacağım.

Ya şimdi?

Kana susamış suçlular ordusu sevdiğim kadının peşine düşmeden önce onları kandırmanın bir yolunu bulmalıyım.

BÖLÜM 29

TABITHA

I Evan'ın garaj yolunda gözlerim gökyüzünde duruyordum. Tepemizde bir uçak uçuyor ve ben hiç yapamadığımız o uçak yolculuğunu düşünüyorum. Merak etmeden duramıyorum, eğer Matthew bunu yapacak kadar cesur olabilir miydim?

O uçağa biner miydim? Bilmiyorum.

Sanırım en çok acı veren şey, bunu öğrenme şansımın hiç olmaması.

Bir kadın köpeğiyle yanımdan geçiyor ve dikkatim uçağın bıraktığı yoğunlaşma izinden uzaklaştığında bana mutlu bir el sallıyor. El sallaması *çok* mutlu hissettiriyor. Bunun muhtemelen normal bir el sallama olduğunu fark ediyorum, el salladığı kişinin hayatının en mutsuz anını yeniden yaşamak üzere olduğunu bilmeyen düzenli olarak mutlu bir kadın tarafından sunuluyor.

Ben de el sallıyorum.

Elim gönülsüz bir mutlulukla havaya kalkıyor ve fark edip etmediğini merak ediyorum. "Hey!"

Summer antreden bana seslenip ayağıyla kapıyı açtığında olduğum yerde sarsılıyorum. Kolye zincirimın etrafındaki tungsten yüzükle oynayarak ona küçük bir gülümseme gönderiyorum ve bir adım öne çıkarak girişte onu selamlıyorum. "Selam Summer. Seni bir süredir görmüyordum."

Çantamı yere bıraktım ve nemli avuçlarımı kalçalarımda gezdirdim. Summer bana bakıyor.

Bilmediği için gülümsüyor.

İşliyor çünkü hayatımın en kötü anını anlatmak üzere olduğumu bilmiyor, tıpkı kaldırımdaki mutlu el sallayan gibi. Bu

Her şeye rağmen hayatın devam etmesi çok komik. Zihniniz yağmur ve bulutlarla doluyken güneş ıslıl ıslıl parlıyor ve melodileri zar zor tanıyabiliyorken bile müzik çalıyor. Siz çökmüş ve kırılmışken kuşlar uçar ve siz bırakın kanatlarınızı, kendi ayaklarınızı bile bulamazken onların nasıl bu kadar yükseğe, bu kadar zahmetsizce uçabildiğini anlayamazsınız.

İnsanlar ışınlanır.

El sallıyorlar ve
gülümsüyorlar. Ve senin tek
yapmak istediğin ağlamak.

At kuyruğunu çekiştiren Summer, benim durumumdan habersiz sakızını çiğniyor. "Evet, arkadaşım Raina ve ben bütün yazı internetten makyaj dersleri alarak geçirdik." Koyu mor göz farını ve mürekkepli, kanatlı göz kalemini işaret ediyor. "Fena değil, ha?"

Boğazımı temizliyorum ve kasvetli düşünceleri uzaklaştırarak ona doğru ışınlanmaya çalışıyorum. "Çok etkileyici. Muhtemelen bana bir iki şey öğretebilirsin."

"Bunu babama söyle. Makyaj için çok genç olduğumu düşünüyor."

"Sen sonsuza dek dokuz yaşındasın. Bunu konuşmuştuk." Evan koridorun kenarında beliriyor, kafasındaki beyzbol şapkasını çıkarıp saçlarını karıştırıyor. Dikkatini kızından bana çevirdiğinde gözlerindeki ışıltıyı bir kasvet çalıyor. "Hey, Tabitha. Her şey hazır."

Sözleri bana doğru ilerliyor ve ben ışığa tutunamıyorum, tıpkı onun ışıltıya tutunamadığı gibi.

Her şey ayarlandı.

Başlamaya hazır.

Kalbim kitlesel yıkım için hazırlandı.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. "Hemen geliyorum."

Başını sallayarak gülümsemeye zorlar ve Summer onun geri çekilişini izlerken koridora geri döner.

Kaşlarını çatarak bana doğru bakıyor. "Hikayede üçüncü perde ayrılığına falan mı geliyorsun? Ortam garip bir şekilde gerildi."

"Üçüncü perde ayrılık mı?"

"Evet, annemin Tennessee'de onu ziyaret ettiğimde gizlice okuduğum tarihi aşk kitaplarındaki gibi. Her zaman her şeyi sarsan trajik olaylar olur. O kısımdan nefret ediyorum."

Ellerim titriyor, bu yüzden parmaklarımı önümde birleştiriyorum. "Onun gibi bir şey," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bence baban yanılıyor bu arada. Ebediyen dokuz yaşında olmaktan çok uzaksın."

Pembe sakızını dişlerinin arasına sıkıştırarak sırtıyor. Gözleri aşağıya doğru inerken, hâlâ parmağında duran yıldız yüzüğün üzerinde duruyor. "Oh, hey, sana verdiğim yüzüğü takıyorsun." Gözleri parlak mavi parlıyor. "Bayıldım."

Onu kaldırıp ön pencereden giren güneş ışığında parıldamasını izliyorum. "Ben de bayıldım. Tekrar teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade etmeye başladı."

"Öyle mi? Bu ne anlama geliyor?"

Gabe'i düşündükçe göğsümde bir mutluluk kıpırtısı beliriyor. Yüzükle oynuyorum, bir benzin istasyonunun otoparkında parmağıma taktığı anı hatırlıyorum. "Yeni başlangıçlar, sanırım. İkinci şanslar," diye mırıldanıyorum. "Umarım... biraz da iyi şans."

"Ooh. Bu aşkla mı ilgili?" diye merak ediyor. Sonra yüzüğün hangi parmağında olduğuna dikkat ederek soluk soluğa kalıyor. "Bekle, nişanlı mısın?"

Bu fikir içimi ısıttı. Sanırım her zaman içimi ısıtmıştır, hatta bunu şakayla karışık söylediğinde bile, bir an için bile olsa benim de kabul edeceğimi düşünmeden. Dün gece, ilk kez seviştikten sonra uykuya dalarken vücudunun yaptığı gibi içimi ısıttı. Kolunu bana dolamıştı, bir eli benimkiyle kenetlenmişti, ikimizin de avuç içleri göğsümdeydi. Küçük yüzükle oynadı, parmağımın etrafında döndürdü ve sanırım o anda ikimiz de bunun gerçek olmasını diledik.

Bakışlarım Summer'a kayarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Onun gibi bir şey," diye yankılanıyorum usulca.

Hızlıca veda ettikten sonra koridorda yürüyorum ve Evan'a ofisinde katılmadan önce tuvalette bir mola veriyorum. Bir dakika duruyorum. Düşüncelerimi, gücümü ve enerjimi toplamak için sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var. Yüzüme soğuk su çarptığımda ve titrek bir nefes aldığımda yansımam bana bakıyor. Bir anlığına yine o banyodayım.

Diğer banyo.

Köşelerinden soyulmuş çirkin çiçekli duvar kâğıtları olan, küf kokan bir duvar kâğıdı. Su hasarlı duvarlar. Kirli, çatlak bir ayna. Musluktan her su içişimde, aynayı yumruğumla kırmayı ve bir cam parçasını beni esir alanın şahdamarına saplamayı düşündüm. Atardamarını kestiğimde fişkırان kanını hayal ettim. Dehşet ve inançsızlık yüz ifadesini çalmış ve gözlerini bulandırmışken boğazını nasıl sıktığını hayal ettim. Hayatı tükenirken ayaklarımın dibine düştüğünü hayal ettim ve neşelendim, güldüm ve zaferimizi kutladım.

Biz kazandık.

Hiç yapmadığım için pişmanlık içimi kemiriyor.

Belki onu kurtarabilirdim.

Belki de o uçağa binerdim.

Bir el havlusuyla kurulanıp saçlarımı geriye doğru düzeltiyorum, lavabonun kenarında öne doğru bastırırken son bir kez aynaya bakıyorum. "Bunu yapabilirim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Bunu yapacağım."

Artık pişmanlık yok.

Banyodan çıkıp Evan'ın ofisine giriyorum, derin bir nefes alıyorum ve yapmam gereken şeye hazırlanırken kendimi merkeze alıyorum.

O zamanı yeniden yaşamanın zamanı geldi, böylece nihayet şimdiyi yaşayabilirim.

Tungsten yüzüğü avucumun içinde tutup hafifçe sıkıyorum, sonra parmağımın etrafındaki yıldız yüzüğe bakıyorum.

Benim
geçmişim.
Şimdiki
zamanım.

İkisine de sımsıkı sarılıyorum çünkü her ikisi de geleceğimi şekillendirmekten sorumlu.

Ben öne çıkarken Evan masasından bana hoş geldin anlamında bir baş selamı gönderiyor. Ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

BÖLÜM 30

GABE

S Elimde sıcak bir fincan çayla yürüyüş yoluna çıktığımda ön verandasında kamburunu çıkarmış oturuyordu. Çoktan gece olmuş, ay yaz güneşinin tüm kalıntılarının yerini almış ve karanlık onun evindeki ışığı çalmış.

Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce gördüğüm gözler. "Tabs. Hey."

Başını yavaşça kaldırıyor, göz kapakları şiş ve kırmızı.

Dudakları aralanıyor ama bir şey söylemiyor. Ben bardağın üzerindeki karton kılıfı karıştırırken o ışısız gözleriyle bana bakıyor.

Yutkunarak ondan birkaç adım uzakta duruyorum ve boştaki elimi cebime sokuyorum. "Görüşmenizden sonra gelmediniz. Düşündüm ki..." Sanırım her zaman geldiğini ve ilk kez seks yaptığımızı göz önünde bulundurarak bana geleceğini düşünmüştüm. Belki de artık her şeyin farklı olacağını düşünerek küstahlık ediyordum. "Seni bekledim."

Birkaç saniye geçiyor.

Bana göz kırpmıyor.

Ağaç dalları üzerimizde sallanıyor, esen bir rüzgâra kapılmış, neredeyse sözlerini yutacak bir esinti. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Sesinde, etrafında dönen gölgeleri tamamlayan bir kopukluk var.

Kaşlarımı çatıyorum, temkinli bir adım atıyorum. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Başka tarafa bakarak dizlerini göğsüne çeker ve başını sallar. "Hayır, yapmayacağım. Gitsen iyi olur."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Yapmalısın," diyor sessizce.

"İstediğim bu değildi." Bir adım daha ileri atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki onun ön sahanlığıyla burun buruna gelene kadar. Gözlerini kilitli tutuyor

Bahçede bir şey var. Sanırım bir sincap. Ya da belki hiçbir şey. "Sorun ne söyle bana."

Titrek nefesiyle birlikte bir kelime dökülüyor ağzından. "Her şey." "Her şey yanlış mı?"

Başını sallıyor. "Hâlâ aşağıda olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. O bodrumda. O hiç gitmedi, peki ben neden bu kadar şanslıydım? Şanslı olanın ben, ölü olanın o olması adil görünmüyor. Bu doğru değil."

Sesi uyuşmuş, neredeyse ölmüş gibi. Onunla göz hizasına gelene kadar çömelıyorum, her ne kadar gözleri hala sağda bir yerdeki hayali sincaba odaklanmış olsa da. "Hey, bana bak," diyorum ona nazikçe. "Lütfen."

Duymuyor. Dudakları hafifçe titriyor, bu yüzden beni duyduğunu biliyorum. Bilerek göz temasından kaçındığını biliyorum.

"Şanslı değildin," diyorum. "Cesurdun. Güçlüydün. Zekiydin."

Bu, başını bana doğru çevirmesine neden oluyor, yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı. Sundurma ışığının yokluğunda gece yarısından daha koyu görünen bakır-kahverengi gözlerinde duygular parlıyor. "O daha cesurdu. Daha güçlüydü. Daha zekiydi," diye tıslıyor. "Ve o hâlâ ölü."

Dizlerine bakıyor ama ben iki parmağımla çenesini yakalayıp başını tekrar yukarı kaldırıyorum. "Bana bak Tabs. Aşağı bakma."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ama bakışlarımı bırakmıyor.

Çayı ona uzattım. "Tamam," diye onaylıyorum. "Şanslıydın. Cesaret, güç ya da zekice numaralar değildi. Tamamen şanstı."

Etrafımızda papatya kokuları dolaşıyor, leylak esintisine karışıyor. Gözleri ona uzattığım çaya dalıyor ve çayı görünce gözlerinde daha fazla yaş birikiyor, yanaklarından aşağı süzülüyor. Elleri titreyerek fincanı kabul ediyor.

"Mesele şu ki, nasıl hayatta kaldığının bir önemi yok. Önemli olan tek şey hayatta kalmış olmanız. Önemli olan bu." Ellerim uzanıp çiçek desenli taytının üzerinde gezinirken hâlâ önünde çömelmiş, göz göze duruyorum. "Kızın sana bakıp hayatındaki varlığının nedenini ve nasılını sorgulamayacak. Sana bakıp gülümseyecek, çünkü sen buradasın ve onun güzel, mükemmel annesisin, onunla birlikte olmanın her saniyesi için savaştan iki kolunla onu tutuyorsun. Belki şanstı, belki kozmik bir tasarımdı, belki de asla tam olarak anlayamayacağımız bir şeydi - her neyse, hiç fark etmez Tabs." Biraz daha yaklaşıp kalçalarını sıkıyorum. "Sen. Buradasın. Umut burada. Ve

Burada olduğu için değiştirdiğin her hayatı, dokunduğu her insanı? İyileşmeyi orada bulursunuz. Orada değil. O bodrumda değil," diyorum ona. "şu anda. Tam burada."

Gözyaşları yanaklarından ve dudaklarından süzölüp çenesinden aşağı sarkarken gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Avucumu göğsünün ortasına kaydırıyorum ve alnımı dizlerine yaslıyorum, daralan bir nefes alıyorum, içimde titreşen kalp atışlarının tadını çıkarıyorum.

Th-thump, th-thump, th-thump.

Ama sonra ayağa fırlıyor ve acı dolu bir ses çıkarıyor.

Tabitha dengesiz ve telaşlı bir şekilde kendini yukarı çekiyor, bana bakarken başını sallıyor. "Bu önemli, Gabe. Neden, nasıl..." Ön kapısına doğru geri geri giderken, avucundaki çay bardağını sıkıyor, üstünden sıvı akıyor. "Bu önemli."

Hızla içeri giriyor ve ben de ayağa kalkıp onu takip ederek eve giriyorum, arkamdan kapı tokatlanıyor. "Neden bana gelmedin?" Antreden geçip oturma odasına doğru ilerlerken arkasından sesleniyorum, sırtı bana dönük bir şekilde çayı sehpanın üzerine koyuyor. "Sen her zaman bana gelirsin. Neden seni rahatlatmama izin vermedin?"

"Çünkü bu senin için adil değil."

"Adil olmayan ne?" Kolları koruyucu bir kalkan gibi ortasına sarılmış. Bir bariyer. Kırmak için umutsuzca yaklaşıyorum. "Seni tutmaya, sevmeye, sen kollarımda parçalanırken gözyaşlarını öpüp uzaklaştırmaya isteğim dışında zorlanacağımı mı sanıyorsun? Tanrım, Tabitha, iyileşmene bir adım daha yaklaşmana yardımcı olacaksa bunu her gün her dakika yaparım."

İçini bir ürperti kaplıyor, gözyaşları bedenini titretiyor. "Beni bu kadar çok sevmen hiç adil değil," diye fısıldıyor. "Beni tüm kalbinle sevmen."

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Kollarımı iki yanıma açarak kendimi koruyorum, duygularım tırmanıyor. "Beni asla geri sevmeyeceğini bilmek beni öldürüyor, asla-"

"Seni seviyorum!" diye bağırıyor, göğsü kabararak bana doğru dönerken sözlerimi kesiyor. "Seni seviyorum. Ama tüm kalbimle değil, çünkü kalbim artık bütün değil. Seni çiğnenmiş, lime lime olmuş parçalarımla seviyorum. Beni bir şekilde ayakta tutan parçalanmış kalıntılarla.

Bu kadar uzun süre hayatta kalmak. Ve sen bunu hak etmiyorsun, Gabe. Kırıntılarla, kanlı artıklarla seilmeyi hak etmiyorsun. *Bu* adil değil."

Sessizlik içinde donmuş bir halde ona bakıyorum. Şok oldum.

Sözleri derime, kemiklerime, iliklerime, özüme işliyor.

Üç küçük kelime.

Sorum sersemlemiş bir fısıltı gibi dökülüyor. "Beni seviyor musun?"

Gözlerini kırıştırıyor, gözlerimdeki neşeli inançsızlığı fark edip reddederken dudakları aralanıyor. "Beni duymadın mı? Seni senin gibi sevemeyeceğimi söyledim-"

"Beni seviyorsun." Bir gülümseme çiçek açıyor, dudaklarımı çekiyor, kalp tellerimi çekiyor. O kadar sert gülümsüyorum ki çenem ağrıyor. "Ben de öyle duydum."

Başını ileri geri sallayarak uzaklaşıyor. "Hayır... hayır, kes şunu. Sana sunabileceğimden çok daha fazlası için yaratılmışsın. Ben çıkmazda bir işi ve berbat bir geçmişi olan bekâr bir anneyim. Birikimim yok, kariyerim yok, geleceğim yok. Bunu istemezsin. Yaşayacak çok şeyin var-"

"Hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok," diye araya girdim, öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Alnımız birbirine çarparken ona kararlı bir şekilde "Hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok."

"Gabe, lütfen..."

"Bana güneşi ve ayı ver." Saç çizgisine bir öpücük konduruyorum. "Bana denizi ver." Alnına, gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına bir öpücük. "Lanet olası gökyüzündeki tüm yıldızları çal... ve *hala hiçbir şeyim yok.*" Burnuna, dudaklarının mükemmel kıvrımına bir öpücük daha. Hâlâ bana inanmıyormuş gibi başını sallıyor ama bana inanmasına *ihtiyacım* var. Geri çekilip fısıldamadan önce ağzına son bir öpücük konduruyorum: "Sen benim her şeyimsin Tabs. Sensiz hiçbir şeyim yok."

Gözlerimiz kilitlendiği anda yüzü buruşuyor.

Keder, yas ve hayatta kalanların suçluluk duygusundan oluşan bir tsunami.

Bana doğru yığılırken ve kollarımda ölü bir ağırlığa dönüşürken her şeyin üzerime düşmesine izin veriyor.

Onu sıkıca tutuyorum, daha da yakınlaştırıyorum, saçlarına daha fazla öpücük serpiştirirken bana verdiği her ağırlığı kabul ediyorum. "Arta kalan parçalarını alacağım. O parçalara değer vereceğim. Ve tüm hayatımı senin kalbini yeniden bütünleştirmek için elimden gelen her şeyi yaparak geçireceğim."

Hıçkırıklar içinde yırtılır.
Yürek burkan, kemikleri sızlatan hıçkırıklar.

Elleri tişörtümü yumrukluyor, gözyaşları kumaşı ıslatıyor.

Ellerim başının arkasını kavıyor, parmaklarım kafa derisini sıyrıyor. "Yanımdayım bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Her zaman."

Çıglıkları iniltiye dönüşürken, Tabitha yüzünü göğsüme gömüyor ve avuçlarını tüy kadar hafif dokunuşuyla gövdemde bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Derin, baş döndürücü nefesler alıyor, parmakları tişörtümün eteklerinde dans edip altına girerken özlem dolu iç çekişlere dönüşüyor.

Burnunu burnuma sokarak dudaklarını ayırıyor ve göğsüme onlarca öpücük konduruyor. Parmakları çıplak tenimde geziniyor, her çukuru, her kası, yavaş iyileşen her çürüğü keşfediyor. Tişörtümün kumaşından içimi ısıtan bir inilti kaçıyor. Sanki içime girmeye ve kalplerimizi gözyaşlarıyla ıslanmış bir kurdeleyle birbirine bağlamaya çalışıyor.

Bana dokunduğunda gözlerim kapanıyor, ayaklarım dengesizleşiyor. Aramızdaki duygular başka bir şeye, daha fazlasına dönüşüyor. Umutsuzluk hala umutsuzluk, ama tutkuyla kanıyor ve sanırım ikisinin arasında bir yerde Cennet ve Cehennem çarpışıyor.

Ateş ve huzur.

Delilik ve büyü.

Denge.

Dudaklarımı önce şakağına, sonra yanağına götürüyorum ve o da aynı anda ayak parmaklarının üzerinde doğruluyor, tırnakları tenime batıyor ve ellerim saçlarında. Ağızlarımız açlıkla buluşuyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, inilti her birine karışıyor. Alt dudağıma dişlerinin arasına alıyor, sonra ağzı açık bir şekilde çenemden boynuma doğru öpücükler konduruyor, elleri sırtıma doğru kayarken tenimi çentikliyor.

Aletim zıplıyor, kot pantolonu zorluyor.

Sikeyim.

Dizlerimin üzerine çöküp onu yanıma alıyorum ve oturma odasındaki pelüş beyaz halının üzerine yatırıyorum. Yatak odasına gidemiyoruz. Onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum, gömleğimi başımdan geçirip arkama atıyorum. Kemerimin tokasını çözerken, fermuarımı çekiştirirken ve kot pantolonumu kalçalarımın altına indirirken gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Tabitha kıpırdanarak taytını ve iç çamaşırlarını çıkarıyor, onları odanın diğer ucuna fırlatıyor ve bacaklarını benim için açıyor. Lamba ışığı onu sıcak bir ışıltıya boğuyor, nemli yanaklarını ve kalçalarının arasında parlayan arzuyu aydınlatıyor.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum ve elleri kürek kemiklerimin üzerine düşüp beni yakın tutarken tekrar öpücüğüne dalıyorum. Daha aşağıya uzanıyor ve

Çıplak kıkımı tırnaklarıyla oyuyor. Ereksiyonumun alt tarafı ıslaklığında aşağı yukarı kayıyor ve ona karşı sallanarak ağzına doğru inliyorum. "Siktir," diye homurdanıyorum, geri çekiliyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Sırılsıklam olmuşsun." Kalçalarımı sallamaya devam ediyorum ve sikimin onun amına doğru kaygan kayışı boynumu geriye attırıyor, boğazımda derin bir inilti gümbürdüyor.

Ben öne doğru sallandıkça o da kalçalarını oynatıyor ve aletimin başı içine giriyor.

Neredeyse kaybediyordum.

Sadece bir santim içeride ve vücudum geriliyor.

Kahretsin.

Bir an duruyorum ve bastırılmış bir ergen gibi bir nokta beş saniye içinde yükümü boşaltmadan önce kendimi toparlamayı başarıyorum.

"Bekle," diye törpüledim, kulağının kabuğunu öperek. "Prezervatif."

Tam içinden çıkmak üzereydim ki kıkımı sıktı ve kalçalarını savurdu. "Hayır... Seni hissetmek istiyorum," diye inliyor. "Her şeyini. Çıplak."

"Tanrım." Yüzümü omzuna gömüp kollarımın üzerinde doğruluyorum. "Ben her zaman prezervatif kullanırım. Her seferinde."

"O zaman güvenli, değil mi?" Tırnakları derimi kazıyor, omurgamın çıkıntıları boyunca ateşli çizgiler çiziyor. Sıkı bir tutuşla beni kendine çekiyor, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi kollarını sıkıca sarıyor. "Gabe... sik beni."

Ve ben bittim.

İçimdeki hayvan beni ele geçirdi ve sonuna kadar içine girdim.

Ellerimi yukarı kaldırıp bir, iki, tekrar iterken içimden gırtlaktan bir inilti dökülüyor.

Yavaş ama sert.

Fildişi bluzunu göğüslerinden yukarı itip sütyenini aşağı çekiyorum, sırtı eğilirken bir meme ucunu ağzıma alıyorum, parmakları saçlarımı muhtaç bir şekilde kavırıyor.

"Gabe, Gabe... Tanrım."

"Siktir, Tabs." Kalçaları iyice açılmış, ben içinde ilerlerken dizleri göğsüne doğru çekilmiş, omurgam her itişimde kamburlaşıyor. İki avucumu da başının iki yanına koyarak kendimi tutmaya çalışıyorum, kaburgalarım yanıyor ve tıslıyor ama zevkten yavaşlayamayacak kadar sarılmış durumdayım. "Tekrar söyle," diyorum.

Oturma odasındaki halının üzerinde ona sokulurken tenlerimiz birbirine çarpıyor. "Söyle."

İnliyor, bir eliyle saçlarını gözlerinden geriye doğru iterken diğer eliyle ensemini kavriyor. "Seni seviyorum."

Elim aramıza giriyor, o inlerken iki parmağım klitorisini okşuyor, göğüsleri altımda zıplıyor. "Tekrar."

"Seni seviyorum."

Homurtularım onun miyavlamalarıyla birleşiyor ve ben ona daha sert, daha hızlı sokuyorum. "Sikime boşalırken adımlı söyle."

Yanakları pespembe kızarmış, saç çizgisi terden nemlenmiş. Ağzı kısık bir iniltiyle açık, geriliyor, bacakları belime dolanıyor, ayak bilekleri kilitleniyor.

"Gabe...ohh, Tanrım..." Sertçe boşalıyor, parçalanıyor, gözleri kapanıyor.

En fazla bir dakikadır onun içindeyim ve çoktan çözülmeye başladık.

Ona birkaç kez daha pompalıyorum ve salıverilmemin başlangıcında inerken başım geriye doğru eğiliyor. Mucizevi bir şekilde, orgazmım zirveye ulaştığında onu çekip çıkaracak kadar kendimdeyim. Dizlerimin üzerine kalkarak kalçasına yapıştım ve diğer elimle sikimi yumruklarken eğildim. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendimi boşaltıyorum, döllerim dalgalar halinde karnında birikiyor.

coşku içimde dalgalanıyor.

Gözleri donuk, vücudu gevşemiş bir halde izliyor.

Kot pantolonum hala dizlerime yapışmış bir halde onun yanına, halının üzerine çöktüğümde dudaklarında küçük, sevgi dolu bir gülümseme belirliyor.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, terli ve yapış yapışız.

Karnım acıyla zonkluyor, bana kızıyor ama kot pantolonumu yukarı çekip arkamdaki sedirlere uzanırken ona attığım gülümsemeye engel olamıyorum. Örne bir battaniye kapıp Tabitha'nın karnında gezdirerek onu temizliyorum.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Bunu büyükannem örmüştü."

"El emeğinin iyi bir şekilde kullanıldığını bilmek onu çok heyecanlandıracak." "Aman Tanrım." Kıkırdamasını engellemek için bir elini ağzına götürdü ve

halının üzerine düşer, koyu renk saçları başını mürekkepli bir hale gibi çevrelerken tayıtı yukarı çeker.

Battaniyeyi ellerimin arasında toparlayıp bir kenara atıyorum. Başımı avuçlarımın üzerine koyarak ona bakıyorum, o solgun bir gülümsemeye tavana bakıyor, yanakları hala kuruyan gözyaşlarıyla parlıyor.

Parmaklarımın ucuyla elmacık kemiğine dokunuyorum ve dudakları titriyor, yüzüne acının gölgesi düşüyor. "Tabs, bilmeni isterim ki..." Devam etmeden önce gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum çünkü bu önemli. Bakışları tekrar bana dönüp sabit kaldığında ona "Onu daha az sevmeni asla beklemeyeceğim, tamam mı?" diyorum.

Keskin bir şekilde nefes alıyor.

Göğsünün duygularla nasıl daraldığını neredeyse hissedebiliyorum. Ham bir şey. Güçlü bir şey.

"Senden asla seçim yapmanı istemeyeceğim. Sana asla onu bırakmanı söylemeyeceğim." Yanağını okşuyorum, doğrularımı hissetmesini umuyorum, çünkü bu doğrular. "Aşk bir yarışma değildir ve her zaman tekil değildir. Kitapların ne dediği ya da toplumun bize ne söylediği umurumda değil. Kalbinizi paylaştığınız için asla kendinizi suçlu hissetmeyin. Kötü bir şeymiş gibi söyledin ama değil bebeğim. Değil. Bu çok güzel bir şey."

Ve sonra uzun bir iç çekişle, tuttuğu bir nefesle söner. Belki de aylardır. Rahatlama gibi bir şey.

"Söylediğim her şeyde ciddiydim." Alnına bir öpücük kondurarak mırıldandım: "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok."

Bakışları yüzümde geziniyor, boğazı düğümleniyor. "Sadece beni bırakma," diyor. "Tek istediğim bu."

"İmkansız."

"Bana söz ver," diye fısıldıyor, bana doğru yuvarlanıyor, kollarımın genişliğine gömülüyor. "Gitmeyeceğine söz ver. Bana ölümsüz, insanüstü olduğunu söyle. Ölüme meydan okuyan. Aşkın sarsılmaz." Gözlerinde ve elinin pazumu kavramak için uzanışında çaresizlik var. Yara izime bakıyor, buruşmuş et ve rengi solmuş deri şeklinde ona bakan kırılgan insanlığı görüyor. "Bana söz ver."

Dudaklarım kulağının altındaki deriyi gıcıklayana kadar onu daha yakına çekiyorum ve babamla yaşadığım karmaşa aklımdan geçiyor. Stoney'nin tehditleri. Kırık kaburgalarım, daha kötüsü için verilen sözler. Hızla geri sayan bir saat. Nasıl tutacağımı bildiğim tek sözü fısıldarken tehlike zihnimin ön saflarında yer alıyor:

"Benim aşkım sarsılmaz."

BÖLÜM 31

GABE

F Bir şantiyeden çıktktan sonra ertesı gece arabama doğru yürürken görmeyi beklediğim son şey Stoney'dir.

Tüylerim diken diken oluyor, içim endişeyle titriyor. Yavaşça çekiyorum

Park yerinde göz göze geldiğimizde kafamdaki bareti çıkarıyor ve Challenger'ımın kaputundan kalkıyor.

Chester Stonehocker.

Babamla yaptığım hapishane ziyaretinden sonra, Jackson Walsh ve sağ kolu Chester "Stoney" Stonehocker'ın iki şeyle meşhur olduklarını öğrendim: yaşayan en aşağılık insanlar olmak ve bundan paçayı sıyırmayı başarmak. Her nasılsa, bu ahmaklar her zaman gerçek bir cezadan veya hapis cezasından kaçmanın bir yolunu buluyorlar - masum vatandaşları gasp ederek elde ettikleri milyonlarca dolarla ilgili bir şey olmalı.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kısa bir tereddütten sonra adımlarımı hızlandırarak sesleniyorum. "Bu sapık tavırların ürkütücü olmaya başladı. Bana karşı yeni keşfettiğin takıntın gururumu okşamıyor değil." Bir omuz darbesiyle yanından geçip arabamın kapı koluna uzanıyorum. "Yani, bir arkadaşına ihtiyacın varsa seni suçlamıyorum. Arkadaşın Walsh bir kaktüs kadar sevimli görünüyor."

Stoney mentol ve barut dumanı kokuyor, kalçasını kapıya dayayıp açmamı engelliyor. "Görüyorum ki sonunda babanla konuşmuşsun."

"Onu eğlendirdim, evet. Yaşlı adam pek iyi görünmüyor. Eminim libidosu tavan yapmış bir adamla aynı hücreyi paylaşmak zor olmuştur."

"Anladığım kadarıyla bir çözüme ulaştınız?"

"Babamla senin iğrenç patronun arasındaki saçmalığa bir çözüm mü bulacaksın?" Buz gibi bakıyorum. "Emin değilim. Ama izin ver

Şu anda istemeyerek yatırım yaptığım için bunun nasıl gittiğini biliyorum." Tekrar kapı koluna uzandım.

Ve sonra bir tabancanın namlusu göğüs kafesime çarptığında irkiliyorum. Sanki çürüklerimin tam olarak nerede saklandığını, vahşileşmiş kaburgalarımın nerede sindiğini biliyor.

Dişlerimi sıkıyor, burnumdan nefes veriyor ve içimden ağladığımı belli etmemeye çalışıyorum. "Beni bir otoparkta mı vuracaksın?" Etrafta boş boş duran arabalara bakarak ısııyorum. İş arkadaşlarımdan biri aracının etrafında volta atarken cep telefonu ile konuşuyor. "Rogers benden pek hoşlanmıyor ama sanırım Prius'undan yirmi adım ötede beni havaya uçurursan içinde iyi bir yardımsever olma isteği uyanır."

Namluyu daha derine sokarken yaralı yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Hayır, Gabe, seni vurmuyacağım. Sadece bir an için kıvrınmanı izlemek istedim." Kolu geri çekilir ve tabancayı beline geri koyar. "Ellerimi kirltmekten kaçınma eğilimindeyim. Benim taktiklerim daha inceliklidir."

Uzaklaşırken karnım zonkluyor ve acıya göz kırparak ona *kıvranişımı* izleme zevkini tattırmayı reddediyorum. "Ne kadar onurlusun."

"Ahlaki açıdan esnek olmayı tercih ederim." Challenger'ıma yaslanıp kollarını kavuşturuyor, kasketinin altından soluk mavi gözleri parlıyor. "Asıl soru şu: Ne kadar onurlusun?"

Çenemi geriyorum ve başımı eğiyorum. "Kütüphane kitaplarımı her zaman zamanında iade ederim. Bitkilerimi budamadan önce izin isterim çünkü onların özerkliğine saygı duyarım." Omuz silkiyorum. "Bir keresinde yanan bir binaya koştum ve sevdiğim iki kişiyi güvenli bir yere çektim. Bu da sayılır, değil mi?"

"Mhm. Peki, o zaman, belki bu senin haklı reflekslerini tetikler." Stoney eğildi ve arabamın tekerleğinin yanında duran bir manilla dosyasına uzandı. "Bir göz at."

Klasör göğsüme doğru itiliyor ve bir avuç fotoğraf kayarak kaldırıma düşüyor.

Bir tanesi sağ tarafa düşüyor ve gözlerim

aşağıya dalıyor. Yüzüm kızardı.

Tabitha'nın bir fotoğrafı.

Markette.

"Bu da ne?" diye nefes alıyorum, hâlâ nasıl nefes aldığımı merak ederek. Başımı kaldırıyorum, ona bakarken gözlerim kocaman açılıyor. İçlerindeki dehşeti gizleyemiyorum. "Bu da ne böyle?"

"Dahası da var. Lütfen, acele etmeyin. Ben beklerim." Islık çalıyor, Rolex'ine bakıyor, sonra park yerini inceliyor ve arabamın yan tarafına yaslanıp rahatlıyor.

Çömeliş bir yığın fotoğrafı toplarken ellerimin titrediğini fark ediyorum. Onları çevirirken, ortaya çıkardığım her yeni görüntüde göğsüm sıkışıyor.

Tabitha iş başında, müşterilere kahve fincanları dağıtırken gülümsüyor.

Tabitha evinde, elinde küçük bir kürekle bir bahçe yatağının üzerine eğilmiş.

Tabitha arabasında, kırmızı ışıktaki.

Tabitha ve Hope, parkta başka bir kadınla oturmuş, beyaz ve gümüş renkli bir Husky ile oynuyorlar.

Tabitha.

Ve Hope.

Lanet olası kızlarım.

Ona dönüp bakarken şoka girmiştim, donup kalmıştım. Sersemlemiş.

Onu takip ediyordu. Onunla ilgili her şeyi biliyor. Programını, nerede çalıştığını, nerede yaşadığını. Tüm dünyam yozlaşmış bir suçlunun ellerine teslim edildi.

"Zavallı şey," diye belirtiyor, hala sadece marjinal bir şekilde meşgulmuş gibi yana bakıyor. "Kaçırılması ve sevdiği adamın iğrenç bir şekilde öldürülmesine tanık olmasıyla zaten çok zor bir hayatı oldu. Gerçekten trajik. Kucağına daha fazla trajedi düşerse bunun ona ne yapacağını ancak hayal edebilirim. Özellikle de korumaktan tek başına sorumlu olduğu o sevimli küçük kızla birlikte."

Korkumu bastırmak için başımı sallıyorum. Sanki suyun altındayım ve o benimle yüzeyin hemen üstünde konuşuyor, yüzü bulanık ve odak dışı, kelimeleri karmakarışık.

"Şimdi," diyor, dikkati tekrar bana kayıyor. "Sevdiği insanları yanan binalardan kurtaran bir kahraman olduğuna göre, şunu hayal et." Elini aramızda büyük bir açılış yapar gibi sallıyor. "Sevgilin ve çocuğu o yanan binanın içinde mahsur kalmış. Çatı çöküyor, duvarlar göçüyor. Alevler, duman ve ölüm." Dilini ısırarak, cebinden bir paket sigara çıkarırken sempati duyuyormuş gibi yapıyor. "Gerçekten de korkunç bir sahne. Senin için çığlık atıyor. İkisi de senin için çığlık atıyor, yalvarıyor."

hayatları." Sırıttıyor, kömürün ucunu yakıyor. "Ama... sadece birini kurtarabilirsin."

Kalbim durdu.

Sönüyor ve pörsüyor, küller ve çürüme kan dolaşıma karışıyor.

Bana söylediklerini algılayamıyorum.

Göz kırpamıyorum, hareket edemiyorum, nefes alamıyorum.

"Söyle bana, Gabe," diye bitiriyor, mavi-gri gökyüzüne doğru ince bir duman üfleyerek. "Kimi kurtarmak isterdin?" Gözlerinde bir parıltı, ahlaksız bir heyecan kıvılcımı parlıyor. "Retorik olarak konuşuyorum, elbette."

Ben ona bakarken her şey bulanıklaşmaya devam ediyor, sözleri içimin çukuruna ziftli tuğlalar gibi yerleşiyor.

Kafamı ileri geri sallıyorum, işlem yapıyorum. İşleyemiyorum.

"Sen...sen yapmazdın," diye boğuluyorum. Resimler ellerimden düşüyor, ayaklarımın dibine saçılıyor. Göğsümün ortasında bir panik havası esiyor ve eğilip dizlerimi ellerimle kavrayarak çökmek için kendimi zor tutuyorum. "Sen bunu yapmazdın."

"Mmm, bu senaryonun seni ne kadar üzdüğünü görebiliyorum," diye mırıldandı. "Peki, endişelenme. Bundan kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapacağına eminim. Dramatize etmeye gerek yok... her ne kadar hoşuma gitse de."

"Lütfen... lütfen onlara zarar vermeyin." Tekrar doğruldum ve iki yumruğumla saçlarımı çekiştirdim, hala tam bir nefes almak için mücadele ediyorum. "*Sakin* onlara dokunma."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kafan karışmış gibi görünüyor, Gabe. Burada kartları elinde tutan ben değilim. O sen olmalısın."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, boğazımda safra düğümleniyor. "O kadar parayı nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Ah, o zaman buna geri döndük." İç çekiyor. "Yazık. Patronum son teslim tarihinizi uzatacak kadar nazikti ve sizin tek yaptığınız onun cömertliğinden faydalanmak gibi görünüyor."

"Bana ne istersen yap," diye dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sadece onları bu işin dışında bırak. Tanrı aşkına, *onları bu işe* karıştırma."

Stoney bana doğru hamle yapıyor, sigarası dudaklarının arasında sallanırken yumru parmaklarıyla beni iş yeleğimden kavırıyor. Gevşemiştım, bir bez bebek gibiydim. Mücadelem Tabitha ve Hope'un hayali çılgınlıkları tarafından çalındı ve alevler içinde yok oldular.

Onları yok edecek.

Bütün hayatımı elimden alacak.

"Onları bunun dışında mı bırakayım? Bunu neden yapayım ki?" Sıkı tutuyor ama ses tonu şeytani. "Onlar bu küçük anlaşmanın bir parçası. Onları bunun bir parçası yaptın. *Sen.*"

Beni bırakarak telaşsız iki adım geri çekiliyor ve sigarasını dudaklarından çekip alıyor.

Kelimelerim kurudu. Orada öylece suskun duruyorum.

Boş.

"İki gününüz var. Size verilen şartları yerine getirmek için kırk sekiz saat. Patronumun sabrı tükeniyor, benimki de öyle." Başını hafifçe eğerek son bir tehdit savururken gözleri parlıyor. "Yatak çarşafı lavanta gibi kokuyor, biliyorsun."

Nabzım tekliyor, kalp atışlarım tekliyor.

Hayır.

Saçlarımı tekrar yumrukluyorum, temiz hava almak için savaşıyorum, başımı ileri geri sallıyorum.

"Kokunun sakinleştirici olduğunu söylüyorlar. Yatıştırıcı," diye düşünceli bir şekilde devam ediyor. "Acaba gece uyandığında yatağında o güzel kalçalarını aralayan bir yabancıyla karşılaştığında onu biraz olsun rahatlatılabilir mi?" Sırıtarak tek ayak üzerinde dönüyor ve omzunun üzerinden mırıldanarak benden uzaklaşıyor: "Belki öğreniriz."

Islık çalarak, sendeleyerek otoparktan çıktı ve beni parçalanmış ve yıkılmış bir halde geride bıraktı.

Gözden kaybolduğu anda yere yığılıyorum, asfalta batıyorum ve kalçalarımın üzerine düşüyorum. Lise üçüncü sınıftayken, bir yaz boyunca halk havuzunda asgari ücretle cankurtaranlık yapmışım. Annesi şezlongda oturmuş gözlerini kitapla kapatırken, altımda suda çırpınan küçük bir kız vardı. İçimdeki panik dalgası beni harekete geçirdi. Kahraman içgüdülerimle suya daldım, küçük kıızı kurtarmak için çaresizce...

Ve sonra kafam havuzun dibine çarptı.

Kan suyu kırmızıya boyadı. Görüşüm bulanıklaştı, ciğerlerim suyla tıkanı ve ağırlaştı.

Öldüğümü sanmışım.

Gerçekten ölmem gerektiğini düşündüm.

Gözlerimi açtığımda betonun üzerine yayılmıştım ve öksürüp klorlu acı su sıçratırken endişeli yüzler üzerimde belirliyordu. Küçük kız oradaydı, kocaman gözlerle bana bakıyordu, bir plaj havlusuna sarılmıştı. O güvendeydi. Biri onu kurtarmış olmalıydı.

Biri beni kurtarmış olmalı.

Sadece küçük bir beyin sarsıntısı geçirdim ve birkaç dikiş atıldı, ancak sık sık bunun ne kadar yakın bir kaza olduğunu düşünüyorum. Ölebilirdim ve belki de neredeyse ölüyordum.

Sırt üstü düştüğümde bir kez daha betona yayılıyorum ama bu sefer beni kurtaracak kimse yok. Tabitha aklıma geliyor; güzel porselen yüzü ve kırık gülümsemesi. Yatağında bir canavarın onu kirlettiğini, o gülümsemeyi sonsuza dek çaldığını hayal ediyorum.

Keder beni yumrukluyor ve ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklara boğuluyorum.

Havuzdaki o günden beri, beni öldürmek için ne gerektiğini hep merak etmişimdir.

Artık biliyorum.

Garaj yolumda otururken, camım kırık, müzik kapalı, mesajımı bana geri gönderiyor.

Camın diğer tarafında cırcır böcekleri cıvıldıyor, yapışkan bir esinti arabanın içine süzülüyor ve boğulmuş ciğerlerime hiçbir şey yapmıyor.

Yirmi dakikadır burada oturmuş, onun mesajını tekrar okuyorum. Telefonumu yolcu koltuğuna attım. Ona uzanıyorum.

Tekrar okuyorum.

TABITHA:

Bu kırmızı iç çamaşırını giyiyorum. Sonunda şahsen görmenin zamanı geldi gibi hissediyorum? ;) İşin bitince beni ara.
Bekliyor olacağım, xoxo

İşten çıkmalı bir saatten fazla o l d u ama onu aramadım. Ona mesaj atmadım.

Uyuşmuşum, dağılmışım, tamamen yıkılmışım. Mesajını tekrar okudum.

Onu o seksi kırmızı iç çamaşırları içinde, beyaz çarşaflarının üzerine yayılmış, telefonumu beklerken hayal ediyorum. Yüzümü ıslak kalçalarının arasına gömmeden ve dilimin onu kendinden geçirmesine izin vermeden hemen önce yatak odasına girmemi ve iç çamaşırını kıvrımlarından yırtmamı bekliyor.

Bir sürü şey hayal ediyorum.

Ama hayal gücüm, Tabitha ve Hope'un bir yatak başlığına bağlanmış, yoğun duman onları sararken ve alevlerle kaplı duvarlar onları diri diri gömerken karşılıklı odalarda kilitli kaldıkları görüntülerle tehlikeye giriyor.

Beni çağırdıklarını duyuyorum. Tabitha bebeğini kurtarmam için bana yalvarıyor. Hope annesi için feryat ediyor, minik çılgınlıkları dehşet içinde. İkisi de ateşli bir yangında ölmeye mahkum çünkü önce hangi kapıdan geçeceğimi bilmiyorum.

Orada öylece duruyorum, çaresiz.

O zaman ben de onlarla birlikte bir korkak olarak ölürüm.

Telefonumu arka koltuğa fırlatıp yumruklarımı direksiyona vurarak gecenin karanlığında acımı homurdanırken midem bulanıyor.

Bu sadece bir hayal olsaydı görmezden gelmek daha kolay olurdu. Güneş gökyüzünü sarı ve altın rengine boyadığı anda uyanacağım bir kâbus. Ama öyle değil. Eğer birkaç gün içinde bir milyon dolardan fazla para bulmayı başaramazsam bu benim gerçeğim olacak.

Bu benim kaderim

olacak. Bu *onların*

kaderi olacak.

Benim yüzümden. Lanet olası pislik babam yüzünden.

Alnım direksiyona düşüyor, kendimi onarılamaz bir şekilde yıkılmaktan korumaya çalışırken gözlerim kapanıyor. Tekrar ayağa kalktığımda, bakışlarım önümde duran yükseltilmiş eve yerleşiyor. Bal rengi tuğlalar ve koyu moka rengi panjurlar. Eski haki renkli ön kapı yakın zamanda Sydney tarafından boyanmış ve şimdi mavinin kıyı tonunda. Boya renginin adı Barbie Dreamhouse'tu - bilinçli bir karardı ve benim hoşnutsuz tepkime gülerek homurdanırken benimle paylaşmaya fazlasıyla hevesliydi. Yine de yapmasına izin verdim. Ve güzel görünüyor.

Bana benzer bir kıyı mavisini gökyüzünün altındaki yazları hatırlatıyor. Araba yolunun sonundaki limonata standları, arkadaki trambolinde kaleler, ön bahçede bitmek bilmeyen ebelemece ve red rover oyunları. Çocukluk. Masumiyet. Tek endişemin sokak lambaları yanmadan önce ön kapıdan geçebilmek ve o gece yatarken hangi pijamayı giyeceğim olduğu günler.

Doğduğum günden beri evim dediğim evde içerken kalbim sızlıyor.

"Gabe?"

İrkiliyorum, kafamı sola çevirirken hayalleri göz kırparak uzaklaştırıyorum. Oliver birkaç metre ötede, ön bahçesinde duruyor ve farlarımın aydınlattığı çatık kaşlarıyla beni izliyor.

Boğazımı temizleyerek anahtarı kontaktan çektim ve kapıyı tekmeleyerek açtım. "Hey."

"Sıkıntılı görünüyorsun."

"Şantiyede zor bir gün. Yanlış hizalanmış çerçeve." Burnumu çektim. "Meşgul müsün?"

"Pek sayılmaz. Syd bu gece bar işletmesinde çalışıyor." Ben yaklaşırken kollarını kavuşturuyor, her zaman takındığı o düşünceli ifade endişeyle renkleniyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başımın arkasını kaşıyarak çimenlere bakıyorum, o sırada bir cırcır böceği ayakkabımın ucundan geçiyor. "Sadece bir kulak vereceğim, eğer sorun olmazsa."

"Elbette."

Oliver ve Sydney'in baş harfleriyle oyulmuş, kulübe şeklindeki özel yapım kuş yemliğinin hemen önündeki verandasına gidiyoruz. Düşüncelerimi toparlarken birkaç dakika ona bakıyorum. Ev gece esintisinde hafifçe sallanırken, tohumlar ve kabuklar ahşap platformu kirletiyor, gün doğumunu ve siyah şapkalı bülbüllerin gökyüzünü canlandırmasını bekliyor.

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek Tabitha'nın alaycı kuşlarını ve babasının havai fişeklerine yenik düşen kuşu düşünüyorum. Öldürülmek üzere olduğunu bilmiyordu.

Sonra evde iç çamaşırlarıyla oturup mesajımın gelmesini bekleyen kız arkadaşımı düşünüyorum.

Savunmasız ve şüphesiz.

Kalbim acıyor. Hem de çok acıyor.

"O yanlış hizalanmış çerçeve senin hayatını gerçekten emmiş gibi görünüyor, Gabe," diye sağımdan takılıyor Oliver, zaten beni rahatsız eden başka bir şey olduğunu biliyor.

Neyse ki umutsuzluğumun gerçek boyutunu asla öğrenemeyecek. Sevdiğim insanları bu karmaşaya dahil etmeyi reddediyorum. "Evet, tam bir sürtük."

"İsterseniz bir şişe Boujee Blancs de Blanc içerek dertleşebiliriz. Sydney bunu işyerinden almış. Oldukça iyi olduğunu duydum.

ayırt edici."

Başımı sallıyorum. İçki içecek havada değilim; bu sadece endişemi ve paranoyamı artıracak. "Yok, böyle iyiyim." Yutkunarak ona bakıyorum; ateş böceği sarısı V yakalı, lacivert çizgili, kestane rengi dalgalı saçları dikkatimi çekiyor. Veranda fenerinin altından bana bakarken bakışlarında bir soru var. Nefes alıyorum. "Yanık ünitesinden döndüğümde hayatını kurtardığım için bana borçlu olduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Oliver kaşlarını çatarak yavaşça göz kırpmıyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Evet. Şaka yaptığını sanmıştım. Seni çizgi romanlarımdan birine, erimiş güzelliği ve cinsel ustalığıyla dikkat çeken güçlü bir yarı tanrı olarak dahil etmemi istemiştin." Küçük bir gülümseme beliriyor. "Yapmayı planlıyorum."

Ben de gülümsemeyi başaramıyorum. Sadece acı yüzümde kayıyor ve Oliver'ın gülümsemesinin solmasını tetikliyor. Her zaman anlayışlı olmuştur, artık şaka yapmadığımı biliyor.

"Gabe." Yüzünü tamamen bana döndüğünde kırmızı-kahverengi gözlerinde endişe parıldıyor. "İçimden bir ses bir iyiliğe ihtiyacın olduğunu söylüyor ve bu iyiliğin gerektirdiği şey hiç hoşuma gitmeyecek."

Gözlerim kapanıyor, nabzım teslimiyetle atıyor. Göğsümde bir çığ varmış gibi hissediyorum, çıkışsız ve imkânsız seçimlerden oluşan bir heyelan. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve çimento çatlaklarına sabitlenirken parmaklarımı boynumun arkasında birleştiriyorum.

"Her şeyi yaparım," diye devam eder Oliver, daha fazla bağlam bekleyerek. "Yapacağımı biliyorsun."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakabilmem için birkaç kalp atışı daha atmam gerekti. "Benim için Tabitha'ya göz kulak olmanı istiyorum." Bu istek karşısında neredeyse boğulacaktım, neredeyse kendi havamda boğulacaktım. "Ona ve Hope'a göz kulak olmanı istiyorum."

Yutkunuyor, sözlerimin işlenmesine izin veriyor. İyiliğimi ve ima ettiği her şeyi kaydediyor. Oliver karanlık gecede gözlerini kırpıştırarak başka tarafa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazsın."

Ellerimi çeneme götürüyorum. "Kulağa belirsiz ve kasvetli geldiğini biliyorum ama bana güvenmene ihtiyacım var."

"Gabe, neler oluyor? Onlara göz kulak olmak için burada olmayacağını sana düşündüren nedir?"

Burada olma ihtimalim var. Bu durumdan kafam hala yerinde ve kalbim hala atıyor olarak kurtulma şansım var, ama o kalp

asla aynı olmayacak.

Ve ona yapmak üzere olduğum şey için beni asla affetmeyecek.

"Önemli değil," diyorum ona. "Sadece bana söz vermeni istiyorum. o."

"Bunu kabul edemem." Başını sertçe sallıyor, kelimeler gölgeli
İnkâr. "Etmeyeceğim."

"Lütfen. Senden hiç ciddi bir şey istemedim. Hiçbir zaman. Bu benim tek isteğim, tek dileğim. Bunu benim için yapmanı istiyorum." Ona yalvarırken ellerim hâlâ dua eder gibi gergin.

Oliver inanmayan bir nefes veriyor, yüzü belirsizlikle bulutlanmış. Cırcır böcekleri ağıtımı söylemeye devam ediyor, ritmik melodileri kalbimin kırılma sesiyle kanıyor.

Bu. Lanet olsun. Acıtıyor.

Tekrar başka tarafa bakıyor, dikkati hareketsiz kuş yemliğine takılınca çenesini sıkıyor. Dirseklerini kalçalarına bastırarak ellerini bacaklarının arasında kavuşturuyor ve uzun bir nefes veriyor. "Bunun şu sözde soygunla bir ilgisi var, değil mi?" diye mırıldanıyor, bana şöyle bir bakıyor.

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve
hiçbir şey söylemiyorum.

"Uyuşturucu mu?"

Bu varsayım karşısında başım döndü. "Ne? Hayır. Siktir, hayır... Öyle bir şey değil."

"Ne o zaman? Neden evinin önünde öldüresiye dövülüyorsun, şüpheli yabancılar tarafından ziyaret ediliyorsun ve bana bu uğursuz şeyleri söylüyorsun? Hayatınız tehlikedeyse, boş ve bilgisiz bir şekilde beklemeyeceğim. Reddediyorum."

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi, tamam mı? Düşünmen gereken Syd var," diyorum ona, gözlerinin endişeyle parlamışını izlerken. "Sadece bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyor. Hayatım tehlikede değil."

Hâlâ başını sallıyor, çenesini yumruklarının üzerine koyuyor. "Bu doğru değil," diyor. "Eve döndüğüm andan itibaren hep yanımda oldun. Bana bir kez bile sırtını dönmedin, bu yüzden sana sırtımı dönmek konusunda biraz isteksizim."

"Biliyorum." Boğazımdaki molozları yutarak başımı sallıyorum. "Güven bana, anlıyorum. Elimden geldiğince çabuk her şeyi açıklayacağım."

"Peki ya sana bir şey olursa? Ya bu açıklamayı yapmak için etrafta olmazsan?"

Gökyüzüne bakıyorum ve bir nefes veriyorum. "Bana hiçbir şey olmayacak. Ben iyiyim."

"Ben de kendi payıma düşen acıyı yaşadım Gabe, ama içinde bulunduğum koşullar her zaman benim kontrolüm dışındaydı. Pişmanlık yanımda taşımak zorunda olduğum bir yük değil. Ama bu..." Duyguları gözlerini doldururken sesi gergin ve acı dolu. "Bu sonsuza dek benim en büyük pişmanlığım olacak."

Gözlerimi kapatıyorum, umutsuz bir ürperti omurgamdan aşağı süzülüyor. Tek yapmak istediğim üvey kardeşime güvenmek ama onu tehlikeye atamam. Kendine yeni bir hayat kurmak için çok çalıştı, Sydney ile geleceği için.

Seçeneklerim tükendi, alternatiflerim tükendi. Umudum kalmadı.

Ben gözlerimi kapatıp yapmam gereken şeye hazırlanırken aramızda ağır bir sessizlik hüküm sürüyor. Sonra ona dönüyorum, bakışlarını tutuyorum ve ona bakan özü görebilmesi için dua ediyorum.

Bir gün beni affetmesi için dua ediyorum. "Onu benim için güvende tut, kardeşim."

Onu bu sözlerle baş başa bırakıp evinin önünden kalkıyorum ve kalbimde bir bıçakla planımı harekete geçiriyorum.

BÖLÜM 32

TABITHA

İki Yıl Önce

A Keskin bir esinti yüzüme çarparak nefesimi kesti.
Nefes
nefese.
Hırıltı.

Yut.

Ciğerlerim *aylar* sonra ilk kez temiz havayı kocaman yudumlarla içime çekerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dışarıdaydım. Rutubetli bir bodrumda bir direğe zincirlenmemiştim.

Bu küçük mucize için minnettar olmam gerektiğini biliyordum ama bunun yerine korku kemiklerimi sızlattı çünkü hiçbir şey göremiyordum.

Ben göremedim.

Karanlık beni bütünüyle yuttu.

Önce panikledim, göz çukurlarımın boşaldığını, gözlerimin kerpetenle oyulduğunu hayal ettim. Ama acı gelmedi. Gözlerim çıkarılmış olsaydı, acı olurdu.

"Alo?" Homurdandım. Titriyordum ama dışarısı soğuk değildi. Hava esintili ve ılıktı.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdıktan sonra gözlerimin etrafında bir çeşit göz bağı olduğunu anladım. Serin pamuklu kumaş kirpiklerimi gıdıklıyordu ve düğüm kafatasımın arkasına doğru sıkı ve sertti.

Tanrım, neredeydim ben?

"Alo?" Başımı kaldırarak tekrarladım.

Keskin bir rüzgâr daha esti ve üzerimde hâlâ sadece eski püskü bir tişört varmış gibi hissettim. Bacaklarım titriyordu, duyularım teker teker geri dönüyordu.

bir, halsiz ve gecikmeli. Dizlerim göğsüme doğru kıvrılmış bir şekilde yan yattığımı fark etmem bir anımı aldı.

Hareket etmeye ve vücudumu dik bir pozisyona getirmeye çalışırken altımdaki ölü yapraklar ve dallar çatırdadı, ağrıyan, iyileşmekte olan bilek kemiklerim bu çabaya karşı tısladı.

Uzanıp kendimi dengelemeye çalıştığımda, ellerimin arkamdan kalın, kaba bir iple bağlı olduğunu nihayet fark ettim.

Hayır, hayır, hayır.

Panik tekrar içime çöktü. "Yardım edin bana!" Sesim kırık ve yıpranmış bir şekilde haykırdım.

Yardım edin.

Yardım bulmam gerekiyordu. Bir yol, bir kasaba.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, sopaların ve küçük taşların diz kapaklarıma battığını ve irkilmeme neden olduğunu hissettim. Dengemi bulmayı başararak kendimi çıplak ayaklarımın üzerine çektim. Hızlı nefes alıp verirken göğsüm inip kalkıyor, sanki gözbağının arkasından bir şeyler görmeme yardımcı olacakmış gibi başımı çeşitli yönlerde eğiyordum.

Çok karanlıktı.

Çok korkmuştum.

Dudaklarım titredi, sürtündü ve kurudu. "Alo?" Bir yaşam belirtisi umarak mırıldandım. Bir şey, herhangi bir şey. "Biri bana yardım etsin!"

Hızını artırıp ayaklarımı yerden kesmeye çalışırken bana cevap veren tek şey yaz esintisiydi. Çam iğneleri, nemli yosun ve ağaç kabukları ve hanımelinin belirgin kokusu burnumu gıdıkladı, hepsi de arkadaşlarımla yaptığım kamp gezilerinden hatırladığım tanıdık kokulardı.

Doğa.

Bir

ormandaydım.

Orman.

Ama... *neden?*

Adam beni serbest bırakmış olmalı. Gitmeme izin vermiş olmalı.

Hatırladığım son şey, beni esir alan kişinin elinde bir şırıngayla bana doğru yürüdüğü oldu. Her şeyin bittiğini sanmıştım. Damarlarım ölümcül bir şeyle zehirlenecekti ve asla uyanamayacaktım. O bodrum benim tabutum olacaktı.

Onun yerine, beni bir şeyle bayılttı. Beni bir yere bıraktı.

Bu kör labirentte bana rehberlik etmesi için kollarımı uzatmak istiyordum ama hiçbir işe yaramıyordum. Gözlerim göremiyor, kollarım hareket edemiyor ve bacaklarım bile ağırlığımı taşımakta zorlanıyordu. İlerlemeye başladığımda göğsümde dehşet ve mide bulantısı ile karışan daha fazla panik ortaya çıktı.

Bir adım, iki adım.

Neredeyse nefesimi tutuyordum, bir ağaca çarpmayı ya da bir uçurumun kenarından burun üstü düşmeyi bekliyordum. Bu düşünce ayaklarımı duraklattı, boğazıma küçük iniltieler takıldı. Taş kesilmiştim. Kaybolmuştum, yalnızdım. Titriyor ve midem bulanıyordu.

Matthew'a ihtiyacım vardı. Onun rahatlatıcı sesine ve nazik sözlerine ihtiyacım vardı.

Güven bana.

Her zaman seninle olacağım.

Kontrolsüzce titreyerek dizlerimin üzerine çöktüm ve içimden bir çığlık attım. "Matthew!" Gözyaşlarım göz bağımı ıslatırken ve saçlarım esintiyle etrafımda uçuşurken eğildim, alnım bir yaprak yığınının bastırıldı. "Beni neden burada bıraktın!" Sonunda ne bir kaldırma vardı, ne de bir soru. Son kelime kırılmıştı, sanki ısırılmış ve çiğnenmiş gibiydi.

Sessiz hıçkırıklar dökülüyordu. Hiçliğin ortasında kambur duruyordum, karnım şişmiş ve kasılmıştı, aç bir ayıya akşam yemeği olmayı bekliyordum.

O zaman duydum.

Uzaklardan boğuk bir yankı kulaklarıma ulaştı.

"Alo?"

Başım yukarı fırladı. Nefes almayı bıraktım, duyularım aşırı hızlanmaya başladı.

Yalnız değildim.

"Yardım edin!" Bağırdım, tökezleyerek ayağa kalktım ve beceriksizce ileri doğru yürüdüm. "Ben buradayım!"

Hızımı artırdım ve bir ağaca çarptım. Ağaç kabuğu çenemi ve burnumun ucunu sıyırdı ama geri sıçradım ve yeniden toparlanmaya çalıştım.

Orada biri vardı. Yalnız değildim.

"Sıkı dur, seni görüyorum!" diye bir ses geri seslendi.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarımın arasında buharlaşmak üzereydi. Ayaklarımın tabanlarının dallara ve kayalara çarptığını hissediyordum ama devam ettim. İlerlemeye devam ettim, içgüdüsel olarak omuzlarımı dışarı çıkardım, böylece daha fazla ağaç çarpışmasının yükünü alabileceklerini umuyordum.

"Sana geleceğim!" diye
bağırdı. Gittikçe yaklaşıyordu.

Daha hızlı hareket ettim, hareketsiz kalamadım.

Başka bir ağaca çarparak acı dolu bir çığlık attım, sonra devam ettim.

Devam ettim.

Yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı döküldü. Hâlâ dokunacak ellerim, uzanacak kollarım yoktu.

Göreceğim göz yok.

Ama özgürdüm, özgürdüm, *özgürdüm.*

Bileğim yabancı otlara ya da köklere takıldı ve öne doğru uçarak yüzüstü çalı çırpı yığınınca düştüm. Tanrım, ağlamak istedim. Çalılıkların arasına kıvrılmak ve orada yatarken korkunç kaderime teslim olmak istedim, yara bere içinde ve çaresiz, darbenin çoğunu aldıktan sonra omzum neredeyse çıkmıştı.

"Neredesin kızım? Seni göremiyorum!"

"Ben-ben buradayım," dedim, yabancıyı beni duymasını umarak. Hem acı hem de güçsüzlükten kaynaklanan kederli bir çığlıkla, dizlerim altımda olana ve ayakta durabilene kadar vücudumu büktüm. "Ben buradayım."

Sesim dünyanın en hüzünlü şarkısı gibi güçsüz ve kırık çıkıyordu.

Ayaklarımı, cesaretimi ve çılgınca atan kalbimi toparladığımda tekrar hareket etmeye başladım.

Tam o sırada omuzlarımı kavrayan iki el beni durdurdu.

Çığlık attım, korkmuştum.

"Şşş, sorun yok, seni tuttum."

Gözlerimdeki bağı çekip çıkardılar. Gözlerimi kırıştırdım, görüşüm düzeldi. Tam olarak gece değildi ama güneş alçalmıştı, gökyüzü altın sarısı ve alacakaranlıktı. Gördüğüm ilk şey yapraklı ağaçlardı, bir esinti eserken dalları sallanıyordu. Tepemde V şeklinde süzülen bir kuş ailesi, özgürlüğümün diğer tanıklarıydı.

Ve sağımda bir yol vardı.

Bir yol!

Sonunda başım sola döndü ve kumral sakallı, kırmızı-siyah ekose giymiş, endişeli bir ifadeye sahip orta yaşlı bir adamla göz göze geldim. Gözlerimi tekrar kırıştırdım, gerçek olması için dua ettim. Onun bir hayalden, umut dolu bir rüyadan daha fazlası olması için yalvardım.

Ağaç sınırının hemen içinde duruyordum. Dalların ve yaprakların arasından yolun kenarına çekilmiş paslanmış beyaz bir kamyonet vardı, dörtlüleri yanıp sönüyordu.

"Tanrım, ne oldu sana kızım?" Adam bağlı bileklerimi çözmeye başladı. "Ağaçların arasında bir şey gördüğümü sandım. Siyah saçlı, beyaz gömlekli. Bunu sana kim yaptı?"

Bir yanıma adama güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyordu. *Ya bunların hepsi iğrenç bir oyunun parçasıysa? Ya sadece bana oyun oynamak için oradaysa?*

Ellerim serbest bırakıldığı anda temkinli bir adım attım.

"Whoa, hey, sana zarar vermeyeceğim. Bana adını söyle. Seni hastaneye götüreceğim."

Başım hafifçe sallandı, gözlerim etrafımı taradı. "Ben kaçırıldım. O... sanırım gitmeme izin verdi. Nerede olduğumu bilmiyorum."

"Bristol, Wisconsin'desin."

Gözlerimi yavaşça kırıştırarak ona baktım. Adamın bizi nerede tuttuğundan emin değildim ama Chicago'daki evimden çok uzaktaydı. En azından 60 mil kuzeyde. "Sen... sen onunla çalışmıyor musun? Beni kaçıran adamla mı?"

Öyle olsaydı bile adamın bunu açıkça itiraf edeceğini düşünmek benim için aptalcaydı.

Soru karşısında yüzü asıldı. "Elbette hayır, tatlım. Sadece geçiyordum," dedi, gözleri yumuşak ve güven doluydu. "Seni güvenli ve sıcak bir yere götürelim. Kamyonumda bir battaniye var."

Hava yumuşaktı ama titrememe engel olamıyordum.

Bileklerim ağrıyordu ve zar zor iyileşmişti. Derim de yara bere içindeydi. Bacaklarım sallanıyordu, dizlerim sürtünmüş ve kirle lekelenmişti. Kaburgalarımın ortasında, göğüslerimin hemen altında, kaşıntıran pamuklu tişörte batan bir oyuk vardı.

Ve kalbim... kalbim eskisi gibi değildi.

Başka bir seçenek göremediğim için adamın peşinden gittim, çalılarının arasında ilerlerken destek için iri yarı koluna tutundum. Beni birkaç metre ötedeki kamyonetine doğru yönlendirirken arada bir bana bakıyordu.

Karnıma kramp girdi.

İçinde bulunduğum koşullar ve aylarca süren istismar, terör ve ihmal göz önüne alındığında, vücudumun kan kaybetmemesi ve rahmimdeki kırılgan yaşamı temizlememesi bir mucizeydi.

İçimde büyüyen bebek bir savaşçıydı, o kadarını biliyordum.

Araca doğru ilerlerken, yardımsever adam beni yolcu koltuğuna oturttu ve kamyonun kasasından eski püskü bir yorgan getirdi. Sürücü koltuğuna atladığında yorgan üzerime örtülmüştü ve naftalin ile şenlik ateşi dumanı gibi kokuyordu. Kokunun tadını çıkardım. Kaçırıldığım günden beri soluduğum tek şey bodrum küfü, ölüm ve kendi kusmuğum olmuştu.

Ve Matthew.

Teninin kokusunu özledim. Sedir, baharat ve güvenlik. Duş almasam bile, tıkanmış ciğerlerime temiz bir nefes olmuştu.

"Sizi en yakın acil servise götüreceğim. Buradan yaklaşık 8 mil uzakta."

Ana caddeye çıkarken yabancıya "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Pencereden dışarı bakıp gökyüzünün koyu mavi tonunu içime çekerken ağaçlar bulanıklaşıyordu. Mavi, tıpkı onun gözleri gibi. "Beni bulduğun için teşekkür ederim."

Gözlerimi kısarak bulutlara doğru bakarken cevabını fark etmedim. Kabarık beyaz çizgiler hâlâ dokunulamayacak kadar uzaktaydı ama eskisinden daha yakındılar.

Özgürdüm.

Özgürdüm ve artık yalnız değildim.

Titreyen bir nefes alarak ellerimi şişmiş karnımın üzerinde kavuşturdum ve gözlerimi kapattım.

Eğer erkek olsaydı, adını Matthew koyardım. Eğer kız olsaydı.

Belki de ona Umut adını verirdim.

Günümüz

EVAN kayıt cihazını kapatıyor ve sessizce bana bakıyor.

Gözlerinde o bakış var.

Sorgulayan, şüpheli bakış.

Zaten kederli bir ruh halindeyim. Tek yapmak istediğim bu görüşmeyi bitirip eve gitmek, bebeğimi görüntülü aramak ve sıcak bir fincan çayla yatağımın yorganının altına gömülmek.

Gabe bütün gece mesajımı görmezden geldi ve beni endişeden hasta etti. Mesaj okundu görünüyordu ama hiç cevap vermedi.

Bu sabah erken saatlere
kadar değil. Tek söylediği:

GABE:

Üzgünüm, işle meşguldüm. Buralarda olduğunda haber ver
de konuşalım.

Konuş.

Konuşmak istiyor.

Kışkırtıcı davetiyemden hiç bahsedilmedi, ortaya çıkıp benden koparması umuduyla bütün gece giydiğim kırmızı iç çamaşırlarıma gönderme yapılmadı. Flört yok, eğlenceli emojiler ya da aptalca espriler yok. Gabe'imle ilgili hiçbir ipucu yok.

İçgüdülerim bana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor, ama son karşılaşmamız mükemmel, güzel bir şekilde *doğru*du. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey ne onun duygusuz mesajını ne de midemin çukuruna oturan huzursuz yumruyu açıklıyor.

Tekerlekli sandalyemde geriye doğru çekiliyorum, tırnağımı çiğnerken akça ağaç kahverengisi masaya bakıyorum. "Ne oldu?" Evan'a mırıldanıyorum.

Gözümün ucuyla, bir elini çenesine götürüp koyu renkli kirli sakalını kaşıdığını, dudaklarından bir mırıltı çıktığını görüyorum.

Bu sorgulayıcı, şüpheli uğultu sesi.

"Yok bir şey, ben sadece..." Duraksayarak ona bakmamı bekliyor. Baktığımda yanaklarını hava ile dolduruyor ve bir nefes üflüyor. "Bazı şeyler bana biraz 'yanlış' geliyor."

Azı dişlerim birbirine çarpıyor. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Sana her şeyi anlattım." Yutkunuyorum. "En azından karakola kadar olan her şeyi. O kısma gelmek üzereydim. Dedektifler tarafından sorgulandım ama onlara verebileceğim tek şey bir robot resimdi. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum... Sadece bir bodrum katıydı. Hangi kasabada olduğumu bile bilmiyordum ve adam bize adını hiç vermedi. Elimizde fazla bir şey yoktu."

"Tamam. Bu kısım mantıklı." Gizli kelimeleri ve ısırılmış sırları ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ama önceki detaylardan bazıları biraz sallantılı. Özellikle Earl Hubbard'ın seni bırakma nedeni. Ve Matthew'un ölümü."

"O bir deliydi. Bir psikopat. Bazı insanlar sadece hastadır ve güdülerini de bu hastalıktan kaynaklanır."

"Anladım." Başını sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasından çekip sağa sola kaydırıyor. "Seri katiller, sosyopatlar ve benzerleri hakkında çok araştırma yaptım. Ve Hubbard hakkında da çok araştırma yaptım."

Bluzumun eteğini ellerimin arasında çeviriyorum. "Tamam."

Evan parmaklarını saçlarında gezdiriyor, sözlerini tartıyor. "Bana sana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyorsun. Bir bağ. Seni öldüremedi, o yüzden gitmene izin verdi."

"Gitmeme izin verdi. Belli ki aramızda bir bağ vardı, yoksa beni de öldürürdü."

"Takıldığım ayrıntı bu değil," diyor. "*Sebebi*. Bağın doğası."

Sessiz kalıyorum, yanağımı çiğniyorum.

"Earl Hubbard sana aşık olacak kapasitede değildi, Tabitha. O sadece değildi ve Matthew bunu biliyordu. Sana yeni bir yöne dönmeni, farklı türde bir bağ kurmanı tavsiye etti ve bence sen de bunu yaptın. Ama bir şeyleri saklamanızın bir nedeni var... hikâyede daha fazlası var." Sözlerinin ağırlığını hafifleten bir yumuşaklık gözlerine ulaşıyor. "Dinle, bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin. Yani herhangi bir şeyi. Akıl sağlığın bir kitap anlaşmasından daha önemli, lütfen bunu bil. Ama bunu yoluna devam etmek, gerçekten ilerlemek için yapıyorsan... tamamen dürüst olmak buna değebilir. Belki de seni iyileştirmekten alıkoyan şey budur."

Diğer odalardan gelen sesler ofise sızarken bacak bacak üstüne atıyorum. Summer'ın kıkırdamaları. Bir televizyon programının gülme sesi. Çatlak pencerenin önünden geçen bir araba. Elime almadan önce boynumdaki zincire bağlı metalik yüzüğe bakıyorum, avucumun içine alıyorum.

Evan masanın üzerine eğilerek kayıt cihazını alır ve bir dizi düğmeye basar, başlatır, durdurur, geri sarar, tekrar, tekrar.

Sonunda belli bir noktada duruyor ve gözlerini bana diyor. "Bu kısmı dinle."

Oynat tuşuna basıyor.

Sesim hoparlörden süzülerek Matthew'un üstü örtülen ölümünü detaylandırıyor.

"-Bıçak sallandı ve Matthew önümde yere yığıldı. Bana bakarken gözlerindeki ışık kayboldu, kan kaybindan ölürken aşkını itiraf ediyordu. Her şey bitmişti. O gitmişti. Ve sonra adam beni altı yıl boyunca o bodrumda tuttu.

Bana karşı güçlü duygular besliyordu. Gitmeme izin veremezdi. Artık ona aittim. Sonsuza dek onun evcil hayvanı olacağımdan korkuyordum..."

Durdurdu.

Şimdi sadece sözlerimin çeşitli dış seslere karışan yankısı kaldı.

Uzun bir nefes alıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor Evan usulca.

Boğazım sanki bir kömür parçası yutmuşum gibi hissediyorum. "Sorun ne?" Kekeliyorum.

Boynunu ovuşturduktan sonra iç çekerek sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Bu görüşmeler boyunca verdiğiniz tüm detaylar göz önüne alındığında, Matthew'un cinayetinin doğası garip bir şekilde... belirsiz geldi. Muğlak. Çok titiz davrandınız ama bu kısım sanki anlatıdaki önemsiz bir noktaymış gibi geçiştirildi."

Kucağımda kenetlenmiş ellerime bakarak dudaklarımı dişlerimin arasına alıp yutkunuyorum. "Anlatması zor bir andı."

"Biliyorum." Evan gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra geri çekilip masasının çekmecesini açıyor. Yine o haber makalesini çıkarıp önüme koydu ve orta parmağıyla resmi işaret etti. "Fiona Leigh Hubbard. Seni kaçıranın annesi."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

"Hubbard'ın babası tacizciydi - Earl'ün kardeşine yedi aylık hamileyken Fiona'yı dövmüştü. Dayak erken doğumu tetiklemiş. Fiona doğumdan birkaç saat sonra subdural kanama geçirerek hayatını kaybetmiş ve bebek de iki gün sonra ölmüş."

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum.

Evan bana uzun uzun baktı. "Earl Hubbard altı yaşındayken babasını bıçaklayarak öldürdü. Hesaplanmış, önceden planlanmış bir şeydi. Babası yattığı koltukta sızıp kalmıştı ve Earl onu doğradı. Adam tanınmaz hale gelene kadar iki yüze yakın kez bıçakladı. Hubbard daha sonra bunun annesini öldürdüğü için bir ceza olduğunu söyledi," diye açıklıyor. "Polisler onu katliamın tam ortasında oturmuş, elinde Fiona'nın fotoğrafıyla Kaptan Kanguru'yu izlerken buldular. Fiona'nın hamile karnına bir kalp çizmek için babasının kanını kullanmıştı."

Tüyler ürpertici sahneyi hayal ederken içimde bir tedirginlik belirliyor. "Onun geçmişine aşınayım. Kibritçi'nin bazı parçalarını gördüm.

belgesel."

En azından benim midem
kaldırdı. Eve çok yakındı.

Kurbanların fotoğraflarının ekranda yanıp söndüğünü görünce televizyonu kapattım ve Umut bana sarılmış halde ağlayarak uyudum.

Evan'ın arkasındaki pencereden içeri sızan güneş ışığı, gölgeler arasından zar zor seçebildiğim dalgın yüz ifadesini aydınlatıyor. Bir bileğini karşı dizine doğru çekiyor ve sandalyede arkasına yaslanarak masanın üzerinden beni inceliyor. "Matthew ölmeden kısa bir süre önce düzenli olarak kustuğunu söylemiştin."

"Bunlar travmatik durumlardı. Bunda sıra dışı bir şey yok."

"En son Hubbard'ın annesinden bahsettiğimde kıpır kıpır olmuştun. Bu konunun seni rahatsız ettiğini anlayabiliyordum, o yüzden konuyu kapattım." Başını eğerken gülümsemesi samimiydi. "Seni rahatsız etmek istemiyorum Tabitha, ama hikâyenin hakkını vermek istiyorum. Ve bu son röportaj biraz kafamı kurcalıyor. Sanki bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi geliyor."

Kalp atışlarım hızlanıyor, bluzumun eteklerini terli bir keten yumağı haline getirmeye devam ederken ellerim kenetleniyor.

O haklı. Kıpır kıpırım.

Evan bir kalem alıp başparmağıyla tıklıyor, ayağı dizinin üzerinde sallanıyor. "Matthew'un ölümünü neden görmezden geldin?" diye merakla soruyor. "Neyi koruyorsun?"

Gözlerim kapanırken içgüdüsel olarak ellerim karnımın üzerinde kenetleniyor, zihnim geçmişe dönüyor ve son iki ayı yeniden yaşıyor.

Onları tetikleyen anı yeniden yaşamak.

Vakit geldi.

Matta'nın son gününde gerçekte ne olduğunu açıklamanın zamanı geldi.

"Matthew'u koruyordum," diye fısıldıyorum sonunda, sözcükler küçük bir hıçkırığa takılıyor.

Evan öne doğru eğildi, ellerini
dikleştirdi. Bana bakıyor ve bekliyor.

Derin bir nefes aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Bebeğimiz hakkındaki gerçeği koruyordum."

BÖLÜM 33

TABITHA

İki Yıl Önce

D *Rip. Damla. Damla.*

Damlayan sesler çimento duvarlarda yankılanıyor, yıldızlar çorak odalarımıza çok az ışık getiriyordu.

İki gündür bir şey yememiştik.

Adam bize aşağıda yaratabileceğimiz herhangi bir *pisliği* solumak istemediğini söyledikten sonra bize sadece kısa tuvalet molaları verildi. Bunu önemseydiği için değil, saf kötülükten başka bir şey hissetmediği için yapıyordu.

Vücudumuzda sadece bir avuç su ve kemiklerimize sızan boşluk varken, herhangi bir umut kırıntısına tutunmak gittikçe zorlaşıyordu.

Damla. Damla. Damla.

Çok susamıştım.

Rüyalarım zincirlerimden kurtulduğum ve damlayan borudan kirli su içtiğim görüntülerle doluydu. Vücudumun büzüşüp toz haline geldiğini hissediyordum.

Matthew ve ben günü hikâyeler anlatarak, umutsuzluğun içinde tatlı anılar ve kahkaha cepleri bularak geçirdik. Aramızda bir ağırlık, uğursuz bir son nefesi vardı, bu yüzden muhtemelen kalan az zamanımızı en iyi şekilde değerlendirdik.

Gece gökyüzü dar pencereden bana doğru parıldadığında, gözümü kısarak yıldızlara baktım, sonra da karşıda gölge tarafından ödünç alınmış olan Matthew'a baktım. "Yıldızlar," dedim usulca. "Korktuğum zaman onlara bakmamı söylüyorsunuz. Neden?"

Omuzlarının hafifçe kıpırdanmasından ve başını hafifçe eğmesinden uyumadığını anlayabiliyordum. "Yıldızlara karşı her zaman bir hayranlığım olmuştur. Sınırsız ve uçsuz bucaksızlar. Onların içinde kaybolabilirim." Sesi birkaç saniye boyunca kesildi. "Ne zaman bir yol ayrımına gelsem, uzun süre takımyıldızlara bakardım. Bana huzur ve yön verirlerdi."

"Çocukken yıldızlar beni hep tedirgin ederdi," diye itiraf ettim. "Çok yüksekleydiler ve ben yükseklikten korkardım. Arkadaşlarım bana yıldızların düşmesinin büyülü bir şey olduğunu söylerdi ama benim tek yapabildiğim kendimi o yükseklikten düşerken hayal etmektir." Başımı sallarken gözlerini üzerimde hissettim. "Aptalcaydı... ama bu yüzden uçakla uçamıyorum."

"Bunu bir gün değiştirmemiz gerekecek."

Melankoliyle gülümsedim. "Yıldızların olduklarından daha fazlası olduğuna inanıyor musun? Bilirsin... rüyalar gibi?" Bunun mantıklı olup olmadığından ya da cevabından ne kazanmayı umduğumdan emin değildim, bu yüzden bu tuhaf soruya gülmesini bekledim.

Ağzının küçük bir sırtıyla devrilişini hayal etmeme rağmen ne bir kahkaha ne de bir eğlence vardı. Belki de bunu hiç yapmadı ve belki de sadece düz, umutsuz bir çizgide kaldı, ama yine de hayal ettim çünkü görüntü kendi ağzımı eğdi.

"Evet," dedi. "İstiyorum."

"Ne olduklarını sanıyorsun?"

"Bilmiyorum ama bence yıldızlara bakıp onların sadece yıldız olduğuna inanmak bize zarar verir. Anlamadığımız ve göremediğimiz o kadar çok şey var ki, basitliklere sıkışıp kalamayız. Sanırım bu çok kolay geliyor. İnsanlar karmaşık yaratıklardır ve bizim için yaratılan dünya da farklı değildir. Tıpkı rüyalar gibi."

Verdiği yanıt beni büyüledi.

Matthew Gleason sağlam mantık ve gerçeklerle yoğrulmuş bir beyne sahip bir psikoloji profesörüydü. Kaprislere ve mistik tasarımlara inanması garip görünüyordu. "Alınma ama bana böyle fantastik şeylere inanmayacak kadar zeki bir adam gibi geliyorsun."

Ve işte oradaydı.

Yumuşak bir kahkaha patlaması, gözlerimin görmeyi arzuladığı o gülümsemeyle ağzının yukarı kalktığını söylüyordu.

"En keskin zihinlerin, mantığın her şeyde bulunamayacağı fikrinde mantık bulduğuna inanıyorum. En zeki insanlar bilirler ki

Muhtemelen her şeyi biliyordur," dedi bana, ses tonunda akıcı bir hava vardı. "Evren çok geniş, çok gizemli. Tesadüfler, kader, şans, rüyalar... Bu tür şeyler göz ardı edilemez. Bunlar insanlık durumuna bir katman daha ekler ve bilim kadar önemlidir."

Dikkatim bileğindeki eski saate kaydı. Vücudunun direğe yaslanma şekli, ne zaman kımıldasa ve ay ışığının damlacıkları saatin cam yüzüne tam olarak vurduğunda, cam yüzü görmemi sağlıyordu. "Şans," diye fısıldadım. "Bana kol saatini iyi şans için taktığını söylemiştin."

"Mhm," diye onayladı. "Büyükbabamın ellili yıllarda aldığı bir Vulcain Kriket. Bugünlerde oldukça iyi para ediyor ama ondan asla ayrılamam."

Yutkundum ve gri zemine karışmış gibi görünen çıplak bacaklarıma baktım. Her şey bir gölge karmaşasıydı. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama sana pek şans getirecek gibi görünmüyor."

"Hayır mı?" Birkaç saniye sessiz kaldı, sözlerim havada asılı kaldı. "Katılmıyorum. Eskiden onu komodininde saklardım, bu kadar değerli bir şeyi takmaya korkardım. Kırmak ya da kaybetmek istemedim" diye açıkladı. "Dürüst olmak gerekirse, o gün onu takmaya beni neyin zorladığından emin değilim... ama taktım."

Bekledim.

Bir sonraki sözlerinin bana ışık getirmesini umarak gölgelerde bekledim. "Onu giydim... ve sonra sen sınıfıma girdin."

Kalbim burkuldu. Bana verdiği yüzüğü terden sırılsıklam olmuş elime alıp sıktım. "Benimle tanışmak en şanssız şeydi," diye mırıldandım. Gözyaşları onu görebildiğim kadarıyla bulanıklaştırıyordu. "Bunun seni getirdiği yere bak."

"Bu da bir bakış açısı," dedi. "Ama ben burada sizinleyim, tamamen yalnız kalabileceğin bir anda sana biraz neşe ve mutluluk getiriyorum. Belki de benim amacım budur. Belki de her zaman burada olmam gerekiyordu, sana bu durumdan canlı çıkman için güç vermek için."

Hayır.

Bu korkunç bir amaçtı.

Bu, onun tüm varoluşuna saçma ve çarpık bir bakış açısıydı.

Başımı kararlılıkla salladım, çenemi sıktım. "Eğer durum buysa, o zaman yıldızlara inanmıyorum. Kozmik tasarıma ya da kadere inanmıyorum," diye karşılık verdim. "Çok zalimce görünüyor."

Kalbim çarparken sessizlik bizi etkiledi. Sanki her kalp atışı onun her sözünü reddediyormuş gibi çarpıyordu.

Sonra da şöyle dedi: "Belki bir gün sıcak yatağında sevdiğin adamla yatarken, koridorun sonunda huzur içinde uyuyan bir çocuğun varken, güzel şeylerle dolu, gelişen, güzel bir hayatın varken her şeyi daha farklı görürsün."

Nefesim kesildi ve o nefeste boğuldum.

"Hayır," diye bağırdım, başımı hâlâ ileri geri sallıyordum. "Hayır."

"Söyle bana Tabitha," diye devam etti, sesi yeni bir duyguyla kaynaşmıştı. "Sana son dileğimin o hayatı yaşaman olduğunu söylesem, bunun için savaşırmıydın?"

"Matthew, yapma..."

"Bu dileğe tutunur ve seni hayatta kalma moduna itmesine, bedeli ne olursa olsun, kalp acısı ne olursa olsun ya da ne kadar zor görünürse görünsün... ben gitmiş olsam bile bu duvarların diğer tarafına kaçman için seni körüklemesine izin verir miydin?"

Vücudum titreyip ürperirken başım hıçkırıklarla direğe yaslandı, gözyaşlarım yanaklarımdan saf bir kederle süzüldü.

Ona *hayır* demek istedim.

Ona, hayır, hayır, hayır, bunu hiç yapmayacağımı söylemek istedim, çünkü ona böyle şeyler vaat etmek onu daha da kayıtsız ve teslim olmaya istekli hale getirecekti.

Ama ölümcül bir dilek, ölümcül bir dilekti.

Ölmek üzere olan bir adamın elinde kalan tek şey buydu.

Ben de elimde kalan her şeyle, kırık dökük kalbimin her parçasıyla ona söyledim: "Evet."

Matthew'un rahatlayan iç çekişi bana da yansıdı ve boğuk bir fısıltıyla, "O zaman kendimi şanslı bir adam olarak görüyorum," dedi.

Dizlerimi göğsüme çekip direğe yaslanarak titrerken hıçkırıklarım neredeyse beni deviriyordu. Bu anın Matthew'un kahkahasıyla ya da dudaklarından dökülen asil ve umut dolu bir kelimeyle kırıldığını söylemek istedim ama bunun yerine, o lanet kapının patlayarak açılması ve merdiven basamaklarından aşağı inen çelik çizmelerin sesiyle paramparça oldu. Bizi

esir alan kişi önce bana yaklaştı, bakışları beni bir aşağı bir yukarı takip ediyor, içime çekiyordu. Önümde durakladı. Gözlerindeki siyah bakış, o

bakarken hafifçe soldu, daha yumuşak bir şey gölgelere bulaştı. Bunu görmek tuhaftı. Zalim yüz hatlarına uymuyordu. İnce dudaklarıyla uyum sağlamıyordu.

ve kızgın çene çizgisi. Ama bu bana bir umut, bir umut ışığı verdi, çünkü aşına olduğum bir görünüm değildi.

Bana doğru hantalca yürüdü, gözleri benim patlak bakışlarıma sabitlenmişti. Ve sonra öylece baktı.

Kendinden geçip hafifçe ileri geri sallanırken rahatsız edici bir süre geçti. Sallanıyordu; sanki bir şey onu ele geçirmiş gibiydi.

Yüzünün buruşmasını izledim. "Ne?" Fısıldadım.

Başını iki yana salladı, yüz hatları sıkıntıyla buruşmuştu. "Bunu hak etmedin, Fiona."

Etrafında bir sis vardı. Yağmur bulutları ve gri sis.

Matthew orada durmuş bana bakarken dikkatim ona kaydı ve cesaretle başını salladı. Sanki şöyle der gibiydi: "*Devam et Tabitha. Devam et ve rol yap. Çıkış yolu bu.*"

Yüzüğü elime aldım, sinirlerim gerilmişti. "Haklısın. Bunu hak etmedim."

"Sana ne yaptı..." Kaşlarını çattı. "O piç kurusu yutulmalıydı."

"Evet."

Koyu renk gözleri hâlâ bulanıktı, anılarla kararmıştı. "Bunu senin için yaptım, biliyorsun. Benimle gurur duyacağını düşündüm."

"Öyleydim," diye mırıldandım. "Çok gurur duyuyordum."

Bir avuç vuruş daha baktı ve sonra gözlerini kırıştırdı.

Bir göz kırpma ve kafa sallama ile sis dağıldı. Bulut örtüsü dağıldı ve onu şaşkın bir halde bıraktı. İki elini de yüzünde gezdirdikten sonra başının üstünde gezdirdi. Matthew'a doğru dönerek hışımla yanına gitti. "Ne bekliyorsun? Gidelim, kalk."

Hayal kırıklığı içimden süzüldü.

O an geçmişti ve bodruma geri dönmüştük.

Standart rutinin dışına çıkarak kendimi uyuşturdum. Bizi esir alan kişi Matthew'un zincirlerini çözdü, onu başka bir saldırı olarak gördüğü şey için bana doğru zorlarken hastalıklı güdülerini şarkı söyleyerek dile getirdi.

Bu bir saldırı değildi; Matthew tarafından değil. Bu benim tek kurtuluşumdu.

Matthew bana doğru uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda özlem hayal kırıklığını bastırdı. Yüzümüzü avuçlarının arasına aldığı anda

Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Beni net bir şekilde görebilecek kadar yakın olduğu her seferinde gözlerinin mavisinde parıldayan aynı bakıştı.

"Beni görebiliyor musun?" Yumuşakça sordum.

Gülümsedi, işaret parmağı çenemin kıvrımında gezindi. "Seni görüyorum."

Matthew'un tokası çözüldü, kot pantolonu betona düştü. Her zamanki gibi beni anında öptü ve ben de öne doğru düşerek kelepçelerimin izin verdiği ölçüde ona doğru çekildim.

Ve sonra, bir restorasyon cebi. İçime girer girmez, yenilendiğimi hissettim.

Sihir gibiydi, tatlı bir rahatlama.

İçimi kemiren bir umuttu ve içinde kaybolmama izin vermek çok acımasızca geliyordu.

o.

Matthew yüzümü okşadı ve gözyaşlarımın yapıştığı yerleri fırçaladı. yanaklar. "Seni buradan çıkaracağım," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Düşünmeden başımı salladım.

Ona güvendim; elimde kalan her şeyle ona güvendim. Birkaç kalp atışı için her şey çok saf hissettirdi.

Her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyordum. Yakında, yakında, her şey yoluna girecekti.

Beni tekrar öpüyordu, parmaklarını huysuz, keçeleşmiş saçlarımın arasında dolaştırıyor ve yanağıma, boğazıma, kulağıma öpücükler konduruyordu. Bana paha biçilmez bir hazine gibi sarılırken, kederle karışık bir inilti çıktı.

Ama tam o anda havada bir şeyler değişti ve bir hırıltı şefkati kirletti. Baloncuğumuza giren adamın belli belirsiz farkındaydım.

Panikledim. Bitmiş olamazdı, henüz değil, şimdi değil. "Beni öpmeye devam et," diye inledim. "Durma."

Matthew sağına baktı, çünkü bizi esir alan adam pantolonunu kalçalarına kadar çekmiş, amaçsızca daireler çizmeye ve nefesinin altında anlamsız şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Matthew yutkunarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ağzılarımız çarpıştı ve bir an için her şeyi unuttum.

Plan, hile.

Zincirler, fareler, sızdıran boru, yıldızlar.

Hâlâ homurdanarak volta atan, sesi daha önce olduğundan daha yakın

ıkan ve tutarsızca mırıldanan adamı bile unuttum.

Matthew'un dudakları benimkileri okşadı, sıcak ve canlı, arayış içinde ve muhtaç.

Tadını çıkardım.

Mükemmel bir andı.

Son bir mükemmel an...

"Hayır," diye öfkelenildi canavar. "Uzak dur ondan. Hayır, bu doğru değil. Geri çekil, ona dokunmayı kes."

Matthew hareketsiz kaldı ve emre itaat ederek geri çekildi. Kendini pantolonunun içine soktu ve uzaklaşırken çözemediğim bir bakışla bana baktı.

Adama baktım, sonra tekrar Matthew'a döndüm, yıpranmış ve emin değildim. "Zincirlerinden kurtuldun," diye fısıldadım. "Bir şans var. Belki de şimdi senin şansın-"

Sessiz kalarak başını salladı. Lacivert gözleri parıldarken siyah görünüyordu, bana bilmek istemediğim şeyleri söylüyor, görmek istemediğim şeyleri gösteriyordu.

"Matthew..."

Dikkatini çözülmekte olan adama verdi.

Tutsağımız tabancayı tavana doğru birkaç kez doğrulttu ve etrafta volta attı. Sonra kabzayı alnına dayadı ve şöyle bağırdı: "Onu öldürdüm. O öldü. O şerefsiz artık ona zarar veremez. Onu öldürdüm."

Onu incelerken Matthew'un yüz ifadesindeki bir şeyin değiştiğini gördüm. Bir titreşim. Hem bir ampul anı hem de karanlık bir gölgeydi, bir arada kaynaşmışlardı.

Endişe kaburgalarımın arasına doğru ilerledi. Kalbim titriyordu.

Adam tabancasını sağa sola sallayarak çılgınca konuşmaya devam etti. "Hayır, hayır, hayır," diye saçmaladı, kısmen kelleşmiş kafasında ter parlıyordu. "Lanet olsun. Bu yanlış, bu yanlış. Onu ben öldürdüm. O öldü. Ona dokunamaz."

Matthew'un gözleri fal taşı gibi açıldı, boğazına bir tür vahiy dolduğunda derin bir yutkunmayla hareket etti.

Bana baktı ve bu kısa, kısacık, tek bir saniyelik bir süreydi...

Ama ben gördüm.

Kesin bir bakıştı.

Hızla bana doğru uzandı, eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Fiona gibi davran."

Keskin bir nefes aldım ve boğazımda düğümlendiğini hissettim. Kalp atışlarım yükselen panikle hızlandı.

"Yap şunu," dedi, hıçkırık gibi gelen sesini bastırırken dudaklarını boynumun kenarından aşağı doğru sürükledi. "Birlikte oynayalım."

Gözlerim kapandı, kirpiklerim kederden nemlendi. "Lütfen, ben-" "Bu kadar yeter, Fiona," dedi Matthew aniden, sert bir ses tonuyla.

Başımı ileri geri salladım, dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak uzaklaştım. "Matthew, yapma." Adamı tetiklemesinden çok korkuyordum. Tekrar dayak yiyeceğinden ve uyanmak için çok az umudu olacağından dehşete düşmüştüm. "Lütfen yapma."

Matthew yüzünü omzuma gömdü ve tenimin kokusunu içine çekti. Muhtemelen kirli saçlar ve haftalar öncesinden kalma vücut kokusu gibi kokuyordum ama o beni bir yaz ortası günündeki temiz hava gibi içine çekti. "Güven bana," diye tekrar fısıldadı ve bu bir veda gibi havaya karıştı. "Seni seviyorum."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Küçük bir çaresizlik sesi çıkardım ve öne doğru atıldım, yapabildiğim tek şey ona uzanmaktı, daha fazla öpücük için çaresizdim. Tekrar zincirlenmeden önce son bir öpücük için, gözlerinin mavisini seçemeyeceğim kadar uzakta. "Matthew..."

"Dur, Fiona. Çeneni çalıştırmayı bırak." Sesi son hecede çatladı, yüzü özürlü buruştu. "Beni hiç dinlemiyorsun lan."

Kelimeler beni keskin çiviler gibi deldi, ama acı değil farkındalıkla deldi. Anlamaya başlıyordum.

Matthew bir delinin hayalleriyle oynuyordu. Bir rol üstlenmek.

Ama bununla ilgili bir sorun vardı.

Üstlendiği rol onun ölüm fermanı olacaktı.

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "Sakin bunu yapmaya cüret etme."

Beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Kapa çeneni. Sadece kapa çeneni."

"Matthew. Bu şekilde olmaz. Hayır, hayır, yapma-"

"Hey!" diye bağırdı adam, bize doğru koşarak. "Sana ondan uzak durmanı söyledim." Gözleri aramızda gidip geliyordu, vahşi ve dengesizdi. "Sana zarar veremez. Onu öldürdüm," dedi Matthew'a bakmadan önce bana. "Seni ben öldürdüm."

İki adam göz göze geldi.

Ve sonra Matthew elini bana doğru kaldırdığında nefesim kesildi, yüz ifadesi acı içindeydi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Yine de bocaladı.

Tereddüt etti ve bunu yapamayacağını biliyordum. Bana vuramazdı.

Rol yapamazdı.

Ama buna fırsat bulamadı. Adam ona doğru hamle yaptığında bileği havada kapıldı ve ben de çevremden hızla geçen parlak bir metal parıltısı yakaladım.

Thwomp.

Matthew

homurdandı.

Hırıltı.

Keskin bir nefesle dudaklarını ayırdı, benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Bana baktı ve dünya durdu. Şok gözlerini kamaştırdı ve göz bebeklerini büyüttü, kaşlarını çattı. Kazağında çiçek açan kırmızı lekeye baktığında alnında gecikmiş bir farkındalık belirdi.

Sendeledi ve karnını tutarak bana baktı. Ağzının kenarından kan damlıyordu.

"Hayır," diye mırıldandım.

İlk başta sadece yıpranmış bir fısıltıydı, çünkü gerçek olamazdı.

Böyle bir şey olmuyordu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bıçak tekrar havayı yarararak geçti. Bıçağın Matthew'un karnına saplanışını izledim ve fısıltım bir feryada dönüştü, çünkü oluyordu, oluyordu, oluyordu.

"Hayır!"

Bir bıçak daha.

Bir tane daha, sonra bir tane daha.

Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, bıçağın sallanışını, etin yırtılma sesini, çıplak ayaklarımın üstüne damlayan ılık sıvının hissini zorlukla algılayabiliyordum.

"Seni lanet olası pislik," diye hırladı adam, bıçağı hâlâ sallıyordu. "Sen onu öldürdün, ben de seni öldüreceğim. Bu işler böyle yürür, seni değersiz orospu çocuğu. O bebeği sen öldürdün. İkisini de öldürdün. Benden çaldın. Sikeyim seni. *Siktir* git."

Matthew keskin bir nefesle öne doğru atıldı ve yüzüme sıçrayan kan buğulandı.

İrkildim.

Şoku atlatmak için gözlerimi kırıştıtırırken nefesimi tuttum.

Ellerinden biri başımın üstündeki direğe uzanırken diğer kolu karnına doğru sarktı. Gözlerinden ışık süzülürken bana baktı ve "Tabitha" diye mırıldandı.

Sonra ağır çekim bir çöküşle ayaklarımın dibine yığıldı. Önce dizleri çarptı, ellerinden biri beni bırakmak istemiyormuş gibi tişörtümün eteğine dolandı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Uyuşmuş.

Yedi yaşındayken, gözlerimin önünde gerçekleşen bir araba kazasını izlemiştim. Annem radyoyla uğraşıyordu, dalgındı, ışığın yeşile döndüğünü fark etmemişti.

Arkadan bir araba korna çaldı.

İşte o anda, tam önümüzde, kavşağın ortasında metal metale çarptı, tam da ayağı gaza basmışken. Frene basmış ve genç bir kadının hayatını kaybetmesine neden olan çarpışmayı kıl payı atlatmıştı.

Aynı his şimdi de içime işledi. İnançsızlık, dehşet, zihnin gözlerin gördüğünü anlamayı reddetmesi. Bu bir gecikme, bir inkârdı - sanki bu kadar iğrenç bir şeyi sadece saniyeler içinde anlayabilecek kapasitede değilmişiz gibi.

Hayatı değiştiren anların sindirilmesi zaman aldı.

"Seni canavar. Seni bebek katili. Nasıl bir his, ha?" Adam hırladı, kemerini düzeltirken Matthew'u yan tarafına doğru tekmeledi.

Aklım başıma geldi.

Gerçeklik sivri dişlerini kalbime geçirdi ve ağzımdan şu sözler döküldü: "Hâlâ hamileyim! Dur! Bebek ölmedi. Hâlâ hamileyim." Zincirlerimi salladım, kıvrandım, kıvrandım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. "*Dur!*" Canavarca, insanlık dışı bir ses içimi parçaladı ama beni parçalamadı. Öyle olmasını diledim. Betonda kanlar içinde yatan sevdiğim adamın yanına taşınan toz ve konfetiden başka bir şey olmayana kadar beni içten dışı yakmasını diledim.

Bu şekilde birlikte olabiliriz.

"Lütfen dur, hamileyim, *hamileyim*," diye feryat ettim.

Elebaşımız durakladı, alnında ter parlıyordu. Bana döndü, gözleri kısılmış ve cam gibiydi. "Yalancı. Bebeği o öldürdü."

"Hayır, yemin ederim, söz veriyorum. Bir test yapmama izin verin, hamile olduğumu göreceksiniz. Daha önce hamileydim. Sen bizi almadan önce..." diye itiraf ettim ve sonunda ortaya çıkmıştı; sonunda gerçektir.

Ve artık çok geçti.

Matthew ayaklarımın dibinde inledi, bıçak yaralarından kan fışkırıyor ve dudaklarından püskürüyordu. Bana baktı, her yönden şoka girmişti.

Onaylarcasına başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Bundan şüphelenmiştim; kaçırılmamızdan önceki günlerde reglim gecikmişti.

Biliyordum, biliyordum, biliyordum.

Ona söylemeliydim.

Yapmam gerektiğini biliyordum ama orada öleceğimizi düşünmüştüm. Kaybedecek bir hayat daha olabileceğini bilmesine gerek yoktu, içimde büyüyen bir hayat. Her şey bin kat daha trajik bir hal alırdı.

Adam bana göz kırptı, bakışları karnıma doğru kaydı. Sadece iki haftadır oradaydık, hamile olduğumu bilmem için çok erkendi, bu yüzden yüz ifadesini şüphe gölgeledi.

"Ah, siktir et, o zaten ölü bir adam," diye mırıldandı bizi esir alan kişi. Sonra homurdanarak ve oflayarak eğildi ve Matthew'u kazağının yakasından kavradı ve kanlar içindeki bedenini direğe, benden uzağa doğru sürüklemeye başladı.

Sevdiğim adamın yanımda ölmesine bile izin verilmedi. "*HAYIR!*"

Kendi sesimi tanıyamadım. İçinde tanıdık hiçbir şey yoktu. Artık müziğin melodilerini unuttuğu, güneşin nasıl parlayacağını unuttuğu ve yıldızların dilekleri yerine getirmek için yaratıldıklarını unuttuğu karanlığa aitti.

"Ona dokunmayın! Onu rahat bırakın!"

Matthew sahip olduğu azıcık güçle karşı koydu, ayakları yerde tökezleyerek geride kalan kan lekeleri arasında kaydı. Adamın kollarına uzandı, tırmaladı ve büktü, kurtulmak için yaptığı yetersiz girişimler sırasında hırıltılı bir ses çıkardı.

İşe yaramadı.

Bizim için hiç umut yoktu.

Çığlık attım, çığlık attım ve çığlıklarımı durduramadım. Kemiklerimi sızlatan çığlıklar ciğerlerimi tüketti, boğazımı parçaladı ve tek yapabildiğim buydu.

Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Adam Matthew'un kelepçeleriyle oynayıp onu boruya sabitlerken nefes alıp veriyordu. Onu son istirahat yerine yerleştiriyorum. O

Merdivene doğru topallayarak geri dönmeden önce onu bir kez daha tekmeledi, saçlarını çekiştir-di, hala nefesinin altında saçmalıyor-du. "O ölü bir adam. O ölü bir adam, sorun yok. Ben icabına baktım." Etrafında dönerken bana bir kez daha baktı. "İyi olacaksın. Artık her şey yolunda. Seni kurtardım."

Kapı çarparak kapandı.

Bizi orada bıraktı. Matthew kendi kanında boğulup sıçrarken beni çığlık atan, bağır-an, umutsuz bir karmaşa içinde bıraktı.

"Matthew!" Çığlık attım, ileri atıldım. "Hayır, hayır, hayır!" Delik deşik olmuştu. En az bir düzine.

Bıçak yaralarından akan kan, vücudunun altında kıpkırmızı su birikintileri bıraktı. Kan birikintileri büyüdükçe büyüdü ve tam da zeminin alçaldığı yerde aşağı doğru bir yörüngede ilerleyen tüyler ürpertici bir akıntıya dönüştü.

"Tabitha..." diye soludu, ağzının kenarlarından kan sızıyordu. Daha fazla kelime çıkarabilmek için çırpınırken boğazı düğümlendi.

Tek bir soru.

"Evet, evet, doğru," diye bağırdım, onaylayarak. "Doğru. O gece sen beni eve bıraktıktan sonra bir sınava girecektim. Geç kaldım ve ben... Tanrım, lütfen benimle kal, benimle kal, *lütfen, lütfen.*"

Nefes alamıyordum. Nefes bile alamıyordum.

Onunla birlikte ölmek ve sözümü bozmak istedim. Sadece *bitmesini* istedim.

"Bizim... b-bebeğimiz," diye kekeledi, nefes alış ver-işi sığlaşmıştı.

"Hiçbir şey söylemedim çünkü emin değildim ve öleceğimizi düşünüyordum. Sana yas tutman için başka bir kayıp, taşıman için başka bir kalp ağrısı vermek istemedim. Çok üzgünüm Matthew, sana daha önce söylemeliydim... çünkü belki bunu yapmazdın. Tanrım, bunu neden yaptın? Neden yaptın *bunu!*" Zincirlerimi şiddetle sallayarak çığlık attım.

Birlikte sadece bir gece geçirmiştik.

Asla daha fazla olmaması gereken pervasız bir gece. Aptalca, spontane bir şeydi. Kaçırılmadan birkaç hafta önce Corbin ve iki arkadaşıyla birlikte bir barda karşılaşmıştık. Bilardo üzerine bir sohbet, beni eve bırakmayı teklif etmesine, arabasında öpüşmeye, ucuz bir motel odasına dönüşmüş ve gerçekler ortaya çıkmadan önce birlikte tutkulu, mutlu bir saat geçirmiştik.

Korunmamıştık. O benim öğretmenimdi.

Bu bir hataydı, yanlış bir karardı ve bir daha bundan hiç bahsetmedik.
Ama oldu.

Gerçektir, her şeydi ve artık içimde büyüyen bir hayat vardı; bundan emindim.

"Matthew, lütfen, savaşmalısın. Savaşmalısın," diye yalvarıyorum.
"Benim için savaş. Çocuğumuz için savaş."

Sırt üstü uzanmış, kollarını arkasında kavuşturmuştu. Mırıldanırken bükülmüş dizleri yere düşmüştü: "Unutma... verdiğin sözü. Yaşa. Savaş. Ona benden bahset."

Tek yapabildiğim ulumak, yalvarmak, onunla birlikte kanamaktı.

Zincirlerimi o kadar sert çektim ki bilek kemiklerim kırıldı. Parçalandıklarını hissettim, içimde işe yaramaz bir kırılmalıktan başka bir şey yoktu. Acı, hissettiklerimle, tanık olduklarımla kıyaslanamazdı.

"Her zaman... seninle olacağım." Her hecede nefes alış verışı daha da sığlaştı. "Seni seviyorum..."

Gözyaşlarımdan oluşan bir örtü gözlerimi kaplarken görüşüm bulanıklaştı ve zihnim sersemledi. Kendimi kapattığımı hissettim. İçimdeki bir şey onunla birlikte öldü ve betona düştüm, korkunç hıçkırıklarımla arasında onun adını tekrarladım.

"Matthew, *Matthew...* Matthew," diye bağırdım. "Beni burada bırakma. *Bizi bırakma!*" Zincirlerimi boruya vurdum, iki kırık kolumdan fışkıran acıyı görmezden geldim. Bundan zevk aldım. Hoş karşıladım. "Bu işte beraberiz. Bu işte *beraberiz*. Ayrılamazsın. Gidemezsin. Lütfen, lütfen, sana ihtiyacımız var. Seni seviyorum. Sahip olduğum tek şey sensin. Bunu sensiz yapamam."

Hiçbir şey söylemedi.

Artık zorlukla nefes alıyordu.

"*MATTHEW!*" Çığlık attım.

Sonunda öksürdü. Parçalanmış, zayıf bir öksürük. Matthew seğirdi, gözleri çırpınarak kapandı ve düzensiz bir şekilde fısıldadı, "Çabayı... ödölün üstünde tutmak... denebilir..."

Sözleri kesildi.

Göğsü son bir kez daha inip kalktıktan sonra hiçliğı karıştı.

Dehşet içinde, korkunç bir farkındalıkla ona baktım. "Matthew."

Bu olamazdı. Bu bir veda olamaz.

İki hafta önce, Profesör Gleason sınıfta volta atarken, koyu mavi gözleri siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından sık sık bana kayarken, bilişsel psikolojiyi, dikkat çalışmasını ve bunun algı ve hafızadaki rolünü tartışıyorduk.

Tekrar o parlak gözlü psikoloji öğrencisi olmak istiyordum. Sadece skandal bir sır taşıyan üniversiteli bir kız.

"Matthew," diye
tekrarladım. Yanıt
gelmedi.

Ne bir öksürük, ne bir hırıltı.

En ufak bir nefes bile.

"Hayır," diye inledim. "Matthew, lütfen..."

Gözlerimdeki sisi temizlemeye çalışarak gözlerimi kırıştıtırırken panik beni sarstı. Orada olmayan bir şeyi görmeye çalışıyordum.

Hiçbir şey.

Hareket etmedi.

"Matthew, Matthew, *Matthew!*"

Adını kaç kez bağırdığımdan emin değildim. Bağurdım, ağladım, fısıldadım, farklı ses tonları, tınlar ve tını çeşitleriyle. Binlerce kez, binlerce farklı şekilde söyledim.

Hiç cevap vermedi.

Bunlar onun son sözleriydi.

Sonra irkildim, yerimde sıçradım, bodrumdan bir gıcırta sesi geldi.

Bir alarm.

Çılgık atan, vızıldayan bir alarm zili.

Ölen bir ağustos böceği senfonisi gibiydi. Ellerimi kulaklarıma götürüp sesi kesmek istedim ama yapamadım, Matthew önümde cansız yatarken orada oturup bu tiz çınlamayı dinlemekten başka bir şey yapamadım.

Ses saatinden geliyordu.

Şanslı, şanslı saati.

Gözyaşları vücudumu sarstı, tekleyen saatin sesine karıştı ve sonunda ses kesildi. Tıpkı onun kalbinin durduğu gibi, tıpkı benim yaşama isteğimin bir bıçak darbesiyle birlikte durduğu gibi durdu.

Canavar beni Matthew'un cesediyle iki gün yalnız bıraktı.

Neredeyse kırk sekiz saat.

Onu kaybetmek yeterli değildi. Gözümün önünde ölmesini izlemek bile yetmedi.

Hayır... Hücremi iki gün boyunca onun soğuk, cansız bedeniyle paylaşmaya zorlandım, kanı hâlâ tenimi boyuyordu.

Güneş doğdu ve battı, bana hala hayatta olduğumu söyledi. Yıldızlar cam pencerenin diğer tarafında parıltıyor, çektiğim acılara karşı bağışıklık kazanıyor ve ay, uykunun beni en ufak bir şekilde rahatlatamadığı en karanlık saatlerimde zayıf bir gece lambası görevi görüyordu.

İkinci gün, uykusuzluk bir delilik nöbetini tetikledi ve kendimi Matthew'un numara yaptığına, bunun planın bir parçası olduğuna ikna ettim. Gölgelelerin arasından göğsünün inip kalkışını izledim ve yüksek sesle nefeslerini saydım. İzini kaybetmeden ve her şeye yeniden başlamadan önce yedi yüz otuz ikiye ulaşmıştım. Fareler etrafını koklamaya başladığında onları lanetleyerek uzaklaştırdım ve hâlâ hayatta olduğunu, hâlâ hayatta olduğunu, hâlâ hayatta olduğunu haykırdım.

Sadece rol yapıyordu.

Betonun üzerinde yan yatmış, bacaklarımı göğsüme çekmiş, bileklerim acıyla kırılmış haldeyken ona hikâyeler anlatmış ve sırlarımı paylaşmıştım. Sırlarımdan biri de ev bitkilerimle insanmış gibi konuşmamdı. Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Onlara isim de verirdim.

Bitkilerimle insanmış gibi konuştum ve ölü bir adamla hâlâ hayattaymış gibi konuştum.

Delirdiğimi hissettim.

Matthew'a bebeğimize harika bir baba olacağını söylerken tıpkı beni esir alan kişi gibi hezeyan içindeydim.

Onu.

Matthew kız olacağını düşünmüştü.

Sonra, o ikinci gece güneş batarken, Matthew'un gittiğini kesin olarak anladım. Geri gelmeyecekti. Adam yiyecek ve suyla geri döndüğünde halüsinasyonlardan kurtuldum. Koltuk altında kahverengi bir poşet vardı, bir elinde bir kase erişte, diğerinde bir bardak su. Bardak kahverengimsi kırmızının çamurlu bir tonundaydı, ramen de büyük olasılıkla tavuktu. Emin olmak zordu çünkü eriştelerin çiğnenmeden boğazımdan aşağı kaymasına izin verdiğimde dilimde kül gibi bir tat vardı.

Adam bir bardak suyu dudaklarıma doğru iterek dişlerimi çözmeye zorladı. Yutkundukça ve tükürdükçe çenemden aşağı sıvı damladı. I

kederimi ve inkârımı hıçkırma hıçkırma söyleyerek boğuldum.

Bana her şeyin yoluna gireceğini ve Matthew'un artık bize zarar veremeyeceğini söyleyerek beni beslemeye devam etti. Isık çalarak geriye doğru yürüdü ve kâğıt torbayı boşalttı. İçindekiler bacaklarımın etrafına saçıldı. Meyve, kraker, granola bar ve bir kutu hamilelik testi.

Yutkundum, yavaşça göz kırptım, zincirlerim çözülürken uyuşmuş hissettim ve merdivenlerden yukarı, pis banyoya çekildim.

Dışarı çıktığımda, yumruğumun içinde kullanılmış bir hamilelik testi vardı.

Olumlu.

Sonucu gösterdiğimde adam sırtıttı. "Şimdi seninle ilgileneceğim," dedi. "Korkmana gerek yok."

Bizi koruyacağını ve güvende tutacağını söyledi.

Eğildim ve iğrenç botlarının üzerine kismaya başladım. "Ah, lanet olsun," diye küfretti.

Dakikalar sonra tekrar direğe zincirlenmişim, kırık bileklerim arkamdan kelepçelenirken acıyla tıslıyordu.

Adam sonunda Matthew'un cesedini de yanına alarak gitti. Cesedi mavi bir muşambaya sardı ve kalın iplerle merdivenlerden yukarı taşıdı, terliyor ve nefesinin altında yüzlerce kez "lanet olsun" diye mırıldanıyordu. Bir noktada, basamakların yarısında tökezledi ve kışının üzerine düştü, insan şeklindeki muşambayı tekmeleyip tekrar denemeden önce "lanet olası ceset" hakkında bir şeyler homurdandı.

Kapıdan geçmesi on iki dakika sürdü. Ve sonra, gitmişti.

İkisi de gitmişti ve ben tamamen yalnızdım ve ortalık çok ama çok sessizdi.

Sadece ben vardım.

Ben ve fareler.

Ben ve işe yaramaz yıldızlar.

Ben ve cehennem çukurlarında doğacak babasız bir bebek. Ben...

Ve şu sızdıran lanet boru.

*Dam
la.*

*Dam
la.*

Damla.

Günümüz

Ben yere yığılırken EVAN beni yakalıyor.

Bir anda ayağa kalkıp masanın etrafında dönmeye başladı, tam o sırada ben çöktüm ve vücudum sandalyeden kayarak dizlerim yere çarptı. Yüzümü avuçlarıma gömüp göğsüne yaslandım.

Sırtımı sıvazlayarak, "Dur, şşş, sorun yok," diyor. "İyi iş çıkardın. Bırak, nefes al. Bir şeyin yok. İyisin."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, titriyor ve yıkılıyorum. "Senden bir şey saklamak... istemedim... Sadece-"

"Bunun bir önemi yok. Bu benimle ilgili değil." "Ben... onu korumak istedim."

"Biliyorum."

"İnsanların onun hakkında daha az şey düşüneceğinden korkuyordum. Ve o... çok daha fazlasıydı. O beni kurtardı. *Bizi* kurtardı." Burnumu çekerken ve ağlarken boğuluyorum, arıyorum ve serbest kalıyorum. "Kimseye söylemedim."

"Sorun değil. O kısmı kitaptan çıkaracağım, söz veriyorum," diye beni temin ediyor Evan, hâlâ küçük kızını teskin eder gibi sırtımı sıvazlıyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sırrın güvende."

Yüzüm ellerimden kalkıyor ve kamburlarımın üzerine düşüyorum, gözlerim parlıyor. "Geri kalan her şey doğrudu, yemin ederim. Her detayı. Düşünmeni istemiyorum-"

"Hayır, hey, endişelenme. Ben size inanıyorum. Bu ayrıntıyı gizli tutma nedeninizi anlıyorum ve hamileliğin zamanlaması o kadar yakındı ki kimse bunu sorgulamadı. Bu şartlar altında bodrumda hamile kaldığınızı düşündüler. Ben sadece iğrenç derecede titiz biriyim, bu bir lanet." Karşımdaki yere yerleşip elini saçlarında gezdirirken küçük bir sırıtış yükseliyor. "Umarım seni köşeye sıkıştırmamışımdır. Sadece tamamen açık sözlü olmanın sana bir tür atılım sağlayabileceğini düşündüm. İyileşmeye doğru bir adım daha."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı sallıyorum. O haklı.

Şu anda darmadağın bir halde olsam da, hayatımın en kötü anını yeniden yaşadıktan sonra, üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Boğucu bir kaya parçası kalbimden itildi.

Saçlarım yanaklarımdaki gözyaşı lekelerine yapışmış. Nemli telleri gözlerimden uzaklaştırıp ürpertici bir nefes alıyorum. "O iyi bir adamdı, Evan. İnanılmaz bir adamdı. Birlikte olduğumuz o gece bir anlık bir zayıflık yaşadı ama bu onu zayıf yapmadı. Umarım buna inanıyorsundur."

"Elbette biliyorum. Çizdiğiniz resim özverili, asil bir adamdı. Bir kahraman. Bunu bir kez bile sorgulamadım."

Ellerimin topuklarını elmacık kemiklerime sürterek gülümsememe izin verdim.

"Cesur ve zekiymiş. Hubbard'da bir çatlak gördü ve sonra bir giriş yolu buldu," diyor. "O giriş yolu sizin için bir çıkış yoluydu."

"Ve benim çıkış yolum onun ölümü oldu." Başımı sallıyorum, gözlerim daha fazla yaşla doluyor. "Bunu biliyordu ve yine de yaptı."

Evan yanağını kaşıyor. "Hubbard akıl hastasıydı. Bu yaptığı hiçbir şeyi mazur göstermez, hem de hiç. Ama sanrıları, psikotik kırılmaları vardı. Çok hasta biriydi ve bu yüzden on bir kişi hayatını kaybetti. Matthew, Hubbard'ın sizi ölmüş annesiyle ilişkilendirdiğini hissetti, bu yüzden onun hayatına son veren tacizci babasının rolünü üstlendi. Eğer Hubbard seni koruduğunu hissederse -ya da ona göre Fiona'yı koruduğunu- oradan çıkma şansın olacağına inanıyordu." Omzumun üzerinden bakarak çenesini ovuşturuyor ve iç geçiriyor. "Haklı olduğu ortaya çıktı."

Gözyaşlarımı silerken ve ayağa kalkarken gözlerim kurudu ve kan çanağına döndü. "İnsanlara beni esir alan kişinin bana aşık olduğunu söylemek daha kolay oldu. Kimse bunu gerçekten sorgulamadı, biliyor musun? Çok fazla ayrıntı verirsem, daha fazla ayrıntının ortaya çıkacağından ve insanların noktaları birleştirmeye başlayacağından endişelendim. Şüpheleneceklerdi. Matthew ile olan ilişkim hakkındaki gerçeği öğrenmelerinden ve dünyanın onu çarmıha germesinden korkuyordum. Onu cezalandıracak, güzel anısını lekeleyecekti. Bunu kaldıramazdım. İnsanlar acımasız olabiliyor."

Evan ayağa kalkıyor ve kollarını kavuşturarak masaya yaslanıyor. "Evet. Anlıyorum."

"Orada altı hafta daha kaldım," diye devam ediyorum, tekerlekli sandalyeye dönerek. "Adam... Hubbard... bileklerimden birinin zincirini çözdü, böylece özgürdüm"

İstedığım zaman yiyip içebiliyordum. Günde bir kez beni tuvalete götürmek için aşağı iner ve karnımı ovarak bebeğe Wilson diye seslenirdi." İçimi bir ürperti kaplıyor. "Ben de bu illüzyona kapıldım. Matthew'a verdiğim sözü tuttum çünkü uğruna savaştığım sadece ben değildim... Hope da vardı. Bu yüzden rolümü oynadım. Bana bir daha asla tecavüz etmedi, bana asla el kaldırmadı. Bana asla 'Kedicik' demedi ya da beni aşağılamadı. Ona göre ben onun annesiydim, bebek de kardeşiydi."

Evan başını eğiyor, gözleri kısılıyor. "Ve sonra gitmene izin verdi."

Başımı sallarken boğazım düğümleniyor. "Evet... Nedenini bilmiyorum. Gerçekten beni sonsuza kadar tutacağını ve bebeğimin o bodrumda doğacağını düşündüm."

"Evet," diye düşünüyor, başını sallıyor. "Bu beni şaşırttı. Yüzünü gördüğüne ve seni annesiyle ilişkilendirdiğine göre, gitmene asla izin vermek istemeyeceği düşünülebilir. Aksine, tam bir desteyle oynamıyordu. O gün seni serbest bırakmasına neyin sebep olduğunu muhtemelen asla bilemeyeceğiz. O da bu konuda dikkatliydi. Orada kendini koruma vardı.

-Seni uyuşturmak, gözlerini bağlamak ve mülkünden yeterince uzağa bırakmak." Evan'ın dudakları düşünceyle bükülür. "Tuhaf ama sanırım sonuçta bir önemi yok. Kurtulmayı başardın. Ve Hubbard öldü, yani artık kimseye zarar veremez."

"Evet," diye mırıldandım. "Matthew'un fedakârlığı boşuna değildi."

Evan bana, gerçekten iyi bir şeyin parçası olduğu için mutluymuş gibi, gururla süslenmiş şefkatli bir gülümseme gönderiyor. Vedalaşıyoruz ve ben sandalyeden kalkıp görüşme odasından son kez ayrılmadan önce ona sarılıyorum.

Kayıt cihazının kapanma sesi, bir yükün hafifletilmesi gibi geliyor. Yontulup atılıyor. Travmatik geçmişim bana bir tümör gibi yapıştı ve ondan asla tamamen kurtulamayacak olsam da, bir şekilde daha az ağır geliyor.

Daha az terminal.

Hikayem anlatıldı ve sırrımın sakatlayıcı ağırlığı paylaşıldı.

Ben yaptım.

Sonunda iyileştim.

BÖLÜM 34

TABITHA

I Anahtarını kilide sokup ön kapımı iterek açarken son mesajını tekrar okudum.

GABE:

Geç saate kadar çalışıyorum ama sorun olmazsa 8 gibi sana uğrarım. Sadece konuşmak istiyorum.

Kalbim çarpıyor.

Tek yapmak istediği *konusmak* mı?

Sevişme yok, mum ışığında akşam yemeği yok, birbirinizin kollarında uykuya dalmak yok mu?

Bir şeyler doğru gelmiyor ama fazla düşünmemeye çalışıyorum. Sezgilerim kaburgalarımın arasına kör bir hançer gibi saplansa da düşüncelerimin karanlık, yürek parçalayıcı önsezilere dönüşmesini engellemeye çalışıyorum.

Bugün Evan'la yaptığım görüşmeden sonra.

Ücretsiz.

Sırrım temizlendi ve üzerimden bir yük kalktı. Bu gece Gabe'e söyleyeceğim - bunun çığır açacak bir itiraf olmadığının ve aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğinin farkındayım, ama bu onun erişmesine izin vermediğim bir parçam. Ve bu yanlış hissettiriyor. İlişkımız güven üzerine inşa edildi, bu yüzden ondan bir şey saklamak, olduğumuz her şeye küçük bir ihanet gibi geliyor.

Odanın köşesindeki dede saatine bakıyorum, sessiz evin içinde tıkr tıkr işliyor. Saat yediye biraz geçiyor ve kalbim huzursuz. Normalde, nefret etmeye başladığım sessizliği bozduğu için akrep ve yelkovanın tik taklarından zevk alırdım.

Ama bu gece, uğursuz bir şey için geri sayım gibi ses çıkarıyorlar.

Tüylerimi diken diken ederek mutfakta bir salata hazırlamakla, tezgahı temizlemekle ve baharatlıgımı alfabetik sıraya göre düzenlemekle meşgul oluyorum. Marul sümüksü topaklar halinde boğazımdan aşağı kayıyor. Salatalıklar acı. Sosun tadı dilimde buruk bir safra gibi.

Çöpe atıyorum ve saate bakıyorum.

Tik, tik, tik.

Sekizi beş dakika geçe ön kapım hafifçe çalınıyor ve ses beni olduğum yerde sarsıyor.

Sorun yok, diyorum kendime. Her şey yolunda.

Ama kapıyı kırbaçla açıp Gabe'in gölgeli gözleri ve çökmüş duruşuyla karşılaştığımda, karnımdaki düğüm bana her şeyin yolunda olmadığını söylüyor. "Gabe."

"Hey." Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Kenara çekilip içeri girişini izliyorum. Yürüyüşü ağır, mizacı kapalı. Bana dokunmuyor, sarılmıyor ve hızla yanımdan geçip duvara bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, ben sadece..." Boğazını temizleyerek dağınık, taranmamış saçlarını kaşır ve başını sallar. "Sanırım bir şeye yakalanıyorum. Grip belki de."

İçime bir rahatlama çöktü. Bunun için kendimi suçlu hissediyorum çünkü onun hasta olmasını istemiyorum ama en azından bu bir açıklama. Ruh halindeki ani değişimin bir nedeni var.

"Oh, şey... Sana çorba yapacağım. Tavuklu şehriyem var."

Bir kafa sallama daha. Sırtı hâlâ bana dönük, çenesi aşağı doğru eğik. "Hayır, teşekkürler. Aç değilim."

Gülümsemeye zorluyorum ve ilerliyorum. "Tamam. O zaman gidip uzanabiliriz. Dinlenmelisin." Oturma odasının ortasında ona ulaştığımda, elimi pazusuna doluyorum. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Bugün Evan'la yaptığım röportajla ilgili. Bazı şeyleri itiraf ettim..." Gabe bana cevap vermeyince sesim kesiliyor. Taştan bir duvar gibi. "Gabe."

Hafif bir duraksamanın ardından başını bana doğru çeviriyor, gözleri hâlâ beyaz halıma dikili. "Ne itiraf ettin?"

Gözlerimi kırıştıyorum, ses tonundaki hiçlikten nefret ediyorum.

Anlamı ve hayatı olmayan bir kelime karmaşası.

Önüne geçiyorum, yüzüm ona dönük, bir elim hâlâ koluna kenetlenmişken diğeri avucuna uzanıyor. Sert ve nemli. Parmaklarım

ama beni tutmuyor. Sıkıyor. "Hadi odama gidelim," diye öneriyorum, sınırlarım yükseliyor. Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum ve sesime çapkınlık serpiştiriyorum. "Oturma odanın zemininden daha rahat bir yerde geçen gecenin tekrarını yaşayabiliriz. Sakinleşmene yardımcı olabilirim... ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Gözlerini kapattı, çenesini sıkıca kapattı, az önce söylediğim şey trajikmiş gibi bakıyordu.

Arsız sızıntı kayboluyor.

Hasta görünüyor; kesinlikle hasta görünüyor.

Denemeye devam ediyorum, çaresizlik içimi pençeliyor. "Gabe, lütfen... dokun bana. Elimi tut, olur mu?" Parmaklarını sıkıyorum ama tutuşu gevşek ve gevşek. Bana bakmıyor bile. "Sorun ne? Bir şey mi oldu?"

Sessizlik.

Sanki kendini kapatmış, başka bir yerde, ulaşılamaz bir yerde.

"Hey... lütfen, konuş benimle." İki elimi kaldırıp yüzünü kavriyorum ve göz teması kurmaya zorluyorum. "Beni korkutuyorsun."

Beni omuzlarından silkiyor, vücudu gerginlikle titreşiyor. "Yapma."

Reddedilmek beni yakıyor. Yanaklarım sıcak, göğsüm gergin. "Gabe..." Ayak parmaklarımda üzerinde yükselirken ısırtıp boğazıma tırmanıyor. Onu öpmeye çalışıyorum ama dudaklarımız birleşmeden hemen önce başını çeviriyor.

Öpücüğümde kaçıyor.

Ve sonra kalbimin kalan parçalarını katleden iki kelime söyledi:

"Tabula Rasa."

Parmak uçlarımda donup kalıyorum, tırnaklarım kollarına batıyor ve bükülmemi engelliyor.

"Söyle ve duralım. Söyle ve bitsin."

Ayaklarımda tabanına doğru ağır çekim bir çöküş. Ellerim kollarından düşüyor ve geriye, daha uzağa, daha uzağa çekiliyorum, kalbimin oturma odasındaki halıya saplanan kanlı kalıntılarıyla arama daha fazla mesafe koyuyorum.

Gabe orada öylece duruyor, heykel gibi hareketsiz, gözleri yerde.

Şok içinde ona bakıyorum, tepeden tırnağa titriyorum, çünkü bunu söylediğine inanamıyorum.

Güvenli kelimemi bana karşı kullandığına inanamıyorum.

Ve sınırlar dedikleri gibi: yukarı çıkan aşağı inmeli.

Ama size kazadan bahsetmemeleri çok yazık.

Ne kadar sert vuracağınızdan ya da ne kadar acıtacağından bahsetmiyorlar. Kemiklerin kırılmasından, ciğerlerin hırıldamasından, kalbin kanamasından ve zedelenmesinden bahsedilmiyor.

Daha da kötüsü, sevgiliniz sizi kaldırıma düşerken ve ayaklarının dibinde binlerce korkunç parçaya ayrılırken izlediğinde gözlerindeki bakış.

Kan gölü, katliam, felaket. Yine de kaçınılmaz; her zaman bir kaza olur. Ve sanırım bilseydim.

Asla uçmayı denemezdim.

BÖLÜM 35

GABE

M Babam bana her zaman "O piçleri öldürmeden önce asla gözlerinin içine bakma" derdi.

Bir çocuğun bir babadan bekleyeceği bilgece bir bilgelik değil. Ebeveyn. Benim yaşımdaki diğer çocuklara tok karnına asla yüzmeye gitmemeleri ve beyaz minibüslü yabancılardan uzak durmaları söylenirken, bana tereddüt etmeden nasıl öldürüleceği öğretiliyordu.

Tereddüt empatiye açılan bir kapıdır, derdi bana ve empati bir erkeği zayıflatır.

Avlanmaktan bahsediyordu tabii ki.

Geyikler, tavşanlar ve hatta sonbaharın sonlarında güneş tepeye çıkmadan önce toplanıp otların arasında uzun sakallıları kovaladığımız hindiler. İşin garibi, avlanmayı hiç sevmezdim. Bir hayvanın toprakta kan kaybindan ölmesini izlemenin tatmin edici ya da ödüllendirici bir yanı yoktu.

On iki kalibrelik bir av tüfeği elimde titrerken ve ayakkabılarım süngerimsi toprağa batarken babam bir gün bana zavallı olduğumu söyledi. Sırf o tetiği çekmek zorunda kalmamak için yerin bataklığa dönüşmesi için yalvardım.

"Acınacak haldesin, Gabe. Wellington ismi için bir utanç kaynağısın," diye tükürdü ve bir ağız dolusu tütünü ayakkabılarımın yanına bıraktı. "Vur şu lanet şeyi, evlat."

Göz alıcı bir geyik birkaç metre ötede donmuş bir şekilde durmuş, bana bakıyordu.

İçim korkuyla dolup taşarken ve kalbim kararsızlıkla çarparken gözlerinin içine baktım.

"Tanrım, ver şunu bana."

Babam silahı elimden çekip aldı ve gözünü bile kırpmadan geyiğin kafasına bir kurşun sıktı.

O gece geyik etini yemedim. Tek düşünebildiğim, silahımı doğrulttuğumda hayvanın gözlerindeki o bakıştı, onu ölüm için işaretlemiştim.

Şimdi burada dururken, bu kelimeler içimde yüzüyor, göğsüme tuğla gibi yerleşiyor.

Tetiği çekmeden önce asla öldürdüğünüz kişinin gözlerinin içine bakmayın.

Bu sefer onun tavsiyesine uydum. Sözlerimin külleri siyah konfeti gibi etrafımıza serpilirken ve kalan duman onu boğarken gözlerimi yerden ayırmadım.

Ancak o zaman kafamı kaldırdım.

Mesele şu: Babam bana *öncesini* anlattı. Ama *sonrası* hakkında beni hiç uyarmadı.

Kurşun hedefine ulaştıktan sonra bana nasıl bakacağını söylemedi. Sersemlemiş şok. Sırlı inançsızlık.

Yokoluş.

Silahı kendime çevirmişim gibi hissedeceğimi söylemeyi unuttu.

Kalbim paramparça olurken, sefil azabı gözlerimden uzak tutmak, uzuvlarımın titremesini önlemek, kollarımın ona uzanmasını ve bunu ne kadar istemediğimi söylemesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ama bunu yapmak *zorundayım*.

Onu güvende tutmanın tek yolu
bu. Onu hayatta tutmanın tek yolu
bu.

Tabitha'n ı n elleri iki yanında toplanmış, bacakları altından sallanıyordu. "Ne?" Beni duymamış gibi kelimeyi fısıldıyor.

Boğazım utançtan yanıyor. "Özür dilerim. Bunu hızlı ve acısız yapmak istedim."

"Hızlı ve acısız mı?" Boynu geriye doğru eğiliyor, duyguları kabarıyor, çalkalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bitti diyorum."

Kafasını bir o yana bir bu yana sallarken şaşkınlık ve kuşku bana parlıyor. "Sen... bir şeyleri bitiriyor musun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, öyleyim."

Bir kahkaha atıyor ve bu esprisiz, inançsız bir kahkaha. Sonra sanki can alıcı noktayı bekliyormuş gibi sessizliğe gömülüyor. "Yalan söylüyorsun."

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum, ses tonumu dengede tutmaya zorlayarak.

Vurdumduymaz. "Ama bu artık benim için işe yaramıyor." "Sana inanmıyorum."

Bana inanmak *zorunda*.

Eğer bana inanmazsa, bunun için savaşıacaktır. Gerçeği ortaya çıkarana kadar yalana bulanmış her katmanı soyacak ve sonra biraz daha savaşıacak. Savaşıacak, çünkü onun yaptığı şey bu, *savaşımak*. Onu öldürene kadar savaşıacak. *Onlar* onu öldürene kadar.

Ben bu karmaşayla ilgilenirken Tabitha'nın benden çok ama çok uzakta olması gerek. Ve bunun olması için benden nefret etmesi gerekiyor.

Kollarımı iki yanımda titremelerini önlemek için göğsümde kavuştururken tüm kaslarım seğiriyor, geriliyor. "Üzgünüm ama sana bittiğini söylüyorum."

"Neden?" Yüz hatları öfkeyle, inkârla sertleşiyor. "Bana nedenini söyle."

"Çünkü bu çok fazla. Seninle bu iniş çıkışları, bu lanet olası duygusal hız trenini yapamam." Kaşlarım bükülüyor, içimde hastalıklı bir suçluluk duygusu kıvrılıyor. "Bunu yapamam."

Sesimde bir çatlak var ve o bunu fark etti.

Yanakları kıpkırmızı, gözleri öfkeyle bana doğru yürüyor. "Sözlerini duyuyorum ama tek bir tanesine bile inanmıyorum. Bana *gösterdiğin* şeye inanıyorum ve o da bu değil. Yakınından bile geçmiyor."

Arkamı dönüyorum, kalp kırıklığının kanıtlarını temizlemeye çalışırken ona sırtımı dönüyorum. Nefesimi tutarak bir elimi çeneme götürüyorum ve yavaşça nefes veriyorum. "Çünkü deniyordum, tamam mı? Bu ilişkinin yürümesi için gerçekten çabalıyordum ama nafile. Başından beri lanetlenmiştik çünkü sen hâlâ başka bir adama aşıksın. Sen geçmişinde yaşıyorsun, ben de onun gölgesinde. Bu umutsuz, Tabitha. Sen haklıydın, ben bundan daha fazlasını hak ediyorum." Kalbim kanıyor. Her şey kanıyor. "Ben daha iyisini hak ediyorum."

"Yalancı," diye tıslıyor arkamdan. "En azından bana yalan söylerken gözlerimin içine bakma nezaketini göster."

Hareket etmiyorum.

Hareket

edemiyorum. "Bana

bak!"

Öfkeli parmaklar dirseğimi tutup beni geriye savuruyor ve alt dudağım titreyerek ona bakıyorum. Gözyaşlarının yüzünden aşağı akmasını izlerken yüz ifademi kayıtsız tutmak imkansız. Tek istediğim acısını dindirmekken, onun acı çekmesine neden oluyorum.

"Kendini zar zor toparlıyorsun," diye mırıldanıyor ve gözlerimdeki açık sefaleti değerlendirirken bana doğru bir adım atıyor. "Bunu neden söylüyorsun? Ciddi değilsin. İstemediğini biliyorum."

"Tabitha, lanet olsun, bitti artık," diye dişlerimi sıkıyorum. "Bırak artık. Bitti artık."

"Hayır...hayır, bu delilik. Bir şeyler yanlış, bir şeyler oldu." Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve tekrar bana uzanıyor. Gerçeği söylemem için yalvarırken sıcak avuçları yüzümü çevreliyor. "Lütfen. *Lütfen*. Bana neler olduğunu açıklayın çünkü iki gece önce benimle sevişen, sabaha kadar beni kollarında tutan, bana aşkının *sarsılmaz* olduğunu söyleyen adamın bana bu korkunç şeyleri söyleyebileceğine inanmayı reddediyorum. Bu hiç mantıklı değil."

Ellerini yüzümden indirip geri çekiliyorum, boğazımın arkasındaki boğuk çılgılığı zar zor bastırıyorum. "Buna inan. Kabul et."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve yaralanmış bir halde bana bakıyor. Öfke yine yüzünde parlıyor, gözlerindeki küçük yeşim benekleri bakırla birleşip yeşil alevlere dönüşüyor. "Sevdiğim bir adamın gözümün önünde ölmesini izledim ve onun için savaşmadım," diye feryat ediyor, dişlerini göstermiş, yanakları ıslak. "Derimde onun kanı varken bir direğe zincirlenmişim ve onun son nefesini verişini izledim. Mücadele edemedim. Hiçbir şey yapamadım." Dehşeti yeniden yaşarken sözlerinden ateş fışkırıyor. "Ne *cüretle* senin için savaşmama izin vermezsin?"

Sikeyim.

Tek yapabildiğim başımı sallamak, burun deliklerim açılıyor. "Bazı kavgalar buna değmez."

Göğsümde bir delik var ve acıyor, çok fena acıyor.

Bazı kavgalar her şeye değer.

Tabitha bir kez daha güvensizlikle oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor, şaşkın ve kaybolmuş görünüyor.

Ve sonra tereddüt ediyor.

Bocalıyor ve mırıldanırken ses tonunda neredeyse şaka var, "Sanki başka biri varmış gibi..."

Ben cevap vermeyince sözleri kesiliyor.

Bana göz kırptıyor, bekliyor. Hayır, hayır, tabii ki hayır dememi bekliyor.

Of. Elbette. Değil.

Ama ben öyle demiyorum.

Yeni bir acı dalgası içime dolduğunda yutkunuyorum ve daha büyük bir sessizlikle bu imaya kilitleniyorum.

Bu düşünce ona bir balyoz gibi iner ve gözbebekleri dev mürekkep lekelerine dönüşür. "Hayır. Yok..." Sesi, söylemediğim her şeyin ağırlığı altında kırılıyor. "Başka kimse yok..." Ben öylece donmuş ve dilsiz bir şekilde dururken, o nefessiz bir soluk veriyor ve yüzü buruşuyor. "Aman Tanrım."

Kalbim parça parça sökülürken dünyam dönüyor, eğiliyor, patlıyor.

Hala cevap vermiyorum.

"Başka bir kadın mı var?" diye soruyor, nefes alış veriş daha düzensiz, daha dengesiz hale geliyor. Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyor. "Biriyle yattın mı? Cevap ver Gabe, yoksa yemin ederim-"

"Evet," diye ağzımdan geçiriyorum, kelime ben durduramadan ağzımdan kaçıyor. "Birini becerdim."

Sinsi yalan içimden döküldüğünde yüzümü kaplayan dehşeti gizleyemeyeceğimi biliyorum, tıpkı onun gözlerindeki ışığı söndüren kendi dehşetini gizleyemediği gibi.

Midem bulanıyor ve bacaklarım beni dik tutmak için savaşıırken titriyor. "Dün gece," diye devam ediyorum, sesim çatallaşarak. "Bu yüzden mesajına cevap vermedim. İşten sonra bara gittim. Çok fazla içtim. Eskiden çıktığım bir kıza rastladım ve onun evine gittik... sonra da seks yaptık." Sahte itiraflar içimden pürüzlü mermi noktaları gibi dökülüyor. Ter derimi kayganlaştırıyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Özür dilerim. Seninle olan bu ileri geri konuşmalar beni bunalttı ve kolay bir şeye ihtiyacım vardı."

O satın alır.

Bir kova buzlu su gibi üzerinden akıp gidişini izliyorum.

Buna inanıyor; gerçekten inanıyor - ona böyle bir şey yapabileceğime *inanıyor*.

Sanki o benim bütün dünyam değilmiş gibi. *Her şeyim*.

"Senden çok nefret ediyorum." Kelimeleri küçük kâğıt kesikleri gibi söylüyor, zor fark ediliyor ama yeterince acıtıyor. "Bana bunu yaptığina inanamıyorum... her şeyden sonra..." Parmaklarını saçlarında gezdirip yüzüne doğru iterken panikle inliyor. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

Gözlerimi hızla kırıştırarak gözlerimden akan yaşları zorluyorum. "Güzel. Bunu yaparsan daha kolay olur."

İçinden bir hıçkırık kopuyor ve iki eliyle göğsümü iterek öne doğru atılıyor. "Seni pislik. Seni *pislik*," diye hırlıyor. "İğrençsin. Bir korkak, bir hilekâr. Bir *şaka*."

Tökezleyerek geri döndüm. Panik beni ele geçiriyor, onu inandırdığım şeyin ciddiyetini tam olarak kavradığımda pişmanlık kanımı zehirliyor. "Siktir, bebeğim," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim."

"Ben senin bebeğin değilim! Senin hiçbir şeyin değilim. Sadece git. Çık dışarı. Evimden defol." Beni tekrar itti, sonra tekrar, ve tekrar. "*Git!*"

"Özür dilerim." Omuzlarına uzanıyorum, ellerim onun artık benim olmadığına inanmayı reddediyor. Bu çok fazla acıtıyor. Bu beni öldürüyor. "Tabs..."

"*Dokunma* bana!" diye çığlık atıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor. "Git, git, *git*. Senden nefret ediyorum. Benimle bir daha asla konuşma. Keşke seninle hiç tanışmasaydım." Beni itip kakmaya devam ediyor, kürek kemiklerim ön kapıya çarpana kadar beni geriye doğru itiyor. "Benden uzak dur, Gabe. Beni *hasta* ediyorsun," diye tükürdü. "Babandan daha iyi biri olmadığını bilmeliydim."

Sözleri içimi
parçalıyor. İçimi
boşaltıyorlar.

Yavaşça başımı sallıyorum, bunu hak ettiğimi biliyorum, harekete geçirdiğim şeyin bu olduğunu biliyorum. Parmaklarım saçlarımı karıştırıyor, gözyaşlarım gözlerimi ısırtıyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ona gerçeği söylemek istiyorum. Her şeyi itiraf etmek istiyorum- Hayır, başka kimse yok, sadece o var. Bunu onun *için*, kızı için yapıyorum. *Kızlarım için*.

Ama yapamam, çünkü o zaman burnunu sokar. Dürtecek. Silahsız, zırhsız, korumasız bir şekilde savaş alanına doğru yürüyecek ve o canavarlar onu yere serecek.

Böylesi daha iyi.

Arkamda bıraktığım yıkımdan kaçarken ön kapıyı arkamdan kapatma zahmetine girmeden hızla dönüp açıyorum. Bacaklarım tökezliyor ve ayaklarım takılıyor, sendeleyerek çimenlikten geçip kendimi arabamın sürücü koltuğuna atıyorum.

Anahtarı kontağa sokarken bocalıyorum, hıçkırıklara boğuluyorum ve yukarı bakmak gibi büyük bir hata yapıyorum.

Orada, ondan kaçışımı izliyor. Dizlerinin üstünde.

Ön sahanlığa yığılmış.

Göğsünü tutuyor ve hüngür hüngür ağlıyordu.

Gırtlaktan gelen bir feryatla parmağındaki yıldız yüzüğü koparıp ön bahçeye fırlattı. Arabamın yanından sekerken çınıyor. "Senden nefret ediyorum, senden *nefret* ediyorum, senden *nefret* ediyorum!" diye feryat ediyor, sonra öne doğru eğilip yüzünü ellerinin arasına gömüyor, vücudu ihanetle titriyor.

Siktir, siktir,

siktir. SIKTIR!

Ayağımı gaz pedalına çarptım. Yumruklarım direksiyonu döverek, gözyaşlarım yüzümden akarak ve pişmanlık hırıltıları boğazımı parçalayarak onun garaj yolundan uçarak çıkıyorum.

Ben düşerken.

Mola.

Geber.

Yolun kenarına çekip arabamdan inmeden ve otoyola kusmadan önce sadece bir mil gidebildim.

BÖLÜM 36

TABITHA

"Y Yorgun görünüyorsun, Tabitha. Yeterince uyuyor musun?"
Şaşkınca gözlerimi kırıştıyorum, başım ağır çekimde kalkıyor. Martha Gleason endişeli gözlerle beni incelerken grafit gökyüzü

yaklaşan fırtınalara hazırlanıyor. Çenem yukarı kalkıyor, bakışlarım gökyüzüne doğru kısılıyor. "Yağmur yağacak gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

"Evet, sanırım bir fırtına çıkmak üzere." İç çekiyor. "Daha birkaç dakika önce gökyüzü pırıl pırıldı. Havanın bu kadar çabuk değişmesi ne tuhaf."

Evet.

Komik.

Hope elbisemin eteğini çekiştiriyor, yumruğu çilekli dondurma külâhının kalıntılarıyla yapış yapış. "Sallan," diyor.

Ebeveynler ve çocuklar araçlarına doğru kaçıırken oyun alanı boşalmaya başlıyor, yasaklayıcı gökyüzü saatli bir bomba gibi hareket ediyor. Gülümsemeye zorlayarak bankta eğiliyorum ve bebeğimi kucağıma alıp kucağıma oturtuyorum. "Yola çıkmamız gerek, Balkabağım. Yağmur yağmak üzere."

Başparmaklarını ve parmaklarını birbirine yapıştırıyor, sonra onları oynatıyor. "Örümcek şarkısı."

Martha yanımızdaki yerinden bizi izlerken, koyu mavi gözlerinde parıldayan sıcaklıkla Itsy Bitsy Spider şarkısını söylüyoruz. Echo memnun bir şekilde ayaklarının dibine yayılmış, dondurma parçalarının düştüğü çimenleri yalarken, Martha'nın eline deri bir tasma dolanmış.

Beni ikinci kez ziyarete geliyor. Geçen hafta kendimizi aynı parkta bulduk, yakındaki dondurmacıyı ziyaret ettikten sonra Umut'un salıncaklarda ve kum havuzunda oynamasını izledik.

Güzel bir gündü.

Tepemde bir fırtına ve göğsümde bir kasırga varken bugünden daha iyi bir gündü.

Hope onu gıdıkladığımda ve parmaklarım koltuk altlarında gezinen küçük örümceklermiş gibi davrandığında kıkırdıyor. Onun kahkahaları kalbimin kontrolden çıkmasını engelliyor.

"Sorumu geçiştirdin," diyor Martha, yumuşak bir gülümsemeye dudaklarını bükerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Donup kalıyorum, boğazım enkazla doluyor.

Nasıl hissediyorum?

Ona bu içi boş, kalbe batan duyguyu kıyaslayabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim ama bu yalan olurdu. Sanki bayıltılmışım, damarlarım zehirlenmiş, sonra ellerim arkadan bağlanmış ve gözlerime mil çekilmiş bir halde ormana atılmışım gibi hissediyorum. Önümde hiçbir şey göremiyorum. Panikledim, yaralandım, başım döndü. Toprak ve kırılmış dallar arasında sürünerek ilerlerken her şey birbirine karışıyor, derim sıyrılıyor, midem düğümleniyor. Yardım çığlıkları atıyorum, birinin beni bulup gözlerimdeki bağı çözmesini ve beni güvenli bir yere taşıyıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini umuyorum.

Evet, bu duyguya fazlasıyla aşinayım.

Ama bu sefer beni kurtarmaya gelen bir iyiliksever yok. Sadece ben varım.

Yalnız, kırılmış ve acı içinde kaybolmuş.

Sırtımda bir bıçakla ormanda dolaşıyordum.

Ama dudaklarındaki gülümsemeyi silmek istemiyorum, bu yüzden Hope'u dizlerimin üzerinde yukarı aşağı zıplatırken ona omuz silkmeyi teklif ediyorum. "Haklısın, pek iyi uyuyamıyorum. İş programım çok yoğun ve fazladan vardiyalar alıyorum."

"Çok çalışkansın," diye düşünerek kolumu sıkmak için uzandı. "Hope için harika bir rol model. O gerçekten kutsanmış biri."

"Onu
özlüyorum."

Gözlerim
buğulandı.

Onu çok özlüyorum, özellikle de şimdi. Artık dayanağım yok, etrafımda kırılmış parçalarımı bir arada tutan kollar yok, korkunç sessizliği bir şaka ya da güzel bir sözle delecek kimse yok.

"Bu sefer kendini kurtarmak zorunda değilsin. Artık yalnız değilsin."

Çok fazla yalan; çok fazla tutulmayan
söz. Her zaman yalnızım.

Sonsuza dek, umutsuzca yalnızım.

Sıkıntılı bir nefes alıp başka tarafa bakıyorum.

"Ah, Tabitha," diyor nazikçe, avucunu kolumda bir aşağı bir yukarı ovuşturarak. "Torunumuzla bu özel zamanı geçirmemize izin verdiğin için ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsin. Senin için kolay olmadığını biliyorum. Onu çok özlediğinizi biliyorum."

Bir damla gözyaşı süzülüyor. Başımı sallıyorum, kirpiklerim dalgalanıyor. "Biliyorum ama anlıyorum. Onunla bu zamana ihtiyacın vardı. Aradaki mesafenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Daha yakına taşınmayı planlıyoruz. Galena'da satın aldığımız yazlık ev sonunda ana ikametgahımız olacak. Geçiş süreci umduğumuzdan daha fazla zaman alıyor."

"Seni daha yakında görmek çok güzel olacak." Dalgınca mercan rengi elbisemin yıpranmış saçaklarını karıştırıyorum, tahta kaldırımda giydiğim. Hız treninden indiğimde bir cıvataya takılmıştı. O anda fark etmemiştim, kendimi sonsuz mutluluğa kaptırmıştım. "Tüm mesaj güncellemeleri ve görüntülü sohbetler için minnettarım. Ve bu ziyaretler. Gerçekten yardımcı oluyorlar."

Gökyüzü gök gürültüsüyle çatlıyor.

Elimdeki metalik yüzüğü yumruklayıp göğüslerimin arasında sallanırken parmağımda bir zamanlar başka bir yüzüğün bulunduğu yeşilimsi lekeyi görmezden geliyorum. O parmak şimdi boş, yüzük çoktan gitmiş. Muhtemelen ait olduğu yerde, moloz ve toprakla birlikte garaj yolumun çatlaklarına gömüldü.

Yağmur yağmaya başlıyor ve hafif bir çiseleme saçlarımızı ve giysilerimizi ıslatıyor.

Martha, Hope'u kollarının arasına alarak bana, "Pekâlâ, gitmeliyiz," dedi. "Onu iki hafta içinde eve geri getireceğiz. Hangi günler izinli olduğunu söyle, öğle yemeği için buluşabiliriz. Pat'le birlikte Eylül'ün ilk haftası."

"Tamam. İş programıma bir göz atacağım."

Çocuğumu teslim etmek yanlış geliyor. Onu pratik bir yabancıya vermek.

Güvenmek için.

Onları banktan kalkarken izlerken kalbim şüphe ve endişeyle çarpıyor, çiseleyen yağmur sürekli yağmura dönüşüyor. Echo yanlarında yükseliyor, kürkü ıslak ve sıırıslıklam. Titrediğinde, damlacıklar uçuşuyor.

Onlar ayrılmadan önce eğilip Hope'un tombul yanağını öpüyorum. "Annen seni seviyor, Balkabağım. Seni çok özledim."

"Güle güle anne," diye mırıldanıyor ve dudaklarıma tatlı bir öpücük

konduruyor.

İkimiz de kıkırdıyoruz ve parmaklarımızı onun yağmur suyundan kıvrılıp kabaran koyu renk saç tutamlarında gezdiriyorum.

Gözlerimde yaşlar ve boğazımda bir yumru ile onları uğurlarken Hope "Gab?" diye seslendi.

Yumru on kat büyüyerek bir kayaya dönüşüyor. Boğuk bir sesle cevap veriyorum. "O... o selam söylüyor, bebeğim. Büyükannen ve büyükbabanla iyi eğlenceler. Haftaya görüşürüz."

"Güle güle!" Martha bana ısıltılı bir gülümseme fırlatırken eli hantal bir el sallıyor. Siper almak için yarışıyorlar, kiralık bir arabaya atlıyorlar ve oyun parkından çıkıyorlar.

Orada öylece durup boş gözlerle ve boş kollarla boş arsaya bakıyorum.

Yağmur kovalar halinde yağıyor ve beni ürpertiyor. Dişlerim takırdıyor. Saçlarım alnıma dökülüyor.

Eve gitmeliyim ama sandaletlerim çamura batarken bacaklarım boşta kalıyor.

Tek yaptığım orada durup çenemi gökyüzüne doğru eğmek ve yüzüme sıçrayan yağmur damlalarına göz kırpmak.

Kendime yeni bir yuva kurmak için aylarca uğraştıktan sonra yeniden inşa etme çabalarım moloz ve harabeye dönüştü.

Dört duvar, bir çatı, özgürce koşmak için bir avlu. Güneş ışığını içeri almak için uzun pencereler. Beni sıcak tutacak bir şömine.

Ve bu beni öldürüyor çünkü anlamıyorum.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Nedenini bilmiyorum.

Onun da neden burada yaşayamadığını asla bilemeyeceğim.

ŞEYTAN DİŞLERİNİ SIZDIRDIĞINDA, ya kendinizi gizler ve ısırick izleriyle tek başınıza ilgilenirsiniz ya da etrafınızı kahkahalarla ve iyi insanlarla sarar ve yaralarınızı sarmanıza yardım etmelerine izin verirsiniz.

Normalde saklanan biriyimdir ama bu gece? Arkadaşlarıma ihtiyacım var.

Dean Cora'nın kucağından bir avuç patlamış mısır çalarken Cora kaseyi onun ulaşamayacağı bir yere koymaya çalışıyor. Cora kıkırdıyor. "Açgözlü."

"Açgözlüsün, Corabelle. Patlamış mısırı rehin tutmak zalimce ve muhtemelen yasadışı."

Bir avuç dolusu ağzına atıyor. "Yüzün yasadışı."

Bir sırtış uzamadan önce bir kaş yaylanıyor. "Güzel." Kaseye doğru tekrar hamle yapıyor, sonra kase devrildiğinde donup kalıyor, patlamış mısır yağlı, sarı taneler halinde kanepenin üzerine serpiliyor. "Hoppala."

Arkama yaslanıp başımı sallarken ağzımda bir gülümseme beliriyor. Kanepede minderlerimden başıboş patlamış mısır parçalarını koparmalarını, ara sıra bir tanesini birbirlerine fırlatmalarını ve ardından tereyağlı bir öpücük için eğilmelerini izliyorum. Görüntü hem sevimli hem de yürek parçalayıcı.

Cora yarısı yenmiş kâseyi aralarına koyuyor ve çiğnerken bana sesleniyor. "Tamam, belli ki bu o acil arkadaşlık buluşmalarından biri. Bana neler olduğunu anlat." Kanepede bana doğru dönüyor, ayaklarını yukarı çekiyor ve pembe gecelik giyen Yorkshire terrier desenli çorabını karıştırıyor. "Gabe'di, değil mi?"

Adımı duyunca kalp atışlarım düzensiz bir şekilde hızlanıyor. "Nereden biliyorsun?"

"İlişkilere özgü kalp ağrısı konusunda uzman sayılırım." Dean'e özür dileyen bir bakış fırlatır. "Alınma ama."

Biraz yüzünü buruşturuyor.

Boğazımı temizliyorum ve minderlere geri yerleşiyorum. "Evet. Gabe hakkında." Kelimeleri nasıl çıkaracağımdan emin değilim. Kelimeler boğazımda kıvrılmış, büyümüş kökler gibi birbirine karışıyor. "O, şey... biriyle yattı," diye itiraf ediyorum, içimde bir hayati organ daha büzüşürken. "Ben olmayan biriyle."

Dean öne doğru eğiliyor ve Cora'nın etrafından şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Vay be. Sen ciddi misin?"

Evet.

Sanırım öyle.

Bilmiyorum.

İnsanları okumakta her zaman iyi olmuşumdur. İçgüdülerim güçlü ve iyi öğretilmiş. O geceyle ilgili bir şeyler aklıma yatmadı, içime sinmedi ama başka hiçbir senaryo da mantıklı gelmiyor. Çürük "gerekçelerini" dinledikten sonra bana aramızdaki ilişkinin bittiğini söylediğinde ona inanmadım. Ve sonra, ben bunun ne olabileceği üzerine kafa yormaya çalışırken, sanki benim ölümcül düşünce trenime sırtını dayamış gibiydi.

Sanki ona gümüş bir tepside uydurma bir senaryo sunmuşum da o da bu tepsiyi suratıma çarpmış gibi.

Yine de gözlerindeki bakış. O bakış her gün peşimi bırakmadı. Ağlıyordu, kalbi kırılmıştı. Kendini zor tutuyordu. Başka bir kadınla yattığı için, bana en kötü şekilde ihanet ettiği için kolayca suçluluk olarak açıklanabilecek olan şey... başka bir şey gibi hissettirdi.

Başka bir şeymiş gibi hissettim çünkü onu tanıyordum. Onu tanıdığımı sanıyordum.

Boğazımdaki külleri yutarak hafifçe omuz silkiyorum. "Sanırım. Bana söylediği buydu."

"Ona inanmıyor musun?" Cora merak ediyor, yüz ifadesi dehşet içinde. "Lanet olsun, Tabitha. Çok özür dilerim. Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?"

"Bilmiyorum. Belki de yalan söylemiyordu. Belki de inkârın içinde boğuluyordumdur."

Kalçalarının üzerinde öne doğru eğilen Dean bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Olaydan önceki günlerde işler nasıldı? Garip ya da şüpheli davranıyor muydu?"

Zihnim tatlı, mükemmel anılarla dolup taşıyor.

Bana dokunuşunu, bana sarılışını. Söylediği sözler, *Tanrım*, o güzel sözler. O gece ayaklarımın dibine bıraktığı bombadan, duymadan edemediğim patlamadan daha yüksek sesle çınlamayı başaran tek kelimeler onlar: "*Evet. Birini becerdim.*"

Gözlerimin arkasında sıcak basınç yanıyor. "Her şey inanılmazdı. Kolay kolay güvenmem ama ona olan güvenimden bir kez bile şüphe etmedim. Asla. Hiç çaba harcamadım. O benim kayamdı, dayanağımdı. Onun sevgisini iliklerime kadar *hissettim*... anlıyor musun?"

Birbirlerine bir bakış atarlar.

Elbette biliyorlar. Herkesten daha iyi biliyorlar.

Cora'nın eli Dean'in kucağına doğru kayıyor ve dizini kavıyor, Dean de elini Cora'nın elinin üzerine koyuyor. Cora alt dudağını dişleyerek dikkatini bana geri veriyor. "Bu çok garip. O zamandan beri seninle hiç temasa geçti mi? Özür dilemek, yalvarmak için herhangi bir girişimde bulundu mu?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Telsiz sessizliği var."

Cora'nın elini sıkarken Dean'in kaşları çatılıyor. "Adamı tanıyormuşum gibi davranmayacağım ya da ikinizin nasıl bir dinamik paylaştığınızı tam olarak anladığımı iddia etmeyeceğim... ama bir iki şey biliyorum.

bir şehit." Ayaklarına bakıyor. "Daha büyük bir iyilik için zor bir şey yapmak hakkında."

Cora'nın gerildiğini, çenesinin göğsüne düştüğünü, bir yandan çorabının ipini karıştırmaya devam ederken diğer eliyle boynundaki kalp kolyeyi kurcaladığını izliyorum.

Nefesim titreyerek kesiliyor.

Dean siyah saçlarını karıştırarak koltukta kayar. "Bilmiyorum. Belki de perde arkasında bir şeyler dönüyordur, seni korumaya çalıştığı bir şeyler. Belki de bir tür kriz geçiriyor ve senin buna dahil olmanı istemiyor. Çok şey yaşadın Tabitha. O bunu biliyor. Seni daha fazla travmaya sokmak istemiyor olabilir."

Yutkunuyorum. "Bana yaşattıklarından daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Sonra bocalıyorum, derim kaşınıyor. Soygunu, o gece nasıl davrandığını, benden bir şey sakladığına nasıl ikna olduğumu düşünüyorum.

"Polise karşı dürüst müydün?"

"Soyuldum."

Gözlerimin içine bakmadı, tıpkı o gece oturma odamda bana karşı güvenli kelimemi kullandığında yüzüme bakmadığı gibi.

Düşüncelerim zamanda geriye gitmeye devam ediyor.

"Seni kaybedeceğimi sandım." "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bana.

Benim için endişeleniyordu.

Parçaları bir araya getirmeye çalışırken kalbim hızlanıyor ama çok fazla parça eksik. Hiçbir şey mantıklı değil, hiçbir şey uymuyor.

Cep telefonumu çıkardım ve sosyal medya uygulamamı açtım, neler olabileceğine dair herhangi bir belirti aramak için onun akışında gezindim. Hiçbir şey yoktu. Haftalardır bir şey paylaşmamış. Zaman tünelineki son etkinlik, Atlantic City'deki roller coaster'dan onu etiketlediğim canlı video.

Videoya ekli fotoğrafa bakınca midem bulanıyor. Dudaklarımızın birbirine değdiği anı takip eden saniyenin görüntüsü. Onun gözlerindeki sarsılmaz aşk. Benimkilerdeki işkence edilmiş, bastırılmış aşk. Dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme, sanki dudaklarımızın az önce en ufak bir an için bile olsa birbirine değdiğine inanamıyormuş gibi.

Gözyaşlarım dökülmek üzereyken nefesimi zor tutuyorum.

Telefon elimde titrerken Cora omzumun üzerinden bana bakıyor. "O videoyu izledim," diye mırıldanıyor. "Çok cesurdun."

Cesurdum.

Kendimle gurur duyuyordum. Çok gururlu, çok mutlu, ruhumu parçalayan bir aşkın içine düşmenin eşiğindeydim.

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Cora yanımda doğrulmadan önce birkaç vuruşluk ağır bir sessizlik çöküyor. "Bir fikrim var. Birlikte bir video çekelim."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Canlı bir video. Hepimizin bir sürü takipçisi var. Eğlenceli olabilir," diye öneriyor ve onay için Dean'e bakıyor. Dean omuz silkerek başını sallıyor. "Yani, belki bir süreliğine dikkatini dağıtır. Kafanı dağıtır."

Bu fikir biraz cazip. Yağmurdan kısılmış saçlarım ve kan çanağına dönmüş gözlerimle binlerce izleyici tarafından görülmeye hazır olduğumdan emin değilim ama bunu tek başıma yapmayacağım. Cora ve Dean burada.

Dudaklarımı birbirine dolayarak hafifçe başımı sallıyorum. "Tamam. Bunu yapabiliriz."

Cora bana yaklaşıyor, dalgalı altın rengi saçlarını düzeltiyor ve fildişi bluzunu düzeltiyor. Telefonumu kapıyor ve tuşlarla oynayarak şöyle bir başlık yazıyor: *"Survivor Günlükleri, Birinci Bölüm: saçmalıklar ve patlamış mısır kavgaları muhtemel. Sorularınızı getirin!"*

Bir sırtış ağzını aydınlatıyor. "Hazır mısınız?" Hazır ya da değil, Canlı düğmesine basıyor ve üçümüz de görünene kadar telefonu önünde tutuyor.

Ben kadrajdan çıkmaya çalışırken yüzlerce izleyici dereye akın ediyor. Dean far ışıkları altındaki bir geyik gibi görünürken, Cora cesaret ve coşku saçıyor.

"Hey, çocuklar! Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedik. Dean ve ben bunu daha önce hiç yapmadık ve genellikle röportajlardan ve medyanın ilgisinden kaçınmaya çalışıyoruz, ancak Tabitha sizinle farklı bir ışık altında bağlantı kurma fırsatını görmemi sağladı. Belki ihtiyacı olan birine bir gülümseme getirebiliriz. Bence diğer insanların kendi acılarının üstesinden gelmelerini izlemekte iyileşme ve büyüme var." İzleyiciler bir dakikadan kısa bir süre içinde beş bine ulaşır. Cora yutkunur, sonra dirseğiyle Dean'e vurur.

"Selam." Gülümsemesi gergin.

Gözlerimin yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde sorular gelmeye başladı.

Fark ettiğim ilk soru yüzümün ısınmasına neden oluyor ve burnumu kırıstırıyorum.

Harika görünüyorsunuz! Dean, Cora senin tek gerçek aşkıken neden yıllarca Cora'nın kız kardeşiyle birlikte oldun?

Vay be.

Cora titrek bir kahkaha atar ve boğazını temizler. Dean gözlerini kaçırıyor ve bir avuç patlamış mısırı ağzına atıyor.

Üçünüzün arkadaş olmasını seviyorum. İlk çabayı kim gösterdi?

Cora konuşur. "Yaptım aslında. Bunun doğru bir hareket olduğundan emin değildim.

Çünkü özel hayatına müdahale etmek istemedim ama bir şey beni ona ulaşmaya zorladı. Ve bunu yaptığımı çok memnunum. Tabitha gerçekten de tanıdığım en dirençli insan. O bir melek."

Omzumla ona vurup ekrana gülümserken kalbim şefkatle çarpıyor. "Haberı çıktıktan sonra Cora'ya ulaşmayı düşündüm ama ona biraz zaman tanımak istedim. İyileşme ve süreç için zaman."

O bodrum nasıldı?

Aramızda bir anlık üzücü bir sessizlik oldu.

Önce ben cevap veriyorum, cevap serbestçe dökülüyor. "Göz açıcı," diye cevap veriyorum. "Dehşet verici, korkunç, acı verici, dehşet verici olduğunu söylemek kolay. Kesinlikle bunların hepsi vardı, ama çoğunlukla... göz açıcıydı. Günlük hayattaki küçük nimetleri takdir etmenizi sağlıyor. Şafakta çimenlerin üzerindeki çiğ. Gün batımının her eşsiz rengi. Sevdiğiniz bir şarkının nakaratı tarafından her zaman gölgede bırakılan köprüsü. Kelebekler, sıcak çay, yaz mevsiminde taze lavanta kokusu." Gözlerim doluyor ve duygularımı kırıştıyorum. "İnsanlar da," diye ekliyorum. "Özellikle insanlar. Artık kimseyi hafife almıyorsun. Arkadaşlıklarınıza, bağlantılarınıza değer veriyorsunuz. Hayat çok güzel bir şekilde kırılın."

Cora başını yana eğerek şakağını omzuma yaslıyor. "Bu mükemmel bir cevaptı."

Başka sorular da geliyor, üstesinden gelinemeyecek kadar çok. En sevdiğimiz yemekler, canlı bir anı, bir kitap tavsiyesi. Bazı sorular çok kişisel, çok çiğ ve birçoğu bizi kaçıran kişiyle ilgili. Bunlardan kaçınıyoruz. O hiç var olmamış gibi davranıyoruz, çünkü var olmak onun hak ettiğinden daha fazlasıydı.

Sonunda ortam aptalca bir hal alıyor ve yeni bir patlamış mısır savaşı başlıyor; kahkahalar, neşe ve çok fazla sevgi var. Dean kaburgalarını gıdıkladığında Cora kıkırdarak kameraya son kez veda ediyor ve videoyu kapatıyor, telefon yere düşerken hepimiz el sallayarak vedalaşıyoruz.

Zemin. Onu öpmek için kendine çekiyor ama hâlâ gıdıklıyor, o da hâlâ gülüyor ve ben de bunu istiyorum.

Bunu istiyorum.

Ama bende böyle bir şey yok, bu yüzden onlarla birlikte gülüyorum, onların sevgisini yaşıyorum ve Cora kazara saçma Yorkie çoraplarıyla bana tekme attığında, daha fazla kahkaha, sırtımı büken, gözyaşlarına neden olan kıkırdamalar halinde benden dökülüyor.

Gülüyorum, gülüyorum, gülüyorum.

Karnım ağrıyor. Yanaklarım ıslak, neşeyle çizgili.

Sonra, yavaş yavaş, giderek, bu kahkaha farklı bir ses alır. Ses tonu belirgin bir çatırtıyla değişir ve tempo sola doğru salınarak keskin bir dönüşle yıkıma dönüşür.

Kemerimi bağladım.

Her iki kolum da içimdekilerin dışarı taşmasını engellemek istercesine karnımın üzerine düşüyor ve öne doğru yalpalıyorum, evrenim eğiliyor, eksenini kayıyor. Hıçkırıklar vahşi bir ele geçirme gibi kendi hayatlarına bürünüyor ve bedenim kanepenin kenarından kayarak morartıcı bir darbeye yere düşüyor.

Yana doğru eğildim, kollarım hala ortama kıvrılmış, dizlerimi göğsüme çekmiştim. Ben hüngür hüngür ağlarken Cora ve Dean'in yerde bana katıldıklarını hayal meyal fark ediyorum. Organın yavaşça atan parçaları ölmekte olan bir gül gibi soluyor, yaprakları birer birer toprağa karışıyor, ta ki dikenli bir gövdeden başka bir şey kalmayana kadar.

Beni kucağına sürükleyen Cora, gözyaşlarımı sustururken yanaklarımdaki saçlarımı okşuyor ve alnıma teselli sözcükleri fısıldıyor. Dean kamburunun üzerine oturup Cora'nın sırtını sıvazlıyor, o beni teselli ederken ben de onu teselli ediyorum.

Ve bunda bir rahatlık var.

Bazen sevginin galip geldiğini bilmenin güzelliği vardır. Güven, kırılğan olsa da vardır. Zor olsa da sadakat vardır.

Havanın bu kadar çabuk değişmesi çok komik.

Ama içten içe yağmurun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum.

37. BÖLÜM

GABE

Iir şeyin yokluğunun, en belirgin şeymiş gibi hissettirebilmesi büyüleyici. Hiçliğin uğultusu her odada yankılanarak en yüksek sesi çıkarır. Açık bir delik, bel kırıcı bir ağırlıktır. Eksik parça en ağır parçadır. Tek görebildiğim, hissedebildiğim ve nefes alabildiğim onun lanet olası kaybı.

onlarca kez oynattım.

O kadar çok ki, sayısını unuttum.

"Hayat çok güzel kırılğan," diyor kameraya, gözlerini kırpmadan, sanki akklı başka bir yerdeymiş gibi. Belki yine o bodrumdaydı, sevgilisinin gözlerinin önünde kan kaybından ölmesini izliyordu. Belki de yine oturma odasıdaydı, *ben onu* kan kaybından öldürürken.

Bağlanmış ve asılmış, baş aşağı, şah damarına bir kesik. Her damlasının akıp gittiğini hissetmek için hâlâ hayatta.

Geri sar, geri sar, geri sar.

Keşke geri sarabilseydim. Neyi farklı yapardım ya da hangi ana geri sarardım emin değilim ama her yer buradan, bu kıyamet sonrası duygusal cehennemde debelenmekten daha iyidir. Muhtemelen Delaware gezimize, saçlarında rüzgâr, pembe dudaklarında bir gülümseme ve parmağında küçük bir yıldız yüzükle müzikle dolu araba yolculuğumuza geri dönerdim. Ya da turistlerin ve sokak sanatçılarının arasında yavaşça dans ettiğimiz tahta kaldırıma. Belki de misafir yatak odasında, lavanta kokulu mumlar gözlerini sulandırırken ve serin çarşaflar geceliğine dolanırken. Çalınmış öpücükler, ravent turtası ve güneş yanığı yanaklar.

Hayat çok güzel bir şekilde kırılğan.

Öyle, gerçekten öyle ama aşk? Hayır, aşk hiç de kırılgan değildir. Uzun ömürlü, kemik kıran ve sarsılmazdır. Gerçek aşk, koşullar ve zor kararlar yüzünden kırılmaz ya da sönmez. Siz istediğiniz ya da *yalvardığınız* için çözülmez. Bu tür şeyler sadece acı verir. Bu tür şeyler sadece sevginin daha da derine batmasına neden olur, ta ki siz o sevgide boğulana kadar. Boğulana kadar. Hala nefes alırken kan kaybedersiniz. Aşk size yapışır, sizi tüketir ve sonra peşinizi bırakmaz. Sonsuza kadar.

Aşk kırılgan değildir.

Lanet olası kırılmaz. Ne yazık ki

kalplerimiz öyle değil.

Yaz sonu güneşi tenimi ısıtırken, garaj yolumdaki nakliye kamyonuna yaslanıp saati kontrol ediyorum. Saat gibi işliyor, Stoney sanki gölgelerden çıkıp gelmiş gibi kaldırımdan bana doğru yürüyor. Dudaklarım küçümsemeyle büzülüyor.

"İyi haberler bekliyorum," diye mırıldanıyor, parmaklarının arasında bir sigara. Yanağını kaşıyor, bakışları kısa bir süreliğine kutu ve mobilyalarla dolu nakliye kamyonuna takılıyor. "Alıcım geldi mi?"

Kamyonetin yanından kalkıp ona doğru yürüdüm, uyuşmuş hissediyordum. Beni burada, garajımın önünde deşebilirdi ve ben hiçbir şey hissetmezdim. "Evet, evi aldı," dedim ona. "Parayı on gün içinde alacak. Arabamı da sattım, yani senin lanet paranı alacağım. Sadece o zamana kadar ihtiyacım var."

"Bana sözleşmeyi göster."

Çenemi sıkarak telefonumdaki sözleşmeyi açıyorum ve ekranı ona doğru eğiyorum.

Kanıtın fotoğrafını çekerken gözleri kısılıyor. "Bu 450,000 dolarlık bir satış fiyatı gösteriyor. Kova içinde bir damla."

Telefonu tekrar cebime sokarken bakışlarım soğuk ve ölü. "Parayı alacağım."

Param olmayacak ama bir şeyim olacak. Ve geri kalanı için pazarlık yapacağım.

Görünüşe göre bankalar altı rakamlı devasa nakit çekimlerine izin vermeye pek hevesli değiller. Evim için şaibesiz bir alıcı bulsam bile, resmi olarak ne zaman kapatacağımızı bilemezdim ve o parayı elime geçirmem neredeyse imkansız olurdu. Banka havalesi söz konusu bile olamazdı çünkü suçlular hırsızlıklarının takip edilemez olmasını tercih ederler.

Stoney beni evleri kapıp kâr amacıyla satan tehlikeli yoldaşlarından biriyle tanıştırdı. Şansıma, evim iyi bir konumda, sağlam bir tamirci, bu yüzden masanın altında bir anlaşmaya kilitlendik.

Eğer bu yol kapanmış olsaydı, ne yapardım hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen Tabitha'yı tanık korumaya zorladı.

Stoney dilini tıkırdatıyor. "İki hafta içinde sihirli bir şekilde yarım milyon dolardan fazla para bulacağına inanmam mı gerekiyor? Oh, Gabe, zekamı hafife alıyorsun. Bu hiç akıllıca değil."

"Neye inandığın umurumda değil," diye karşılık veriyorum. "Beni öldürmekten çekinme, ama o zaman paranı alamazsın. Her şeyimi sattım, banka hesaplarımı boşalttım. Artık adıma hiçbir şey yok, tebrikler. Beş parasızım, evsizim ve kalbim kırık."

Başını yana eğiyor, sinsi bir sırıtışla kollarını kavuşturuyor. "Hiçbir şeyin yok demezdim, değil mi? Ne de olsa o hâlâ sende."

Alaycı bir kahkaha attım. "Hayır, gülmüyorum. O artık resimde yok. Benden nefret ediyor."

Bir baş eğme daha, bir sırıtma daha. "Ne kadar trajik." Hiçbir fikri yok.

Ona ters ters bakarken dişlerim birbirine çarpıyor ve hiçbir şey söylemiyorum.

Stoney dudaklarını yuvarlıyor, beni inceliyor. Zihinsel olarak şartlarımı değerlendiriyor, seçeneklerini tartıyor. Telefonu çaldığında, ona hızlıca bir göz atıyor ve havalı bir iç çekişle doğruluyor. "Pekâlâ o zaman." Telefonunu bir kenara koydu. "On gün içinde. Ödemenin tamamını size vereceğim adrese getirin. Derhal ve silahsız olarak gel. Hile yok, dublör yok." Güneş gözlerindeki neşesiz parıltıyı aydınlatıyor. "Sevgili bayan arkadaşının bugünlerde sana karşı pek sevgi beslemediğine inanmakla birlikte, ona karşı hislerinin değişmediğinden eminim. Sonuçların da değişmediğini göz önünde bulundurarak aptal olmamanızı tavsiye ederim."

Islık çalarak uzaklaşmadan önce söylediği tek şey bu, kaldırımında yarı eğilerek yürüyor ve köşede kayboluyor.

Jackson Walsh'un şartlarımı kabul edeceğinden emin olduğum için bu kez tehdit beni korkutmuyor. Bu hamamböcekleri ne kadar soğuk ve duygusuz olsalar da, her şeyden önce iş adamları.

Yetersiz eşyalarımın oluşmuş bir kutuyu almak için eğildiğimde, Sydney'in cipinin açık pencereden çalan bir Smashmouth şarkısıyla araba yoluna girdiğini görüyorum.

Harika. Daha fazla yalan ve aldatma zamanı.

"Ne haltlar dönüyor?" Cipten fırladı ve dağınık bir topuz ve Nirvana albüm kapağının boyalı bir tişörtüyle yanıma geldi. "Neden garaj yolunda bir nakliye kamyonu var?"

Sönüyorum, kutuyu ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Bir süreliğine Darius'la takılıyorum," diyorum ses tonumu değiştirmeden, ifademi boş bırakarak. "Önemli bir şey değil."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, arabasının anahtarlarını sıkarken hikayenin devamını bekliyor.

Sonsuza kadar bekleyecek olması çok kötü. "Ne?" Ondan uzaklaşıp kamyonetin arkasına atlıyorum ve şifonyerimi bir kitaplığa çarpana kadar en uca itiyorum.

"Sana ne haltlar döndüğünü sordum ve sen bana henüz cevap vermedin."

"Sana cevap verdim. Sadece cevabımı beğenmedin."

"Gabe."

"Syd."

İki yumruğu da kalçalarına çarpıyor ve bakışları ölümcül bir hal alıyor. "Meraklı bir komşu oluyorsun."

"Lorna meraklı bir komşu. Ben ise endişeli bir en iyi arkadaşım," diye tersliyor. "Yemin ederim, şu anda ne haltlar döndüğünü bana söylemezsen rakunumu üzerine salarım."

Kutuları karıştırmaya dalmış gibi yaparak mırıltılı bir ses çıkarıyorum ve göz temasından kaçınıyorum. "Athena bana asla böyle ihanet etmez. Onu boş yatak odamda yaşamasına izin verdiğim ve kafesinden kaçmayı başardığı zamanı hatırlıyor. Saatlerce evin içinde serbestçe dolaşmıştı. Birden fazla kanepe, yemek odası takımı ve beş muz yemişti. Artık aramızda kopmaz bir bağ var."

"*Seni* ona yedireceğim."

"Deneyebilirsin."

Bana bakmaya ve beklemeye devam ederken oflayıp pufluyor. Bir açıklama yapmadan çekip gitmesine imkan yok.

Teslimiyetimi içime çekerek sonunda onunla yüzleşiyorum ve oturur pozisyona geçiyorum, bacaklarım kamyonun çıkıntısından sarkıyor. "Yeni bir iş kurmak için paraya ihtiyacım vardı."

"Ne işi?"

"Müzik kaydı. Darius'un bodrumunda ses geçirmez bir stüdyosu var. Bunu başaracağız." Darius iki yatak odalı bir apartman dairesinde

ve beş Afrika Gri papağanı olan ve bir amfiyi hoparlörden ayırt edemeyen bir kız arkadaşım var. Ama bunu bilmesine gerek yok. "Merak etme, Oliver o beyaz soslu lazanyayı yapmaya devam ettiği sürece ben de buralarda olacağım."

"Beşamel," diye mırıldanıyor belli belirsiz. Bir nefes daha verip kollarını göğsünde kavuştururken dudakları titriyor. "Bu şüpheli görünüyor. Neden evini satmayı düşündüğünden bahsetmedin? Oliver'ın haberi var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Hayatın boyunca buradaydın, Gabe. Burada çok fazla anımız var." Kristal mavisi gözleri parlayarak kamyonun hemen ötesindeki tuğladan yükseltilmiş çiftliğe bakıyor. "Her zaman komşu olacağımızı sanıyordum."

Ben de, Syd. Ben de.

Yıl sonuna kadar nişanlanacağımı da düşünmüştüm, gerçekten nişanlanacağımı. Hatta belki yakında bir baba ya da en azından Hope için bir baba figürü olacağımı. Hayallerimin acımasızca benden koparıldığını bilmek boğazıma bir safra kaçmasına neden oluyor. Onu bastırarak çenemi yuvarlıyorum. "Bilmiyorum, anlık bir karardı. Beni bilirsin... Her zaman pervasız ve spontane olmuşumdur. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar hızlı satılacağını düşünmemiştim."

Yalanlar, yalanlar, yalanlar.

Yalan söylemekte o kadar ustalaştım ki kendimi korkutmaya başladım. "Peki ya Tabitha?"

Her iki bacağım da sanki diz kapaklarıma refleks çekiciyle vurmuş gibi sarsılıyor. Kaslarım kilitleniyor ve çenemi göğsüme doğru eğiyorum. "Peki ya o?"

"Neden onun yanına taşınmadın?"

"Çünkü başka birini becerdim ve onun kalbini kırdım." Uygulanan kurgu parçası çok kolay bir şekilde düşüyor.

Başı bana doğru savrulurken Sydney'in gözleri kedi gözü gözlüklerinin arasından fırlıyor. "Sen ne?"

"Onu aldattım. Her şey bitti." Kalp çarpıntısı nefes alışımı hızlandırıyor ve tenimi terletiyor ama içimdeki kargaşayı gizlemeye çalışıyorum. "Ben bir pisliğim."

Çenesi çözülürken bana aval aval bakıyor, bir tür tiki varmış gibi milyonlarca kez gözlerini kırptırıyor.

Sonra bir kahkaha patlattı.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Bu neden komik?"

"Çünkü şaka yapıyorsun ve ben şakalara gülerim."

"Şaka yapmıyorum. Geçen gece bara gittim ve kafayı buldum, sonra da sarışın bir hatunla eve gittim. Ben bir pislik ve hilekârım. Tabitha benden nefret ediyor."

O kadar çok gülüyor ki neredeyse hırıltılı nefes alıyor. Gözlerim kısılıyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en kötü yalancısın. Şu anda ikinci el utanç duyuyorum. Hadi ama dostum, buna gerçekten inanacağımı mı sanıyorsun?" Sağ elinin dört parmağını kaldırarak geriye doğru saymaya başlıyor. "Bir, esmerlere gidiyorsun."

"Kız kardeşin esmer değil."

"Bu geçici bir delilikti ve psikolojik sorunların doruğa çıktığı bir karmaşaydı, bu yüzden bunu saymıyorum."

Onunla alay ediyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp anlamsız mantığının devamını beklerken iki elimle yüzümü ovuyorum.

"İki, seni lazımlık eğitimi aldığın ve Super Mario donuna işediğin dönemden beri tanıyorum. Kimseyi asla aldatmayacağını biliyorum."

"Luigi," diye düzeltiyorum.

"Üç, hayır. Ve dört, sadece *hayır*," diye bitiriyor, işaret parmağını serçe parmağına vurarak. "Bana doğruyu söyle."

"Gerçek bu. Bırak gitsin, Syd."

Bana saldırırken meşru bir hırıltı çıkarıyor ve yemin ederim gözlerinde yaşlar var. Zırhım bir an için yerinden kayıyor. Ona göz kırpmıyorum, içime işleyen, tüylerimi diken diken eden bir yağmur gibi üzerime yağın umutsuzluk parıltısını saklayamayacağımı biliyorum. Beni çok iyi tanıyor. Saçmalıklarımı hemen anlıyor.

Ama onu bu işe karıştıramam.

Yapamam.

Kamyonun kasasından inerken sesim titreyerek, "Bak, burayı bitirmem gerekiyor," diyorum. "Bu hafta içinde Meksika yemeği yiyelim. Müsait olduğunda bana mesaj at."

"Gabe."

Onu görmezden geliyorum. O beni yontmadan ve ben her şeyi itiraf etmeden önce onu görmezden gelmeliyim.

Çapraz ateş. Ona sırtımı dönerek gönülsüz bir el sallıyorum ve sözleri beni takip ederken evimin önüne doğru kaçıyorum.

"Benim tanıdığım adam yanan binalara koşar," diye sesleniyor arkamdan. Sesinde korkunç bir kırıklık var, y r y ş m  yavaşlatan bir kırıklık.

Duruyorum, dinliyorum, bekliyorum, içimde  l yorum.

"En çok sevdiği şey olmadan asla ve *asla* geri dönmez."

Asfalta vuran sandaletlerinin sesi bana uzaklaştığını söylüyor. Kalbimin göğsümde acıyla çarpması bana onun haklı olduğunu söylüyor.

Ve gökyüzünün kararması, griye dönüşmesi bana bir fırtınanın yaklaştığını söylüyor.

Yağmur dinerken önümdeki verandaya çöküyorum ve bulutların benimle birlikte dağılmasını izliyorum.

BÖLÜM 38

TABITHA

T Bütün günüm geçip gidiyor.
On gün boyunca gri bulutlar ve uzun mesailer. Kulaklarımda
çınlayan tek müzik Hope'un tatlı kıkırdamaları oldu.
Günde iki kez görüntülü
sohbetler.

Dört gün daha.

Dört gün sonra bebeğim evde olacak. Kollarım daha dolu olacak, evim
daha gürültülü olacak ve kalbimde bir delik daha azalacak.

Yatak odamın zemininde geziniyor, süpürüyor, düzenliyor ve hâlâ onun
gibi kokan nevresimimi kabartıyorum. Denizci ve temiz. Muhtemelen
yıkamalıyım ama en son birlikte olduğumuzdan beri yatağımda
uyumuyorum bile. Şu anda oturma odasındaki kanepemin üzerinde bir yığın
battaniye ve tek bir yastık var ve gelen herkese kanepenin şimdilik benim
uyku alanım olduğunu söylüyor.

Yatağımda uyuyamıyorum.

Şimdi olmaz; yaralarım hâlâ bu kadar taze ve hamken olmaz. Tek
düşünebildiğim Gabe'in son kez benim olduğu, mükemmel bir sevgili gibi
etrafımda kıvrıldığı, parmağımdaki yıldız yüzüğü döndürdüğü ve yüzümde
bir gülümsemeyle uykuya dalarken kulağıma vaatler fısıldadığı an.

*"Belki bir gün sıcak yatağınızda sevdiğiniz adamla yatarken, koridorun
sonunda huzur içinde uyuyan bir çocukla, güzel şeylerle dolu, gelişen, güzel
bir hayatla karşılaştığınızda her şeyi daha farklı görürsünüz."*

Bunun için öldü.

Benim boş, yalnız varlığım için öldü ve her şeyi geri alabilmeyi o kadar
çok isterdim ki. Söz verdiğim şeyi ona asla vermem. Bunu ona ben
söyledim,

'Hayır, hayır, buradan birlikte çıkacağız. Sen ve ben, Matthew; sen, ben ve umutsuzca istediğin bebek.

Belki o zaman yaşamak için biraz daha fazla mücadele ederdi.

Yatak odasında dolaşırken gözlerim yaşlarla doluyor, duygularım kabardığında burnumu çekiyorum. Şifonyerimin tozunu alıyorum ve aynayı siliyorum. Ama arkamı dönmeden önce bir an duraksıyorum, gözlerim açık şifonyer çekmecesine dalıyor. Dağınık çekmeceye.

Hem hiçliği hem de her şeyi barındıran çekmece.

Yutuyorum.

Yavaşça, dikkatlice çekmeceyi sonuna kadar açıyorum ve eski saat bana bakana kadar içine bakıyorum, cam yüzü küçük çizikler ve sürtünmelerle dolu.

Aşk için bir yüzük ve şans için bir saat.

Matthew şansa inanırdı. Şansa, yıldızlara ve kozmik tasarıma inanırdı.

Onun ölümü bunların hiçbirine inanmamı sağlamadı.

Ve yine de, nedense, ilk kez şifonyerin çekmecesine uzanıyorum ve parmaklarım beyaz yüzün üzerinde geziniyor. Kol saatini neden ıvır zıvır yığınının arasından çektiğimi bilmiyorum. Koyu renk deriyi neden çözdüğümü ve bileğime neden taktığımı asla bilemeyeceğim.

Sadece yapıyorum. Sadece istiyorum.

Belki onu özlediğim içindir, belki de ikisini de özlediğim içindir. Belki de gömülü bir parçam şansa inanmak *istiyor*.

İç çekerek kolumu bir o yana bir bu yana eğiyorum, hayran olduğu bibloya hayranlıkla bakıyorum. En sıkı çentikte bile hala gevşek duruyor, elimin kenarında sallanıyor.

Cenazesinden beri bendeydi. Matthew'un cesedi toprağa verildikten birkaç dakika sonra Pat Gleason'ın onu titreyen avucuma yerleştirdiği günden beri bu çekmecedeki saklıyordum. Cesedi Earl Hubbard'ın arazisinden çıkarılmıştı ve bu Vulcain Cricket saat de kalıntılarıyla birlikte bulunmuştu. Çizilmiş, kararmış ve kirlenmiş. Artık çalışmıyor ama onun için bir anlam ifade ediyordu, onun için *çok* şey ifade ediyordu.

Bu yüzden babası benim almamı istedi. Bir simge, bir anı olarak. Matthew'un tungsten yüzüğünü zaten sakladığımı ve yıldızların çok parlak olduğu bazı gecelerde kâbusları uzaklaştırmak için onu yastığımın altına koyduğumu bildiğini sanmıyorum.

İçimden bir parça teklifi reddetmek istedi. Kol saati Matthew'un büyükbabasına aitti, bu yüzden benim yerime babasının onu elinde tutması mantıklıydı.

Oğlu için onu izlemekten başka bir şey yapamayan kadın yerine ölmek.

Ama o reddetti. Güneş doğarken Pat bana "Senin almanı isterdi" dedi. tepemizde parlıyordu. O gün hava çok güneşliydi. Acı verecek kadar güneşli, zalimce sıcak. "Lütfen Tabitha, al bunu. Onu hatırlamak için bir şey."

Sanki zihnim onunla ilgili her şeyi unutabilirmiş gibi, dudaklarının kalkışından, gözlerinin derin mavisine, son sözlerini söylerken sesinin çatlayışına kadar.

Sanki onu hatırlayabileceğim çok daha değerli bir şey yokmuş gibi, bebek arabasının içinde, babasının annesinin gözyaşlarıyla ıslanmış bir toprağa gömüldüğünden habersiz, derin bir uykuya dalmıştı.

Yine de aldım.

Titreyen hıçkırıkları arasında onu aldım ve bir daha böyle şanssız bir şeye bakmak zorunda kalmamak için onu şifonyerimin çekmecesine tıkmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde mezarlıktan uzaklaştım. Ona bakmak ve Matthew son nefesini verirken çıkardığı o korkunç, çılgık atan alarm sesini hatırlamak istemedim. O ses hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Kolumu uzatırken boğazımdaki düğüm geriliyor, saat bileğimde ağırlaşıyor ve onu aşağı çekiyor. Sonra yutkunuyorum ve temizliğe geri dönüyorum.

Sanırım bana musallat olduğu sürece, hala burada olduğu anlamına geliyor. Ve ondan alabileceğim her parçayı alacağım.

Hayaletini bile.

SYDNEY şezlongda yanımda oturuyor, benim tenim ıstakoz kırmızısına dönmemek için yiğitçe bir çaba gösterirken onun teni Ağustos sonu gökyüzünün altında bronzlaşmış ve parıldıyor. Cep telefonuna dalmış, havuz kenarındaki hoparlörden çalan Better Than Ezra şarkısına eşlik ediyor. Müzik çalıyor ama ben zor duyuyorum. Hiçbir ahengi olmayan bir akorlar ve notalar karmaşası.

Öğle güneşi mavi havuz suyundan yansıyarak parıldamasına neden oluyor. Buraya en son geldiğimde neredeyse boğulduğumu düşünüyorum. Suda değil tabii ki ama bir parazit gibi içimi kemiren travmanın kalıntıları. Gabe beni havuzdan dışarı kadar takip etmiş ve teselli etmişti; kan emici anıları sadece sesi ve yumuşak dokunuşuyla kovalarken beni kollarına almıştı.

"Uçuyorsun. Özgürsün. Güvendesin. Aşağı bakma, tamam mı? Aşağı bakma."

Seksen derece sıcağa rağmen tenimde bir ürperti hissederken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Gözlerim kol saatine takılıyor, bir güneş ışını çizik yüzüne yansıyor onu aydınlatıyor.

Sydney bu öğleden sonra beni yüzmeye davet etti. Bugün izin günümdü ve boş, sessiz evim beni deli ediyordu, bu yüzden bir süreliğine uğramayı kabul ettim. Mağazadan alınmış bir tabak atıştırmalık ve iki bardak buzlu çay getirdi.

Onunki Long Island çeşidi.

"Ee," diye mırıldanıyor, güneş gözlüklerini başının üstüne doğru kaldırıyor, gözleri hâlâ cep telefonunun ekranında. "'Operasyon: Gabe'i Kurtarma Operasyonu' resmen başladı."

Göz kırıyorum. "Ne?"

Telefon uygulamasından müziğin sesini kısarak bana bakıyor. "İyi ve kötü haberlerim var."

"Tamam..."

"Kötü haber şu ki, ayakkabısına yerleştirdiğim AirTag takip cihazını buldu." Dudakları yana doğru büzüldü. "Çok kızdı. Bana en iyi arkadaş statümün vasatın altında bir tanıdık seviyesine düştüğünü söyledi."

"Onu takip mi ediyorsun?"

"Evet. İyi haberi duymak ister misin?" "Tabii mi?"

"Kiralık arabasının ön koltuğunun altına sakladığım AirTag'i bulamadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum." Sakızını çıtlatarak kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bekle, sen... gerçekten başının belada olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mantıklı olan tek şey bu," diyor, telefonundaki takip uygulamasını açarken bir dizini kaldırarak. "Bir hafta içinde evini sattı, arabasını sattı ve kız arkadaşını terk etti. Buna bir de 'gasp' ve garip gizlilik eklenince? Bir şeyler dönüyor."

Endiŕe göğsüme saplanıyor çünkü teorisi doğru çıkıyor.
Birkaç gün önce ona mesaj attım, uyuyamıyordum, zorlukla nefes alabiliyordum.

BEN:

En azından iyi olduğunu ve tehlikede olmadığını bilmeme izin ver. Lütfen... Bana bu kadarını borçlusun.

Mesajım cevapsız kaldı. Açmadı bile.

"Oliver ve ben bugün bir müdahale düzenlemeye çalıştık ama beni engelledi. Acaba kumar bağımlılığı mı var? Olabilir." Kokteylinden bir yudum alarak takip uygulamasına bakar, ancak Gabe'in konumu boşta kalmıştır. "Yoksa neden bu kadar paraya ihtiyacı olsun ki? Akla yatkın değil."

Kumar.

Sanırım bu mümkün, ama böyle bir şeyden şüphelenmemiştim. Bir kez bile kumardan bahsetmedi ve onu tanıdığımndan beri parasına karşı sorumluluk sahibiydi.

Kulağa doğru gelmiyor ama zaten hiçbir şey doğru gelmiyor.

"Atlantic City'ye gittiniz, değil mi?" Sydney merak ediyor. "Tahta kaldırım kumarhaneleriyle ünlüdür."

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama kumara gitmedik. Kuruşluk kumar makinelerine bile." "Hiç sensiz bir yere gitti mi?"

Yanağımı çiğneyerek Delaware'deki o son günü düşünüyorum.

Ve sonra hatırladım ki, evet...o yaptı.

Beceremediğim o ateşli öpücükten ve kendimi ona atıp onu sadece kullandığıma inandırdıktan sonra bana büyükannesini ziyarete gideceğini söyledi. Ben geride kaldım, kötü seçimlerimin içinde debelenip durdum ve hırpalanmış kalbimi Janie'nin raventli turtası, bir kurgu roman ve güverteden bana serenat yapan ötücü kuş melodileriyle besledim.

Ellerimi birbirine kenetleyip gözlerimi indiriyorum. "Öyle yaptı aslında. O son gün onu neredeyse hiç görmedim." Parmaklarım kot şortumun püsküllerini çekiştiriyor. "Ama küçük bir kavga etmiştik, o yüzden sorgulamadım. Bana bakımevindeki büyükannesini ziyarete gittiğini söyledi."

Şezlongda doğrulurken gözleri parlıyor. "Bingo. Kumarhanedeydi," diyerek parmağıyla beni işaret ediyor. "Kumarbazlar sinsi olmakta ve izlerini örtmekte iyidirler. Hiçbir şeyden şüphelenmezdin."

Gözlerimi hızla kırptırarak başımı sallıyorum.

Haklı olabilir. Mantıklı, sanırım. Ama yine de bir şeyler ters görünüyor.

Derim kaşınıyor ve içgüdülerim belirsizlikle çınılıyor. "Tabitha, bunun kötü olduğunu biliyorum ama..." Sydney sıkamak için elini uzattı. ön kolum. "Ama seni aldatmıyor ve bundan yüzde bin eminim. O sadece yolunu kaybetmiş iyi bir insan. Ona yardım edeceğiz, tamam mı? Onu bu karmaşadan çıkaracağız çünkü arkadaşlar böyle yapar. Onu önemseyen pek çok insan var." Melankolik bir gülümseme dudaklarına değiyor. "Güven bana, seni seviyor. Hem de çok. Bunu atlatacaksınız."

Yavaşça başımı sallamaya devam ediyorum, Sydney'in spekülasyonları üzerinde çalışıyorum, bunun doğru aç olmadığını biliyorum, *biliyorum*. Bir şeyleri kaçıırıyoruz.

Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Elini çekerek içkisinin kalanını yudumluyor ve sandalyeden kalkıyor. "Çabucak işlemem gerekiyor," diye ilan ediyor. "Döndüğümde beyin fırtınası yapmaya başlarız. Oliver kütüphanede çalışıyor ama bir saate kadar evde olur. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, dikkatim dağılıyor.

Sydney telefonunu aramızdaki küçük veranda masasına bırakıyor ve midem zonklayıp çalkalanırken ona bakıyorum. Havuzdan uzaklaşıp evinin önüne doğru ilerlediğinde alt dudağımı dişlerimin arasında kaydırıyorum.

Hayır. Yapmamalıyım.

Bu işin peşini bırakmalıyım. Gitmesine izin vermeliyim.

Her neye bulaştıysa, beni dahil etmedi. Sebepleri ne olursa olsun, bu sebepler yalan ve aldatmacayla kaynaşmış olsun ya da olmasın, fark etmez. O bitirdi.

Bizi bitirdi.

Ama yine de bu duygudan kurtulamıyorum. Gabe'in başının ciddi bir belada olduğu ve boş boş oturup öfkemle debelenirsem ona bir şey olacağı yönündeki korkunç sezgiden kendimi kurtaramıyorum. O zaman da çok geç olacak.

O zaman kendimi asla affetmeyeceğim.

Sydney içeri girerken eve bakıyorum ve dikkatimi tekrar telefona veriyorum.

Boğazım sıkışıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Yapmak zorundayım.

Kalbim hızla çarparak masadan aldım ve verandadaki sandalyeden kalkmadan önce arka cebime koydum. Çimlerin arasından geçip Sydney'in ön kapısına doğru ilerlemeden önce havuzun kenarında birkaç dakika volta attım.

Kafamı içeri sokup seslendim, "Gitmem gerek. Acil bir durum çıktı."

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve birkaç saniye sonra Sydney koridorun sonunda beliriyor. "Gerçekten mi? Her şey yolunda mı?"

"Evet... önemli bir şey değil."

"Acil olmayan bir durum mu?" Gözlerini kısarak bana bakıyor ve burnunu kırıstırıyor. "Gabe mi?"

"Hayır, sadece..." Boğazımı temizliyorum, cep telefonu şortumun cebinde ağırlaşırken tuniğimin paçalarını karıştırıyorum. "Gleason'lar Hope'la birlikte şehirde. Dondurma yemek için buluşmak istediler."

Hiçbir şeyden şüphelenmiyor.

Başını hafif bir gülümsemeyle sallıyor. "Anladım. Git bebeğini sev, anladım. Sana sonra mesaj atarım ve şu Gabe meselesini çözeriz."

"Harika." Sertçe yutkunuyorum. "Bugün beni davet ettiğin için teşekkürler. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen." Bana bir selam vererek bikinisini düzeltiyor ve el sallıyor. "Görüşürüz."

Ben de gülümsüyorum.

Sonra da ayırttım.

Ön bahçeden arabama doğru koşarken saçlarım yüzümde dalgalanıyor ve içeri atlayıp motoru çalıştırırken cep telefonunu çıkarıyorum. Takip uygulamasına bakıyorum ve Gabe'in konum balonunun hâlâ aktif olmadığını fark ediyorum. Şu anda beş mil uzakta, bir şantiyeye benzeyen bir yerde olduğunu söylüyor.

Ben de oraya gidiyorum.

İşte orada oturuyorum, bir saat boyunca inşaat alanının önünde park halindeyim ve kendimi tam bir sürüngen gibi hissediyorum.

Ona doğru yürüyebilir, onunla konuşabilir, bana cevap vermesini talep edebilirdim.

Gerçek cevaplar - bana attığı o yarım yamalak, zorla yutturulmuş yalanlar değil.

Ama içten içe biliyorum ki yapmayacak.

O gece oturma odamda durup kalbimi kırdığında, onu gerçekle tekrar bir araya getirmeye hiç niyeti yoktu. Ona her ne oluyorsa, büyük bir şey.

Bu süreçte beni yok etmeye razı olacak kadar büyük. Sonsuza dek bekleyeceğine söz verdiği tek şeyi bırakıp gitmeye razı oldu.

Ama sonsuzlukla ilgili şöyle bir şey var: sonsuzluk zamanın bir ölçüsüdür ve öğrendiğim kadarıyla zaman acı verici bir şekilde değişkendir.

Geçici bir şey.

Tahmin
edilemez.

Sonsuzluğa inanmıyorum; şu ana inanıyorum.

Ve şimdi, beni kurtaran adamı kurtaracağım.

BÖLÜM 39

TABITHA

A Yağmur damlaları bulutlardan kurtulup gün karanlığa dönerken kendimi Gabe'in şantiyesinin on beş mil kuzeyindeki terk edilmiş bir otoparkta buluyorum.

İşten çıktığından beri onu takip ediyordum. Baretini yassılaştırmış saçlarından çıkardı, giysilerindeki alçı ve talaşları silkeledi ve neon yeleşini çıkarırken kiralık arabasına doğru yürüdü. Nefret ettiğini tahmin ettiğim eski model Kia sedana yaklaşırken yürüyüşünde bir duraksama vardı. Elini kapının mandalına koyarak durakladı, sonra alnını metale dayadı, sanki uzun ve yorucu bir günün ardından nefes almak ister gibiydi.

Ama bunun o gün olmadığını biliyordum.

Geçmiş günler onu yakalamıştı. Her ne yapıyorsa, her ne ise, öğrenmeye niyetliyim. Artık bileklerim arkadan kilitli bir direğe bağlı değilim. Artık çaresiz değilim.

Sevdiğim başka bir adamın gözlerimin önünde yok olup gitmesini izlemeyi reddediyorum.

Arabamı, yeni inşa edilen ve özel evlerle hayat bulan bir alt bölgenin bulunduğu şantiyesinin karşısına park etmiştim. Ana yola çıktığında koltuğumda daha aşağıya doğru eğildiğimde ya da motoru çalıştırıp birkaç araba boyu geriden onu takip ettiğimde beni fark etmedi.

Suçluluk duygusu kemiklerimi kemiriyor ama Gabe'in gününe devam edişini izlerken hissettiğim endişeden daha büyük değil. Tanımadığım bir apartman kompleksinde mola verdi, koşarak içeri girdi ve birkaç dakika sonra siyah bir spor çantasıyla arabasına döndü.

İçgüdülerim harekete geçti.

Böylece onu bir sonraki durağına, on beş mil uzaktaki daha önce hiç gitmediğim bir kasabaya kadar takip etmeye devam ettim. Yolculuğum sırasında gökyüzündeki renk sıçramaları grinin tonları tarafından tüketildi. Yağmur bulutları alacakaranlıkla birlikte yuvarlanarak rotamı kararttı.

Boğazımda bir yumruyla bir an boş boş oturup onu izliyorum, arabayı çektiği yerden geçtikten birkaç dakika sonra, bir terslik olduğunu düşünmesin diye geri dönüyorum.

Gabe kiralık arabasını boş sanayi sitesine park ediyor, şoför mahallinden inip spor çantasının askısını omzuna atıyor. Gölgelemin içine doğru ilerliyor, ben motoru kapatırken iki ayrı kez arkasına bakıyor. Sokağın yemyeşil ağaçlarla örtülü bir kısmından izlediğim için beni fark etmiyor.

Nefesimi tutarak takip etmeye karar veriyorum, sessiz adımlarla çakılların arasından ilerlerken iki cep telefonumu da arka ceplerime yerleştiriyorum.

Onu takip ediyorum, izini sürüyorum ve kendimi delirmiş bir sapık gibi hissediyorum, ama takip ediyorum ve izini sürüyorum, ta ki spor çantası arsanın en ucundaki köhne bir binanın etrafından dolanırken gözden kaybolana kadar.

Etrafıma bakıyorum, soldan sağa, ağaç çizgisi boyunca sürünürken hâlâ onun görüşünden korunuyorum. Yağmur çiseliyor, dağınık saçlarımı ıslatıyor. Bir dala basıyorum ama dalın kırılma sesini duymuyor gibi görünüyor. Gri gökyüzü ve aydınlatılmamış arsa sayesinde neredeyse hiç ışık yok, ama yine de onu görüyorum, cep telefonunu kalçasına vurarak daireler çizdiğini görebiliyorum.

Onun burada ne işi var?

Bir yanım onu bir kadınla buluşurken bulup bulamayacağımı merak ediyordu ama daha büyük bir yanım bunu hiç bulamayacağımı biliyordu.

Daha büyük bir parçam çok daha kötü olacağından korkuyordu.

Hava, karnımdaki düğümü taklit eden endişeli bir yağmur damlası girdabına dönüşüyor. Bir ağacın gövdesine bakıp Gabe'in kıpırdanışını, telefonundan saati kontrol edişini, telefonunu cebine koyuşunu ve ardından adımları tekrar edişini izlerken saçlarım alnıma ve yanaklarıma yapışıyor.

İçimde bir histeri kabarıyor.

Neler olduğunu bilmem gerek. Cevaplara ihtiyacım var.

Nemli yapraklar ve dallar arasında ilerleyip varlığımı belli etmeden önce düşünmeme izin vermiyorum. Gabe'e hücum ediyorum, gözlerim profiline kilitlenmiş, sorularım ve bilmem gerekenler hızlanan yürüyüşümü körüklüyor.

Başı kısa bir süreliğine yukarı kalkıyor ve zihni gözlerinin gördüğünü yakaladığında iki kere düşünüyor.

Ve sonra o gözler daha önce hiç görmediğim bir korkuyla parlıyor.

Yüzünün rengi soluyor. Loş ışıktaki bile görüyorum, karşımda nasıl solgunlaştığını görüyorum. Ne de olsa gözlerim uzun zaman önce karanlığa alıştı.

Ağzı düğümleniyor, kelimeler diline tutkal gibi yapışıyor.

Sonra onu pusuya düşürdüm. "Bana neler olduğunu anlat. Sana neler olduğunu *hemen şimdi* söyle. Ve bana yalan söyleme, Gabe. *Sakin* bana bir daha yalan söyleme." Ona doğru koşarken taleplerim de aynı hızla ortaya çıkıyor, kollarım ters yönde, önden arkaya sallanıyor, spor ayakkabılarım otoparkın kaldırımını tokatlıyor.

Çenesini sıkması acı verici görünüyor, ama gözlerinin zümrüt rengini karartan kemik derinliğindeki korku kadar acı verici değil. "Tabs." Sanki bu da acı vericiymiş gibi adımları boğuk boğuk söylüyor.

Spor çantasını bırakıp bana doğru hışımla koşmaya başladığında henüz ona ulaşmamıştım bile. Gözlerinde korkuyla karışan çılgın, çaresiz bir bakış var. Vahşi ve dehşete düşmüş görünüyor.

Buluştuğumuzda bana sarılmıyor ya da beni çok özlediğim kollarına çekmiyor. Bunun yerine beni omuzlarımdan tutup geriye, içinden çıktığım ağaç sırasına doğru yürütmeye başlıyor. "Gitmen gerek," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Şimdi. Hemen şimdi."

"Hayır, hayır, dur." Onu itip uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama tutuşu inatçı. "Gabe, lütfen, kes şunu. Beni korkutuyorsun."

"Burada olamazsın."

"İşte buradayım ve sen benimle konuşana kadar gitmiyorum." Kendimi kurtarmayı başarıyorum, kül rengi yüz ifadesinin bir çılgınlık maskesine dönüşmesini izliyorum. Bana tekrar uzandığında, vücudum titrerken ıslak saçlarımı yüzümden savurarak onu savuşturuyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Sakin beni aldattığını söyleme çünkü ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

Bakışları omzumun üzerinden atlıyor, sonra tekrar bana, sonra tekrar otoparkın girişine dönüyor. Başını ileri geri sallarken iki avucunu alnından çenesine kadar yüzünde gezdiriyor ve saf bir sıkıntı ifadesiyle gözlerime bakıyor. "Tabitha, buradan defolup gitmen gerek. Bir kadınla buluşacağım. Bunu görmene gerek yok."

"Yalan söylemeyi bırak."

Başını yukarı kaldırır, uzun bir nefes verirken gökyüzüne bakar. Titrek bir el dalgalar halindeki saçlarını tarıyor ve gözlerini kapatıyor, yutkunurken boğazındaki yumru sallanıyor. "Lütfen, sadece git. Gitmen için sana yalvarıyorum. Hemen şimdi. Arkana bakma, beni bir daha takip etme ve sadece... benimle hiç tanışmamış gibi davran."

"İmkânsız." Öne doğru atılıyorum, parmaklarım tişörtünün nemli kumaşının etrafında kıvrılıyor. Kavrayışım sıkı, parmak eklemlerim beyazlaşarak tişörtüne uyuyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Neler olduğunu açıklamalısın çünkü ben gerçekler için savaşmaktan *asla* vazgeçmeyeceğim."

Elleri yüzümü kavramak için havalanırken dudaklarından acı dolu bir ses dökülüyor. Alnımızı birbirine yaklaştırıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor, parmakları içime giriyor. "Tabs..."

Uzaktan bir motor sesi duyulur ve gözleri açılır. Daha fazla renk onu terk ediyor ve kansız kalıyor. Neredeyse boğulacak gibi, ayaklarım kendi kendine takılırken ve farlar arsayı aydınlatırken beni sola doğru sürüklüyor.

"Gabe, ne-"

"*Git.*" Bu bir hırıltı, çaresiz, düzensiz bir hırıltı. "Saklanman gerek. Hemen şimdi." Beni zeminin alçaldığı bir taş istinat duvarının arkasına itiyor, tam da farlar daha parlak bir şekilde yanarken, koşarak uzaklaşıyor, cep telefonunu çıkarıyor ve aceleci hareketleri telaşsız bir voltaya dönüşürken soğukkanlı görünmeye çalışıyor.

Bedenimi yarım duvarın arkasına kıvrırken boğuk çığlığımı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Kalbim kontrolden çıkıyor, bacaklarım titreyerek yarı oturur hale geliyor ve duvarın kenarında dönerek içeri giren kişiyi görmeyi umuyorum. Gabe'i onsuz daha iyi olduğuma inandıran her kimse onu görebilmek için umutsuzca çırpınıyorum.

Siyah bir cip Gabe'in yanına yanaşıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Bana bakmıyor. Burada değilmişim gibi davranıyor. Ama iyi giyimli iki adam araçtan inerken gözleri hâlâ işkence görmüş ve korkuyla bulutlanmış görünüyor, farlar söndüğünde yüzleri gölgelerle gizleniyor. Kulağımı uzatıyorum, sesler eski binanın metal çatısına çarpan yağmurun sesinden zar zor duyuluyor.

Bir adam, gözlerini Gabe'in gözlerinden saklayan gazeteci şapkasıyla Gabe'e doğru ilerliyor.

Be

n. Sadece...

Onu daha önce görmüştüm, tanıdım.

Bu yüzden gözlerinin buz mavisi olduğunu ve yüzünün sol tarafının yaralı ve buruşuk olduğunu biliyorum.

Gabe'in soyulduğu gün restorandaki yabancı.

Bu da ne?

Neler oluyor?

Elimi ağzımın üzerinde tutarak, duvarın üzerinden sadece gözlerim görüne kadar yukarı kaldırıyorum. Bu çılgılığı boğazımda tutabildiğim ve kalbimin göğsümden kaçmasını engelleyebildiğim sürece burada olduğumu bilmeyecekler. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

Otopark karanlık ve nemli, gökyüzünden sadece bir parça ışık sızıyor. Hava küflü beton kokusuyla yoğunlaşırken ve damlayan yağmur suyunun sesi kulaklarımda yankılanırken bodrum katıyla ilgili anılar zihnimde dönüp duruyor.

Damla. Damla. Damla.

Panik beni batırmakla tehdit ediyor ama kendimi tutuyorum. Bir arada tutmak zorundayım.

Yaralı yabancıнын yanında, siyah bir pardösü giymiş, ifadesi düz ve kayıtsız, tuğla duvar gibi bir adam ilerliyor.

İçgüdüsel olarak, çılgılığımın dışarı taşmasını engellemek, kırık ve şaşkın kalbimin göğsümden yukarı tırmanıp cüretkâr bir kaçış yapmasını önlemek için elim ağzımın etrafında daha sıkı kenetleniyor.

Bacaklarım Gabe'e doğru koşmak istiyor, sırtları bana dönükken her ikisinin de bellerine sıkıştırılmış silahları umursamadan.

Aman Tanrım.

Ürperti bir örümcek kümesi gibi omurgamdan aşağı iniyor. Örümcek ağları boğazıma takılıyor.

"Bay Wellington," diyor bir ses, şapkalı adamın içinden dökülen bir ses. "Her zaman bir zevk. En azından hızlısınız."

Gabe elini yüzüne götürdü ve spor çantasını almak için eğildi. "Al bakalım." Onlara doğru fırlatır.

Cipin sürücüsü onu yakalar ve gazeteci şapkalı adama verir. Sonra Gabe'i omuzlarından ayakkabılarına kadar yoklar ve silah arar.

Gabe başını sallayarak iki kolunu iki yana açıyor ve çenesi titreyerek yağan yağmura bakıyor. "Ben o kadar aptal değilim," diye kestirip atıyor.

"Her şey yolunda, Stoney."

Stoney, gazeteci şapkalı adam.

Spor çantasının fermuarını açmak için hareket eder. Çantanın ii parayla doludur ve her iki adam da hızlı parmaklar tarafından çekilip sayılmadan önce banknot yığınlarına bakar.

Ne oluyor be?

Kalbim hızla çarpıyor. Islak saçlarım düğümler halinde gözlerimin üzerine dökölürken içimi bir hü­ün kaplıyor.

Bir şeyler yapmam lazım.

Bunu durdurmalıyım, dikkatlerini dağıtmalıyım, *bir şeyler yapmalıyım*.

İstinat duvarının arkasında ömelmış otururken zihnim dönüyor, cep telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyorum. Polisi aramalıyım.

Ama beni duyacaklar.

Titreyen, taşlaşmış sesimi duyacaklar ve polis asla zamanında buraya gelemeyecek, ben kurşunlarla delik deşik olmadan ya da Gabe gözümün önünde vurulmadan ve ben sevdiğim başka bir adamın kendi kanında boğulurken ölmesini izlemek zorunda kalmadan önce.

Oh Tanrım, oh Tanrım.

Silahım yok.

Hiçbir şeyim yok.

Cep telefonum iki elimde titrerken gözlerim havaya kalkıyor ve Gabe'e takılıyor. Bakışları bir anlığına, dikkati tekrar iki adama kaymadan önceki en hızlı, en kısa an için bana yöneliyor. Para sayılırken boğazının nasıl çalıştığını, teninin ter ve yağmurla nasıl parladığını izliyorum.

Ona yardım etmeliyim.

Silah yok, zaman yok, umut yok.

Ve sonra duraklıyorum.

Yıllar öncesine ait kelimeler hafızamdan geçip gidiyor ve keskin bir nefes alıyorum.

"Bir silahımız var," dedi Matthew, zincirlenmiş bilekleri ve boş gözleriyle direğine yaslanmış *bir* halde.

Kaburgalarımın arasında bir fikir canlanıyor. Midem harekete geçiyor, sahip olduğum tek silahla. Daha önce beni kurtaran silah. Matthew'u kurtaramadı ama belki Gabe'i kurtarabilir.

Hızlı düşünerek sosyal medya uygulamamı kaydırarak açıyorum. Parmaklarım çok kötü titriyor, *"SOS!!!"* yazan bir başlık yazmadan önce çok sayıda yanlış tuşa dokunuyorum. *Melrose'da Adams Ave'nin dışındaki terk edilmiş park yeri* ve Canlı video istemine tıklayın. Kamera, ben onu yukarı eğmeden önce implere doğru açı yapıyor,

Sahne telefonumun ekranından görüne kadar duvarın hemen ötesinde tutuyorum.

İzleyiciler akın ettikçe yorum kutusuna daha fazla kelime yazıyorum.

"Melrose'daki Adams Caddesi'ndeki terk edilmiş arsaya polis gönderin.

Silahlar.

Adam tehlikede. Acele edin!!"

Elim tekrar ağzıma çarpıyor, çığlıklarımı tutuyor, hırıltılı nefesimi bastırıyor. Tam bir adresim yok. Sokak adını fark ettiğim için bile şanslıyım.

Şansımı düşününce bileğimden sarkan yağmur yüklü saate bakıyorum.

"Hepsi orada mı?" Siyah cipin camı yarıya kadar açılır ve tanıdık olmayan bir ses otoparkta yankılanır. Arabada başka bir adam daha var.

Renkli camlardan onu tanımak için başımı yeterince yukarı kaldırmaya çalışıyorum ama tek gördüğüm arka koltukta insan şeklinde bir gölge.

Stoney banknot yığınlarını karıştırmaya devam eder.

Sonra *hayır*, hepsi orada değil dercesine hızlıca başını sallar. Çantayı fermuarla kapatıp kaldırırma bırakıyor ve Gabe'e sinirli bir ifadeyle bakıyor. "Bu ancak altı yüz bin eder. Beni aptal mı sanıyorsun? Talimatlarım açık değil miydi?" Uzun bir iç çekişten sonra başını şoföre doğru eğdi.

Sürücünün belinden bir silah çekilmeden önce sadece çenesini hızlıca eğiyor.

Donuyorum, parçalanıyorum, nefes almayı bırakıyorum.

Silahlı adam Gabe'i ensesinden yakalar.

Gabe'in elleri havaya kalkıyor, avuç içleri öne doğru, adamın pençesinden kurtulmaya çalışıyor. "Dinle," diyor hızla, geriye doğru çekilerek. "Denedim ama bir anda bir nokta iki milyon dolar bulmanın ne kadar zor olduğunu bilsen şaşarsın. Evimi sattım, arabamı sattım, ruhumu sattım. Yine de yetersiz kaldı."

Stoney'nin çenesi gerilir. "Bu hayal kırıklığı, Gabe."

Silahlı sürücü sessiz kalır ve talimat bekler.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve ekran yağmur damlalarıyla benek benek olmuş video akışına bakıyorum. Binlerce izleyici izliyor. Ekranda yanıp sönen sayısız yorumu okuyacak vaktim yok ama gözlerim birkaçının üzerinde geziniyor.

Vay anasını! Bu gerçek mi? OMG

Polisi aradım, umarım yasaldır! Polis çağrıldı. Dikkatli olun.

Bu vahşice!!

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, her kalp atışında içime bir aciliyet çarpıyor. Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip duvarın arkasına bakıyorum.

Kaslı adam silahsız eliyle Gabe'e tekrar uzanır ve onu cipe doğru çeker.

Çığlık atmak üzereyim.

Duvarın arkasından fırlamak üzereydim.

Ama sonra.

Ama sonra.

Kol saati, Matthew gözümün önünde öldüğü anda çalmaya başlayan alarmın aynısı olan, rahatsız edici alarm sesini öttürmeye başladı.

Bedenim taşa dönerken gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Telefonu arka cebime sokuyorum ve avucumun içiyle saate vurarak susması için yalvarıyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Alarm korkunç, hırıltılı bir yankı olarak çalıyor...

Ve sonra duruyor.

Kıçımın üzerine düşüp gözlerimi sıkıca kapatırken elim yine ağzımın üzerinde. Bunu duymamış olmalarına imkan yok.

Stoney ortağına bir emir verir. "Şunu kontrol et."

Gabe araya giriyor, sesi çılgınca geliyor. "Bekle, bekle, bekle. Sana bir teklifim var. Patronun için," diye aceleyle söze girer. Sanki doğrudan cipin arka koltuğunda oturan patronuyla konuşuyormuş gibi sesi yükseliyor. "Senin için çalışmama izin ver. Borcun geri kalanını kapatacağım. Her kuruşunu. Ne istersen yaparım, benden ne istersen."

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor, ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde duvarın çıkıntısından aşağı doğru sürünmeye başlıyorum ve Gabe yaralanmadan önce polis memurlarının arsaya girmesi için yalvarıyorum.

Şakağımdan ter damlıyor.

Bacaklarım titremeye devam ediyor.

Bir nefes daha alamadan, hala ellerimin ve dizlerimin üzerinde koşuştururken, etli bir el uçuyor ve beni saçlarımdan tutup koparıyor.

Çığlık atıyorum.

Ayaklarıma doğru çekildim. Telefonum cebimden kayıyor, ayakkabılarımla ıslak çimlerin üzerinde kayıyor ve deri pardösülü adam

beni duvarın arkasından sürüklüyor. Saçlarımın köklerinden çekilmesinin acısına karşı mücadele ediyorum, keşke telefonumu alıp bunu kaydedebilseydim. "Hayır!"

Bakışlarım Gabe'in dehşete kapılmış yüz ifadesine kayıyor, elleri hâlâ teslim olmuş bir şekilde havada duruyor. Gözleri kocaman, teni kaygan ve solgun, başını ileri geri sallıyor. "Bekle, bekle... Seninle geleceğim. Bana ne istersen yap. Öldür beni, umurumda değil."

Stoney'nin silahı Gabe'in göğsüne doğrultulmuş. "Burada neyimiz varmış?" diye alay ediyor, bana bir bakış bile atmadan. "Kaçak bir yolcu."

"Hayır," diye mırıldanıyor Gabe.

Ben mücadele edip kendimi kurtarmaya çalışırken adam beni küçük tepenin üzerine sürüklüyor.

Stoney bir adım geri çekilerek silahını doğrultur ve doğrudan Gabe'in gözlerinin arasına doğrultur. "Komplo bükülmelerini takdir etmiyorum." Sırıttırıyor. "Sebebi ben olmadığım sürece."

Etli bir el çığlığımı bastırmak için ağzımı kapatıyor.

Stoney omzunun üzerinden SUV'a bakar. "Bunu nasıl halletmemi istersiniz patron?"

Gözlerim aracın arka kapısına kayıyor, kapı açılmaya başlıyor ve gri bir pantolon takımıyla sivrilen bir bacak dışarı çıkıyor.

"Ona iyi bak," diye emrediyor ses.

İçimden bir umutsuzluk çığlığı kopuyor, ağzımı kapatan kalın el tarafından bastırılıyorum.

Ve sonra saat tekrar çalışıyor.

Alarm, boğazımda düğümlenen dehşeti bastırmak için yüksek sesle ötüyor.

Stoney'nin dikkati ses tarafından çalınıyor ve dikkati dağılmış bir şekilde bana bakıyor, alnında bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Gabe ona saldırıyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, Gabe silahı almak için hamle yaparken Stoney'nin dengesi bozuluyor ve kolu geriye fırlıyor.

Bir silah sesi duyuldu.

Gecenin karanlığında bir el silah sesi duyulur ve ardından cipin arka camından bir cam kırığı gelir.

Alarm sustu.

Aman Tanrım.

Stoney kırık pencereye bakar, normalde vurdumduymaz olan ifadesi öfkeyle çarpılmıştır. Duraklar, tabancasını indirir ve çenesini sallayarak

diğer adama da aynısını yapmasını söylüyor. "Telefonunu al," diyor. "Yok et onu."

Adam arka cebimden Sydney'in telefonunu kaptığı gibi beni sıkıca kavırıyor, ardından telefonu betona düşürüyor ve ağır çizmesinin altında eziyor. Bir anda öne doğru itildim, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve bir tabancanın namlusu kürek kemiklerimin arasına girdi.

"Onu arabaya bindirin," diye bağırır Stoney. "Muhtemelen polisleri aramıştır. Bunu burada yapmayacağız."

Gözyaşlarım özgürce dökülüyor.

Gabe kafasına dayanan dolu silahı umursamadan, Stoney'nin tek bir parmak hareketiyle infaz edilebileceğini düşünmeden bana doğru koşmaya çalışıyor. "Yapma, yapma... lanet olsun, lütfen, onu rahat bırak. Beni yanına al, öldür, kimsenin bulamayacağı bir yere göm, lanet olsun lütfen, onu bu işe karıştıрма. Hiçbir şeyim yok. Sana verecek başka hiçbir şeyim yok."

Önceki sözleri içime işledi.

"Sensiz, hiçbir şeyim yok."

Sırtımda bir silahla kaldırırma çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Her şey bitti.

Polis çok geç kalacak.

Bu canavarlar bizi öldürecek.

Kalın bir el saçlarımı tekrar yumrukladığında çığlık atıyorum ve silah omurgamı zedeliyor ve yerden kaldırılıp hiçbir ağırlığım yokmuş gibi ayaklarıma çekiliyorum. "Hayır, hayır!"

Gabe, tabancayı şakağına dayayan Stoney tarafından araca doğru sürükleniyor, ama yine de direniyor, bana ulaşmaya çalışıyor, saçımda kızgın bir el ve her iki bileğimde kilitli başka bir el ile götürülürken beni son bir kez tutmaya çalışıyor.

Gözlerimiz buluştu.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldanıyor. Gözleri kederle, çaresizlikle ve sevgiyle doluyor. "Çok üzgünüm. Hiçbiri doğru değildi. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Biliyorum," diye haykırdım.

"Biliyorum." Bunlar onun son sözleriydi.

Yine bir direğe zincirliyim, ellerim bağlı, kemiklerim kırılıyor, bir adamın son sözlerini dinliyorum.

Seni seviyorum.

*Ben hep seninle
olacağım. Ona benden
bahset.*

Onlar benim *için* kelimelerdi, benim *için* kelimeler. Ama...

Bu sefer kelepçeli ve prangalı değilim. Kapana kısılmış ve çaresiz değilim.

Sırtıma dayanmış bir silah var, evet, ama tetiği henüz çekilmedi.

Aracın bagajının etrafında döndürülmeden önce, eğilip bileklerimden çözülen adamın eline dişlerimi geçiriyorum. Acı dolu bir hırıltı çıkarıyor ve kendimi kurtarmama ve hala kayıta olan telefonun düştüğü, ekranı gökyüzüne bakan istinat duvarına doğru koşmama yetecek kadar uzun bir süre beni serbest bırakıyor.

Kamerayı kaptım, kaldırdım ve iki adamın arasında ileri geri salladım, korkunç bir şekilde titriyordum. Kamerayı onlara doğru eğiyorum ve bağıriyorum, "Durun! Sizi canlı kaydediyorum. Herkes izliyor."

Dehşet içimde hızla ilerliyor, ama bu güç tarafından bastırılıyor.

Artık güç bende.

Hâlâ Gabe'le boğuşan Stoney, bana uzanmak için duraklayan adama bakıyor. Video kaydım tam ekranda parıldıyor.

Temkinli yaklaşıyorum.

"Blöf yapıyorsun." Stoney'nin boğazı sinirden kıpırdıyor.

"Blöf yapmıyorum." Kendi korkumu yutarak, yüzüne doğru tutuyorum, ulaşamayacağı bir yerde duruyorum. "Sen geldiğinden beri canlı yayındaydı. Geniş bir takipçi kitlem var, yani şu anda on binlerce insan seni izliyor." Gabe'e bakıyorum, göğsüm kabarıyor, uzuvlarım titriyor. "Canlı bir izleyici kitlesi için bir suçu belgeliyorum. Eğer bizi vurur ya da o araca zorla bindirirsen, sonuçlarından asla konuşarak kurtulamazsın. Bir hapisane hücresinde çürüyeceksin, umarım ömür boyu. Silseniz bile çok geç olacak. Ekran görüntüleri ve ekran kayıtları çoktan yapıldı."

Kalbim neredeyse acıyla çarpıyor. Kamerayı cipin kırılmış camına çeviriyorum, nihayet kısmen açık kapının ardında ne olduğunu yakaladığımda midem bulanıyor.

Katliam.

Arka koltuktaki adam ölmüş, kafasının yarısı uçmuş, takım elbisesi kan ve beyin parçacıklarıyla kaplanmış. Boşta kalan elim ağzıma gidiyor, boğazıma dolan safrayı tutmaya çalışıyorum.

Gabe'i bırakırken Stoney'nin çenesi sıkıştı.

Elimi indiriyorum, hâlâ titriyorum, hâlâ kusmanın eşiğindeyim. "Bu-" Kamerayı arka koltuğa doğru tutuyorum "- bir kazaydı." Geri çeviriyorum

Stoney'nin kısık gözlerine ve tik tak eden çenesine. "Bundan sonra ne yaparsan yap, kaza olmayacak."

Nefesimi tutuyorum, havadaki gerilim hissediliyor. Kaderimiz onların ellerinde ve tüm dünya bizi izliyor.

Blöfümü görmenin çok riskli olduğunu bilen şoför ilk hamleyi yaptı. Cansız bacağı aracın içine geri itiyor, sonra sürücü tarafına doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve motoru çalıştırıyor. Neredeyse Stoney olmadan çekip gideceğini düşünüyordum ama Stoney bana sert bir bakış fırlattı.

"Siktir," diye mırıldanıyor isteksiz bir teslimiyetle. Birkaç metre ötede duran para dolu spor çantasına bir göz atıyor ve sonra cipin yolcu tarafına doğru ilerliyor.

Kapı çarparak kapandı.

Otoparktan geri geri çıkarken lastikler gıcırıyor.

Farlar sisin içinde kaybolduğu anda cep telefonu titreyen parmaklarımdan kayıyor. Kan sıçramasının ortasında kaldırıma çarpıyor ve gözlerim Gabe'inkilerle buluştuğunda bir panik atak göğsümü sıkıştırıyor.

Boğazım yanıyor. Bacaklarım titriyor, neredeyse pes edecektim. İkimiz de aynı anda hareket ediyoruz.

Ruhumu parçalayan bir rahatlama çılgılığı atıyorum ve Gabe'e doğru koşuyorum, tıpkı onun bana doğru koştuğu gibi ve kendimi ona doğru fırlatıyorum, kollarım boynunu sarıyor.

Birbirimize sarılarak dizlerimizin üzerine çöküyoruz. Yüzüm yakasına gömülmüş, elleri yağmurdan ıslanmış saçlarımı avuçluyor ve ikimiz de ağlıyoruz, ikimiz de titriyoruz, ikimiz de birbirimizi sıkıyoruz.

Beni öpüyor, sonra tekrar tekrar öpüyor, saçlarımı, alnımı, yanaklarımı, dudaklarımı. "Çok cesurca," diye mırıldanıyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyor. "Çok *aptalca*, bebeğim. Ama çok cesurca."

Titreyerek yüzümü boynuna gömüyorum ve onu içime çekiyorum, hıçkırı hıçkırı ağlıyorum ve kollarında kemiksiz kalıyorum.

O yaşıyor.

Önümde kan kaybından ölmüyor, son nefesinde adımları mırıldanmıyor.

Ellerim saçlarında, yüzünü kavırıyor ve gözyaşlarının arasından fısıldayarak boğazına öpücükler konduruyorum. "Seni seviyorum. Bunu bir daha *asla* yapma," diye yalvarıyorum. "Sakın buna cüret etme."

Alnımızı birbirine yaklaştırıp uzun bir nefes üflüyor. "Her şeyi açıklayacağım. Çok özür dilerim. Senin bu işe karışmanı hiç istemedim."

"Beni de dahil et," diye mırıldanıyorum. "Her zaman, sonsuza dek. Ben seninleyim. Artık bu işte beraberiz."

Biz boş arsada yığılmış bir şekilde otururken uzaktan sirenler çalıyor, yağmur yağıyor ve gözyaşlarına karışıyor. Gabe geri çekilip uzun bir süre bana bakıyor, başparmakları kulaklarımın altındaki derinin üzerinde geziniyor.

Yutkunarak bileğimdeki saate bakıyor, parmaklarım gömleğinin ön kısmına dolanıyor. "Nedir bu?" diye soruyor, elimi avucunun içine alıp yağmur damlalarıyla parıldayan parçayı inceleyerek.

Kalbim sıkışıyor, küçük bir hıçkırık daha serbest kalıyor ve usulca fısıldıyorum, "İyi şans tılsımı."

Ağzının yarısı gülümseyerek yukarı kalkıyor ve beni tekrar göğsüne çekiyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum.

Yukarı bakıyorum, yukarı, yukarı, bulutların arkasını görebilmeyi diliyorum. İçlerinden uçabilmeyi diliyorum.

Keşke yıldızlara teşekkür edebilseydim.

BÖLÜM 40

GABE

F Hayatımın en kötü günlerinden birinden 48 saat sonra Tabitha'nın kapısının önünde duruyorum, tıpkı iki hafta önce kalbine bir hançer sapladığımda yaptığım gibi. O gece nasıl hissettiğimi tam olarak hatırlıyorum.

kaçınılmaz olanı erteleyebilmeyi diliyordum. Antreden gelen ayak sesleri göğsümü delip geçen kurşun mermileri andırıyordu.

Öyle de olabilirdi.

Kapıyı temkinli bir umuda benzer bir ifadeyle açıyor. En son kapının diğer tarafında durduğumda, ona olan güvenini bir avuç kelimeyle yerle bir etmiştim. Sıfırdan inşa ettiğim bir güveni, benim için çok değerli olan bir güveni.

Şu anda ayaklarımızın dibine serpilmiş durumda ve tek yapabildiğim, parçaları yeniden birleştirmeye başlayamadan rüzgârla sürüklenip gitmemesi için dua etmek.

"İçeri gel," diyor bana, beyaz kot şort ve şeftali rengi bir bluz giymiş. Saçındaki toka bir dinozor şeklinde, tuhaf ve ilginç, giydiği sıradan kıyafetle uyuşmuyor, ama yine de mükemmel bir şekilde eşleştirilmiş gibi hissettiriyor.

Kapı genişliyor.

Kalbim bir tür travma sonrası stres tetikleyicisi ile vurulmuş gibi çarpıyor. Yine de ayaklarım hareket etmeyi başarıyor, eşikten ilerleyecek cesareti buluyorum. "Teşekkürler."

Teşekkürler.

En son geldiğimde yakıp yıktığım evinize tekrar girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Yutkunuyorum ve ellerimi ceplerime sokarak antresindeki zeytin yeşili fayanslara bakıyorum.

"Ben... bize yemek yaptım."

Gözlerimi kırptırarak çenemi yavaşça kaldırıyorum. Bize yemek yaptı. Ben ona saçma sapan şeyler yedirip boğulmasını izledikten sonra beni besliyor.

Tek bir kelime ağzımdan kaçıyor. "Neden?"

Loş ışıkta gözleri kısılana kadar iki kalp atışı geçiyor. Modası geçmiş avizesinde yanmış bir ampul var ve o da alevsiz mumları mekanın her yerine serpiştirerek bunu telafi etmeye çalışmış. Ev lavanta kokuyor ve annemin misafir odasındaki pijama partimizden sonra bu kokudan hoşlanmaya mı başladı yoksa onu üzen şeylere mi yöneldi diye düşünmeden edemiyorum.

Benim gibi şeyler.

"Yemek yerken konuşabiliriz diye düşündüm. Bilmiyorum, olanlardan sonra düşündüm ki..." Kollarını kaldırıp göğsünde kavuşturuyor, sanki bir savunma kalkanı oluşturuyor, niyetimden yeni yeni emin oluyor. "Belki de küstahça davrandım."

"Bu değil..." Başımı hızlıca sallıyorum. "Öyle demek istemedim. Seninle yemek yemek istiyorum. Sadece benimle yemek yemek istemene şaşırdım."

Tek kelimemi bana geri fırlatıyor. "Neden?"

"Çünkü en son oturma odanızda durduğumda kalbinizi kırmıştım ve bana benden nefret ettiğinizi söylemişsiniz."

Lavanta gibi kokuyor ama aynı zamanda tuzlu bir şey gibi de kokuyor. Bir çeşit sarımsaklı turşu. Bakışlarım mutfağının ortasında duran, tavuk, bisküvi, maşa ve marulla dolu bir kâsenin bulunduğu küçük masaya kayıyor.

Ona göz kırptıyorum.

"O zamandan beri çok şey oldu," diye mırıldanıyor. "Bunun hakkında konuşabiliriz." Gözleri yaşarmak üzereymiş gibi donuk bakıyor. Bir kez başımı sallıyorum,

Sonra da spor ayakkabılarımı çıkardım. Son kırk sekiz saatin büyük bir kısmını karakolda, dedektiflere ifade vererek geçirdik. Videonun viral olması şaşırtıcı değil. Anında. Milyonlarca izleyici olayların canlı yayınını izledi, geri dönüp izlediğimde sosyal medya etkisi için yapılmış düşük bütçeli bir tür aksiyon filmi gibi görünüyordu.

Gerçek olduğuna inanmak zor.

Ve eğer polisler Stoney ve adamlarının izini bulup onları tutuklamamış olsalardı, cip o yoldan çıktıktan birkaç dakika sonra

park yeri olsaydı, acaba yetkililer de meşruiyeti sorgular mıydı?

Ama arka koltukta ölü bir adam vardı. Bunu uydurma olarak yazmak zordu.

Tabitha beni mutfağa doğru götürürken dudağını kemiriyor. "Vurulan adam," diye başlıyor, yemek sandalyelerinden birini çekerek. "Görünüşe göre onların patronuymuş. Bütün haberlerde çıktı. Yarım yamalak işleri ve mafya bağlantılarıyla tanınan önemli bir iş adamıydı."

Masanın hemen yanında duruyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Evet."

O gece karakolda beklerken, iliklerimize kadar ıslanmış ve adrenalin patlaması sonrası titrerken, ona her şeyi anlattım. Babamı, tehditleri, onun ve Hope'un fotoğraflarını. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Onu güvende tutmak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Ben ona sarılıp tekrar tekrar özür dilerken o başını ellerinin arasına alıp çökmüştü.

Ve sonra ayrı odalara götürüldük.

Bu, olaydan beri birlikte geçirdiğimiz ilk yalnız zaman ve o kadar yabancıyım ki, bunu nasıl düzeltereğim konusunda o kadar kararsızım ki, tek yapabildiğim çenem tıkırdarken ve göğsüm gerginken sandalyenin arkasına bastırmak.

Ona sarılayım mı? Dokunayım mı? Kucaklar mıyım?

İstiyorum. Hem de çok istiyorum.

Ama ona yaptığım şey hâlâ kara bir bulut gibi üzerimde dolaşiyor. Arabamın yan tarafına çarpan yıldız yüzüğünün keskin sesini duyuyorum. Küçük bir ihanet tıngırtısı. O güven ipliği ikiye ayrılıyor. Oturmalı mıyım yoksa o gece yaptığım gibi kapıdan geri mi kaçmalıyım emin bile değilim.

Beni sandalyeye yığılmama neden olan şey, onun yine evinin önünde yığılıp kalmış görüntüsü.

Tabitha karşıma oturuyor, sandalyenin ayakları eski karo zeminde gıcırıyor. Mum ışığı etrafımızda titriyor ve tüm bunlar romantik hissettiriyor.

Romantik bir trajedi.

"Gabe," diye fısıldıyor. Kendimden geçmişim, tavuk göğsü tabağına bakıyorum. "Gabe, bana bak."

Çenem kalkıyor, gözlerim masanın üzerinde onunkilerle buluşuyor. Ne kadar üzgün olduğumu görebiliyor mu?

Fark eder mi?

Boğazımda yakıcı bir utanç yumağı düğümleniyor. "Tabs, her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda değilsin. Benim için yemek yapmak ve uzun bir iş gününden sonra içeri girmişim gibi davranmak zorunda değilsin. Seni incittim."

Gergin, yüz hatları sıkışmış, omuzları çökmüş. "Neden rol yaptığımı düşünüyorsun? Neden her şey yolunda gitmiyor?"

"Çünkü öyle değil. Seni mahvettim. İnşa etmek için çok uğraştığım her şeyi mahvettim."

"Ve sana söylüyorum, mahvolmadı."

Yutkunarak tekrar masa örtüsüne bakıyorum. Fildişi ve dantelli, sade bir kiraz deseniyle süslenmiş. Birkaç saniye sessizlik içinde geçiyor ve onun sandalyeden kalkıp bana doğru geldiğini belli belirsiz fark ediyorum, teninin kokusu masa örtüsündeki kirazlarla eşleşiyor. O kadar yakınımda duruyor ki bluzu omzumu sıyrıyor ve bu küçük temas bile kalbimin takla atmasına neden oluyor.

Dişlerim birbirine çarpıyor ama ona bakamıyorum. Bir korkak gibi gözlerimi masa örtüsüne dikiyorum.

"Neredeyse ölmeni izliyordum," diyor
usulca. Gözlerimi kapattım.

"Kafana doğrultulmuş bir tabanca vardı. Gözümün önünde vurulacağını sandım. Sana gerçekten sahip olamadan seni kaybedeceğimi düşündüm."

"Tabitha-"

"Bana bak."

Burnumdan bir nefes üflüyorum çünkü çenem kilitlenmiş, azı dişlerim kırılmak üzere. Sonunda başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o da bana öyle bir çaresizlikle bakıyor ki bir anda ayağa kalkıyorum. Ellerim iki yanımda yumruk olurken göğüslerimiz birbirine değiyor.

"Beni aldattın mı?" diye soruyor. Bunu çok az duyguyla soruyor çünkü cevabı zaten biliyor. Ses tonunda korku ya da endişe yok.

Gözlerimi tekrar kapatıp başımı sallıyorum. "Hayır."

"O zaman ne yapıyoruz?" Bu kez sesinde küçük bir çatlak var. Bir aksama. "Neden bana dokunmadan orada duruyorsun? Daha iki gün önce her şey bitmiş olabilecekken neden bitmiş gibi davranıyorsun?" Bir şekilde yaklaşıyor. Kolları onun yanlarında, benimkiler de benim yanlarımda ama burnunun ucu gömleğimin önünü sıyrıyor. "Ayaklarına kapanmana gerek yok. Beni affetmen için yalvarmana gerek yok. Bu o değil. Sadece sevmen gerekiyor"

Kendini bir daha asla böyle bir tehlikeye atmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Sadece bana sarılman gerekiyor Gabe, lütfen sarıl bana çünkü beni bir daha asla saramayacağın düşüncesi beni gerçekten mahveden tek şeydi."

Boğazıma bir inilti takılıyor, azap ve özlem karışımı bir şey.

Ona dokunmak için çok mu erken, onu kucaklamak ya da eskiden olduğu gibi öpmek için çok mu erken emin değilim. Tek bildiğim, bunlardan herhangi birini yapmayalı çok uzun zaman olduğu.

Bir elimle uzanıp çenesini kavriyorum ve onu kendime çekiyorum.

Acıktım.

Yüzünü kendime doğru çekerken ve yumuşak, dolgun dudaklarının tereddüt etmeden, sadece özlemle açıldığını hissederken onun için açlıktan ölüyorum. Dilim sanki onun ağzı temel bir ihtiyaçmış gibi içeri giriyor.

Bana doğru düşüyor, ağırlıksız, kemiksiz, dillerimiz birbirine karışırken inliyor.

Acil, ağırlı. Lanet olası korkunç.

Onu geri geri tezgâha doğru götürüyorum ve elim saçlarını karıştırmak için kalkıyor, eğilip köprücük kemiğine hafif bir öpücük kondururken omzunun üzerinden geçiriyorum. Durdu, yumuşak bir nefes verdi. Tüyleri diken diken oluyor. Diğer kolum tezgahın kenarını kavramak için etrafına uzanıyor, boğazının sütunu boyunca daha fazla öpücük eklerken onu hapsediyor.

Bana doğru eğilerek sallanırken nefes alış veriş dengesi değişiyor.

"Bu çok fazlaysa anlarım," diye fısıldıyorum kulağının dibine, gözlerim kapanırken dudaklarım kabuğunu sıyrıyor. Onu içime çekerken kiraz çiçekleri yaseminle kaynaşıyor. "Durabilirim. Bu gece Darius'la kalabilirim." Tabitha geri çekilmiyor, sadece daha da yaklaşıyor. İç çekiyorum, nefesim titreyerek çıkıyor. "Güvenini tekrar kazanmak istiyorum. Zaman alacağımı biliyorum. Yapabilirim-"

Geriye çekilerek uzanıyor ve parmaklarını bluzunun eteklerine doluyor, sonra saçları koyu dalgalar halinde aşağı düşene kadar başının üzerinden yukarı çekiyor.

İnci gibi bir ten, siyah dantel sutyen, ince kıvrımlar.

Gözlerim vücudunda gezinirken göğüslerinin kabarıklığı inip kalkıyor.

"Sana güveniyorum," diye mırıldanıyor.

Boğazım çalışıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, sözleri beni en az önümde çıplak duran ipeksi teninin görüntüsü kadar ısıttığı için aletim sertleşiyor. O

Ortamdaki mutfak ışığında ve alevsiz mumlarda parıldıyor, gözleri kahverengi ve yeşil renkte titriyor.

Boştaki elim dümdüz karnında geziniyor ve dantelle kaplı göğsünü avuçluyor, diğer elim yanağını okşuyor, parmaklarım saçlarını örüyor. "Özür dilerim."

"Biliyorum."

"Seni

seviyorum."

"Biliyorum."

Kör edici bir rahatlama içimi kasıp kavuruyor. Belki bunu hak etmiyorum, belki de çok erken, ama önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, düşerken dudaklarım teninde geziniyor. Her şey bir hareket telaşına dönüşüyor, coşkuya doğru hızlı tempolu bir yuvarlanma. Şortunun düğmelerini açıp kötü kalçalarından aşağı çekerken elleri omuzlarımı kavırıyor. Bana doğru eğiliyor, sırtı tezgâha yaslanıyor, tırnakları tenime batıyor.

Eşleşen dantel külotunu ayak bileklerine dökülene kadar bacaklarından aşağı indiriyorum, sonra yüzümü kalçalarının arasına gömmeden önce bir bacağını omzuma asıyorum.

Sikeyim.

O mükemmel. Çok mükemmel.

Bir eli saçlarıma yapışıp sıkarken dudaklarından çılgılık ve inleme arası bir şey dökülüyor. Dilim içine girdiğinde titreyerek ağzıma doğru ilerliyor.

İnliyor, kalçalarını bana doğru itiyor. "Gabe..."

Onu en son yediğimde, saniyeler içinde yüzüme boşalmıştı. En ateşli şeydi.

Bir elim göğsünü avuçlamaya devam ediyor, danteli aşağı çekip meme ucunu sıkarken, diğeri onu kalçasından tutuyor. Sırılsıklam, misk kokulu ve tatlı. Ağzıma doğru sallanıyor, dilim sert ve hızlı bir şekilde içine girip çıkarken saçlarımı çekiyor. Titrediğini hissediyorum, zorlukla dik durabiliyor, sadece tırnakları kafa derime girerken bana tutunmasını sıkılaştırıyor. Yüzüme biniyor ve klitorisini mükemmel bir baskı ve hızlı emişlerle çalıştırıyorum, yakın olduğunu hissediyorum, tekrar hızlı bir şekilde geleceğini biliyorum.

Onu dilimle, ağzımla, dişlerimle, ısırarak ve emerek, hırıldayarak yerken, parçalanması için çaresizce onu zirveye taşıırken ereksiyonum geriliyor ve zonkluyor.

"Gabe, Gabe... Yaklaştım, bunu yapmaya devam et..." Ben klitorisini emerken ve dilimi onu uçurumun kenarına gôtürmek için kullanırken bana karşı itiyor.

Gerilip sırtını dikleştirirken keskin bir ęıęlık atıyor. Vücudu ürpertici dalgalarla titriyor, boşalırken ciyaklayan küçük miyavlamalar kulaklarımla buluşuyor, kalçaları yüzümün etrafında kenetleniyor. Yere yığılıyor, nefesi kesiliyor, beni kavrayışı gevşiyor.

"İşte bu bebeğim," diye mırıldanıyorum ona karşı. "İşte bu kadar."

Sonra engelleyemediğim bir gülümsemeyle uzaklaşıyorum ve ona bakıyorum, yanaklarının ve dağınık saçlarının sıcak kızarıklığının tadını çıkarıyorum.

Bacağını omzumdan çekerek saçlarımı ęekiřtiriyor ve beni ayağa kaldırıyor. Gözlerinde hâlâ karanlık bir açlık var. Önünde doğrulduğumda bana doğru atılıyor, kollarını boynuma doluyor ve bacağını kalçama dolamak için tekrar kaldırıyor.

Ağızlarımız buluşuyor, diller birbirine kayıyor, eller her yerde.

Onu kaldırıyorum ve omurgası kanepenin arkasına ęarpana kadar birkaç metre uzağa, oturma odasına taşıyorum. Yere düşerken bacakları belimden çözülüyor ve ağızım onunkine ęarpıyor. Öpücük ancak gömleğimi başımdan çekip odanın diğer ucuna fırlattığında kesiliyor.

"Sikimi istiyorsun, değil mi?" Kulağına bir şeyler söylüyorum, karnı kanepenin arkasına bastırılana ve kenarda yarı kambur durana kadar onu çeviriyorum. "İhtiyacın olan şey bu." Kemerimin tokasıyla oynamaya başladım bile, ęaresizlik iliklerime işliyordu. "Seni sertçe becermemi istiyorsun. Sertçe, benden istediğin gibi."

Kıçını geriye doğru atıyor ve kısık bir iniltiyle kendini bana sunuyor.

Kemerimi yırtıp kotumu ve boxerımı bacaklarımdan aşığı itiyorum, ta ki sikim elimde yumruk olana, başı arkadan kalçalarının arasına bastırana kadar. İnleyerek onu saçlarından yakalıyorum ve sırtı ęıplak göğsümle aynı hizaya gelene kadar kendime ęekiyor, dişlerim kulağını kemiriyor, boynunu ısıırıyor.

İçine girdim, saçlarını sıkıca kavradım, ağızım boğazının yumuşak derisine yapıştı. "Oh, siktir, bebeğim."

Bir parçam bunu bir daha asla hissedemeyeceğime gerçekten inanıyordu -vücutlarımız bükölüp birleşti, onun ıslak sıcaklığı beni dizlerimin üstüne ęöktürdü.

Bir an için kıpırdamadan duruyorum, yarısına kadar çekip tekrar sokmadan önce etrafımda sıkışma hissinin tadını çıkarıyorum. Saçlarını bıraktığımda öne doğru eğilip kanepenin kenarına tutunuyor, ben de iki elimle kalçalarından tutup tekrar içine giriyorum.

Vücutlarımız birbirine çarpıyor.

İnliyor, sonra inliyor, sonra tekrar inliyor.

Elim omurgasında geziniyor ve ben ona çarparken gevşek bir tutuşla boğazının ön tarafına kıvrılıyor. Ben dışarı çekip tekrar içeri iterken vücutlarımızın birbirine kaynaştığı kaygan sesler odada yankılanıyor.

Sütyeninin kilidini açarak kollarından aşağıya doğru kayıyor ve altında zıplayan göğüslerini avuçluyorum. "Çok tatlı, çok sıkı," diye homurdanıyorum, gözlerim cam gibi ve yarı kapalı, sikimin içinde kaybolduğu yere bakıyorum. "Yine boşalacaksın."

Elimi klitorisini ovuşturana kadar vücudunda gezdiriyorum, onu boşaltırken aletimin içine girip çıkmasını izlerken kendimi kaybetmeye çok yakınım. Kalçalarım sert ve hızlı pompalıyor, orgazmın zirvesini hissettiğimde hareketlerim sarsıntılı hale geliyor. "Siktir, Tabs, çoktan yaklaştım."

Kanepenin arkasını kavrarken parmak eklemleri bembeyaz oluyor, kırmızı tırnakları turuncu-çiçekli baskıya batıyor. "Ohh, geliyorum," diye inliyor, alnını kanepeye bırakıyor ve parçalanıyor, iç duvarları etrafında çırpınıyor.

Üç pompa daha ve üçüncüsünde kabzasına kadar gömüldüm, sırtüstü eğildim, elim göğsünü sıkıyor ve sikim sarsılarak içine boşalıyor. Boşalmam zirveye ulaştığında ve vücudum titrediğinde yüzüm konik bir iniltiyle bükülüyor, dudaklarım onun karışık saçlarına bastırılıyor.

Birlikte gerçekliğe geri dönüyoruz, ikimiz de ağır nefes alıyoruz, ter içindeyiz. Aletlerim dışarı kayarken ağırlığımı onun üzerinden kaldırıyorum, hala sert, hala onu istiyor.

Bacaklarının arasındaki kayganlığa göz kırpıyorum, salgımın kalçalarını kapladığı yere.

Sikeyim.

İçine boşaldım.

Tabitha kendini toparlayıp bana dönüyor, elmacık kemikleri allık pembesi bir parıltıyla renklenmiş ve saçları darmadağın. Gözlerimdeki bakışı okuyarak, "Doğum kontrol hapına yeni başladım," diyor. "Biz iyiyiz."

Pantolonuma doğru eğilirken, hap kullanıyor olmasaydı beni durdurur muydu diye düşünmeden edemiyorum. İçine bir bebek koyma ve bir gün bir aile kurma düşüncesi göğsümü ısıtıyor.

Henüz değil... hemen değil.

Bir gün.

Bir gün, bunu istiyorum.

Bunu o kadar çok istiyorum ki.

Tabitha koridordaki banyoda üstünü başını temizledikten sonra, üzerinde muhtemelen görmem gerekenden çok daha fazla gördüğüm transparan geceliklerden biriyle salona geri dönüyor. Kanepeye yaslanıp bana doğru ilerleyişini izlerken, satenin arasından fırlayan esmer meme uçlarının görüntüsü kot pantolonumu sıkıyor. Yanakları hâlâ pembe ama saçları yeni taranmış. Ağzını bir gülümseme boyuyor, yumuşak ve tatlı. Biraz utangaç.

"Buraya gel," diyorum ona, elimi uzatarak.

Tıpkı iki aydan kısa bir süre önce oturma odamda onu beklemememi söylediğinde yaptığı gibi kucağıma sürünerek oturuyor.

Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi.

Sanki yıldızlar isimlerimizi yan yana yazacak şekilde hizalanmamış gibi, harfler gece yarısı gökyüzünde parıldıyor.

Kalçaları beni içine hapsederken elbisesi kalçalarına kadar uzanıyor. Ellerim beline doğru kayıyor ve sıkıca tutunuyor, gözlerimiz loş mum ışığında buluşuyor.

İç geçiriyor, alnını benimkine bastırıyor. "Polise gitmeliydin," diye mırıldanıyor. "Bu çok tehlikeliydi."

Başımı salladım. "Çok riskli. Polisleri işe karıştırırsam seni öldürmekle tehdit etti." Belki daha akıllı bir adam bunu farklı şekilde yapardı ama ben derinden aşık bir adamdım, bu yüzden kararları kalbim veriyordu.

Ben olsam farklı bir şey yapmazdım.

"Seni neredeyse kaybediyordum. Seni vuracağını sandım" diye fısıldıyor, kelimeler yıpranmış ve trajediyle dolup taşıyor.

Gözlerim kapanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, o günün *son* günüm olacağını düşünmüştüm.

Ve Tabitha'nın annemin evinde bana söylediği sözleri, son gününün mükemmel ve unutulmaz olmayacağına dair korkularını düşündüm. Ama kesin olarak biliyordum ki, onun olmadığı her son gün daha en başından mahkumdu.

Bu yüzden o gün kayda değer hiçbir şey yapmadım. Uyandığımda, duş aldığımda, işte uzun bir vardiyaya girdiğimde, vasat bir öğle yemeği yediğimde ve onun güzel gözlerini bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde zihnim bomboştu. Başka bir şey yapmanın anlamı yoktu. Uğruna yaşamaya değer tek şeyi kaybettiğimi düşünüyordum.

Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum, yüzü boynumun kıvrımlarına gömülürken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Ben buradayım, Tabs. Buradayım."

Titrek bir nefes dudaklarından süzülerek tenimi ısıtıyor.
"Öldürülebilirdin."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, bir gülümseme ima ediyor. "Ben ölümsüzüm, insanüstü biriyim. Ölümüne meydan okuyorum."

İç çekiyor, başını sallıyor.

"Ayrıca, kesinlikle önce ben onu öldürürdüm. Bir planım vardı." Benim planım yoktu.

Tek planım, ben gittikten sonra Oliver'ın Tabitha ve Hope'u güvende tutacağına inanmaktı.

Omzuma yaslanıp burnunu çekerken içimi bir ürperti kaplıyor. "Bu arada," diye fısıldıyorum saçlarını düzelterek. "Yapardım, biliyorsun."

Ayağa kalktı. Bana göz kırpmadan önce bakışları yüzümde geziniyor.
"Ne yapardın?"

"Senin için ölürüm."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Aydınlanma ve korku arasında ince bir çizgi.
Yalan söylemediğimi biliyor.

Yüzü biraz çöküyor, gözleri yaşlarla parlıyor, alt dudağı titriyor.
"Gabe," diyor, hıçkırıklarını boğazında zor tutarak. "Benim için öldüren birini istemiyorum. Benim için ölen birini istemiyorum." Duygularını yutkunarak iki avucunu kaldırıyor ve yüzümü kavlıyor. "Sadece benim için *yaşayacak* birini istiyorum."

Kalbim tekliyor.

Onu öyle bir sıkıyorum ki, mis gibi kokan saçlarına öpücükler konduruyorum.

Ve sonra fark ettim ki.

Her şey bununla ilgili, değil mi? Yaşamak.

Gerçekten yaşamak.

Aşk budur işte.

Kalbinizi tamamlayan, gölgelerinizi aydınlatan, kırık, uyumsuz parçalarınızı gören ve hayatının geri kalanını onları yerine oturtmak için harcamak isteyen o mükemmel kusurlu kişiyi bulmaktır. Ve bu parçalar asla tam olarak yerine oturmasa bile, yine de sizi severler. Sizi daha çok severler.

Ve sanırım bazen tüm bunların amacını unutuyoruz. Hâlâ hayattayken yaşamamanın güzelliğini unutuyoruz.

Ve yaşamak için sevmekten daha iyi bir yol yoktur.

Ben ona tutunurken sessizlik çöküyor, ikimiz de birbirimize dolanmış ve memnunuz.

Sonra dudaklarım kulağına eğiliyor ve tek bir soru dökülüyor ağzından. "Müzik mi?" Gülümsediğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Elbette."

BÖLÜM 41

TABITHA

Seylül ayından ekim ayına geçerken dışarıda, küçük arka güvertemde durup kuşları izliyorum, bir yandan da Hope çimlerden ot koparıyor.

"Tabitha, bu turtayı yapmama yardım etmek ister misin?"

Janie gülümseyerek başını dışarı uzatırken dönüp çatlak veranda kapısına bakıyorum.

Gabe'in annesi burada. Büyükannesinin vefatından kısa bir süre sonra geldi ve yakınlardaki bir otelde kalıyor çünkü evim bırakın misafiri, üçümüz için bile yeterince büyük değil.

"Çok isterim," diyorum ona, pişirme ve fırınlama işlerine yardım etmeye hevesli bir şekilde. Büyürken ya da yetişkinliğimde böyle şeyler yapma şansım hiç olmadı. Her zaman sadece ben vardım.

Kendi annemle hiçbir zaman gerçek bir ilişkim olmadı, bu yüzden evrenin bana Janie Kent ve Martha Gleason'ı vererek bunu telafi etmesine minnettarım. Şimdi, hayatımda iki inanılmaz kadın var, bu boşluğu on kat dolduran iki anne figürü. Birlikte yemek yapabileceğim, yemek pişirebileceğim. Birlikte alışverişe çıkabileceğim ve belki bir gün birlikte gelinlik seçebileceğim iki kadın. Gelecek, gökyüzünü turuncu bir ışıltıya boyayan Ekim başı güneşi kadar parlak geliyor.

Çimenlerin arasından geçip Hope'u topluyorum ve mutfığa geri dönerken elinden tutuyorum. Gabe masanın üzerine serilmiş sebze tabağındaki kereviz çubuklarından birini kemiriyor. İçeri girdiğimizde yeşil gözleri parlıyor, sanki on dakika önce kollarını bana dolamış, dudaklarını şakağıma bastırmamış gibi.

Onun sırtışıyla aynı anda benim sırtışım da geriliyor.

Sevişmek ve kalp onarmakla meşgul olduğu için bir türlü yiyemediğimiz o akşam yemeğine davet ettikten bir hafta sonra eşyalarını Darius'un dairesinden buraya taşıdı. Bir sonraki adımıımıza karar verene kadar mobilyaları garajımda duruyor.

Gabe bana doğru yaklaşıyor, elini başımın arkasına koyuyor ve beni alnımdan öpmek için kendine çekiyor. "Seni zledim."

"Sadece birkaç dakikalığına dışarıdaydık," diye takılıyorum, dudaklarını bulmak için parmak uçlarımda yükseliyorum.

"Seni hâlâ zlyorum." Elime uzanıyor, kaldırıyor ve yıldız yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyor. Veranda kapısından içeri süzülen güneş ışığında parlıyor.

Birlikte geçirdiğimiz duygusal gecenin ardından Gabe'i uğurladığım sabahtan beri takıyorum. Krem rengi kaldırımın üzerinde, güneşin altında, araba yolunun çatlaklarından filizlenen yabani otların arasında parıldıyordu. Yüzük parmağıma geri takmadan önce iki kere düşünmedim.

O zamandan beri elimden bırakmadım ve umarım hiç bırakmam.

Gabe elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime, ardından da yüzüğü bir öpücük konduruyor.

"Gab!" Hope yanıımızda zıplıyor, pantolonunun paasını çekiştiriyor.

"Gıdıklanıyor." "Gıdıklıyor, ha?" Hope'a dönerken glmsemeı onu terk etmiyor ve

Eğiliyor, onu rzgrdaki bir iek yaprağı kadar ağırmış gibi kaldırıyor. Onu omuzlarına yerleştiriyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor. "Bir gıdıklama dövüşü için çağrıldım. Yaklaşık on dakika içinde benden haber alamazsanız, askerleri gönderin. Yenilmiş olabilirim."

Hope'un minik parmakları boynunda dans ederek onu gıdıklamaya alışıyor. Kıkırdayarak gitmelerini izliyorum.

Janie yanıımda kıkırdıyor ve dikkatini turta için hazırladığı hamura veriyor. Saçları kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, perçemleri gevşeyip gözlerinin içine doğru süzülüyor. "Sonunda Trabzon hurması mevsimi geldi," diyor bana, kahverengi bir kâğıt torbayı devirip meyveleri tezgâhın üzerine yuvarlamadan önce. "Ne düşündüğünü bana söylemen gerekecek. Gabe'in en sevdiği turta."

Gözlerim Hope'u omuzlarında oturma odasına taşıyan Gabe'i izlerken dikkatim dağılıyor. Bir mutluluk yığını halinde kanepeye yığılıyorlar.

Sözcükleri zor algılanıyor.

"Tabitha?"

Yüksek sesle "Parayı unuttu" diye mırıldanırken hâlâ kendimde değilim. Janie hamuru yoğurmak için eğilmeden hemen önce duraksıyor. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Oturma odasına bakarken gözlerim buğulanıyor, Gabe'in Hope'u kucağında zıplatıp tombul boynuna ahududu üflemesini izliyorum. Kıkırdıyor, nefesini zor tutuyor. Yüzündeki içten gülümseme, göğsümün fiziksel olarak ağırmasına neden olacak kadar kalbime dokunuyor.

"Otoparkta," diye devam ediyorum, hâlâ onlara bakıyorum, hâlâ o güzel acının içinden izliyorum. "Bütün hayatı o spor çantasının içindeydi. Evi, arabası, tasarruf hesabındaki her kuruş. Ve orada öylece bıraktı. Almak aklının ucundan bile geçmedi." Dökülmeden önce gözyaşlarımı kırıptırıyorum. "Polisler bizi karakola götürürken, sanki önemli olan tek şey benmişim gibi beni kollarına aldı. O gece bir polis memuru parayı ona geri verdi ve yüzünde beliren ifadeyi gördüm. Sanki paranın varlığını tamamen unutmuş gibiydi."

Gözlerimi nihayet oturma odasından ayırdığımda, Janie'nin de benzer bir buğulu ifadeyle tezgâha yaslandığını görüyorum.

"Bu beni şaşırtmadı," diyor. "Onun hayatı bir spor çantasına sığabilecek şeylerle tanımlanmıyor. Ve o hep böyleydi. Gabe her yönden babasının tam tersi." Hope iki elini Gabe'in yüzüne vurup bir ahududu daha patlattığında sevinçle ciyaklarken diğer odaya bakıyor. "Hani derler ya, 'herhangi biri için sırtlarındaki gömleği bile verirler' diye."

Ona göz kırparak başımı sallıyorum.

"Bir keresinde yapmıştı. Küçükken, belki yedi ya da sekiz yaşındayken onu ziyaretlerimden birinde, bir sokak direğine zincirlenmiş, yağmurda titreyen bir köpek vardı. Hayvanın çok üşüdüğünden endişelenerek tişörtünü çıkarıp köpeğin üzerine örtmüştü." Başını sallayarak hafifçe gülüyor. "Babasıyla tekrar buluştuğumuzda Travis onu azarladı. Ona aptallık ettiğini ve şimdi bütün gece donacağını söyledi. Gabe sadece omuz silkti ve '*Evet ama köpek değil*' diye karşılık verdi."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama hikaye beni kırdı. Beni ağlatıyor.

Bu adamla, benim için olduğunu hiç düşünmediğim bir gelecek için beni çok ama çok heyecanlandırıyor.

Yıldızlar nihayet aynı hizaya gelmiş gibi hissettiriyor ve bu düşünce beni daha çok ağlatıyor.

"Ah, Tabitha," diyor Janie, bana doğru bir adım atıyor ve sıcak elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "İkiniz de çok şanslısınız. Ve bu benim de kendimi şanslı hissetmemi sağlıyor."

Burnumu çekip yanaklarımı temizliyorum. "Sen... şansa inanır mısın?"

Gabe bir keresinde bana annesinin her zaman mantıklı biri olduğunu söylemişti. Saçmalamayan bir tip. Cevabını merak ederek ona baktım. Eskiden şansa hiç inanmazdım ama o otoparkta her şey değişti.

Matthew'un saati iki kez, ikisi de Gabe vurulmadan hemen önce çalınca her şey değişti. Tesadüf olabilirdi. Bozuk şeylerin yaptığını yapan, alarm mekanizması bozuk bir saat de olabilirdi.

Ama başka bir şey de olabilirdi.

Kalbim çarpıyor.

Janie bir an yere baktı, sonra tekrar bana baktı. "Benim neye inandığının önemli olduğunu sanmıyorum, Tabitha. Önemli olan tek şey *senin* neye inandığın." Tezgâha doğru dönerek bir hurmaya uzandı ve bana doğru fırlattı.

Matthew'un sözleri içimden geçerken onu yakalıyorum, olgun meyveyi yumrukluyorum.

"Bence yıldızlara bakıp onların sadece birer yıldız olduğuna inanmak bize zarar verir. Anlamadığımız ve göremediğimiz o kadar çok şey var ki, basitliklerin içine sıkışıp kalamayız."

Şansa inanır mıyım?

Kadere?

Kozmik tasarım mı?

Sevdiğimiz insanların, yol boyunca kaybettiklerimizin asla gerçekten kaybolmadığına inanıyor muyum?

Bilmiyorum.

Gerçekten bildiğim tek şey, bu olasılığı reddetmenin bana zarar verdiği. Onlara inanmak istiyorum çünkü bu fikir bana huzur veriyor. Belki de bir şekilde yıldızların yıldızlardan daha fazlası olduğuna ve belki de, *belki* de... o yıldızların gerçekten bizim tarafımızda olduğuna dair bana umut veriyor.

Tezgâha geri dönüp meyveleri kesme tahtasına yerleştiriyorum ve bıçağa uzanıyorum, bu sırada Gabe'in Hope'a kitap okurken çıkardığı ses arkamdan yankılanıyor ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyor.

Hurmayı keserken yüzüğüm pencere ışığında parıltıyor.

Ve iki parçayı birbirinden ayırdığımda kalbim
yerinden çıkacak gibi oluyor. Gözlerim yaşıyor.
Nefesim kesildi.

Orada, meyvenin etli tarafına kazınmış, küçük bir yıldız tasarımı bana
geri parlıyor.

Janie Delaware'e döndükten İKİ GÜN sonra, Gabe isteyken, Cora ve Mandy
ile yakındaki bir parkta buluşmak için restorandaki vardiyamdan çıkıyorum.
Hope bebek arabasında, kreşten yeni gelmiş, elinden pembe dondurma
damlarken külahını yiyor.

Mandy bana Mandy gülümsemesi fırlatıyor, külahının kalanını yutarken
dişleri bembeyaz parlıyor. "Bu ufaklık hayatımda olmadan ne kadar
mahrum kaldığımı tahmin bile edemezsin," diyor. Bebek arabasına uzanıyor
ve Hope'un esintide dalgalanan koyu renk buklelerini karıştırıyor.
"Bugünlerde Gabe'in olduğunu biliyorum ama onu Baş Bebek Bakıcılığına
terfi ettirmesen iyi edersin. Seni asla affetmeyeceğim."

Sırıyorum. "Tam zamanlı çalışıyor. Aslında, artık bir flört hayatım
olduğunu düşünürsek, muhtemelen seni daha sık arayacağım."

"Gah. Şu halimize bak," diyor Mandy, titreyen ağaç tepelerine bakarak.
"Çok kötü şeyler atlattık, biliyor musun? Ve işte buradayız, diğer tarafta,
mutlu ve aşığız."

Oyun parkının önünde yavaşça duruyoruz ve Cora ile ben Mandy'nin
Hope'un bebek arabasına uzanıp onu salıncak ve kaydırak vaatleriyle dışarı
çekmesini izliyoruz.

Cora, Mandy Hope'u yeni yürümeye başlayan çocuk salıncağına
oturturken gözleri kız kardeşini takip ederek, "Onunla çok iyi anlaşıyor,"
diye düşünüyor. "Her zaman anne olmak için çok meşgul olduğunu söyler,
şimdi çalıştığı kuaför salonunu yönetiyor, ama... bence gerçekten istediği
şey bu. Reid'in de bunu istediğini biliyorum."

Düşünceli bir şekilde gülümsüyorum. "Harika bir anne olacak."

"Bir zamanlar böyle düşünmüyordum çünkü Mandy her zaman
Mandy'den ibaretti ve onu bu besleyici içgüdülerle hayal etmek benim için
zordu. Kulağa korkunç geliyor ama doğru." Dudağını ısırarak iç geçiriyor.
"İnsanların her zaman değiştiğini, her zaman büyüdüğünü gösteriyor."

Zamanın bir noktasında kim olduğumuz, her zaman kim olacağımız anlamına gelmez. Bu sadece bir başlangıç noktasıdır ve bir yön seçmek bize bağlıdır."

Parktaki bir banka oturuyorum, Cora yanıma otururken bebek arabasını kenara çekiyorum. Koyu sarı saçları güneş vurduğunda iki ton daha açık renkte parlıyor. "Sen ve ben bunu herkesten daha iyi biliyoruz, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor ve bir anlığına uzaklaşıyor. Sadece bir anlığına. "Öyle."

"İçimden bir ses ikimizin de doğru yönde ilerlediğini söylüyor." Yüzümü ona dönüyorum ve çenesini eğerken gözlerinin ışıldamasını izliyorum.

"Dean iş transferini kabul etti," diyor, dudaklarına yayılan gülümsemeyi bastıramadan. "Sonunda geri taşınıyor." Birkaç metre ötedeki Mandy'ye bakıyor, sanki kız kardeşinin onu duymasından endişeleniyormuş gibi, ama Mandy tamamen Hope'u salıncakta itmeye dalmış durumda.

"Aman Tanrım, bu inanılmaz. Sonunda."

"Biliyorum, hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi geliyordu. Sırf onunla birlikte olmak için öğretmenlik işimi bırakıp Bloomington'a taşınmayı bile düşünüyordum. Bu kadar uzun süre ayrı kalmak doğru gelmiyordu. Hafta sonları daha kısa, hafta içi daha uzun geliyordu."

Bunu çok iyi anlıyorum.

Gabe'in yokluğunda geçen o on gün işkence dolu bir sonsuzluk gibi geldi.

Cora bana doğru bakıyor, gözleri parmağımdaki yıldız yüzüğe kayıyor. "Peki ya sen? Gabe ile işler oldukça ciddi görünüyor?"

Şimdi ışıldama sırası bende. Resmi bir nişan olmadığını bildiğim halde yine de varmış gibi hissederek yüzükle oynuyorum; sanki parmağımdaki bu küçük yüzük sonsuza dek sürecektir bir sözmüş gibi. "Evet... ciddi bir şey. Geçen ay yanıma taşındı. Yakında daha büyük bir yer bakacağız." Dikkatim, rüzgâr onu salıncakta bir ileri bir geri götürürken kahkahalar atan ve Mandy'nin onu arkasından neşeyle ittiği Hope'a dönüyor. "Onunla arası çok iyi Cora. Hope ona tapıyor."

Kocaman gülümseyerek elime uzanıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Kahramanlarımızı bulduk," diye fısıldıyor. "Yaşam çizgilerimizi."

Sözleri kalbime yerleşirken, bir kuş sürüsü tepemden süzülüyor, cıvı cıvı ötüyor, bulutların üzerinde özgürce uçuyor. İçimi bir huzur kaplıyor, bir amaç duygusu.

Her seferinde bir bebek adımı atarak diğer tarafa geçiyorum.

Arkana bakma.

Devam et.

Aşağı bakma.

Uçmaya devam et.

Başım gökyüzüne doğru eğik ve güneş yüzümdeyken Cora'nın elini sıkıyor ve gülümsüyorum.

BÖLÜM 42

GABE

W Çok sorumsuzca davranıyorsunuz.
Tabitha'nın BİLEKLER vardır bağı yukarıda
onu Kafaile a çift Külotlu çorap giymiş
ve gözleri ipek bir kravatla bağlanmış. Benim yüzmem
Yatağın kenarında durup bacakları omuzlarıma asılı halde ona
sokulduğumda şort ayak bileklerimde toplanıyor.

Sokağın karşısındaki arka bahçedeki barbeküden gelen müzik ve
kahkahalar, çatlak pencereden gelen iniltilerine karışıyor.

"Oh, ohh, Gabe," diye haykırıyor boşalırken, sırtı yatağa doğru eğilmiş,
bikinisinin ipleri çözülmüş, ben içine girip çıktıkça göğüsleri zıplıyor.

"Kahretsin, evet," diye inliyorum, kalçalarımı iki kez daha sallayarak
onun içine dökülüyorum, salıverilmem bacaklarımın neredeyse altımdan
bükülmesine neden oluyor.

İkimizin de yüzünde uykulu gülümsemeler belirirken zorlukla nefes
alarak bacaklarını omuzlarımdan çözüyorum. Eğilip bileklerini çözüyorum
ve gözlerindeki bağı çekip çıkarıyorum.

Geniş geniş sırtıyor, yanakları güneş yanığı ve hızlı çekim sonrası
kızarıklıkla pembeleşmiş. Yatakta doğrulup oturan Tabitha bikinisinin
üstünü tekrar yukarı çekip yerine bağladı. "Bu..."

"Çok ateşli."

"Biraz kabayız."

"Ama çok ateşli."

Tabitha'nın biberinin yandığını iddia ederek on dakika önce Sydney ve
Oliver'in arka bahçesinden rezervasyon yaptırdık.

Değildi.

Ama şimdi muhtemelen öyle.

Kıkırdayarak yataktan kalkıyor ve bikinisinin alt kısmını kalçalarının etrafında sabitlenene kadar bacaklarından yukarı çekiyor.

Bikini giyiyor.

Eskiden hiç bikini ya da crop top giymezdi, tenine kazınan baş harflerin arkasında küçük pürüzlü izler bırakmasından çok utanıyordu. Onu havuzun etrafında o minicik iki parçayla dolaşırken gördüğümde utanç verici bir şekilde sertleşmiştim ve herkes bilir ki mayo ile ereksiyonun bir arada olması asla iyi bir görüntü değildir.

Başka seçenek yoktu.

Şortumu yerine yerleştirirken çarşafın üzerine serilmiş külotlu çoraplara bakıyorum. Tabitha birkaç hafta önce bir gece onu bağlamamı istediğinde, geçmişini göz önünde bulundurarak bu konuda emin değildim. Ama bana denemek istediğini, bunun terapötik olabileceğini düşündüğünü söyledi. Kontrolü geri almasının ve geçmiş travmasını güvenli, rızaya dayalı bir şekilde yeniden oynamasının bir yolu.

İlişkimize başka bir dinamik, başka bir güven katmanı ekledi.

Tabitha aynaya bakıyor, saçlarını düzeltiyor ve gözlerinin altındaki birkaç rimel lekesini siliyor. Elimde olmadan bir süre yansımına bakıyorum, yüzündeki gülümsemeyi içime çekiyorum, her geçen gün daha da parlayan bir gülümseme.

Bir hafta önce, Sydney ve Oliver'ın karşısındaki kiralık bir eve taşındık. Büyümemiz için çok daha fazla alana sahip üç yatak odalı bir sömürge evi ve ben hala en iyi iki arkadaşımın komşu olabiliyorum. Kazan-kazan. Önceki evimi satın alan o karanlık adam her kimse, bir ay içinde evi yenilemeyi başardı ve tekrar satışa çıkardı.

Büyük sürpriz mi?

Annem satın aldı.

Büyükannem Eylül sonunda kansere yenik düşerek vefat etti. Cenazeden sonra annem evini satılığa çıkardı ve Oliver ile Syd'in bitişindeki yükseltilmiş çiftlik için bir teklif sundu. Orayı geri almadığım için memnundum. Sattığım fiyattan yüz bin dolar fazlasına satın almak acı verici olacağı gibi, bana da doğru gelmiyordu. Hayatımın başladığı yerdin ama biteceğı yer değil. Anılar orada büyüdü ama çiçek açmaya devam edecekleri yer değil. Tabitha ve ben yeni kökler ekeceğiz, yeni anılar yaratacağız. Karakoldan geri aldığım parayı bir gün sonsuza kadar yaşayacağımız bir ev satın almak için biriktiriyoruz ve bu arada bu paranın bir kısmını Tabitha'nın üniversite eğitimi için kullanacağız.

Öğretmen olmak istiyor.

Bir psikoloji profesörü.

Kısa bir süre önce bir gün bana, psikolojide insan ihtiyaçlarının hiyerarşik bir düzende organize edilebileceğini öne süren bir teori olduğunu söyledi. Beşinci sırada kendini gerçekleştirme yer alıyor; kişinin nihai, gerçek amaç duygusu. Tabitha gelecekteki kariyerinin bir şekilde psikolojiye dayanacağını her zaman biliyordu, ancak bu amaç Matthew ile bodrumda yaşadığı deneyimden sonra yeni bir yön olarak çiçek açtı.

Onunla daha fazla gurur duyamazdım.

"Hâlâ bunu saklamalı mıyım yoksa Matthew'un babasına geri mi vermeliyim diye düşünüyorum," diye düşünen Tabitha'nın dikkati elindeki bibloya yöneldi.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp bir adım öne çıkıyorum ve şifonyerin önünde onun yanına geliyorum. Elinde eski bir saat tutuyor, deri kordonu parmaklarının arasında dans ederken bir yandan da çizilmiş yüzüne bakıyor. "Belki de bir gün bunu Hope'a devretmelisin."

"Bilmiyorum." Dudaklarını birbirine sürterek bu fikri düşünüyor. "Alarm her bozulduğunda birileri ölüyor gibi görünüyor."

"Bu da bir bakış açısı," diye mırıldanıyorum, usulca gülümseyerek. "Öte yandan... belki de alarm her çaldığında birileri yaşıyordur."

Gözleri farkındalıkla parlıyor. Bana bakıyor, göz bebekleri büyürken gözlerini kırıştırıyor.

"Perspektif," diyorum ona. "Sen ne yaparsan o olur. İyi şans ya da kötü şans. Belki de sadece Hope'un babasına ait bir saattir ve büyürken yanında taşımak isteyeceği bir şeydir. Hiç tanışmadığı o adamdan küçük bir parça. Belki de gerçek amacı budur."

Başını sallarken gözleri yaşlarla doluyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Haklısın." Onu sıkarak şifonyerin çekmecesine geri yerleştiriyor ve yerine kapatıyor. Sonra bana dönüyor, derin bir iç çekerek anıları silkeliyor. "Sanırım yapmalıyız-"

"Evlen benimle."

Dudakları keskin bir nefesle aralandı. Geniş kahverengi gözleriyle bana bakıyor, sanki beni tam olarak duymamış gibi.

Önünde bir dizimin üzerine çöküyorum, ellerim kalçalarını kavırıyor ve kalçalarının etrafında kıvrılıyor. Göbeğinin üstündeki yara izine bir öpücük konduruyorum. "Evlen benimle, Tabs. Karım ol. Gerçekten... sonsuza dek."

Parmakları saçlarımın arasında kayarken içinden cırtlak, nefessiz bir ses çıkıyor. "Evet."

"Öyle mi?" Başımı kaldırdığımda kalbim hızla çarpıyor, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Evet. Tabii ki, evet. Gabe...evet."

Ayağa fırlıyorum ve iki avucumla yanaklarını kavrayarak dudaklarını kendime çekiyorum. Karşılıklı sırtıtmalarımız, kahkahalarımız, parlak ışıklar ve her renkten bir tuval içinde önüme serilen gelecek boyunca onu sertçe öpüyorum. "Seni seviyorum bebeğim. Hem de çok. Sana gerçek bir yüzük alacağım, daha iyi bir yüzük, söz veriyorum. Sadece şu lanet dakikada, asla gitmeyeceğini bilmem gerekiyordu. Buradasın, benimsin. Son nefesimi verene kadar yanımda, kollarımda olmanı istiyorum."

"Ben buradayım. Seninim. Bana sahipsin." Geri çekilip çenemi kucaklarken gözlerinde biriken yaşlar yüzünden aşağı süzülüyor. "Ve bu gerçek bir yüzük, Gabe. İstedğim yüzük bu." Hâlâ parmağında dolanan kirli yıldız yüzüğü kaldırıyor. "Bu mükemmel."

O mükemmel.

Her role birlikte uyum sağlıyoruz.

Tatlı ve hassas anlar aptallık ve kahkahalarla kanar. Uzun, sert konuşmaları genellikle akıllara durgunluk veren seks takip eder.

Bu hayat, bu kadın.

Mükemmellik.

"Hadi partiye geri dönelim. Herkese söylemek istiyorum," diyor, sözlerini sersemlik kaplıyor. "Mandy her an Hope'u getirebilir."

Önce saç çizgisine, sonra burnuna, sonra da tatlı dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Ö n d e n buyur, Wifey."

"CANNONBALL!"

Ekim ayının sonları, ama Ortabatı bize iyi davrandı, birkaç gün üst üste seksen derece verdi ve hava resmen gevrek esintilere ve kırmızı-kahverengi yapraklara teslim olmadan önce son bir havuz partisine teşvik etti. Hoparlörden müzik yayılırken güneş gözlüklerimi başımın üzerine itiyorum. Kendi favori gruplarımdan bazılarını Sydney'in doksanlar çalma listesiyle birleştirmeyi başardım, bu yüzden bir Bad Omens şarkısı çalmaya başladığında sesi açıyorum.

Izgaranın başında durup hamburger ve sosisli sandviçleri çevirirken, bakışlarım yüzen, cips ve meyve şişlerini atıştıran, bira ve kokteyller eşliğinde kahkahalar atan arkadaş grubumuzun arasında geziniyor.

Sydney'in kız kardeşi Clem'in yanındaki şezlongda bir süredir birlikte olduğu kız arkadaşı güneşlenirken Darius bana doğru yürüyor. Clem'in kızı çimenlik alanda yazarın kızı Summer ile oynuyor, bir plaj topunu ileri geri fırlatıyor ve Hope iki koluna sıkıştırılmış iki şişme ile derme çatma bir oyun parkında kendini eğlendiriyor.

Darius yaklaştığında gülümseyip başımı sallıyorum.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler Mason." Sırıtarak omzuma bir yumruk attı. "Lütfen bana bir kuş istediğini söyle."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Lexi beni terk ettikten hemen sonra bir muhabbet kuşu edindi. Ne zaman duygusal hissetse yeni bir kuş alıyor. Bu bir şey. Bu yüzden evimde binlerce papağan var."

Bir kahkaha atmadan önce Darius'un kuş kafesi olarak kullandığı evinde geçirdiğim kulak tıkacı dolu haftalara geri dönüyorum. "Tanrım, bilmiyorum. Tabitha'ya sorarım."

"Ona zaten sordum. '*Hemen evet*' dedi ama size sormamı istedi."

"Kahretsin." Her şey çok ani oldu ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Bir rakun olabilirdi. "Tamam o zaman. Sanırım rastgele bir kuş alacağız. Neden olmasın?"

"Sen erkeksin. Bunu bir nişan hediyesi olarak düşün." Omzuma bir tokat daha attı. "Onu bu hafta içinde getireceğim. Yarın işten sonra bir şeyler içelim, olur mu?"

"Kesinlikle."

Sydney ıslak saçlarını omuzlarına dökerek ve ayaklarını kaldırıma vurarak bana doğru hücum ediyor. Oliver onun arkasından geliyor, şaşkın bir ifadeyle başını ileri geri sallıyor.

Son yirmi dakikadır Oliver ve Mandy ile Reddit başlıklarına dalmış, eski telefonu zamansız bir şekilde öldüğünden beri onun için aldığım yeni telefonda saçmalıklar arasında geziniyordu. "Şuna bir bakın. Seni domatesle besleyen giyilebilir bir robot." Telefonun ekranını yüzüme doğru itti. "Gabe, bak. Bu *özellikle* domates."

Göz kırpıyorum. "Hayatta olmak için ne güzel bir zaman."

"Düğünün için bir tane almalısın. Çok komik olur."

"Bunu neden yapayım ki?" Gözlerimi kısarak ona baktıktan sonra tekrar cızırdayan hamburger köftelerine bakıyorum. "Boş ver. Cevap şu: Sen delisin."

Mandy havuzun kenarından bize bağılıyor, ayakları suda sallanırken nişanlısı Reid'in yanında oturuyor. "Syd, bak!" Daha bugün tanışmışlar ama hemen kanka olmuşlar. "Şuna bir bak. Uzun mesafeli ilişki yaşayan sevgililer için garip bir öpüşme makinesi. Bu çılgınlık."

Sydney'in gözleri diğer yöne doğru fırlarken merakla şişiyor.

Oliver onun gidişini izliyor, başı yana eğik, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış. "Neden sadece domates?" diye düşünüyor.

"Neden bana bir kuş miras kaldı?"

Oliver ızgara spatulasına uzanıp köfteleri çevirmeme yardım ederken sırtıyoruz. "Tebrikler bu arada. Senin adına son derece mutluyum."

"Henüz çok mutlu olma. Bir kuşla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Önümüzdeki haftalarda hayvanat bahçenize yeni bir evcil hayvan ekleyebilirsiniz."

"Kuş değil." Bana bir bakış atarak kıkırdıyor. "Nişan duyurusu. Görünüşe göre aşk hikayeniz yol boyunca yaşadığınız tüm üzücü anlara değmiş. Öyle olacağını biliyordum."

Gözlerim verandadaki masalardan birinde yazar Evan'la sohbet eden Tabitha'ya kayıyor, buzlu çayını yudumlarken Cora yanlarında Dean'in kucığında oturuyor. Onun gülümsemesini, kahkahalarını izlerken göğsümde bir çarpıntı oluyor ve kısa bir süre önce bu şeylerin benim olup olmayacağını merak ettiğim bir zamanı hatırlıyorum. Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Çılgınca, değil mi? Polislerin kapıma gelip senin hayatta olduğunu söyledikleri gün dün gibi aklımda. Hayatta hiçbir yönü olmayan yalnız bir becardım ve şimdi yeniden kardeşiz, ikimiz de hayatlarımızın aşkıyla nişanlıyız." Bu yolculuğu düşünmek için bir an duraksıyorum. "Düşündüğümde aklım başımdan gidiyor."

"Mm," diyor memnuniyetle, bir servis tabağı kapıyor ve hamburgerlerle dolduruyor. "Hayat tuhaf bir şey. Sadece bir kısmı karşımıza çıkardıklarıyla ilgilidir, büyük kısmını ise bunlara verdiğimiz tepkiler belirler. Nasıl tepki verdiğimiz, nasıl başa çıktığımız ve nihayetinde nasıl yükseldiğimizle ilgilidir." Telefonunu bir kenara bırakıp tekrar suya dalan Sydney'e bakıyor ve yüzeye çıktığında kahkahalarla gülüyor. "Oldukça etkili bir şekilde yükseldik, sence de öyle değil mi?"

Elimde olmadan Tabitha'ya tekrar bakıyorum ve aynı anda o da bana bakınca kalbim kanatlanıyor. Bana gönderdiği ışıltılı gülümseme tenimi ısıtıyor, midemde kelekler uçuşuyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Bence çok iyi bir iş çıkarıyoruz." Döndüğümde

Dikkatimi Oliver'a vererek ekliyorum: "Bu arada, sağdıç konuşmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Derin bir mükemmellik bekliyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, siz daha önce duyuru yaptığınızdan beri bunu hazırlıyordum. Ben de sizinkini dört gözle bekliyorum."

"Benimki derin bir hayal kırıklığı olacak. Topluluk önünde konuşma becerilerim çakıllı bir yol kadar cilalı."

"Bu durumda, daha sonra açık barda dertleşebiliriz." Oliver yakındaki soğutucuya uzanır ve iki bira çıkarır. "Şerefe, kardeşim."

Şişeler şingırdıyor. "Şerefe."

Daha fazla hamburger ve sosisli sandviçi tabaklara doldurup, bir tencere acı biber, patates salatası, sebzeler, dip soslar ve çeşitli parmak yiyeceklerle dolu büyük bir cam masaya taşıyoruz. Tabitha için bir tabak hazırlıyorum ve Hope'a yemesi için bir çilek verdikten sonra verandaya taşıyorum.

"İştahın açılmışa benziyor," diyorum kaşlarımı sallayarak ve ona yemeği uzatıyorum.

Kızardı.

Evan'a dönüyorum ve gezegendeki her erkeğin bir şekilde nasıl yapılacağını bilerek doğduğu o kanka tipi el sıkışmayı yapıyoruz.

"Hey, dostum," diyor gülümseyerek başını sallayarak.

Tabitha onun yanındaki sandalyeye tünemiş, bir pipetle oynuyor. Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Ben de tam Evan'la kitabımız hakkında konuşuyordum."

"Öyle mi? Durum nedir?"

Dudağını ısıırıyor. "Şimdilik bunu yayınlamayı ertelemek istiyorum."

Nedense bu beni şaşırtmadı. Tabitha hiçbir zaman medyanın ilgi odağı olmayı sevmeyi ve bu röportajların teşhirden çok kendi kişisel iyileşmesi için olduğunu hep biliyordum.

"Şu anda her şey çok çılgınca," diye devam ediyor. "Özellikle de viral olan o videoyla birlikte. Bu ilgi beni biraz yordu." Hafifçe gülerek çayına bakıyor. "Yine de gelecekte tekrar ele almak için heyecanlıyım. Çok fazla atılım yaptım. Pişman değilim."

Tabitha sonunda bana en büyük buluşunu anlattı: Hope hakkındaki gerçeği. Hope'un kaçırılmadan önce hamile kaldığı ve Tabitha'nın profesörün adını ve itibarını korumak için bu sırrı sakladığı gerçeği.

Bu ifşaat yüzünden üzüleceğimden endişeleniyordu ama tam tersine, bu sadece onu daha iyi anlamamı sağladı. Matthew ile paylaştığı bağ

o bodruma atılmadan çok önce kurulmuş olması, onun kaybına katlanmayı on kat daha zor hale getirmiştir.

Kalbim onun için kırıldı. Katlandığı şeyleri düşündükçe hala kırılıyor.

Evan sandalyesinde arkasına yaslanarak araya giriyor. "Şu anda başka bir kitaba gömülmüş durumdayım ve komadaki bu hastayı yirmi yıllık uykusundan uyandırmaya çalışıyorum, o yüzden şimdilik bu konuyu kapatabilirim. Dürüst olmak gerekirse, bu deneyim bile tek başına ufuk açıcı ve çağrıştıracıydı. İnsanlık durumu ve hayatta kalma hakkında çok şey öğrendim. Bunu yaptığımıza memnunum." Tabitha'ya bir gülümseme göndererek döner. "Hikâyen konusunda bana yeterince güvenmene sevindim ve doğru zaman geldiğinde hikâyenin hakkını vermeyi planlıyorum."

Tabitha da gülümsüyor, sonra Cora'nın omzuna çarpıyor. "Hey, eğer hikâyeni yazacak birini arıyorsan, tam aradığın adamı tanıyorum."

Cora hâlâ erkek arkadaşının kucağında. Dean köprücük kemiğine bir öpücük kondururken kolları Cora'nın etrafında sıklaşıyor ve Cora da büyülenmiş bir sırtıyla ona doğru eğiliyor. Sonra boynundaki kalp madalyona uzanır ve "Eğer bu yola girmeye karar verirsem, kitap için mükemmel bir başlığım var" der.

Tabitha'nın eline uzanmadan önce sohbet birkaç dakika daha devam ediyor. "Dans et benimle."

Hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıyor, çayını ve yarısı yenmiş sosisli sandviçini atıyor. Havuzun kenarından çimlere doğru yürüyoruz ve Hope'u oyun parkından çıkarıp yanımıza bırakmasını izliyorum. Sonra cep telefonuma uzanıyor ve müzik uygulamasında gezinerek bir şarkıya karar veriyor. Saniyeler içinde *With or Without You'nun* açılış akorları etrafımızda yankılanıyor. Sırıttıyor. "Bu dansı seninle paylaşmayı çok isterim."

Hemen onu kollarıma alıyorum, tam o sırada Umut çimenlikte bize doğru yürümeye başlıyor ve yakındaki bir ağaçtan yeni altın yapraklar ayaklarımıza doğru süzülüyor. "Bu bizim düğün şarkımız mı olacak?"

"Mhm," diye mırıldanıyor. "Bayan Kent olmak için sabırsızlanıyorum."

Düşündükçe sırtıttıyorum. Bu ayın başında soyadımı değiştirdim - Wellington ismi benim için resmen öldü, tıpkı bu ismi miras bırakan zavallı adam gibi. Başka çocuğu olmayan Travis'in şeytani mirası da onunla birlikte ölüyor.

Eğer şanslıysak, hayatı bir hapisane hücresinde son bulacak.

Ve eğer şans gerçekten bizden yanaysa, Stoney ve ahmak çetesi de onunla birlikte olacaktır.

Hope bacağıma yapışıyor ve müzik eşliğinde bizimle birlikte sallanıyor,

biz hareket edip dönerken kıkırdıyor. Ellerimden biri Tabitha'nın sırtının küçük kısmına bastırıyor,

diğeri ise Hope'un küçük avucuyla bağlantı kuruyor.

Tabitha'nın yanağı göğsüme bastırılmış, kolları bana sıkıca sarılmış. Parti sesleri arkamızda kayboluyor ve tek duyduğum müzik ve benimkiyle titreşen kalbinin atışları oluyor.

"Senin için sonsuza dek beklerdim," diyorum şakağına bir öpücük kondurarak. "Beni hiç sevmemiş olsan bile beklerdim ve bir saniyesinden bile pişmanlık duymazdım."

Bana bakıyor, güneş ışığı gözlerinde parıldıyor, tüm gölgeleri siliyor. Sonra eğiliyor, çenemi öpüyor ve fısıldıyor: "Çabayı ödülünden üstün tutmaya aşk denebilir."

EPILOG

TABITHA

İki Yıl Sonra

"**M** Babanın özel bir jeti var. Bir gün seni onunla götürmek isterim."

Kabinin içinden pervanelere bakarken kaslarım kilitleniyor.

Özel bir jet değil ama Matthew'un babası lisanslı ve sertifikalı bir paraşütle atlama eğitmeni ve ben havada on bin fitten aşağı düşerken benimle uçmayı kabul etti.

Gabe küçük uçakta yanımda oturuyor, ikimiz de kask, tulum ve koşum takımlarıyla emniyete alınmış durumdayız. "Bunu gerçekten yapıyorsun," diyor, sesi motorun gürültüsünden daha yüksek çıkıyor.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Karnımın içinde bir düğüm açılıyor ve kalbim temiz bir kırılma yapmaya çalışıyor, ama bunu yapıyorum.

Bunu yapmamı *isterdi*.

"Yapıyorum," diyorum, yüzümdeki tüm renk gitmiş ve rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyor olsam da. "Birazcık bile korkmuş görünmüyorsun."

Çarpık gülümsemesi kaskın arkasından bana doğru parlıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Bu şimdiye kadar yaptığım en havalı şey. Özellikle de bunu gece yaptığımız için." Dönerek pencereden dışarı bakıyor, yıldız ışıklarıyla parıldayan mürekkep gökyüzüne bakıyor. "Bu inanılmaz."

Yüksekliği izlemek için bileğime sarılı ışıklı bir altimetre var. Matthew'un saati gibi iyi şans tılsımım gibi davranıyorum.

Tüm arkadaşlarımız ve ailemiz aşağıda bizi bekliyor; Hope'un Sunny adını verdiği tatlı muhabbet kuşumuz bile. Hope inişimizi izlemek için heyecanlı

O, sekiz aylık kızımız Faith ile birlikte heyecanla beklerken.

Faith Hadley Kent.

İsim, derime kazınan baş harflerle eşleşecek şekilde seçildi ve en çirkin yanıma en sevdiğim yanıma dönüştürdü.

Bir kusuru güzel bir şeye dönüştürdüm.

Ve şimdi, yanımda kocamla birlikte en büyük korkumu hayatımı değiştiren bir deneyime dönüştürüyorum.

"Sanırım bazen bizi korkutan şeyler, onlarla tek başınıza yüzleşmek zorunda kalmadığınızda daha katlanılabilir hale geliyor."

Matthew'un sözleri bütün gün aklımdaydı, bana güç veriyordu. Beni cesur kılıyor.

Daha nadir ve genellikle daha deneyimli paraşütçüler için ayrılmış olsalar da gece atlayışı yapmamız önemliydi. Çok fazla eğitim, ek ekipman ve büyük miktarda cesaret gerekiyordu... ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

Yıldızların arasında uçmak istedim.

Gabe titreyen elime uzanıp onu sıkıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Nefes alıp başımı
sallıyorum. Ben de
kendimle gurur
duyuyorum.

Yıldız yüzük, yeni parlatılmış ve minik elmaslarla süslenmiş parmaklarımızın arasında parıltıyor. Ben başka bir yüzük istemezken, Gabe onu temizlemek ve parlatmak için ısrar etti. Geçen yıl düğünümüzden bir gece önce bana bu yüzükle sürpriz yaptı; müzik eşliğinde dans ettik, birkaç damla gözyaşı döktük ve onunla tanıştığım güne kadar asla gerçekten inanmadığım bir geleceğe kadeh kaldırdık.

Avuçlarımızı dudaklarıma götürdüğümde, parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Gabe?"

Gülümsüyor. "Tabs."

"Bugün benimle uçtuğun için teşekkürler."

Güçlü bir kolla etrafımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. "Her zaman."

Pat Gleason bana işaret ederek belirlenen irtifaya ulaştığımızı söyledi. Gabe başka bir eğitmenle atlarken ben Pat'le atlayacağım.

Ve ilk ben gidiyorum.

Pat atlayış planının üzerinden bir kez daha geçip koşum takımlarımızı bağlarken gözlerimi kapatıp bayılmamaya çalışıyorum.

"Hazır mısın?" Pat bana soruyor, gözleri tanıdık bir koyu mavi tonunda parıldıyor.

Yutkunuyorum. "Ben hazırım."

Gabe'e bakıyorum ve elini bırakmadan önce tüm kalbimle ona pırıl pırıl bir gülümseme gönderiyorum. Sevgi dolu son bir bakış attığımızda göğsüm daralıyor ama sonsuz derecede doluyor ve ileri atılıyorum.

Yıldızlar yanımdayken, atlarken cesur bir sevinç çığlığı atıyorum. Süzülüyorum.

Uçuyorum.

Ve aşağı bakmıyorum.

Son

JENNIFER HARTMANN TARAFINDAN DA

Tabitha'nın röportaj yaptığı *ateşli yazar* Evan'ı tanımak hoşunuza gitti mi? Onun cesur, dağınık, intikam dolu romantizmi şimdi *Dikenler Kalır*'da.

Ve eğer bu kitabı almadan önce *Still Beating* ya da *Lotus*'u okumadıysanız, diğer çiftler hakkında daha fazla bilgi edinin - Cora & Dean ve Sydney & Oliver - kendi üzücü aşk hikayeleri.

Dikenler Kalıyor

Eskiden biriydim: gelecek vaat eden bir yazar, düşkün bir baba, karısının evreninin merkezi olduğuna inanan bir koca.

Sonra her şey parçalandı.

Benjamin Grant sayesinde bir şakaya dönüştüm. Boşanmış bir adam. Bir kabuk. İntikama susamıştım, onun da benim gibi kaybetmenin ağırlığını hissetmesine ihtiyacım vardı.

Josie-Benjamin'in karısı ve intikamımın anahtarı. Amacım onun hayatına sızmak, onu baştan çıkarmak ve bunu düşmanımı en çok incittiği yerden vurmak için kullanmaktı. Basit olması gerekiyordu. Ama her yazarın bildiği gibi, hikayeler nadiren senaryoya sadık kalır. Şimdi hiç yazmayı düşünmediğim bir olay örgüsüne yakalandım.

Amaç intikamdı ve Josie Grant benim giriş yolumdu.

Ona aşık olmak istememiştim.

Şimdi mi?

Çıkış yolu yok.

Hala Atıyor

Cora Lawson kız kardeşinin doğum günü partisine katıldığında, partinin sonunda en fazla akşamdan kalma olmayı ya da utanç içinde yürümeyi beklemektedir. Çalınan bir cüzdanın onu yolda bırakacağını ve

Kız kardeşinin nişanlısı Dean Asher, onun baş düşmanı ve sürekli başının belasıdır.

Ve gerçekten de bayılılıp bir delinin bodrumunda zincirlenmiş olarak uyanacağını, Dean'in de kendi prangalarıyla yanında olacağını tahmin etmiyor.

On beş yıl süren sataşmalar, hakaretler ve bitmek bilmeyen şakalardan sonra, nihai şaka onlara yapılmış gibi görünüyor. Her zaman birbirlerini öldüreceklerini düşünen bu iki insan, kaçacak kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorlarsa artık birlikte çalışmak zorundadır.

Ancak Cora ve Dean, kendilerini kaçırın kişinin onlar için bir planı olduğunu bilmemektedir. Hayatlarını değiştirecek bir plan.

İlişkilerinin gidişatı, nefret ve aşk arasındaki çizgiyi bulanıklaştırır ve zincirlerinden kurtulduktan çok sonra bile onları birbirlerine bağlar. Beklenmedik bağları onlara neye mal olursa olsun, bu işte birlikteler.

Lotus

Dünyanın geri kalanı için o, 4 Temmuz'da kaybolan küçük bir çocuktur. Ama Sydney Neville için o her şeydi. En iyi arkadaşı kaybolduğundan beri kalbi eskisi gibi değildi ama hayatını bu eksik parçanın etrafında kurmayı öğrendi.

Yirmi iki yıl sonra Sydney'in beklediği son şey Oliver Lynch'in geri dönmesidir. Onlarca yıldır yeraltında tutsak olduğu için onu bekleyen yeni ve tuhaf dünyaya yabancısıdır ama hayattadır. O burada. Ve ne kadar değişmiş olursa olsun, Sydney'le aralarında hâlâ bir bağ vardır.

Aralarında uzanan.

Ancak yeniden doğan dostlukları daha fazlasını hissettirmeye başladığında, Sydney ve Oliver, aralarında hâlâ boşluk yaratan pürüzlü, acı verici gerçekler olduğunu fark ederler. Sydney'nin ördüğü duvarlar yıkılmak istemez ve Oliver kayıp anılarının ve kayıp zamanının peşine düşerken, kâbusunun henüz bitmediğini fark eder.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değilken, bu karanlık yerde aşkın çiçek açabileceği bir alan var mı?

Jennifer'dan daha fazlası:

İlk Haziran

The Wrong Heart

Aria & Coda (Düet Serisi)

Bir İyimserin Kalp Kırıklığı Rehberi & Bir Kötümserin Aşk Rehberi (Heartsong Düet)

Entropi

Pençeler ve Tüyler

TEŞEKKÜRLER

Daha önce teşekkür bölümüme geldiyseniz, muhtemelen ne olacağını biliyorsunuzdur.

Evet: SENİ SEVİYORUM, JAKE HARTMANN.

Sanırım eşim, diğer kitaplardan daha fazla, güvensizlik, kendinden şüphe ve uykusuz gecelerin çirkin tortuları boyunca elimi tutmak için yanımdaydı. Bu şimdiye kadar yazdığım en zor kitaptı. Hem de hiç. Bu karmaşık hikâyeyi bir araya getirmeme yardım ettiğin, bana ilham verdiğin (Matthew'un saati!) ve uçmak zor olduğunda her zaman kanatlarım olduğun için teşekkür ederim sevgili kocacığım.

Muhtemelen başka ne geleceğini

biliyorsunuzdur. Evet: SENİ

SEVİYORUM, CHELLEY ST CLAIR.

Chelley benim can yoldaşım ve bir kızın isteyebileceği en iyi gelişim editörü. Matthew'u evcil hayvan projesi olarak kabul ettiğin ve bu hikayenin psikolojik unsurlarında bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. İçgörün en üst seviyede ve arkadaşlığın paha biçilemez. Sadece biz Earl'ü gece yarısı kahkahalarla güldüren bir tırtıl GIF savaşına dönüştürebiliriz.

Muhteşem beta okuyucularıma teşekkür ederim: Paramita, Kate ve Shabby. Paramita, beni önsözümü yeniden yazmaya ikna ettin ve bunu kabul ettiğim için sana sonsuza dek minnettarım. Dürüstlüğünüzü çok takdir ediyorum. En iyi kabileye sahibim.

Editörüm Lori Wray White'a ve düzeltmenim David Michael'a sonsuz teşekkürler. Bu kitabın adı neredeyse "*Virgül Kitabı*" olacaktı. İkinize de tapıyorum.

Asistanım Jen Mirabelli'ye ve Valentine'deki inanılmaz halkla ilişkiler ekibime teşekkür ederim. Hizmetleriniz beni muhteşem okuyucularıyla bağlantıda tutuyor ve her şey bununla ilgili.

Ve tabii ki size de teşekkür ederim, muhteşem okuyucular. Siz olmasaydınız ben nerede olurum? Muhtemelen hala Spuffy fanfiction yazıyor olurum. Sizi seviyorum. Peri masalları, hayal gücü ve sonsuz aşk hikayeleriyle dolu bu hayatı yaşamama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bir sonraki hikaye ortaya çıkana kadar! Şerefe.

TAKİP ET

Beni takip edin!

Okuyucu Grubu: [Harts Kraliçesi: Jennifer Hartmann'ın Okuyucu Grubu](#)

Instagram: [@author.jenniferhartmann](#)

Facebook: [@jenhartmannauthor](#)

Twitter: [@authorjhartmann](#)

TikTok: [jenniferhartmannauthor](#)

Merch, Bülten ve Daha Fazlası:
www.jenniferhartmannauthor.com

OYUN LİSTESİ

Çalma listesini [buradan](#) dinleyebilirsiniz

Falling Apart - Neverending White Lights

Karma Police - Radiohead

We Are Mice - Azure Ray

Red Right Hand - Nick Cave & The Bad Seeds

Lonely Ghosts - O+S

Tonight and the Rest of My Life - Nina Gordon

Precious - Depeche Mode

Undisclosed Desires - Muse

Just Pretend - Bad Omens

Collapse The Light Into Earth - Porcupine Tree

Losing My Religion - The Rescues

On Milyon Yıl - Black Lab

The Killing Moon - Echo & the Bunnymen

Look Right Through Me - Revis

Through Glass - Stone Sour

Night Drive - Jimmy Eat World

If I Fall - Tara MacLean Gravity

- Black Lab

Düşünce Tapınağı - Güz Şairleri Falling

For You - Jem

In the Blood - Ezra'dan Daha İyi

I Want All Of You - The Verve Pipe

Blurry - Puddle of Mudd

Give Me Strength - Over the Rhine

Good Night Sweet Girl - Ghost of the Robot

Weapon - Matthew Good

Hanging By A Moment - Lifehouse

Love Her - Paul Durham

Don't Look Down - Superheart

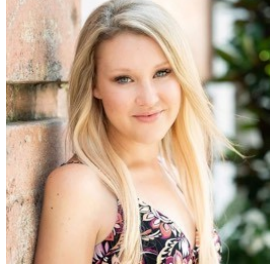
With Or Without You - U2

Lay It All on Me - Rudimental, Ed Sheeran

Breathless - Better Than Ezra

Yıldızlar - Sixx:A.M.

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Hartmann, kendi kişisel aşk kahramanı ve üç çocuğuyla birlikte kuzey Illinois'de yaşıyor.

Endişeli aşk hikayeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen kalbinizi kırıp tekrar bir araya getirmenin tüm yollarını düşünüyor. Gün batımından (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmekten, seyahat etmekten, *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarlarını izlemekten ve günün o saatinde kahvenin yerini şarabın almasından hoşlanır. Takoları çok seviyor. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. XOXO.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.